

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Çoksatın Yazarı

Elin Hilderbrand

"Elin Hilderbrand,
tatil kitaplarının
kraliçesi."

-Entertainment
Weekly

İKİ KİŞİLİK YAZ

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Sen benim sadece kötü taraflarımı gösteren aynamsın.

Harper Frost, insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı. Üzerine ne bulduysa geçirir, barlarda sabahlar ve yanlış kişilerle takılırdı. Babasının vefat etmesiyle Martha's Vineyard'daki evi ona kalmıştı ama son kaçamağının ardından artık ne işi gücü vardı ne de adada selamını alacak bir tanıdığı.

Tabitha Frost ise ikizinin tam tersiydi. Sadece kaliteli şaraplar içer ve modacı annesinin özel tasarımlarını giyerdi. Herkesin fikirlerine gereğinden fazla önem vermesine rağmen, ergenlikle boğuşan kızı Ainsley'yi yetiştirmek konusunda çok da becerikli olmadığını kabul etmek istemezdi. Annesinin ufak bir kaza geçirmesi ise hiç de sandığı gibi biri olmadığını ortaya çıkaracaktı.

Onları yıllar önce ayıran ebeveynlerinin döktüklerini toparlamak ne yazık ki on yıldır konuşmayan kardeşlere kalmıştı. Adaları, hayatları, yalanları ve sırları değiş tokuş eden Harper ve Tabitha, mevsim dönmeden kinlerini bir kenara bırakıp küllerinden doğabilecek miydi?

"Karmaşık aile ilişkileri ve capcanlı mekân tasvirleri sayesinde keyifli bir okuma deneyimi yaşayacaksınız."

— *Library Journal*

"Karakterleri o kadar sevdim ki adada onlarla kalabilmek isterdim."

— *Sam Anderson*

Çeviren: Zehra Uzun

www.yabanciyyayinlari.com

YABANCI

9 786257 550161

© YabancıYayınları

Elin Hilderbrand, ikiz kardeşi Eric'ten altı dakika büyüktür. Pennsylvania, Collegeville'de büyümüş ve Johns Hopkins Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Uzun süre seyahat ettikten sonra bir yaz Martha's Vineyard'a uğramış ve birkaç sene sonra da Nantucket'i keşfetmiştir. O zamandan beri de üç çocuğu ve eşiyle birlikte orada yaşamaktadır.

“Elin Hilderbrand, yine bir oturuşta
bitireceğiniz bir romana imza atmış.”

–*Elisabeth Egan*

“Yakıp kavuran bir hikâye.”

–*Kim Hubbard*

“Eğlenceli ve elinizden
bırakamayacağınız bir tatil romanı.”

–*Brenda Janowitz*

“Ada yaşantısını başarıyla yansıtmış.”

–*Georgea Kovanis*

“Gerçeklerden uzaklaşmak için birebir.”

–*Jane Henderson*

“Elin Hilderbrand’ın uçsuz
bucaksız bir hayal gücü var.”

–*Vivian Payton*

“Yazar bu kitapla yepyeni
hayranlar kazanacak.”

–*Joe Meyers*

İki Kişilik Yaz

İki Kişilik Yaz
Özgün Adı | *The Identicals*
Elin Hilderbrand

Yabancı Yayınları | 387

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Ece Çavuşlu
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-16-1

Türkçe Çeviri © Zehra Uzun, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Elin Hilderbrand, 2017

Sertifika No: 46603

Bu eserin yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yaymcının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com – info@yabanciyyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06

Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Elin Hilderbrand

**İki
Kişilik
Yaz**

Çeviren
Zehra Uzun

Eric, Randy, Heather ve Doug'a...
Birlikten kuvvet doğar.

NANTUCKET

Binlerce zeki, bilgili insan gibi siz de yaz tatilinizi Massachusetts açıklarında bir adada geçirmeye karar verdiniz. Kartpostallık plajlar görmek istiyorsunuz. Yankee mavisi sularda yüzmek, denize açılmak, sörf yapmak istiyorsunuz. Deniz tarağı çorbası ve ıstakoz sandviçi yemek, dahası bu yiyecekleri size, isimlerini aksanlı telaffuz edecek birinin servis etmesini istiyorsunuz. Yolcu koltuğunda adı Üçüncü Charles Emerson Winchester olan golden retriever cinsi köpeğinizle üstü açık bir cip sürmek istiyorsunuz. İnsanların hayalini kurduğu hayatı yaşamak istiyorsunuz. Amerikan yazı istiyorsunuz.

Ama bir dakika! Kararsızsınız. Nantucket'ı mı seçseniz... yoksa Martha's Vineyard'ı mı? Gerçi ne fark eder ki? O iki ada birbirinin *hemen hemen* aynı, değil mi?

Bizler çoğu kişinin böyle düşünmesine güler, hatta bununla alay ederiz. (Anacaddedeki Hub'ın çoksatanı ve Nantucket Adası Ticaret Odası başkanı da dahil neredeyse bütün adalıların araçlarında gururla taşıdıkları) şu tampon etiketini muhtemelen bilmezsiniz: TANRI VINEYARD'I YARATTI... AMA NANTUCKET'TA YAŞIYOR.

Bu arsız propagandadan etkilenmediyseniz bir de şu nüfus hareketleri istatistiklerine bir göz atın:

Nantucket Adası

- Kuruluşu: 1659
- Asıl sakinleri: Wampanoag Yerlileri
- Hyannis'e uzaklığı: 48 kilometre

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

- Yüz ölçümü: 116,549 km²
- Nüfusu: Yıl genelinde 11.000, yazları 50.000
- Kasaba sayısı: 1
- Ünlü sakinleri: İsminin verilmesini istemiyor

Martha's Vineyard

- Kuruluşu: 1642 (Biz ona, “Güzellik Öncesi Çağ” deriz.)
- Asıl sakinleri: Wampanoag Yerlileri
- Wood Hole’e uzaklığı: 14 kilometre (Biz ona, “Hemen şurası!” deriz.)
- Yüz ölçümü: 259 km² (Biz ona, “İki katı büyüklüğünde” deriz.)
- Nüfusu: Yıl genelinde 16.535, yazları 100.000 (Biz ona, “İki katı fazla” deriz.)
- Kasaba sayısı: 6 (Nutkumuz tutuldu [!!!] — dahası, biri bize Chappaquiddick’in mânâsını açıklayabilir mi?)
- Ünlü sakinleri: Meg Ryan, Lady Gaga, Skip Gates, Vernon Jordan, Carly Simon, James Tayior ve... Güney Yolu’nda vefat edip oraya defnedilen John Belushi. (Kabasakal da onlardan ve biz ona, “N’apalım yani?” deriz.)

Martha’s Vineyard’ın, kaldırımlı sokaklarımızla ya da balina yağı taciri Joseph Starbuck’ın 1837 ila 1840 yılları arasında üç oğlu için yaptırdığı, Üçüz Tuğlalar olarak bilinen görkemli malikânelerimizle aşık atacak bir özelliği var mıymış? Vineyard’da, tabloları aratmayan köyümüz Sconset’teki gibi üzeri güllerle kaplı –oyuncak bebek evleri kadar uçarı– mini mini kır evleri var mıymış? “MVY”nin, en kuzeydeki burnumuz Great Point’te olduğu gibi yağmur kuşlarına ve bir fok kolonisine ev sahipliği yapan altın kumlu plajları var mıymış? Sesachacha Göleti’den baston şekeri renklerindeki Sankaty Head Fener Kulesi’ne uzanan kadar geniş manzarası var mıymış? Bir hafta Grace Potter’ın,

öbür hafta Trombone Shorty'nin sahne aldığı Chicken Box kadar cesur bir barı var mıymış? Restoranlarımızın üstünlüğü konusuna girerek hiç çıkamayız. Bu gece son gecemiz olsa, Languedoc Bistro'nun sarımsaklı patates kızartması ve çizburgeriyle Millie's'in kırmızı lahana salatası eşliğinde sunduğu deniz taraklı tacosu arasında hangimiz seçim yapabiliriz?

Bizi oradaki hemşerilerimizle karıştırmanızı anlayabiliyoruz –nihayetinde bölgemiz Cape ve adalar olarak birbirine bağlı– ama biz iki farklı milletiz, ikimizin de kendine has düzeni, kendine has yöntemleri, kendine has gelenekleri, tarihi, sırları, kendine has dedikodu ve skandal ağı var. Bu iki adayı ikizler olarak düşünün. Dışarıdan birbirimize tıpatıp benziyoruz ama esasında... apayrı bireyleriz.

MARTHA'S VINEYARD

Bir tampon etiketi var. Alley Taşra Marketi'nin sahibinin demesine göre yok satıyor. Üzerinde şöyle yazar: TANRI NANTUCKET'I YARATTI AMA VINEYARD'DA YAŞIYOR. Bazılarımız son kısmı AMA CHILMARK'TA YAŞIYOR diye değiştiririz – zira kim o adada dönen alavere dalaverelerle anılmak ister ki?

Fakat bunu bir iç savaşa çevirmemek adına gelin biz niçin Nantucket'tan daha üstün olduğumuzu enine boyuna masaya yatıralım. Bir kere Vineyard'da çeşitlilik var – ırk çeşitliliği, düşünce çeşitliliği, toprak çeşitliliği. Metodist kamp alanımızda rengârenk kır evlerimiz, Tabermacle'ımız, Ocean Park'ımız, Inkwell Plajı'mız, Dirty Banana'nın doğum yeri olan Donovan Resifi'miz var – ki bunlar daha Oak Bluffs'ta olanlar! Çeşit çeşit organik ürünler hasat eden onlarca aile çiftliğimiz var. Jaws köprümüz ve Aquinnah kayalıklarımız var. East Chop, West Chop, Katama hava meydanının yanı sıra ön bahçesinde lama besleyen Edgartownlı komşularımız var! Chappaquiddick'imiz var ki orası, Teddy Kennedy'nin arabasıyla Dike Köprüsü'nden uçarak Mary Jo Kopechne'nin ölümüne sebep olduğu yerden çok daha fazlasıdır. Chappy'de Japon Bahçesi var yahu! Dahası, cipimizin lastiklerinin havasını beş kiloya indirip bir etikete iki yüz dolar verdik mi Poge Burnu'nun yabani, rüzgârlı güzelliğinin tadını doyasıya çıkarabiliriz.

İnişli çıkışlı tepelerimiz, kışın yaprak döken ağaçlarımız ve alçak taş duvarlarımız var. Uygar dünyanın en iyi balıkçı köyü deseniz bizde: Menemsha. En taze deniz mahsullerini, en kıvamlı balık çorbalarını ve de en çıtır, en etli istiridye kızartmalarını ancak orada yiyebilirsiniz. Bite'ı hiç duymadınız mı? Larsen's'ı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

The Home Port'u? Bunlar en bilindik mekânlarımızdır, her biri birer efsanedir.

En iyi kutlamalar da bizde: Aydınlanma Gecesi, Ağ Panayırı, Ağustos Havai Fışekleri. Oysa Nantucket'ta, yoğun siste uçağı havaalanına başarıyla indirmekten ve kumaş pantolonda niha-yet doğru pembe tonunu tutturaktan başka neleri kutladıklarından pek emin değiliz.

Fakat Vineyard'ı asıl özel kılan şey insanıdır. Vineyard, büyük ve etkin bir orta ve üst sınıf Afro-Amerikalı nüfusa sahip olmaktan gurur duyar. Brezilya kiliselerimiz var. Ünlülerimiz de var ama diğer herkes gibi "Back Door Doughnuts"ta kuyruğa girip Vineyard Haven'da Five Corners'ta trafikte beklediklerinden yarısını tanımazsınız.

Çoğumuz Nantucket'a tek bir sebepten ötürü gitmişizdir: Ada Kupası. Futbol hakkında bir şey demeyeceğiz çünkü kendini öveni kimse sevmez. Fakat ne zaman liseli futbolcularımızı desteklemeye oraya gitsek, oradaki adalı dostlarımızın öylesine düz, öylesine çorak ve öylesine sisli bir kayalıkta yaşamaya nasıl katlandıklarına bir türlü akıl sır erdiremeden geri döneriz.

Yine de aramızda reddetmesi güç bir bağ var. Jeologlar, Martha's Vineyard, Nantucket ve Cape Cod'un daha yirmi üç bin yıl öncesine kadar tek kıtanın parçası olduklarından şüpheleniyorlar. Bizi aynı anadan doğan kardeşler –hatta ikizler– olarak düşünebilirsiniz. Gerçi bizler Martha's Vineyard'ın gözde evlat olduğuna inanıyoruz.

Gerçi Nantucket da kendisinin gözde evlat olduğuna inanıyor.

MARTHA'S VINEYARD:

HARPER

Harper Frost'un babası Billy 16 Haziran Cuma günü saat 19:00'da son nefesini verdiğinde Reed Zimmer görev başında değildi. Dr. Zimmer karısının ailesiyle birlikte Lambert Koyu'nda piknikteydi. Anlaşılan her yıl yaz başında yaptıkları bir partiydi bu – şenlik ateşi, patates salatası, seyyar mangal üzerinde kömürleşen tavuk. Sadie Zimmer'ın kardeşi Franklin Phelps, Vineyard'ın en sevilen gitaristlerinden biriydi –ne zaman Ritz'de sahne alsa Harper onu dinlemeye giderdi– ve Harper, Dr. Zimmer'ı ayaklarını soğuk kuma gömmüş, Franklin'le beraber "Wagon Wheel"i söylerken hayal edebiliyordu.

Harper Dr. Zimmer'a mesaj attığında hâlâ babasının başucundaydı. Mesajda şöyle yazıyordu: *Billy öldü*. Doktorun önce şoke olduğunu, ardından suçluluk duygusuna kapıldığını hayal edebiliyordu. Harper'a o gece ölmeyeceğine dair söz vermiş, Billy'nin hâlâ vaktinin olduğunu söylemişti.

"Her zamanki gibi kontrol edebilirsin," demişti o akşamüzeri Harper'ın yatağından kalkarken. Sevişmelerinin ardından beyaz çarşaf altüst olmuştu. "Ama hafta sonunun tadını çıkar." Penceleden, bir gecede caka satarcasına çiçek açan leylak çalısına bakmıştı sonra. "Yeniden başladığına inanamıyorum. Bir yaz daha."

Hafta sonunun tadını çıkar mı? diye düşünmüştü Harper. Reed'in onunla sıradan bir hasta yakınymış gibi, yani bir yabancıymış gibi konuşmasından nefret ederdi – fakat bir bakıma sahiden de yabancı değil miydi? Reed, Harper'ı yalnızca babasının hasta

yatağının başında otururken ya da Harper'ın dubleks evinde sevişirlerken görürdü. Birlikte dışarı çıkmazlardı, Cronig's'te birbirlerine hiç rastlamamışlardı, Harper ona denizde boğulurcasına el sallamasına rağmen Reed onu Rooster dağıtım kamyonunu kullanırken hiç görmediğini iddia ediyordu. Daha ekimden beri beraberlerdi, dolayısıyla Harper, Reed'in "Bir yaz daha," derken neyi kastettiğini anlamamıştı. Ama o gün anlamaya başladı: Karısının anne babası, yani büyük Phelpsler, Vero Beach dönüşü Katama'daki evlerine misafirlige gelmişlerdi. Dolayısıyla, Reed başka bir gezegende yaşıyormuşçasına ortadan kaybolduğunda aslında bu piknik gibi ailevi yükümlülükleri yerine getiriyor olacaktı.

Harper başkalarına mesaj atmadan önce birkaç dakika bekledi. Babası hemen yanındaydı ama yoktu da. Yüzü gevşekti. İçinde kimsenin olmadığı bir ev misali *terk edilmiş* benziyordu. Billy, Harper ona Red Soxlı Dustin Pedroia'dan bahsederken ölmüştü. Son bir titreşim nefes almış, sonra bir daha almış, ardından Harper'ın gözlerinin içine, yüreğine, ruhuna bakarak, "Özür dilirim, ufaklık," demişti. O kadar. Harper kulağını göğsüne dayamıştı. O sırada makine, maçı bitiren düdüğü çalarcasına uzun uzun ötmüştü.

Reed cevap yazmadı. Harper, Lambert Koyu'nda telefonun çekip çekmediğini hatırlamaya çalıştı. Sürekli Reed için mazeretler uydurup duruyordu çünkü hayatındaki üç erkeğin arasında âşık olduğu oydu.

Harper aynı mesajı *-Billy öldü-* Edgartown Polis Karakolu'ndan Komiser Yardımcısı Drew Truman'a da attı. Drew'la üç haftadır çıkıyorlardı. Beraber Chappy feribotundayken Drew ona çıkma teklifi etmiş, Harper da *Neden olmasın?* diye düşünmüştü. Drew Truman, Oak Bluffs'ın önde gelen Afro-Amerikan ailelerinden birine mensuptu. Annesi Yvonne Truman on yılı aşkın bir süre boyunca belediye meclis üyeliği yapmıştı. Her birinin Ocean Park'a bakan, rengârenk, son derece iyi korunmuş birer kır evi olan beş Synder kız kardeşten biriydi. Harper, Drew lisede sporcuymken her hafta *Vineyard Gazetesi*'nin spor sayfasına

çıkıldığını hatırlıyordu. Sonrasında üniversiteye ve polis akademisine gitmiş, ardından memleketine hizmet etmek için Dukes County'ye geri dönmüşü.

Harper yeni biriyle çıkmının, evli bir adamla birlikte olmanın verdiği ıstırabı dindireceğini sanmıştı. Drew'la altı kez yemeğe çıkmışlardı: Dört kez Sharky's'te Meksika yemekleri yemiş (Harper sebebini hiç anlamasa da Drew en çok Meksika mutfağını severdi), bir kez Katama hava meydanındaki lokantada öğle yemeğine gitmiş, en son da Seafood Shanty'de "lüks" bir akşam yemeği yemişlerdi. Masada hem et hem de balık vardı, masa denize nazırdı, garsonlar şarkı söylemişlerdi. Harper, Drew'un gecenin sonunda seks beklediğinin farkındaydı fakat babasının ölüm döşğinde olmasını bahane ederek Drew'u bu zamana kadar oyalayabilmişti.

Drew, Harper'ı annesiyle, abisiyle, abisinin karısıyla, yeğenleriyle, teyzeleriyle, kuzenleriyle, kuzenlerinin çocuklarıyla – yani bütün sülalesiyle– tanıştırmaya pek hevesliydi ama Harper bu adımı atmaya da hazır değildi. Aslında bir yanı sahiplenilmeyi, baştacı edilmeyi, canının istediği yemeklerin pişirilmesini, takdir edilmeyi ve şımartılmayı, hatta fikir ayrılıklarına düşmeyi ve teni beyaz diye hor görülmeyi bile arzuluyordu. Kısacası, Drew'la ilişkisine bir "ad koymak" bazı bakımlardan çok güzel olurdu. Fakat şu acı gerçek asla değişmeyecekti: Harper sadece ve sadece Reed'i seviyordu.

Harper içini çekti. Drew o gece devriyedeydi. Hafta sonları fazla mesai yapardı ama gece yarılarna kadar içerek yazın ilk günlerinin keyfini çıkaran ahmakları düşününce, sahiden değer miydi? Harper her iddiasına vardı ki otuz tane ihbar geliyorsa bunlardan yirmi yedisi sarhoş gençlerin hasarlılıklarıyla, üçü de henüz yolları tam öğrenememiş taksicilerin karıştığı kazalarla alakalıydı.

Harper'ın hayatındaki üçüncü adamsa Chappy'de sürgünde olan biricik, hasarlı arkadaş Brendan Donegal'dı. Harper, Brendan'a Billy'nin öldüğünü haber vermek istiyordu ama Brendan

artık mesaj yazamıyordu. Onun için alfabe, üzerine yirmi dokuz katil arının saldırmaması gibiydi. Telefonunu yalnızca saate bakmak için kullanırdı.

Dr. Zimmer'dan hâlâ cevap yoktu. Harper onu aramak zorunda mı kalacaktı? Dr. Zimmer'ı sık sık arardı çünkü babasının hastalıklarıyla alakalı bir sürü mantıklı sorusu vardı – karaciğer yetmezliği, böbrek yetmezliği, kronik kalp yetmezliği. Billy Frost'un hayatı yetmezliklerle geçmişti.

Hiç kimse *o zaman*, babası ölmüşken, Reed'i aradı diye Harper'ı suçlayamazdı. Yine de Harper huzursuz oldu. Beklemeye karar verdi.

Billy Frost yetmiş üç yaşında öldü. Hemşireler onu temizleyip morga yapacağı eğlence dolu yolculuğa hazırlamak için geldiklerinde Harper içinden ölüm ilanını yazmayı deniyordu. *Elektrik ustası ve fanatik Red Soxlı William O'Shaughnessy Frost diün gece Oak Bluffs'ta Martha's Vineyard Hastanesi'nde hayata gözlerini yumdu. Ardında kızı Harper Frost'u bıraktı.*

Ve... öbür kızı Tabitha Frost'u... ve torunu Ainsley Cruise'u... ve eski eşi Eleanor Roxie-Frost'u, bütün Nantucket'ı, Massachusetts'i. *İnsanlar en çok hangisine şaşırır?* diye düşündü Harper. Billy'nin, Rooster Express'in kargolarını dağıtan şirin sefile tıpatıp benzeyen ama ondan tamamen farklı bir kızının daha olduğuna mı? Yoksa ünlü Bostonlu modacı Eleanor Roxie-Frost'la, daha bilinen adıyla ERF'yle, bir zamanlar evli olduğuna mı? Belki de insanları asıl şaşırtan, Billy'nin ailesinin öbür yarısının rakip adada –yani milyarderlerin yaşadığı lüks, pahalı cennette– yaşaması olurdu. Harper'ın ikizi Tabitha tam on dört yıldır Martha's Vineyard'a adımını atmamış, annesi Eleanor 1968'deki balayından sonra o tarafa bile bakmamıştı. Harper'ın yeğeni Ainsley oraya hiç gelmemişti. Billy bu duruma çok üzülürdü. Ainsley'i görmek istediği zaman Nantucket'a gitmesi gerekirdi ki hiç aksatmadan her ağustos gitmişti.

Gelmek istemediğine emin misin? diye sorardı Harper'a.

Eminim, derdi Harper. Tabitha beni orada istemiyor.

Ah be kızımı, ne zaman öğreneceksiniz? diye yanıtlardı Billy ve Harper da onunla birlikte dudaklarını oynatırdı: Aile ailedir.

Aile ailedir, diye düşündü Harper. Sorun da buydu zaten.

Reed'den hâlâ ses yoktu. Harper onu turta yerken hayal etti. Reed'in karısı Sadie turtalarıyla meşhurdur. Eskiden annesinin yol kenarında küçük bir yeri vardı; Sadie o küçük ölçekli turtacılık işini alıp altın yumurtlayan tavuğa çevirmişti. Vineyard Haven'da –Harper'ın dubleksinden hemen hemen bir kilometre uzakta– küçük bir endüstriyel mutfak ve vitrin kiralamış, patır patır turta üretiyordu: çilekli-raventli, yaban mersinli-şeftalili ve ıstakozlu. İstakozlu turta kırk iki dolardı. Harper bunu biliyordu çünkü ömrünün son demlerine doğru Billy o turtanın müptelası olmuştu. Kadın hayranlarından biri (ki çoktular), altın rengi hamurun altında bol Sherry sosuna bulanmış kısıkaç ve eklem etiyle dolu sıcacık, mis kokulu ıstakoz turtasını Billy'ye getirdiğinde, Billy öldüğünü ve beklenenin aksine cennete gittiğini söylemişti. Daha sonra, durumu iyice kötülemiş ama hâlâ yemek yiyebiliyorken Harper ona ıstakoz turtası almayı kendine görev edinmişti. Sevgilisinin karısıyla ilk kez yüz yüze geleceğini bildiğinden dükkâna –Upper Crust– çekine çekine girmişti.

Harper bu karşılaşma için ne kadar tedbirli olsa da Sadie'yi görünce şok olmuştu. Sadie, onun düşündüğünden çok daha kısaydı. Kafası turta standının üzerinden şöyle böyle görünüyordu. Saçı erkek saçı gibi kısacıktı ve gözleri pörtlekti, sürekli şaşkın görünen çizgi film karakterlerine benziyordu.

Sadie, Harper'ın kim olduğunu bilmiyor gibiydi. Ona karşı hiç temkinli davranmamış, aksine, ön dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek tatlı tatlı gülümsemişti. Harper sebebini hiç anlamasa da bazı erkeklerin bu boşluğu seksi bulduğunu biliyordu. Ama kendi dişleri öyle olsaydı soluğu doğruca ortodontiste alırdı.

"Buyurun, ne istemiştiniz?" diye sormuştu Sadie.

“Babam ölüyor,” deyivermişti Harper.

Sadie’nin gözleri daha da pörtlemişti.

“İstakoz turtası istiyor,” demişti Harper. “Hatta bir tek onu istiyor diyebilirim. Geçen hafta Bayan Tobias getirmişti, o zamandan beridir dilinden düşürmüyor.”

“Bayan Tobias en iyi müşterilerimdendir,” demişti Sadie. Arından başını yana yatırarak, “Yoksa babanız Billy *Frost* mu?” diye sormuştu.

“Evet,” demişti Harper. Bir hız trenindeymiş de gitgide yukarı, daha yukarı çıkıyor gibi hissetmişti.

“Bayan Tobias hasta olduğunu söylemişti. Biliyor musunuz, burayı ilk açtığımda aydınlatma armatürlerini babanız döşedi. Doğrusu bu işi yapmaya yanaşan tek elektrikçi oydu. Diğerleri, burası kokulu mum dükkânıyken elektrik tesisatını yapan yükleniciyi aramamı söylediler ama o adam çoktan hapse girmişti.”

“Buttons,” demişti Harper gayriihtiyari. Buttons Jones vergi kaçakçılığıyla yargılandıktan sonra çoğu işi Billy’ye kalmıştı.

Sadie fırından sıcak sıcak istakoz turtası çıkarmıştı. Harper bir anlığına turtanın bedava olacağını, yıllar önce ona iyiliği dokunmuş adama hediye edileceğini düşünmüştü.

Ama Sadie, “Kırk iki dolar,” demişti.

Harper, Reed’le Sadie’yi evlerinde hayal edemiyordu. Evlerinin hangisi olduğunu biliyordu –Batı Tisbury’de, Field Gallery yakınlarındaydı– ama içine hiç girmemişti. Zimmerları Lamber Koyu’nda ateşin başında yan yana otururken hayal etmesi daha kolaydı. Belki de Sadie’nin sesi güzeldi ama Harper’ın –Rooster Express dağıtım kamyonunda avazı çıktığınca bağırarak şarkı söylemeye bayılsa da– müzik kulağı hiç yoktu. Gerçi Harper bunun bir yarışma olmadığını biliyordu, bir tarafa artıların bir tarafa eksilerin yazıldığı bir yarışma değildi bu. Aşk, çok bilinmeyenli bir denklemdi.

Billy’nin hemşirelerinden biri olan Dee kapıdan başını uzattı. “Nasıl gidiyor?”

Harper, *iyi* der gibi başını sallamaya çalıştı ama tek yapabildiği boş boş bakmak oldu. “Dr. Zimmer’a ulaşamıyorum,” dedi, der demez de ilişkilerini ele verdiğinden korktu. “Şey, nöbetçi olmadığını biliyorum tabii ama haber versem iyi olur diye düşündüm. Billy onun en sevdiği hastasıydı.”

Dee, Harper’a içtenlikle gülümseyince Harper onun, Dr. Zimmer’ın bütün hastalarını çok sevdiğini söylemesini bekledi çünkü Dr. Zimmer öyle bir adamdı. Ardından da Dee’nin, odayı boşaltmasını beklediğinden tasalanmaya başladı. Sonuçta artık ücretli müşteri değildi.

Ama Dee, “Sen ona gayet iyi baktın, Harper. Bazı açılardan ölümünün aslında bir lütuf olduğunu göreceksin,” dedi.

Lütuf mu? diye düşündü Harper kızgınlıkla. Dee’ye gidip biraz daha pasta yemesini söyleyesi geldi ama sonra acaba haklı olabilir mi diye düşündü. Son on aydır Harper’ın bütün hayatı Billy’nin ölmesinden korkmaktan ibaretti. Şimdi Billy ölünce bir bakıma özgür kalmıştı. Artık korkacak bir şeyi yoktu. Ama bu sefer de burnunun direği sızlıyordu. Öylesine yoğun ve iç parçalayıcı bir acı duyuyordu ki buna acı demek yetersiz kalırdı. Anesiyle babası o on yedi yaşındayken boşandıktan sonra “onun” ebeveyni Billy olmuştu. Billy arkadaşı, kahramanı, sadık müttefiki, yoldaşıydı. Harper ondan daha iyi bir baba hayal edemezdi – ama o artık yoktu.

Ölmüştü.

Harper göz yaşlarını silip derin bir nefes aldı ve Billy’nin olduğuna inandığı o cesur asker gibi, “Yapılması gerekeni yaptım,” dedi.

“Ha şöyle,” diye yanıtladı Dee. “Ben gidip Billy’nin eşyalarını getireyim.”

Yapılması gerekenler: Billy’nin isteği üzerine cesedi yakılacak, Farm Neck Golf Kulübü’nde anma töreni yapılacaktır. Harper, Billy’nin evini sattıktan sonra Rooster Express’teki işinden istifade edebilecekti. Joey Bowen faciasının ardından Jude onu Garden

Goddesses'taki işinden kovunca üç yıl önce çaresizlikten girdiği bir işti zaten. Peki ama sonra ne yapacaktı? Teorik olarak kendi peyzaj şirketini kurabilirdi. Eski müşterilerinin onu hâlâ istediğinden emindi, bunun tek sebebi çimlerini üzerinde bikiniyle biçmesi de değildi üstelik. Dolaylı deliller aksini iddia etse de Harper iyi ve kibar biriydi.

Dee, elinde Harper'ın imzalaması gereken belgelerle ve içinde Billy'nin kıyafetleriyle özel eşyalarının bulunduğu büyük bir kilitli poşetle geri döndü. Bu özel eşyaların arasında en kıymetlisi olan, babasından miras aldığı 1954 yapımı altın Omega saat de vardı. Eleanor'la boşanmasının ardından beş parasız kalan Billy Frost 1995'te Vineyard'a gelmiş, burada zorluk içinde yaşamıştı. Harper bunu biliyordu çünkü o yıl Tulane Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiyken kendisi de aynı zorlukları çekmişti. Billy elektrikçi olarak iş kovalamış, Buttons Jones gibi insanlardan arta kalan ne varsa toplamıştı. Ağaçları kesen, ev taşıyan, döşeme altı yalıtımı yapan adamlarla arkadaş olmuştu; balıkçılarla ve ikinci kaptanlarla, Wharf Pub'da takılan, kafaları iyice güzelleşince Coop DeVille'de barmenlik yapan Carmen'e asılan gezginlerle ve esrarkeşlerle takılmıştı.

Ama Billy altın Omega saatini hiç çıkarmadığından bu onu diğerlerinden hep ayırmıştı.

Harper saati ne yapacaktı? Verebileceği kimsesi yoktu.

Tabitha'nın Ainsley'si vardı ama on altı yaşında bir kız çocuğu 1954 yapımı altın Omega saati ne yapacaktı? Harper, Ainsley'nin babası Wyatt'ı düşündü. Billy Wyatt'ı severdi ama Harper saati Wyatt'a teklif edebilir miydi? Hayır.

Tabitha daha fazla göz ardı edemeyeceği bir diş ağrısıydı. Altı hafta önce Billy'nin durumu büsbütün ağırlaşınca, Harper Billy'nin kişilerinden Tabitha'nın numarasını bulmuş, yarım düzine Amity Island birasıyla üç kadeh Jägermeister yuvardıktan sonra Tabitha'ya sesli mesaj bırakarak Billy ölmeden önce onu son kez görmek istiyorsa elini çabuk tutmasını söylemişti. Tabitha

geri dönmemişti elbette. Harper onu ayıkken aramış olmayı dilemişti çünkü mesajda kelimeleri ağzında yuvarlayarak söylediğinden, bu yüzden de Tabitha'nın mesajı önemsemeyerek silmesini kolaylaştırdığından korkuyordu.

Billy'nin vefatı sebebiyle şimdi Harper'ın Tabitha'yı bir kez daha araması icap etmişti ama Harper bu görüşmeyi medenice yapamayacak kadar öfkeliydi. Tabitha mesajı dinlemeye tenezzül etmiş miydi? Gelip babasını görmüş müydü? On dört yıl önce oğlu Julian öldüğünden bu yana Vineyard'a adımını atmış mıydı? Hayır. Nantucket 18.02 kilometre uzaklıktaydı, yani mesele kesinlikle yakınlık uzaklık meselesi değildi.

Harper, Tabitha'ya da aynı mesajı attı: *Billy öldü*. Daha sonra, Bronco'suna bindiğinde, kendini koyuverdi ve Dr. Zimmer'ı aradı.

Dr. Zimmer telefon altı kez çaldıktan sonra kısık sesle yanıtladı. Harper onu ateşin başından kalkıp gölgelerin arasına çekilirken hayal etti.

“Çok üzgünüm, Harper. Daha zamanı var sanıyordum. Haftaları var sanıyordum.”

Nasıl doktordu bu adam? Harper onun kabiliyetsiz olduğuna inanarak ondan nefret etmek istiyordu ama yapamıyordu. Reed hastaları için elinden gelenin de fazlasını yapardı. Geceleri nöbete kalıp viziteye çıkardı, muayenelerini asla aceleye getirmezdi; düşünceli, tutarlı, kibar ve net biriydi. O on ayda Harper onun bir kez olsun başka bir yerde olmak istediğini ya da olması gerektiğini hissetmemişti. Billy onun tek hastasıydı sanki. Dr. Zimmer zaman zaman Billy'ye sürprizler de yapar, yanında hediyeler getirirdi – *Sports Illustrated*'ın mayo sayısı, yürüyüş yaparken bulduğu ok başı, Enchanted Chocolates'tan Billy'nin çok sevdiğini bildiği (ama teknik olarak yemesinin yasak olduğu) bir kutu Stoner Food. Reed Zimmer televizyondan fırlamış gibi bir doktordu ama daha iyisiydi çünkü gerçektir. Hem yakışıklıydı hem de insandı. Bazen bütün gece uyanık kalmaktan gözlerinin altında torbalar oluşurdu, bazen saç sakalı birbirine karışırdı.

Bazen beyaz ceketinin altında gri tişörtü ve kot pantolonuyla çıkagelirdi. Harper ona âşık olmasın da ne yapsındı?

“Bana gel,” dedi.

“Bu gece olmaz. Benim...” Sesi kesilince Harper Sadie’nin telefonunu elinden çekip aldığını hayal etti. O sabah uyandıktan beridir içinde kötü bir his vardı. Kendini, Sibiryaya kurdu cinsi köpeği Balık’ın kulaklarını dikmiş hâli gibi hissediyordu: O köpek beş kilometre öteden bir farenin osurduğunu duyabilirdi. “Ailemin yanında olmam gerek.”

Onlar senin ailen değil, diye hatırlatmak istedi Harper. *Sadie’nin ailesi.*

“Benim ailem az önce öldü,” dedi.

Reed sustu – suçluluk duygusundan mı yoksa dikkati başka yere kaydığından mı sustuğunu bilmiyordu Harper.

“Kardeşini aradın mı?” diye sordu Reed. “Ya da anneni?”

Annemi mi? diye düşündü Harper. *Peh!* Harper Eleanor’u arayıp Billy’nin öldüğünü söylese, Eleanor’un vereceği tek yanıt burnunu çekmek ya da öksürmek olurdu. O da belki. Boşanma sürecinin en sancılı olduğu dönemde Eleanor’un tek arzusu Billy’nin geberip gitmesiydi. Şimdi Billy’nin öldüğünü haber verse, *Başın sağ olsun canım ama Billy de o kadar sigara içmeseymiş, olacağı buydu,* derdi en fazla.

Eleanor’un Billy’ye karşı hisleri hep böyle değildi elbette. Bir zamanlar Eleanor Roxie-Frost’la Billy Frost dikkat çekici, enerjik bir çiftti – Eleanor önde gelen bir modacı, Billy ise Frost Elektirik Müteahhitleri A.Ş.’nin sahibiydi. Beacon Hill’de Eleanor’un ebeveynlerinden kalan evde yaşamış, tek yumurta ikizi kızlarını orada kucaklarına almışlardı. Her şeyi hakkıyla yapmışlardı: Noel ve Paskalya bayramlarının yanı sıra ayda bir pazar günü Adventist Kilisesi’ne gitmişlerdi. İkizleri, Eleanor’la annesinin de gittiği özel kız okulu olan Winsor’a göndermişlerdi. Billy’yle Eleanor, Park Plaza’da, Güzel Sanatlar Müzesi’nde ve Harvard Kulübü’nde verilen partilere katılmışlardı. Sosyal etkinliklerde o kadar çok fotoğraflanmışlardı ki sonunda kendilerine has bir

duruş geliştirmişlerdi: Eleanor kameralara gülümserken Billy de bir kolunu beline dolar, onu yanağından öperdi. Onlar Boston'ın gözbebekleriydi, bütün şehir onlara hayrandı.

Harper onları bitiren asıl şeyin başarı olduğunu düşünüyordu. Eleanor'un elbiseleri o kadar rağbet görmeye başlamıştı ki Eleanor işi Newbury Caddesi'nde kendi adını verdiği üç katlı bir butik açmaya kadar götürmüştü. Neredeyse iki yıl boyunca gece gündüz demeden orada çalışmış, onarım ve tasarımları bizzat denetlemişti. O dönemde üzerinde kalem eteğı, stiletto topuklu ayakkabıları ve inşaat kaskıyla fettan işkadını pozu verdiği bir fotoğrafı *Women's Wear Daily*'de yer almış, Billy'yi tetikleyen ilk şey de bu olmuştu.

"Anneniz," demişti kahvaltı masasında fotoğrafı kaldırıp göstererek, "yalnızca kontrol yüzde yüz ondayken mutlu olabiliyor."

Ancak ikizler çok geçmeden öğrenmişlerdi ki asıl sorun, Eleanor'un butiğın elektrik işlerini Billy'nin şirketine vermemesiydi. Eleanor prensip gereğı öyle yaptığını söylemişti. Birlikte çalışmalarının evliliklerini mahvedeceğini düşünüyordu.

"Palavra," demişti Billy. "Sizin ananız gizli züppelerden. O burnu havada fotoğrafçıların mavi yakalı kocasını fotoğrafılamasını istemiyor. Hep kendinden aşağı biriyle evlendiğini düşünmüştür zaten."

Harper o yıl büyük kavgalar edildiğini hatırlıyordu. Billy, Eleanor'u butik yüzünden ailesini ihmal etmekle suçlamış, Eleanor da Billy'nin işini baltalamaya çalışmasına gönül koymuştu. Başarılı olmasını neden istemiyordu? Onunla tanıştığı ilk gece Eleanor'un kariyer istediğini biliyordu halbuki.

Sonunda Billy, Eleanor'u evde tutmanın tek yolunun kendisinin dışarı çıkması olduğuna karar vermiş, haftanın üç dört gününü, Eleanor'un haydutlar diye nitelendirdiğı bir grup adamla Dorchester'daki Eire Pub'da geçirmeye başlamıştı. Eleanor'a göre Billy'nin arkadaşlarının Whitey Bulger'la Winter Hill çetesinden bir farkı yoktu.

*Au contraire,** demişti Billy, Eleanor’la geçirdiği yıllar sağ olsun, altı yedi kadeh viskiden sonra bile Fransızcası kusursuzdu. Güneyli arkadaşları esasen çok dürüst adamlardı. Billy’yi belediye meclisine aday olmaya teşvik ediyorlardı.

Bunu duyduğunda, *Ölürüm daha iyi,* demişti Eleanor.

İşime gelir, demişti Billy.

Billy’yle Eleanor, ikizler farklı üniversitelere başlamadan önceki yaz boşanmışlardı. İkizler o zaman on yedi yaşındaydılar, yani henüz reşit olmamışlardı. Tabitha Bennington’da, Harper da Tulane’de okurken parasal yönden en aşağı dört yıl bağımsız olamayacaklardı. Onları ayrı üniversitelere göndermek Eleanor’un fikriydi. İkizlerden biri mali açıdan onun sorumluluğunda olacak ve yaz tatillerini onunla geçirecek, diğeri de Billy’yle gidecekti. Sonra, bayramlarda, kızlar ebeveyn değiştireceklerdi. Eleanor’un tahammül edemediği şey ayrı kalma düşüncesi idi – yani iki kızın da bir ebeveynle kalması, eşyalarının bir bavulun içinde evden eve gezmesiydi. *Öylesi yakışık almaz,* demişti.

Harper şimdi şimdi fark ediyordu ki annesinin yalnızlıktan ödü kopuyordu. Eleanor’un anne babası ölmüştü, kız kardeşi Flossie de Florida’ya taşınmıştı. Eleanor’un hiç dostu yoktu, yalnızca iş ortakları vardı.

Fakat Eleanor’un hesaba katmadığı bir şey vardı. İki kız da Billy’yle gitmek istemişti. Nihayet bunu annelerine söyleyecek cesareti bulduklarında Eleanor önemsemez bir tavırla kahkaha atıp, “Zaten bütün kızlar babalarını tercih ederler. Bu bilinen bir gerçektir. Ben de babamı tercih ederdim. Ama Billy ikinize birden bakamaz, dolayısıyla biriniz benimle gelmek zorundasınız. Hanginizin geleceği önemli değil zira ben sizin aksinize taraf tutmam. İkinizi de aynı ölçüde seviyorum. Ne yapacağınıza aranızda karar verin lütfen. Sabaha kadar vaktiniz var,” demişti.

O gece, Harper’ın hayatı boyunca geçirdiği en sancılı gecelerden biri olmuştu – saatlerce süren fısıltılı yakarışlar, tartışmalar*

* (Fr.) Aksine

ve pazarlıkların ardından sonunda kardeşiyle düpedüz kavgaya tutuşmuşlardı. Harper Billy'ye hep bir tık daha yakın olduğunu savunmuştu; sporcu olan oydu, dahası Red Sox'ı tutan da oydu! Tabitha'ysa ona Billy'nin annesinin adını verirlerken Harper da Eleanor'un annesinin, korkulu rüya Vivian Harper Roxie'nin evlenmeden önceki soyadını verdiklerini hatırlatmıştı. Dolayısıyla, Tabitha'ya göre, Harper Eleanor'la, Tabitha da Billy'yle gitmeliydi. Tartışma bu şekilde sürüp giderken –kızlar artık yumruklarını konuşturacak raddeye geldiklerinde– nihayet bu sorunu da on yedi buçuk yıldır diğer tüm sorunlarını çözdükleri gibi çözmeye karar vermişlerdi: Taş-kâğıt-makas oynayarak.

Bu, onlara Billy'nin öğrettiği bir çözüm yoluydu. Billy, dünyadaki bütün sorunların taş-kâğıt-makasla çözülebileceğini söylemişti. Ona göre kavgaya, avukatlara ya da savaşa gerek yoktu: Bir eliniz olsun, bir de temel kurallara hakim olun, yeterliydi – makas kâğıdı keser, taş makası kırar, kâğıt taşı sarar.

Çıkan sonuç hoşunuza gitmezse, derdi Billy, üç kez oynamayı rica edin.

Billy'yle kimin gideceğine karar vermek için oynadıklarında Tabitha taş, Harper kâğıt yapmıştı. Yani Harper kazanmıştı.

Tabitha onu hile yapmakla suçlamıştı.

Nasıl hile yapabilirim? demişti Harper. *Aklımı mı okudum?* Ama yine de Tabitha'nın üç kez oynamayı "rica etmesine" izin vermişti. Tabitha yine taş yapmış, Harper da yine kâğıt yapmıştı. Harper kazanmıştı.

Billy'yle o gidecekti.

O günden sonra Harper'la Tabitha'nın arasının bir daha eskisi gibi olmadığını söylemek yanlış olmaz. Birkaç yıl birbirlerine karşı yine kibar davrandılar ama artık arkadaş değillerdi. Billy, Boston'dan temelli ayrıldı. O Vineyard Haven'da Daggett Caddesi üzerinde bir ev alırken Eleanor Pinckney Caddesi'ndeki dört katlı lüks evde kalmaya devam etti. Daha sonra, ayakkabı şirketini Steve Madden'a sattıktan sonra –avukatı bu anlaşmayı

boşanma davasından sonraya bırakmasını salık vermişti- Nantucket'ta ikinci bir ev aldı.

Kızlar her yazı "kendi" ebeveyniyle geçirip bayramlarda Eleanor'un şart koştuğu gibi öbür ebeveynini ziyarete giderdi. Harper eskiden vapurlarının suda bıraktığı izlerin birbirine karıştığını, uçaklarının havada bıraktığı izlerin kesiştiğini hayal ederdi.

Tabitha ikinci çocuğunu -oğlu Julian'ı- üç ay erken doğurduğunda ikizlerin barışması için bir fırsat da doğmuştu aslında. Tabitha'nın yardıma ihtiyacı vardı, Harper da durumu kurtarmak için birdenbire ortaya çıkıvermişti... Ama sonuç felaket olmuştu. Julian ölmüş, Tabitha da Harper'ı suçlamayı uygun bulmuştu -yalnızca Julian'ın ölümü için değil, taş-kâğıt-makas oyununu kazandığı ve yetişkinlik yıllarında başına gelen bütün felaketlere sebep olduğu için de.

Her şeyi mahvediyorsun, demişti Tabitha. Hepsi senin suçun.

Bu olay on dört yıl önce olmuş, o zamandan bu yana neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Harper Reed'in cevap beklediğini fark etti. İkizini ya da annesini düşünmekten hoşlanmazdı çünkü onları düşündüğünde böyle olurdu: Âdeta biri gözlerini ve ağzını bağlamış gibi hissederd.

"Tabitha'ya mesaj attım," dedi. "O anneme söyler sanırım."

"İyi," dedi Reed. "Kusura bakma ama benim kapatmam lazım."

"Yani yanıma gelmeyecek misin?" dedi Harper. "Drew'u aramama izin mi vereceksin?" Çaresizlikten belden aşağı vuruyordu. Reed'e Edgartown Polis Karakolu'ndan Komiser Yardımcısı Drew Truman'la çıkmaya başladığını söylediğinde Reed bundan hiç hoşlanmamıştı. Drew gençlik, polis fiziği, bekârlık ve geniş aile gibi avantajlara sahip olmanın yanı sıra iyi de bir adamdı. Komiser Yardımcısı Truman'la Dr. Reed birbirlerini aşırı doz vakalarından tanırlandı. Drew önceki yıl üç kez Narcan* uygu-

* ABD'de kullanılan bir opioid blokörü. -çn

lamış, sonrasında bağımlıları doğruca hastaneye götürüp Dr. Zimmer'ın himayesine bırakmıştı.

"Lütfen Drew'u arama," dedi Reed. "Eve git. Balık'a sarı ıp uyu."

"Balık bir köpek, Reed, insan değil," dedi Harper. "Billy, ben Pedroia'nın istatistiklerini okurken birdenbire öldü. Şu an ben-den istediğin şey hiç adil değil, bunu sen de biliyorsun."

"Sabah yanına geleceğim," dedi Reed.

"Bu gece gel," dedi Harper.

"Tamam, bu gece," dedi Reed. "Ama geç vakitte. Gece yarısı. Ayrıca evine gelemem, çok tehlikeli olur. Lucy Vincent plajının otoparkında buluşalım."

"Orası güvenli mi sanıyorsun?" diye sordu Harper. Reed henüz Harper'ın dubleks evine girip çıkacak kadar rahat hissetmezken mesai saatleri sonrası buz hokeyi pistinin arka otoparkında buluşurlardı. Oranın yılın bu zamanında boş olacağı kesindi ama plaj... "Yaz geldi sayılır, Reed. Her yer insan kaynıyor."

"Farkındayım," dedi Reed. "Ama adanın güneyine inemem şimdi." Ne kadar acımasızca konuştuğunu fark etmiş olacak ki, "Bu gece buluşmak zorundaysak elimden başka türlü gelmez," diye ekledi.

"Bu gece buluşmak zorundayız," dedi Harper. "Gece yarısı, Lucy Vincent'ta."

"Beş dakikalığına. Seni öpüp her şeyin düzeleceğini söyleyeceğim."

"Düzelecek mi?" dedi Harper.

"Düzelecek," dedi Reed.

Harper Balık'ı dışarı çıkarmak için eve uğradı. Balık bir köpekti, insan değildi ama yine de, son zamanlarda Harper eve geldiğinde yattığı Orvis yatağından başını kaldırıp bakmazken, şimdi kapıda Harper'ı bekliyordu. Harper'ın yanına koşup patilerini bacaklarına koydu, yüzünü yaladı, elinden geldiğince bütün

sevgisini ona vermeye çalıştı. Balık biliyordu. Harper'ın gözleri doldu. Köpeği Billy'nin öldüğünü biliyordu ama yine de Harper bu haberi ona kendinin vermesi gerektiğini düşündü. Balık'ı çenesinden tutup buz mavisi gözlerinin içine bakarak, "Baba öldü, ufaklık," dedi. Balık acı acı uluyarak böğrünü Harper'ın bacağına sürtlü. Sonunda Harper'ın onu zorla ön bahçeye çıkarması gerekti, Balık da orada bahçedeki en büyük ortancanın dibine işedi. Koşarak mutfağa geri döndüğünde Harper ona, "Babanın anısına bu gece yemekte kuzu eti var," dedi. Ama Balık her zaman yaptığı gibi yemeğe saldırmadı. Bunun yerine izin istercesine Harper'a baktı. Harper, "Ye hadi," dedi. Balık hüzünlü bir ağırbaşlılıkla başını eğip mamasını yedi.

Harper evden çıktıktan sonra altılı Amity Island birasıyla üç küçük şişe Jägermeister almak üzere Bizim Market'e gitti. Marketin kasiyeri Robyn, Harper'ı yirmi yıldır tanıyordu ama Robyn Jude'un yakın arkadaşı olduğundan Harper ona karşı hep temkinli ve mesafeli davranırdı.

"Poşet ister misin?" diye sordu Robyn.

"Lütfen," dedi Harper.

Robyn, Billy'yi duymuş olmalıydı çünkü poşete Balık için be-dava bir paket *Milk-Bone* attı.

Saat sekiz buçuktu ve güneş yeni batmıştı. Harper kışı tercih ederdi, kışları hava saat üç buçukta kararmaya başlar, o mesaisini bitirene kadar da ortalık zifiri karanlık olurdu. Ama yaz güneşi her şeyi gün yüzüne çıkarıyordu.

Emniyet kemerinin metal ucunu kullanarak biralardan birini açıp yarısına kadar içti, ardından küçük Jäger şişelerinden birini ağzına boşalttı. Annesi görse nutku tutulurdu.

Harper Middle Road'dan gitse daha iyiydi çünkü State Road doğruca Jude'un evinin önünden geçiyordu ki Harper, Garden Goddess tabelasının iki yanında da sokağın boydan boya araba ve kamyonetlerle dolu olduğunu gördü. Jude her yıl çalışanları için yaza merhaba partisi verirdi. Domuz çevirtir, kendi elleriyle

mısır ekmeği ve ekşi elmalı lahana salatası yapar, bir galvaniz varil dolusu da bira getirtirdi. Partneri Stella karıştırıcıyla Muds-lide kokteylleri yapar, Jack Johnson şarkıları dinlenir ve işe veni başlamış olanlar, *Vay canına, ne harika bir iş yeri!* diye düşünür lü. Oysa yalnız eski işçiler bilirdi ki İşçi Bayramı'na kadar bir daha izin yapamayacaklardı; İşçi Bayramı'nda Jude bir parti daha verecek, bu kez ıstakoz yapacaktı.

Harper gazı kökledi. Jude'un evinin önünden ne kadar hızlı geçerse o kadar iyiydi.

Sirenler. Işıklar. Harper dikiz aynasından baktı.

Polis. Harper oflaya pufloya yan koltuktaki şişelere baktı ama onları atacak ya da saklayacak vakti yoktu. Dörtlülere yakıp kenara çekti.

En olmayacak şeydi şimdi bu. İtibarı zaten yerle birdi, çiğnene-bileceği kadar çiğnenmişti. Bundan üç yıl önce Joey Bowen adında doğru dürüst tanımadığı bir adama "iyilik" yaparken tutuklan-mıştı. Adam, haftada bir gece garsonluk yaptığı Dahlia's'ın dai-mi müşterisiydi. İyilik de şuydu: Jude'un peyzaj müşterilerinden birine, yani Monacoların oğluna bir paket götürecekti. Ertesi gün Harper'a Monacoların çimlerini biçme ve tarhlardaki yabancı otla-rı temizleme işi verildi. Harper'ın yapacağı tek şey paketi el ara-basında kuru otların ve gübrenin altına gizleyerek Monacoların evine götürmekti. Monacoların oğlu dışarı çıkıp paketi alacaktı. Harper el arabasını yan kapının önüne park edip arkasını dönecek, Joey Bowen da bu iş için ona üç bin dolar ödeyecekti. Harper muhtemelen uyuşturucu taşıdığının farkındaydı ama geri çevire-meyeceği kadar cazip bir teklifti çünkü paraya ihtiyacı vardı. O sıralar hâlâ Billy'yle yaşıyordu. Kendi evine çıkmak istiyordu ama Vineyard çok pahalıydı, dolayısıyla para biriktirmesi lazımdı.

Ancak Harper'ın bilmediği bir şey vardı ki hem eyalet poli-si hem de FBI bilhassa bu teslimat için haftalardır Monacoların evini izliyorlardı. Oğlan paketi aldığı anda ajanlar çitlerin üzerinden ve ağaçlardan atlamış, bütün bahçeyi sarmışlardı. Hem oğlan hem de Harper tutuklanmıştı.

Harper sorgu sırasında polislere hayatında ilk kez biri için başka birine paket götürdüğünü söylemişti. Joey Bowen'ın, çalıştığı restoranın daimi müşterisi olduğunu anlatmıştı. Polisler de ona, Joey Bowen'ın, Yukarı Cape'den New Bedford'a kadar her yerde aranan azılı bir uyuşturucu kaçakçısı olduğunu söylemişti.

Billy ona avukat bulana kadar Harper on sekiz saat tutuklu kalmıştı. Sonrasında altı ay gözetim altında tutulma şartıyla serbest bırakılmıştı ama hem Garden Goddesses'taki hem de Dahlia's'taki işinden olmuştu. Jude Hogan peyzaj işine leke sürdüğü için Harper'a açık açık düşman kesilmişti. Ondan nefret edenlerin bir de daha korkunç ama daha az görünür olanları vardı: Uyuşturucu ihtiyaçlarını Joey'den karşılayanlar.

Fakat en kötüsü, Monacoların Ann-Lane Crenshaw adındaki yan komşusu Eleanor Roxie-Frost'un üniversiteden arkadaşıydı. Eleanor, Harper'ın tutuklandığından hemencecik haberdar olmuş ve hiç şüphesiz bu korkunç haberi Tabitha'yla da paylaşmıştı. Bu durumda Harper nasıl kendini ailenin yüz karası gibi hissetmesindi?

Başkası olsa Vineyard'da bir dakika daha durmazdı. Harper'ın kalması, ne kadar acınası durumda olduğunu tasdikliyordu.

Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Dahası babası oradaydı. Eskiden oradaydı.

Gözyaşları istemsizce dökülmeye başladı. Babasını kaybetmişti. Polis memuruna bunu söyleyerek kendini acındıracaktı.

Camını indirdi. Jude'un evinden yaklaşık doksan metre ile riye park etmişti; o partiden *herhangi birine* görünmekten ödü kopuyordu.

"Merhaba bebeğim."

Başını kaldırıp baktı. Drew'du.

"Nasıl?" dedi. Dikiz aynasından kontrol etti. Polis arabası Batı Tisbury değil, Edgartown plakalıydı. Hissettiği rahatlamayı koltuğuna yığıldı. "Beni kenara çekmek zorunda mıydın?"

"Kuralları çiğneyince çok güzel oluyorsun," dedi Drew. Camdan uzanıp Harper'ı öptü. "Ayrıca hız sınırını aştın."

"Aştım mı?" dedi Harper.

"Ta buralara kadar neden geldin?" diye sordu Drew. "Bizın Market'ten çıktığını gördüğümünden beri seni takip ediyorum."

"Öyle mi?" dedi Harper. Drew doğası gereği takip etme eğilimi olan biriydi. Harper'ın bir şeyler gizlediğinden şüpheleniyor bile olabilirdi. "İşin yok mu?"

"Dokuza kadar moladayım," dedi Drew. "Aslında hastaneye, yanına geliyordum ama yolda arabayı gördüm." Biraları işaret etti. "Dikkatli olsan iyi olur."

"Aquinnah'a gidip biraz kafa dağıtacağım," dedi Harper. "Benim için endişelenmen çok hoş ama telefonda da dediğim gibi biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Drew başıyla onayladı. Harper Drew'un üniformalı hâline bayılıyordu. Drew son derece yakışıklı, son derece namuslu ve de son derece iyi niyetli biriydi. Harper neden ona âşık olamıyordu ki?

"Teyzemler sana bir tencere ıstakoz yahnisi yapıyorlar," dedi Drew. "Yarın gelirken getiririm."

"Onlara Billy'yi söyledin mi?" diye sordu Harper.

"Annemi arayıp söyledim," dedi Drew. "Wanda'yla Mavis de yanındaymış, fasulyeleri ambara koymasına yardım ediyorlarmış, yani onlar da duydu. Wanda hemen gidip yahniye başladı. Ne zaman cenaze olsa verdikleri ilk tepki budur – sıcak tencere yemeği yaparlar ki yemek yemeyi unutup bir deri bir kemik kalmayasın."

"Zahmet etmeselerdi keşke," dedi Harper. "Beni tanımıyorlar bile."

"Ama senden hoşlandığımı biliyorlar," dedi Drew. Eğilip Harper'ı bir daha öptü. "Önemli olan da bu."

Harper gülümseyerek camını kapadı.

Saatler gece yarısını vurduğunda Harper Bronco'sunun ön kol-
tuğunda uyukluyordu; biralara beşini, şişelerin de ikisini içmiş,
yol üstünde Alley'nin Taşra Marketi'nde durup akşam yemeği
niyetine bir kavanoz salatalık turşusu almıştı. (Teyzelerin endi-
şesi yersiz değildi.) Bir grup liseli genç plajdan çıktığından bu
yana, yani saat dokuz kırk beşten beridir otoparkta ondan başka
kimse yoktu. Harper rahatlamıştı: Lucy Vincent hâlâ tamamen
güvenliydi.

Reed saat tam on ikide geldi; öyle de dakik biriydi. Harper
koltuğunu geri itip arabadan indi. Reed beş dakika demişti ve
Harper onun yalnızca beş dakika kalacağını biliyordu; ne eksik
ne fazla. Reed Lexus'unun motorunu kapatıp arabadan indi ve
Harper'a koştu. Kollarını açınca Harper kendini onun kollarına
bıraktı.

"Billy öldü," dedi. "Onu bir daha asla göremeyeceğim. İşte
bunu aklım almıyor."

Reed ona daha sıkı sarıldı. O bir doktordu. Bu gibi acı kayıp-
larla ilgilenmek onun işinin bir parçasıydı – her gün değil ama
sık sık.

"Hepimiz bir gün öleceğiz, Harper. Billy huzurlu gitti. Ölü-
ken bu dünyada en sevdiği insan başucunda ona Pedroia'nın is-
tistiklerini okuyordu. Daha ne olsun?"

Harper başını kaldırıncaya dudakları buluştu. Reed'in dudak-
ları sıcaktı. Onu öpmek Harper'ı her zaman heyecanlandırırdı
ama o gece ağlamaktan bir hâl olduğundan hissettiği arzu haşın
ve şiddetliydi. Reed de ona aynı şekilde karşılık verdi, dudakla-
rını aralayıp diline uzandı, belden aşağısını Harper'inkine bas-
tırdı. Ardından dudaklarını Harper'ın kulağının hemen altına
kaydırdı. Elleri vücudunun her yerinde gezindi. Sevişeceklerdi.
Harper buna inanamıyordu. Reed o hafta sonu nöbetçi olmadı-
ğından aile pikniğinde birkaç bira içmiş olmalıydı, eve döndük-
lerinde bir kadeh de Scotch içmiş olabilirdi. Normalden daha ra-
hat, daha umursamazdı. Ellerini Harper'ın bluzunun altına sok-
tu, sutyeninin ön tarafta bulunan kopçasını açtı. Meme uçlarıyla

oyladı, sonra eğilip Harper'ı inletene kadar sol meme ucunu emdi. Harper daha fazla dayanmadı. Reed'in kot pantolonunun önünü okşamaya başladı.

Reed pantolonunun fermuarını indirirken Harper da arabanın kapısına uzandı.

"Hayır," dedi Reed. "Dışarıda."

"Dışarıda mı?" dedi Harper. Bu Reed miydi? Reed Zimmer miydi? Normalde asla taviz vermediği prezervatifle bile uğraşmadı, öylece Harper'ın içine girdi. Harper'm sırtı Bronco'nun kapısına çarptı ve o anda bir aracın farlarını gördü. Yoldan geçtiğini sandı. Ama öyle değildi; araba otoparka dönüyordu. Yaklaştı. Harper, Reed'den ayrılmaya çalıştı ama Reed ne farları görmüş ne de motorun sesini duymuştu. Bütün odağı tutturduğu ritimdeydi ve gözleri de kapalıydı. Homurdanarak ve titreyerek boşaldı, Harper'ın boynuna doğru alçak bir sesle inledi.

Harper onu üzerinde itti ama artık çok geçti. Yeni gelen arabanın kapısı çarptı ve bir kadın bağırıp çağırmaya, haykırmaya başladı. "Reed! Reed! Reed!"

Sadie'ydi.

NANTUCKET: TABİTHA

Tabitha, 1929 yılında üretilen ve şimdilerde Westmoor Kulübü'nün üyeleri tarafından eğlence amaçlı kullanılan yirmi dört metrelik ahşap motor yat *Belle*'de kokteyl partisine davetliydi. Bu gece matinesi Tabitha'nın doğru dürüst tanımadığı insanlar tarafından düzenleniyordu, dahası deniz havası da yoktu ama Ramsay'den ayrıldığından bu yana evden çıkmak için can atar olmuştı.

Ramsay, Straight Wharf'ta barda oturmuş Caylee'nin vardiyaşının bitmesini bekliyor olmalıydı. İlişkilerini bitiren Tabitha'ydı ama Ramsay sahalara çok hızlı dönmüş, hatta hiç vakit kaybetmemişti. Tabitha'yla Ramsay'nin birlikte olduğu üç yıllık süreçte, Tabitha, Ramsay'nin daha genç birini istediğini söyleyerek ona sataşır, Ramsay de hep inkâr ederdi. Oysa Caylee – Tabitha'ya göre ancak çiğneme oyuncağına verilecek bir isimdi bu– daha yirmi iki yaşındaydı.

Tabitha yirmi iki yaşındayken karnı burnundaydı. Bir yazı barmenlik yaparak geçirecek ya da dövme yaptıracak fırsatı hiç olmamıştı. Annesinin moda imparatorluğundan ayrılıp kendi tutkularının –emlakçılık, mimarlık, iç mimarlık– peşinden gidecek fırsatı hiç olmamıştı. Yirmi beşine geldiğinde etkisini hâlâ atlatamadığı bir felaket yaşamıştı. Ramsay, Julian'ı ve ardında asla doldurulamayacak bir boşluk bıraktığını biliyordu – daha doğrusu, Tabitha bildiğini sanıyordu. Fakat geçen şubatta buz gibi bir gecede, ikisi de ayıkken –alkol almadıkları için suçu alkole atamazdı– Ramsay, *Bu acıdan kurtulmanın tek yolu yeniden başlamak, hadi çocuk yapalım*, demişti.

Tabitha cevap verme gereği bile duymamıştı. Ramsay anlamı-

yordu. Ve fark etmişti ki, asla anlamayacaktı. Ramsay'yle "farklı şeyler istiyoruz" konuşması yapmış, Ramsay iki gün sonra evden ayrılmıştı.

Parti fena değildi. Parti sahipleri Tallahassee'de olduklarından doğal olarak New England onlara serin geliyordu. Bundandır ki yattaki kadın konukların kullanması için şirin yaz renklerinde –kavuniçi, fuşya, su yeşili– bir yığın kaşmir şal hazırlamıştı. Buz gibi Laurent-Pierre roze şaraplarının ardı arkası kesilmiyor, hoparlörlerden Tabitha'nın çok sevdiği Sinatra ve Dean Martin parçaları yükseliyordu. Tabitha gençliğini yaşayamadığından annesi Eleanor'un zevklerini benimsemişti. Eleanor zarif kadındı ama yetmiş bir yaşındaydı. Tabitha bazen yalnızca gençliğini değil, orta yaşını da atlayıp soluğu doğruca kalça protezi ve işitme cihazı devrinde aldığından endişe ediyordu.

Ramsay eşyalarını toplarken Tabitha'nın kusurlarını tek tek saymıştı:

Tabitha korkunç derecede züppeydi. Aksiydi. Annesinin sözünden çıkmaz, ne dese yapardı; bütün yetişkinlik çağı boyunca onun gölgesinde kalmıştı. Yıllardır Eleanor Roxie-Frost Tasarımları LTD ŞTİ'nin hizmetçiliğini yapıyordu ama yine de Nantucket'teki butik *her yıl zarar ediyordu!* Ticaretten zerre anlamıyordu, mağazayı batırmıştı. Mağazanın mal stokunu ERF markasından öteye taşıyabilsin diye Ramsay ona kırk bin dolar vermişti. "Bak bana o parayı borçlusun, sakın unutma," demişti.

"Biliyorum," diye yanıtlamıştı Tabitha ama üniversite çağında çocuğu varken bu parayı geri ödemesinin epey uzun sürecinin Ramsay'nin de farkında olduğundan emindi.

Ramsay gitmeden evvel son kurşununu da şöyle sıkırmıştı: "Başka çocuk istememen iyi bir şey aslında. Çünkü sen berbat bir annesin, Tabitha."

Tabitha Ramsay'nin öfkeli ve üzgün olduğunu biliyordu ama bu acımasız sözleri karşısında kendini tutamamış, "Bu ne cüret?" diye bağırılmıştı.

“Ben gidince kızını kontrol altına alabilirsin belki,” demişti Ramsay.

Yatta servis edilen yiyecekler enfesti: kuzu pirzola, ıstakozlu-mısırlı mücver, *gougère*, yumurta dolması. Tabitha tabağını dikkatlice doldururken –Ramsay, son üç yılda aldığı altı kiloyu dile getirmeyecek kadar kibardı– bir yandan da sohbet edecek münasip bir erkek bakındı. Ramsay ticaretten anlamadığını söylerken haksız değildi. Tabitha bu saatten sonra ya lotoyu tutturacak ya da kendine yaşlı ve zengin birini bulacaktı.

Ne var ki o kişiyi yatta bulma şansı düşüktü. Erkeklerin hepsi yaşlı ve zengindi ama aynı zamanda evlilerdi de. Dahası çoğu Tallahasseeliydi, yani baştan kaybediyorlardı.

Tabitha şampanya bardağını garsona doldurtuttuktan sonra yalnız başına pruvaya çıktı. Yat, Brant Point Deniz Feneri’nin etrafını dönerek öylesine muhteşem bir manzarayla karşı karşıya geldi ki Tabitha o manzarayı yüzlerce kez görmüş olmasına rağmen yine de soluğu kesildi. Şampanya kadehini iki eliyle birden tutarak dirseklerini küpeşteye dayadı. Gözlerini yumdu.

O *berbat* bir anne değildi. Ainsley en deli çağlarındaydı ve doğuştan asi biriydi. Ama Tabitha’nın hiç kimselere söylemeye cesaret edemediği en katışıksız, en dürüst düşüncelerine incek olursanız, Ainsley söz konusu olduğunda bir canavar yarattığını kabul ederdi. Julian öldükten sonra bütün benliğini Ainsley’yi büyötmeye adanmıştı. Tabitha helikopter ebeveyni –ikinci kuşak helikopter ebeveyn– Eleanor nasıl onun her hareketini kontrol ettiyse o da Ainsley’ninkini etmişti. Ama Ainsley çabuk büyümüşü. Yabani attan farksızdı, öyle ki Tabitha’nın dizginleri kaybetmesi pek de uzun sürmemişti. Tabitha, Ainsley’yi kendine yakın tutmanın yolunu, Nantucket Lisesi’nin en popüler ve en sofistike öğrencisi olma arzusunda ona yardım ve yataklık etmekte bulmuştu. Makyaj malzemelerini ve iki bin dolarlık kot*

* Fransız mutfağına ait bir çeşit peynirli börek –çıt

pantolonlarını *Tabitha* almıştı; akşam eve dönüş saatini *Tabitha* esnetmişti. Ainsley'nin şu anda patlamaya hazır bir bomba olmasının tek suçlusu *Tabitha*'ydı.

Tabitha ne zaman okyanusa açılrsa aklına bu düşünceler üşüşürdü. Karada kalmalıydı.

Birden yanı başında bir adam beliriverdi. Üzerinde üniforma vardı.

Adam elini uzatarak, "Benim adım Peter," dedi. "Yatın kaptanıyım."

"*Tabitha Frost*," dedi *Tabitha*. "Kaptan sensen yatı kim kullanıyor?"

Peter güldü. "İkinci kaptan. Gelip seninle sohbet edebilmek için bir süre yerime bakmasını rica ettim. Bu güzelliği sürmemde bana yardımcı olmak ister misin?"

Dümenin başında yan yana dururlarken –ne zaman içeriye mürettebattan biri girse Peter onu *Tabitha*'ya bir kadeh şampanya ya da bir ordörv tabağı daha getirmeye yolluyordu– Peter *Tabitha*'ya hayat hikâyesini anlattı. On dokuzunda sahil koruma görevlisi olmuş, yirmi ikisinde evlenmiş, (PJ ve Kyle adında) iki oğlu olmuş, otuzunda boşanmıştı, bir numaralı eski karısı Houson'da yaşıyordu.

Tabitha toplamda kaç tane eski karısının olduğunu merak etti. Müziğin değiştiğini, Top 40 listesinin –Ainsley'nin keyfi yerindeyken dinlediği türden şarkıların– çalmaya başladığını duyabiliyor, şampanyanın milletin başına vurduğunu, Tallahassee'lerin dans etme mahiyetinde vücutlarını abuk subuk ve utandırıcı biçimlerde eğip büktüğünü hayal edebiliyordu.

"Anlatmaya devam et," dedi Kaptan Peter'a.

Peter otuz iki yaşında yeniden evlenmişti. O evliliğinden olan kızı tam bir gönülçelendi; on dokuz yaşındaydı ve Northwestern Üniversitesi'nde ikinci sınıfta okuyordu. İki numaralı eski eş olan annesiye Michigan Yukarı Yarımada'da büyüleyici bir kamp yeri işletiyordu.

Peter otuz beş yaşındayken orta yaş krizine girmişti. Maui'ye taşınmış, on yıl boyunca bir balina izleme gemisine kaptanlık etmiş, Lupalai adında yerli bir kızla yaşamış, hiç evlenmeseler de iki çocukları olmuştu: On dört yaşında oğlan ve on bir yaşında kız. Dediğine göre çocuklara çek yolluyordu ama beş yıl önce doğuya taşındığından bu yana onları görmemişti. Beş yazdır *Belle*'in kaptanlığını yapıyor, kışlarıysa Bahamalar'a inip mürettebatsız tekne kiralama servisi işletiyordu.

"Nisanda elli yaşına bastım," dedi. "Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz dokuz," dedi Tabitha.

Kaptan Peter güldü. "Bütün kadınlar aynı cevabı veriyor zaten."

"Yok," dedi Tabitha. "Ben gerçekten otuz dokuz yaşındayım. Aralıkta kırk olacağım."

"Aa," dedi kaptan, şaşırmıştı. O böyle tepki verince Tabitha'nın neşesi kaçtı. Daha yaşlı görünüyor, daha yaşlı davranıyordu. Üzerinde beyaz keten gömlekle obi kemer vardı. *The Roxie* olarak bilinen bu parça, tam kırk yıldır annesinin koleksiyonun mihenk taşıydı. Klasik zamansızlığı temsil etmesi için tasarlanmış ve bunu başarmıştı da fakat ne genç bir havaya sahipti ne de seksiydi. Tabitha Haute Hippie pullu mini etekle canlı pembe Milly bluzu giyse daha iyi ederdi ama o kıyafetlerle fazla hevesli görünmekten korkmuştu. Gerçi şimdi de bir briç oyununa dördüncü olmadan evvel indirimli yemek yemeye gidiyormuş gibi görünüyordu.

Kaptan bir şey dedi ama Tabitha onu duymadı.

"Efendim?"

"Limana yanaştıktan sonra gidip bir şeyler içelim mi dedim. Şimdi bu ihtiyar hatunu çevireceğim, o yüzden güverteye inmen lazım."

Tabitha obisini çekiştirdi. Aynı anda hem kovalandığını hem de kovulduğunu hissediyordu. Kaptanla içmeye gitmek istiyor muydu? Emin değildi. Bu kaptanın tekin olmadığı belliydi. *Belle*'e binen eli yüzü düzgün her kadına asılıyordu muhteme-

len. Elli yaşında, yazdan kışa kabuk değıştiren bir adamdı. Bir dönem adada kır evi kir alıyor, bir dönem de Westmoor Kulübü'nün sağladığı çalışan konutunda kalıyordu. Kuvvetle muhtemel kendine ait mülkü yoktu. Belki küçük bir pikap kamyonet kullanıyordu. Böyle bir hayat kişi ancak... Tabitha'nın rastgele seçimine göre yirmi sekizine gelene kadar kabul edilebilirdi. Yirmi sekizden sonra büyümek gerekiyordu artık. Dahası, Kaptan Peter'ın bakmakla yükümlü olduğu kaç çocuğu vardı? Tabitha sayısını şaşırmişti. Dört müydü? Beş miydi? Eleanor olsaydı Kaptan Peter'ı dakikasinda elerdi. Wyatt'ı boyacı olduğu için Tabitha'ya yakıştırmamış ve kızının, mesleği olan bir adamla evlenmesini istemişti – avukat yahut özel sermaye şirketinde çalışan biri. Wyatt şimdilerde bütün Cape'de ve Plymouth'tan Braintree'ye bütün Güney Kıyıda iş yapan bir boyacılık şirketinin sahibi olduğundan Eleanor artık ona karşı daha ılımlıydı. Ailesinin Ana Cadde'deki sigortacılık şirketinde çalışan Ramsay'ye bayılırdı. Ramsay işe takım elbiseyle giderdi ve ailesi Nantucket Yat Kulübü'ne üyeydi.

Bu adam, yani Kaptan Peter, normalde Tabitha'nın birlikte olacağı biri değildi. Daha ziyade... *Harper*'ın birlikte olacağı bir tipti! Zira Harper'ın bir standardı yoktu. Harper'ın çitası –her konuda– yalnızca alçak değil, direkt yerlerdeydi.

Tabitha kaptanın teklifini teşekkür ederek geri çevirmeliydi.

“Sen hiç birini kaybettin mi?” diye sordu.

“Nasıl?” dedi Peter. Şaşkın ve de kontrol paneline dönmek için sabırsız görünüyordu.

“Sonra konuşuruz,” dedi Tabitha. “Seninle bir şeyler içmek isterim.”

Nautilus'a doğru yürürlerken Tabitha kararından pişman oldu. Telefonunda Ainsley'den gelen bir mesaj vardı: *Ne zaman geleceksin?* Ainsley izin almadan, daha da kötüsü ehliyeti olmadan gecenin bir yarısı Tabitha'nın FJ40'ıyla gezintiye çıktığı için bir haftadır cezalıydı. Tabitha bu kuralsızlığı geçen pazar sabahı

yoga dersine gitmek üzere arabasına bindiğinde fark etmişti. Depo boştu ve içerisi leş gibi sigara kokuyordu. Tabitha Ainsley'yi uyandırıp itiraf etmesini istemiş, Ainsley de ikiletmeden isteneni yapmıştı.

“Evet, arabayı aldım. Emmalara gittim.”

Emmalara!

Tabitha'yla Ainsley, Eleanor'un Cliff Road'daki büyük evinin arkasındaki konuk evinde otururlarken Ainsley'nin arkadaşı Emma –fotoğrafı, sözlükte *olumsuz etki* tabirinin yanında bulunmalıydı– Tom Nevers'taki Jonathan Way'de oturuyordu, yani birinin evi Nantucket'ın bir başındayken diğersininki öbür başındaydı. Tabitha, Ainsley'nin, FJ40'ı ehliyetsiz kullanırken kaza yaptığını gözünde canlandırınca ürpermişti. Ya birine çarpıyordu? Ya birini öldürseydi? Tabitha dava edilir, dahası Eleanor da dava edilirdi. İşyerleri kapatılır, bütün geçim kaynaklarından olurlardı. Ama Ainsley hiç de suçluluk duyuyormuş gibi görünmüyordu. Tabitha komodinin üstünde duran telefonunu kapınca Ainsley *ancak o zaman* tepki vermişti. Yatağından fırladığı gibi ev boyunca Tabitha'nın peşinden koşarak telefonunu ondan almaya çalışmıştı. Öylesine gözü dönmüştü ki Tabitha'nın suratını çizmişti. Tabitha kendi evladının böyle bir şey yapmış olmasına inanamayarak telefonu elinden düşürüvermiş, o düşürünce de Ainsley telefonu kapmıştı.

“Benim buna ihtiyacım var,” demişti. “Sen sosyal hayatın olmamasını dert etmiyor olabilirsin ama ben senin gibi değilim.”

“Ya, *değilsin* demek?” dedi Tabitha başka ne diyeceğini bilemeden. Yüzündeki çizige dokunup eline bulaşan kana baktı. “Çok yazık o zaman. Çünkü cezalısn.”

“Hah!” dedi Ainsley. “Beni evde nasıl tutacaksın, çok merak ediyorum.”

Tabitha öfkeden kuduruyordu ama kendi zayıflığının da farkındaydı. Evden çıkmak isterse Ainsley'yi *nasıl* durdurabilirdi? Haftalığını kesse, Emma babası Dutch'tan düzenli para alıyordu. Havaalanındaki restoranı işleten babası eve neredeyse hiç uğra-

madığından “para ebeveynliği”ne başvurmuştu. Emma, Ainsley’ye, sigaraymış, otmuş, biraymış ya da birlikte geçirdikleri akşam saatlerini güzelleştirmek için başka ne alıyorsa artık, bunları alması için para verirdi.

“Bu kapıdan dışarı adımını atarsan hattını kapattırırım,” dedi Tabitha. “Elinde telefonun olur ama sinyali olmaz – ne mesaj çekebilirsin ne arama yapabilirsin ne Snapchat’e ne de internete girebilirsin. Evdeki internetin şifresini de değiştiririm.”

Aishley şüpheyle gözlerini kıstı. “Böyle bir şeyi asla yapmazsın.”

Tabitha, Ramsay’nin ona “berbat anne” dediğini hatırladı.

“Bak bakalım yapıyor muyum, yapmıyor muyum,” dedi.

Ainsley o zaman bir anlaşma teklif etti. Annesi hattını kapatırmazsa bir hafta evden çıkmayacaktı.

Tabitha kabul etmişti ve o gün, yani cuma günü, cezasının son günüydü – çok şükür. Ainsley bir haftadır resmen sözlü şiddet uyguluyor, ortalıkta somurtarak dolaşıyordu. Ne isterse onu yiyor ama tek bulaşğını bile lavaboya koymuyordu. Yatağını toplamak desenez o da yoktu. Tabitha, o hafta büyük evin temizlikçisi Felipa’dan Ainsley’nin arkasını toplaması için konuk evinde fazladan üç saat çalışmasını istemişti. Dolayısıyla Eleanor’un her an arayıp Felipa’nın iş yüküne yük kattığı için ona söylenmesini bekliyordu.

Tabitha Ainsley’ye cevap yazdı: *Geç gelirim.*

Ainsley hemen yanıtladı: *Ne kadar geç? Gece yarısı mı?*

Evet, yazdı Tabitha. Kızı sosyal hayatının olmadığını sanıyordu – hah! *En erken gece yarısı.*

Birden Tabitha Ainsley’nin kendini yalnız hissettiğinden korktu. Ainsley karanlıktan korkarak büyümüştü. Bu korkusu Julian öldükten hemen sonra baş göstermişti. Tabitha da ona kadaşlık edecek başka çocuk doğurmamıştı.

Oysa kendisinin hep bir dostu olmuştu: Harper.

Ne tuhaf, diye düşündü. Son bir saatte Harper aklına iki kez gelmişti. En son ne zaman *böyle* olmuştu?

Daha da tuhaf olan, –tuhaftan da öte, efsunlu olan– Tabitha’nın telefonu öttü ve Tabitha (biriyle randevudayken telefonuna bakıp durmanın kabaca bir davranış olduğunu bilse de Ainsley’nin cevap yazdığını sanmıştı) telefona baktı. Ancak bu seferki mesaj *Vineyard Haven, MA* diye kayıtlı numaran gelmişti. Yani Harper’dan.

“Başka işlerin mi vardı?” diye sordu Kaptan Peter.

“Yo,” dedi Tabitha. Telefonunu el çantasının içine koydu. Mesaja daha sonra bakacaktı.

Tabitha’nın Nautilus’u seçmesinin sebebi, Ramsay’yle oraya hiç gitmemiş olmalarıydı. Tabitha şu anda en çok, her şeyden çok, yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyaç duyuyordu. Restoran hakkında hep olumlu yorumlar duymuş –geleneksel kokteyller, özgün yiyecekler– gidip kendi de denemek istemişti, o hâlde neden o gece gitmesindi ki?

Nautilus kalabalıktı, kalabalığın çoğu da gençti. Kaptan Peter kapıda tereddüde düştü. “Buraya girmek istediğinden emin misin?” Neredeyse... gözü korkmuş gibiydi ki bu pek de hoş bir özellik değildi. Tabitha ılık vücut ısısının serinlemeye başladığını hissetti. Öyle ki, “*Sen nereye gitmek istersin?*” diye soracak oldu. Ama kapının ağzında oyalanmak istemiyordu, dahası soluğu Angler Kulübü’nde almayı hiç istemiyordu.

“Evet,” dedi, “eminim.” Ve önden içeriye girdi.

İçeride bangır bangır müzik çalıyor, yirmili ve otuzlu yaşlardaki müşteriler barda bağıra çağıra içki siparişi veriyordu. Tabitha kendine hâlâ otuzlu yaşlarda olduğunu hatırlattı. Kapıda müşterileri karşılayan garson kadına, “İki kişilik masa lütfen,” dedi.

Garson kadın, “Masa için bekleme süresi doksan dakika. Ama isterseniz barda şansınızı deneyebilirsiniz,” dedi.

Tabitha başını dimdik tutarak bara doğru yürüyüp oturacak yer bakındı. Bir grup insanın arasında belli belirsiz görünen boş bir tabure vardı. Tabitha ite kaka o tabureye oturup sahiplendi;

çantasını bayrak diker gibi masanın üzerine bırakıp Kaptan Peter peşinden gelmiş mi diye bakmak için arkasına döndü. Gelmişti ama Tabitha onu tasmaından sürüklemişçesine mıtsuz görünüyordu.

Tabitha geceyi tamamlamaya kararlı biçimde barmene gülümsedi. "Menüyü alabilir miyim?"

Menü geldi. Tabitha menüyü inceledi. Normalde votka gimlet ya da bir kadeh roze alırdı ama şöyle bir düşününce, bu içkileri ona Ramsay öğretmişti. Ramsay'den önce, canı kokteyl isterse Mount Gay ve tonik, akşam yemeğinde de kırmızı şarap içerdi çünkü Eleanor öyle yapardı.

O gece Nauti Dog adlı içkiyi içmeye karar verdi. Menüyü Peter'a verip içkiyi işaret etti. "Bundan içeceğim."

Peter ıslık çaldı. "On beş dolar mı?"

Vücudu şimdi buz kesen Tabitha gözlerini yumdu. Peter'ın zengin olmaması sorun değildi ama içki fiyatına söylenen birine de katlanamazdı.

Peter, "Ben bira alacağım. Cisco olsun," deyip menüyü Tabitha'ya geri verdi.

Siparişi o mu verecekti? Bara Peter'dan daha yakındı ama erkek olan Peter'dı. Onu davet eden Peter'dı. Peter'a doğru döndü. Peter, Tabitha'yı hayatında ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını kaldırdıktan sonra, "Ben çıkıp bir sigara içeceğim. Hemen dönerim," dedi.

Sigara, diye düşündü Tabitha. Randevuya inen son darbeydi bu. Barmene –sevimli, sakallı, güler yüzlü bir adamdı– el edip içkileri sipariş etti. Barmen içkileri getirdiğinde –Nauti Dog'un Campari ve taze sıkılmış greyluft sayesinde harikulade bir koyu kırmızı rengi vardı– Peter hâlâ dışarıdaydı. Yani içkilerin parasını ödemek Tabitha'ya kalıyordu. Cüzdanından yirmi beş dolar çıkardı. Barmen para üstünü verirken, "Kalsın," dedi.

"Teşekkürler güzelim," dedi barmen ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

Güzelim, hanımefendi değil. Tabitha buna bayıldı. Barmenle çıkabilir miydi? İçkisini yudumlarken bunu düşündü. Otuz ya-

şında *gibi* görünüyordu. O da en fazla. Çok mu genç kaçırdı? Nautilus'ta çalışan yirmi dokuz yaşındaki barmenle çıkmaya başladığını söylediğinde Eleanor'un vereceği tepkiyi gözünde canlandırmaya çalıştı. O zaman bunu yapmasının gerçek sebebi- ni açıklamak zorunda kalırdı: Ramsay'yi unutmak.

Ama şartlar ne olursa olsun Tabitha barmenlerle yatmazdı. Bu, Harper'ın yapacağı şeydi.

Tabitha, Vineyard Haven'dan gelen mesajı merak etti. On dört yıl önce Julian'ın vefatının ardından yaşadıkları o dehşet dolu haftalardan bu yana neredeyse hiç konuşmamışlardı.

Derken Tabitha beş altı hafta önce yine Vineyard Haven'dan gelen sesli mesajı hatırladı. Mesajı bırakan Harper'dı, babaları Billy'nin, böbreklerinde çıkan sorundan dolayı hastaneye yatırıldığını söylüyordu. Tabitha Billy'yi arayacaktı ama haber çok yanlış zamanda gelmişti –butiğin halısını değiştiriyor, yaz alımlarını tamamlamaya çalışıyordu– sonrasında başka haber gelmeyince de sorunun çözüldüğünü düşünmüştü.

Bir yanı telefonunu çıkarıp Harper'ın ne istediğine bakmak istedi ama ona göre barda yalnız başına oturan bir kadının telefonuyla ilgilenmesinden daha acınası bir durum yoktu.

İçkisinden büyük bir yudum aldı, barmen ondan tarafa gelince de, "Adın ne?" diye sordu.

"Zack," dedi barmen.

Zack... Muhtemelen düşündüğünden daha gençti. Zira Zack, doksanlarda popüler olan bir isimdi.

Kaptan Peter nerede kaldı diye bakmak için arkasını döndü ama içerisi o kadar kalabalıktı ki adamı göremedi. Yanında oturan çift kalkınca taburelerden birini Peter'a ayırsa mı diye düşündü ama fırsat bulamadan oraya başka bir çift oturdu.

Tabitha gözlerini kırptırdı. Oraya oturan çift Ramsay'yle Caylee'ydi.

Ramsay sırtı. "Şansa bak."

Caylee döndü. Tabitha'ya gülümsedi. "Affedersin, burayı başkasına mı tutmuştun?"

Çok güzeldi, inci gibi dişleri vardı, uzun ve parlak saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Ama Tabitha en çok tenine imrendi. Geçmişe dönüp tek bir şeyi değiştirebilecek olsa bol güneş kremi sürerdi. Bol bol.

“Evet,” dedi Ramsay. “Biranın sahibi kim?”

Sesi o kadar tanıdık, muzip gülümsemesini yorumlamak o kadar kolaydı ki sanki Caylee, yıllardır evli bir çiftin arasına farkında olmadan girivermişti. Ramsay, Tabitha için, hemen hemen her bakımdan ideal hayat arkadaşıydı. Ama ilişkilerinin ilerlemesine engel olan sebepler vardı. Tek sorun Ramsay’nin çocuk istemesi de değildi. Ramsay hayatı boyunca kimseyi kaybetmemişti, dolayısıyla Tabitha’nın duygularının derinliğini ve yoğunluğunu anlayamıyordu. Tabitha’nın Julian anksiyetesini tetikleyen birtakım durumlar vardı: İlki Julian’ın doğum günüydü elbette, aynı şekilde ölüm günü de. Ama bunların dışında bebekler ve Julian yaşasaydı olacağı yaşıta olan oğlan çocukları da. Yani on dört yaşındaki oğlan çocukları. Ramsay, Tabitha’nın Julian’la ilgili duygusal çöküntülerine karşı hoşgörüsüzdü; Tabitha hisleri hakkında konuşmaya ve Ramsay’nin anlamasını sağlamaya çalıştıkça Ramsay bu durumu “aşması” ve “hayatına devam etmesi” hususunda daha da ısrarcı olmuştu.

Tabitha’nın şimdi Ramsay’siz bu denli mutsuz olması şaşırtıcıydı. Caylee’yi böylesine delice kıskanması –dürüst olması gerekirse kızı kesmek istiyordu– şok ediciydi.

“Randevuya çıktığım kişi,” dedi Tabitha. “Kaptan Peter.” Unvanın onu yetkinlik sahibi biri gibi göstermesini istemişti ama kulağa çok gülünç gelmişti. *Gevrek Kaptan* ya da *Kanguru Kaptan* dese de olurdu.

“Merrill Stubing’inkine benzer üniforma giyen adam mı?” diye sordu Ramsay. “Demin kapının önünde gördüm. Gitti.”

“Gitti mi?” dedi Tabitha. *Sen hiç birini kaybettin mi?* diye düşündü. Kendisi Kaptan Peter’ı kaybetmişti ama tek hissettiği rahatlamaydı. Tanrı’ya şükür, gitmişti! Ah bir de bu haberi eski erkek arkadaşından almamış olsaydı son derece mutlu bir kadın olacaktı.

Kaptan Peter'ın birasını alıp bir dikişte hepsini içti. Artık resmen ikiz kardeşine dönüşmüştü. Caylee etkilenmiş, Ramsay'ye şaşkın görünüyordu. Tabitha elini ağzına bastırarak geçirtisini gizledi.

"Ben gidiyorum," deyip çantasını aldı ve Zack'e öpücük attı. "Size iyi eğlenceler."

"Tabitha," dedi Ramsay.

Tabitha Ramsay'ye baktı. Ramsay onu seviyordu; bunu yüzünden okuyabiliyordu. Ama sevgi yeterli değildi.

"İyi geceler," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Tabitha iki ev geriden müziğin sesini duyabiliyor, hissedebiliyor, hatta basbayağı tadabiliyordu. Rap müzik ya da şimdiki çocuklar rap'e ne diyorlarsa o çalışıyordu ama etkili sözleri az, bası çoktu. Tabitha garaj yoluna girdiğinde müziğin sesi o kadar yüksekti ki evin duvarları genişleyip daralıyordu âdeta. Sanki ev nefes alıyordu.

Ya da bu, Nauti Dog etkisiydi.

Derken Tabitha arabaları gördü. Biri, canının her istediğini yapan, başında ebeveyni olmayan Emma'nın kullandığı siyah Range Rover'dı; diğeryse Ainsley'nin erkek arkadaşı Teddy'nin kullandığı beyaz pikap.

Tabitha arabadan indi ve bir elini kaputa koyarak dengede durmaya çalıştı. Eleanor müziği nasıl duymamıştı? Ciddi ciddi sağırlaşmaya başlıyor olsa gerek. Oysa müzik o kadar yüksek sesliydi ki Tabitha komşuların polis çağırmamış olmasına şaşırıyordu.

Kapıyı açmasıyla ot dumanı altında kalması bir oldu.

Bunu yapmış olamaz, diye düşündü.

Ama elbette yapardı. Ainsley on altı yaşındaydı. Evden çıkmama cezası vardı ama zaten evden çıkmadığını söyleyecekti. Arkadaşlarının gelip gelemeyeceğini sormamıştı çünkü sorsaydı Tabitha kesinlikle gelemeyeceklerini söylerdi. E şimdi Ainsley

sormadığı, Tabitha da hayır demediği için Ainsley teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemediğini savunacaktı.

Tabitha alçak sivri topuklu ayakkabılarını çıkardı. Konuk evinin planı tersti; yatak odaları giriş katında, oturma odaları sa üst kattaydı. Tabitha odasına kaçıp bir Ambien yutmayı, sonra da vurup kafayı yatmayı ne çok isterdi. Şu anda kızıyla uğraşacak enerjisi yoktu.

Sen berbat bir ammesin, Ramsay'nin sesi kulağında yankılandı.

Derken kulağında bir ses daha yankılandı. Boş bir tak sesiydi bu. Tak tak tak. Tak tak tak.

Olamaz, diye düşündü.

Kimse eve geldiğini fark etmeden durum değerlendirmesi yapmayı planlayarak basamakları sessizce çıktı. Tak tak sesleri bir durup bir devam ederken tırabzana sıkıca tutundu. Şarkı bitti. O birkaç saniyelik sessizlikte Tabitha olduğu yerde kaldı. Derken Meghan Trainor bir önceki yazın hit şarkısını söyleme başladı: "My name is no..." Tabitha kızının dinlediği şarkıyı bildiği için kendini tebrik etti, sonra şöyle düşündü: *My name is no. No no no no no no.*

Merdivenin başındaki tırabzan küpeştesinin çubuklarının arasından bakınca sigara ve ot içen, kutu kutu PBR yuvarlayan en az bir düzine genç gördü ve o korkunç sesin kaynağını buldu: Stephen Swift masasının üzerinde *bira pinponu* oynuyorlardı.

"Hayır," dedi Tabitha. Odaya girdiğinde önce hangi suçla değinse bilemedi. Müziği kapamak istiyordu ama ayakları onu güzelim masasına, en değerli eşyasına götürdü. Gençlerden birinin yukarıya doğru gerdiği elindeki raketi alınca çocuk o kadar korktu ki bira bardaklarından birini yanlışlıkla masaya döktü. Gösterişli kiraz masanın üzeri kehribar rengi göle döndü.

"Oha," dedi çocuk. Ainsley'nin arkadaşı BC'ydi. Sevimli, koyu renk saçlı bir oğlandı, üzerinde Young'ın Bisiklet Dükkânı tişörtü vardı. Tabitha, elindeki rakete oğlanı bir temiz dövmek istedi.

Bez getirmek için mutfığa koştuğunda Ainsley'nin telefo-

nunun iPod takma aygıtına takılı olduğunu gördü. Telefonu oradan çekip alınca şarkı kesildi. Tabitha öylesine sinirliydi ki Ainsley'nin telefonunu mutfak tezgâhının üzerindeki bira bardaklarından birinin içine attı.

Oturma odasından biri, "Müziği açın lan!" bağırdı.

Bir başkası, "Annesi geldi," dedi.

"Evet," dedi Tabitha. "Annesi geldi."

Birayı silmek için oturma odasına geri döndüğünde Emma, "N'aber Tabitha?" dedi. Gözleri kısılmış, kafası güzel, Tabitha'nın turkuaz rengi yünlü kumaştan yapılmış, yüzyıl ortası tarzında birinci sınıf kanepesi Gervin'in üzerinde iki oğlanın ortasında oturuyordu.

"Emma," dedi Tabitha. Emma'nın ona adıyla hitap etmesinden nefret ederdi ama Ainsley küçükken kendisi o kadar gençti ki ona Bayan Frost denmesini hayal dahi edemiyordu, Wyatt'la hiç evlenmediğinden de Bayan Cruise adını kullanamamıştı. Eleanor, Tabitha'yla Harper'ın arkadaşlarının ona hep Bayan Roxie-Frost demesini istemişti. Tabitha'nın kendine Bayan Frost dedirtmemesinin bir sebebi de buydu. Gereksiz resmîydi bir kere! Fakat Tabitha şimdi şimdi fark ediyordu ki unvan saygı uyandırıyordu. Eğer yıllar önce Emma'ya ve Ainsley'nin diğer arkadaşlarına kendine Bayan Frost demeyi öğretseydi, belki o zaman yemek masasının üzerinde bira pinponu oynayıp kanepesini marijuana kokusuna boğarken iki kez düşünürlerdi.

"Emma," dedi Tabitha. "Ainsley nerede?"

"Şey," dedi Emma.

Tabitha o zaman anladı: Ainsley Teddy'yle birlikte aşağıdaydı.

Tabitha etraftaki dağınıklığa bakındı. Çocuklar gergin bir biçimde onu izliyor, vereceği tepkiyi bekliyorlardı. *Dost mu, düşman mı?* diye merak ediyor olmalıydı. Tabitha harika anne mi olacaktı yoksa ailelerini mi arayacaktı?

Aslında hepsini evden kovmak istiyordu. *Toz olmalarını* istiyordu. Ama dava edilme korkusu vardı. Emma araba kullanacak durumda değildi.

“Aranızda ayık olan var mı?” diye sordu. Kendisi değildi, hem de hiç değildi. *Belle*’de dört kadeh şampanya içmiş, ardından Nau-ti Dog’la Kaptan Peter’in birasmı götürmüştü. Çocukların hiç birini eve bırakacak durumda değildi. O *hâlde* ne olacaktı? Gece orada mı kalacaklardı? İmkânsız. Mecbur ailelerini arayacaktı.

“Ben ayığım,” dedi bir ses. Tabitha dönüp baktı: Candace Beasley’di. Tabitha gülümser gibi oldu. Ainsley’yle Candace bundan yıllar önce arkadaşlardı, hatta en iyi arkadaşlardı. Ama sonra bir gün –Tabitha yanlış hatırlamıyorsa ortaokuldaydılar– arkadaşlıkları bitivermişti. Ainsley büyümüş, Emma gibi daha cazgır, daha hızlı kızlarla takılmaya başlamıştı. Candace’ın annesi Stephanie, Tabitha’nın çok iyi arkadaşıydı ama kızların arası bozulunca onlar da kopmuşlardı. Bu mesele biraz şartlardan ötürüyse biraz da mahsustu. Tabitha markette ya da kuru temizlemede Steph’e rastladığında, Steph’in, *Candace Ainsley’yi çok öz-lüyor*, demelerinden son derece rahatsız olurdu. Ne söyleseydi? *Genç bunlar. Bir anları bir anlarını tutmaz. Eminim çok geçmeden yine eskisi gibi olurlar*, diyebilmişti anca.

Ve olmuşlardı da! Candace partideydi! Üstelik ayıktı! Elbette ayıktı. O sevgi, ilgi ve en önemlisi de kurallarla büyütülmüştü. Doğuştan yumuşak başlıydı. Annesiyle arkadaş gibiydiler ama yine de Candace patronun annesi olduğunu biliyordu.

“Candace,” dedi Tabitha. “Merhaba.” Bu grogen kurdele kaplı taçlı, tay bacaklı kıza bakmak bile Tabirta’nın yüreğini burkuyor, bir ebeveyn olarak başarısız olduğunu yüzüne yüzüne vuruyordu. “Kimse evden çıkmasın, tamam mı? Benim Ainsley’yi bulmam lazım.”

Candace başıyla onayladı; yüzünde, arkadaşlarının arasında sorumluluk sahibi olan kişi olmaya alıştığını gösteren bir ifade vardı. Candace’a yardımcı yetişkin gibi davranması yanlış mıydı? Muhtemelen ama Tabitha’nın şu an bunu dert edecek vakti yoktu. Alt kata koştu.

Ainsley'nin odasının kapısı açık olduğundan darmadağınık yatağını ve yerlere saçılmış kıyafetlerini –çoğu Eleanor Roxie-Frost markaydı– görmek mümkündü. Tabitha ilkin Ainsley'nin evden kaçtığını düşünerek panikledi. Ama sonra kendi yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark etti. Kolu çevirdi: Kilitliydi.

Hayır, diye düşündü. Bunu yapmış olamaz.

Avucunun içiyle kapıya arka arkaya vurdu. "Ainsley!" diye bağırdı. "Ainsley!" Kulağını kapıya dayadı. Hışırtı sesleri mi duyuyordu yoksa beyni olanları algılamaya çalışırken aşırı yüklenme mi yapıyordu bilemedi. Ainsley'yle Teddy'nin Ainsley'nin odasında seks yapmaları yeterince kötü olmaz mıydı? O işi *Tabitha'nın* odasında yapma dehşetini yaşatmaları mı gerekiyordu illa? Tabitha'nın, Sevgililer Günü'nden bu yana, yani Ramsay'yle son kez birlikte olduklarından bu yana cinsel amaçlara hizmet etmemiş yatağında?

Tabitha yine kapıya vururken kapı açılınca az kalsın Teddy'yi tokatlıyordu.

"Bayan Frost," dedi Teddy country ve western müzik şarkıcısı aksanıyla. Şaşkın görünüyordu. "Sizi Emma sandım."

Üstü çıplaktı ama kot pantolonu üzerindeydi, dahası Tabitha kotunun altından baksırının belini görebiliyordu. Kızıl saçları dağılmış, teni kızarmıştı. Kızıyla ilişkiye girdiği apaçık belliydi ama Tabitha ona kızamıyordu. Teddy sevimliydi, kibardı –ona Bayan Frost dediği gözünden kaçmamıştı– ve başından korkunç bir olay geçmişti. O ve ailesi önceden Oklahoma City'de oturuyorlardı ama Oklahoma City itfaiye şefi olan babası Nestlé Purina fabrikasında çıkan yangında hayatını kaybetmişti.

Tabitha'nın Teddy'yi sevmesinin sebebi işte buydu: Teddy birini kaybetmişti.

O olaydan sonra Teddy'nin annesi büsbütün dağılmış, kendi canına kıymaya kalkışmıştı. Şimdilerde Tulsa'da bir akıl hastanesinde kalıyordu, Teddy'yi de yaşayan tek akrabası olan amcası Graham Elquot'un yanına yollamışlardı. Graham, Nantucket'ta deniz tarağı toplayıcılığı yapıyordu. Yazları tarak toplama se-

zonu kapandığında lüks kokteyl partilerinde çiğ kabuklu deniz ürünleri barı görevlisi olarak çalışırdı. Tabitha onu, Anma Günü hafta sonunda Figawi çadırında çalışırken görmüş ama ona kendini Ainsley'nin annesi olarak tanıtmaya cesaret edememişti.

Teddy'nin arkasında oda karanlıktı.

"Üstünü giy, Teddy," dedi Tabitha. "Ayık mısın?"

"Evet, efendim," dedi Teddy, Tabitha da ona inandı.

"Çocuklardan bazılarını evine bırakmanı istiyorum. Bir kısmını sen götür, bir kısmını da Candace götüreceksin."

Teddy başıyla onayladı.

"Ainsley'yi buraya yolla lütfen."

Kızı, otuz saniye sonra üzerinde Tabitha'ya ait vintage Janet Russo yazlık elbiseyle içeriden çıktı. Tabitha'nın yatağında seks yapmış, Tabitha'nın dolabını yağmalamış, oturma odasını da Jersey Shore oyun salonuna çevirmişti. Tabitha Ainsley'nin küstahlık edeceğini sanmıştı ama Ainsley mahcup görünüyordu. Aslında mahcup demek abartı olurdu. Daha ziyade pişman görünüyordu.

"En erken gece yarısı gelirim demiştin," dedi. "O zamana kadar herkesi yollar, etrafı da toplarım diye düşünmüştüm."

"Öyle yapınca bütün sorun halloluyordu çünkü," dedi Tabitha.

"N'olursun," dedi Ainsley. "N'olursun oyunbozanlık yapma."

Candace –Emma da dahil– çocukların bir kısmını Emma'nın Range Rover'ıyla evlerine bırakırken Teddy de amcasının kamyonetiyle diğerlerini götürdü. Tabitha Ainsley'ye üst kat bal dök yal olmadan yatamayacağını söyledi. Zavallı Stephen Swift masasının üzerinde asla çıkmayacak halkalar vardı.

"Bu masaya ne kadar para ödediğinden haberin var mı?" diye sordu. Ainsley cevap veremeden, "Yirmi bin dolar," dedi.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu, Tabitha?" dedi Ainsley. "Akılm fikrin para."

Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? diye düşündü Tabitha. Kendinde her hakkı gören, ayrıcalıklı bir züppe gibi konuşuyorsun.

“Bana,” dedi Tabitha, “sakın adımla hitap etme.”

“Nedenmiş?” diye sordu Ainsley. “Emma babasına adıyla hitap ediyor.”

“Senin amacın Emma gibi olmak olmamalı,” dedi Tabitha. “O kız sağlam pabuç değil. Hiçbir zaman değildi, hiçbir zaman da olmayacak.”

Ainsley, tiz ve alaycı bir sesle, “*Hiçbir zaman değildi, hiçbir zaman da olmayacak,*” dedi. “İnsanları eleştirmeye ne kadar meraklısın.”

Tabitha söz konusu Ainsley olduğunda eleştirel davranması gerektiğini söyleyecek oldu yoksa Ainsley neyin doğru neyin yanlış olduğunu nasıl öğrenecekti? Ama bunu yaparsa, birbirini izleyen öfkeli cevaplar silsilesinin fitilini ateşlemiş olurdu.

O yüzden boş verdi.

El birliğiyle masayı eski yerine koydular ki bu ikisine de iyi geldi – otuz saniyelğine de olsa ortak bir amaçları olmuştu. Tabitha küllükleri boşaltıp marihuana artıklarını attı. Sonra Ainsley’yle birlikte bira kutularını geri dönüşüm kutusuna attılar.

“Ee,” dedi Ainsley. “Eve erken döndüğüne göre gecen nasıl geçti?”

Ah, Gervin kanepesine kıvrılıp kızına gecesinin nasıl geçtiğini anlatmayı ne çok isterdi: *Belle*’deki partiyi, kaptanla tanışmasını, Nautilus’u, orada Ramsay’yle karşılaşmasını. Ama Tabitha, Ainsley’nin bunu neden sorduğunu biliyordu: Bu bir stratejiydi. Ainsley Tabitha’ya gecesinin nasıl geçtiğini daha önce hiç sormamıştı. Ainsley inanılmaz bencil biriydi. Şimdi sormasının sebebi, Tabitha’ya yağ çekerek annesine onu cezalandırması gerektiğini unutturmaktı.

Tabitha’nın bu soruya nasıl cevap vereceğinin bir önemi yoktu çünkü tam da o sırada Ainsley mutfakta içinde telefonunun olduğu bardağı buldu. Bastığı çılgık bardak çatlatan cinstendi.

Tabitha çocuksu bir zafer hissine kapıldı. İçinden, *ödeştik*, diye düşündü.

Daha sonra Ainsley'nin yatağında yatmış –olanlardan sonra ke-
di yatağında yatacak değildi– kızının kimin kusurlu genlerini aı-
dığını düşünürken aklına Harper'ın attığı mesaj geldi. Telefonu-
na baktı. Saat şimdi 00:15'ti, yani eve döneceğini söylediği saatti.

Vineyard Haven, MA yazısının üzerine dokundu.

Mesajda şöyle yazıyordu: *Billy öldü.*

AINSLEY

Martha's Vineyard'a gidiyorlardı.

Billy ölmüştü. Billy, Ainsley'nin tanıdığı tek dedesiydi çünkü babasının babası Büyük Wyatt, Ainsley doğmadan ölmüştü.

Ainsley, Tabitha ve Ainsley'nin büyükannesi Eleanor, Nantucket'tan Oak Bluffs'a hızlı feribotla gideceklerdi. Sırada beklerlerken, Ainsley, Oak Bluffs diyeceğine yanlışlıkla Oak Bluff deyince hemen arkasında duran, büyükannesinden de yaşlı bir kadın onu azarladı. Elini Ainsley'nin omzuna koyup, "Oak Bluff değil, Oak Bluffs, sonunda s var. Yoksa Oak Blufflılara blöfçü mü diyorsun?" dedi.

"Neyse ne," dedi Ainsley.

Eleanor söze girdi. "Böyle şeylere dikkat etmen gerek."

Ainsley annesine bakarak gözlerini devirecekti ki ondan nefret ettiğini hatırladı. Tabitha bilerek Ainsley'nin telefonunu mahvettiğinden Ainsley şimdi –Emma olsun, Teddy olsun– kimseyle iletişim kuramıyordu. Hafta sonu hava mis gibi olmasına rağmen annesi dışarıya adımını atırmamıştı. Kendi de yoga dersine gitmemiş, hatta daha da inanılmaz olanı, butiği kontrole bile gitmemişti.

"Birkaç saatliğine butiğe gidebilirsin, Tabitha. Ben evden dışarı çıkmam," demişti Ainsley. (Kuyruklu yalandı. Tabitha evin önünden ayrılır ayrılmaz bisikletiyle Teddy'nin oraya gidecekti.)

"Benim yerime büyükannen gidecek," demişti Tabitha.

"Büyükannem mi?" demişti Ainsley. Eleanor *tasarımcıydı*. Bir sanatçı ve dâhiydi ama Ainsley'nin bildiği kadarıyla orayı idare

* (İng.) Blöf –çn

etmek ya da çalışanları denetlemek için hiç butiğe gitmemişti. Bunlar Tabitha'nın işiydi.

“Evet,” demişti Tabitha. Ardından Ainsley'ye en sahte gülümsemesiyle gülümsemişti. “Ben burada seninle kalacağım.”

İki gün boyunca evde telefonsuz kilitli kalmak ölümden beterdi. Billy'nin vefatından dolayı Tabitha tüm hafta sonunu ortalıkta dalgın dalgın dolanarak geçirmişti. Eski fotoğraf albümlerini –Ainsley bütün fotoğraf albümlerinin eski olduğunu biliyordu ama bunlar *sahiden* eskiydi– çıkarıp kendinin ve ikizi Harper'ın bebeklik fotoğraflarına bakmış, Ainsley'yi de yanına, hâlâ marihuana kokan ve muhtemelen de sonsuza dek kokacak olan kanepeye çağırmıştı. (Ainsley bu durumdan gizli gizli zevk alıyordu.) “Bu fotoğrafları görmelisin. Gerçek bir aile olduğumuz zamanlardan kalma. Dedenle büyükannen evli, Harper'la ben aynı kıyafetleri giyiyoruz.”

Ainsley cevap vermeye tenezzül etmemişti. Annesi onu cezalandırabilirdi, telefonunu suya atabilirdi ama onu zorla konuşturamazdı.

Ainsley kilit altında olduğu vaktin çoğunu endişelenerek geçirmişti. O ve Teddy, söylentiye göre G. Love'ın sürpriz sahne alacağı Jetties'te yemek yiyeceklerdi. Bunu, kabuklu deniz ürünleri barında çiğ ıstakoz ve deniz tarağı servis eden Teddy'nin amcası Graham'dan duymuşlardı. Hâl böyleyken Teddy oraya Emma'yı götürebilirdi. Ainsley yatağma yatmış *Chopped*'ın tekrar bölümlerini seyrederken Emma'yla Teddy kafaları çekip G. Love'ın sihirli bir biçimde ortaya çıkmasıyla kendinden geçen insan kalabalığının arasında sarmaş dolaş dans edebilirdi. Öpüşebilirlerdi. Emma, ahlak kavramı olmayan bir maceraperestti. Ainsley'nin sevgilisini çalmakta tereddüt dahi etmezdi. Ainsley Emma'dan nefret etmek istiyor ama yapamıyordu, o yüzden Tabitha'dan nefret etti.

Tabitha saat beşte şarap içmeye başlamıştı – Oregon, Willamette Vadisi'nden gelen pahalı Nicolas-Jay Pinot Noir şarabıydı bu, Ramsay onu rozeye alıştırmadan evvel hep o şarabı içerdi. Sonra da Ainsley'ye bir kadeh isteyip istemediğini sormuştu.

Bunun üzerine Ainsley annesine tiksintiyle bakmıştı. Bu ne tutarsızlıktı! Ainsley'nin ev hapsinde olmasının sebebi içki içmeyi (bir de ot çekmesi ve de oturma odasını üniversite yurdu-na çevirmesi) Tabitha ne yapıyordu? Ona şarap teklif ediyordu. Ainsley kafasında dönüp duran Emma-Teddy senaryosu yüzünden öylesine tedirgindi ki bir kadeh içki içse *ne iyi* gelirdi. Ama bundan üç yıl önce alkolle ilk haşır neşir olduğu zamanlarda bir buçuk şişe Nicholas-Jay Pinot Noir içmişti. Başta şarabın tadını çok beğenmişti – zengin aromalı, erikli bir meyve suyu gibiydi. Ama çok geçmeden mor mor kusmaya başlamıştı. O günden sonra ağzına kırmızı şarap sürmeyeceğine ant içmişti.

Tabitha saat dokuz bile olmadan sızıp kaldığında Ainsley istese evden sıvışabilirdi fakat Eleanor torununun haylazlıklarına karşı uyarılmış, garaj yolundan dışarı ya da içeri adımını atan biri olursa çalacak bir alarm sistemi kurdurmuştu. Yani o gece geliş gidiş olmayacaktı.

Sonunda Ainsley fotoğraf albümüne kendi başına bakmış, bundan da büyük *keyif* almıştı. Billy'yle Eleanor'un, Boston Globe'un magazin sayfalarından kesilmiş fotoğrafları vardı. Her fotoğrafta Billy Eleanor'u öpmek için eğilirken Eleanor kameralara ışıllı gülümsüyordu. Ainsley'ye göre birbirlerine körkütük âşık görünüyordardı. Eleanor'un bir de karnı burnunda bir fotoğrafı vardı – hatta suaygırı gibiydi. Çadırdan hâllice, sarı bir elbise giyiyordu. Billy'nin tel çerçeveli kare gözlüğü, İspanyol paça beyaz pantolonu ve beyaz rügan kemeri vardı, Eleanor'un omzunun üzerinden zafer işareti yapıyordu. O hâlde bu fotoğraf, ikizlerinin olacağını öğrendikleri gündendi. Her fotoğrafın arkasında tarih vardı, o fotoğrafta 10 Ekim 1977 yazıyordu. Ainsley, büyükannesinin ikizlere hamile olduğunu bayağı geç öğrendiğini biliyordu, bu fotoğraf da ikizlerin doğumundan altı ya da sekiz hafta önce çekilmişti.

Teknoloji öncesi zamanlarla ilgili Ainsley'nin en hayret ettiği şey de buydu: İnsanlar hiçbir şey *bilmiyorlardı*. Büyükannesine bir değil iki bebeğinin olacağını söyleyecek ultrason yoktu. İn-

ternet yoktu. İnternet olmadan *herhangi bir şeyi* nasıl öğreniyorlardı? Ainsley'nin aklı almıyordu. Cep telefonları da yoktu üstelik. İnsan cep telefonu olmadan nasıl yaşardı? Ainsley şu an öyl yapıyordu ki bu çok stresli bir şeydi. Dizüstü bilgisayarını açıp Emma Teddy'yle Jetties'e gittiklerine dair Facebook ya da Instagram paylaşımı yapmış mı diye bakabilirdi ama Tabitha dediği gibi internet şifresini de değiştirmişti.

Geri kalan fotoğrafların çoğu annesiyle Harper teyzesinin fotoğraflarıydı. O ikisi birbirine tıpatıp benziyordu, öyle ki onları ayırmanın imkânı yoktu. Ainsley, konuşmaya başlayıp kendi adlarını söyleyecek yaşa gelene kadar sürekli yer değiştirip değiştirmediklerini merak etti. O zaman hangi ismi söyledilerse de o kişi olarak kalmış olabilirlerdi. Eleanor onları hep turkuaz rengi Singer dikiş makinesiyle (ki Smithsonian Müzesi'ne bağışlayacağını söyleyip durduğu o makine hâlâ duruyordu) diktiği birbirinin aynı elbiselerle giydirmişti. Önüne zürafa aplike edilmiş yeşil pötikareli kazakları vardı; etek uçlarında mor payetler olan pembe parti elbiseleri vardı; Noel'de siyah kadife elbiseler giymişlerdi. *Kim iki yaşındaki kızlarına siyah giydirir?* diye düşündü Ainsley.

Tabii ki Eleanor. Eleanor Roxie-Frost'un moda dünyasındaki büyük çıkışını, Diana Vreeland'in 1980'de Boston Common'da bir park gezisinde sarı keten jile elbiseler giyen ikizlere denk gelmesiyle yaptığını herkes bilirdi. O elbiseler, şimdilerde *the Roxie* olarak bilinen elbiselerin minyatür versiyonlarıydı. O yıllarda kadın özgürlüğü hareketi yeni başlamış, Eleanor Roxie-Frost da mükemmel örnek oluvermişti. Kızları ve kendisi için elbiseler tasarlayan ikiz annesi bir ev hanımıyken hemen hemen her ay *Vogue*'a çıkan bir moda-tasarım ikonuna dönüşmüştü. İkizler lisedeyken Eleanor Newbury Caddesi'nde bir işyeri bulmuş ve orada amiral mağazasını açmıştı. O mağaza hem uğur getirmişti hem de uğursuzluk: Eleanor ünlü bir moda tasarımcısı olarak öylesine yoğun bir hâle gelmişti ki bir şeyi hayatından çıkarmak zorunda kalmıştı. O şey Billy'ydi. Ainsley'nin dedesiyle büyü-kannesi boşanmıştı ki Ainsley bundan çok utanırdı. Arkadaşla-

rından yarısının anne babası boşanmıştı ama dedelerle büyükan-
nelerin bir yastıkta kocamaları gerekirdi.

Daha da tuhaf ve hatta acı verici olanı, boşanmadan sonra, *The Parent Trap*'tan ilham alınmışa benzer bir velayet anlaşma-
sıyla Harper teyzesi Billy'yle gitmiş, Tabitha Eleanor'la kalmıştı.
Böylece Frost ailesi, ortadan yırtılmış bir fotoğraf misali bölün-
vermişti – ikizlerden biri Billy'de, diğeri Eleanor'da.

Ainsley fotoğraf albümünü yerine koymaya gittiğinde kitap-
lıkta iki kitabın arasına sıkıştırılmış eski püskü bir zarf gördü.
Bu zarfın önemli, gizemli bir havası vardı, hâliyle Ainsley zarfı
çekip aldı. İçinde, üzerinde JULIAN WYATT CRUISE 5-28-03 yazılı
bir plastik hasta bilekliği vardı. Erkek kardeşinin bilekliğiydi bu.
Zarfın içinde bir de üç tane şipşak fotoğraf vardı: Birinde mini
minicik Julian plastik vitrin benzeri kapalı bir şeyin içinde ağzı-
na, burnuna, göğsüne ve ayaklarına bağlı kablo ve hortumlarla
yatıyordu. İkinci fotoğrafta Tabitha, Julian'ı avuçlarının arasında
tutuyordu. Sahiden de uzun bir sandviç kadardı ancak. Yedi yüz
otuz beş gram doğmuştu, Ainsley biliyordu. Üçüncü fotoğrafta
Tabitha, Wyatt, Ainsley ve Julian hep birlikte Ainsley'nin tanı-
yamadığı bir evdeydiler ama turkuaz tüvit Gervin'den önceki
kanepeleri olan koyu kahverengi deri kanepede oturuyorlardı.
Julian bütün kablolardan kurtulmuş, hatta biraz da toparlamıştı,
boyu bir kiloluk un paketi kadar vardı. Ainsley, güçbela örüle-
cek kadar saçı olan tombul suratlı bir çocuktur. Ama asıl şaşırtıcı
olan, Ainsley'nin ebeveynlerinin ne kadar genç göründükleriy-
di. Nantucket Lisesi'nde Tabitha'yla Wyatt'ın o fotoğraftaki hâ-
linden daha büyük duran son sınıf öğrencileri vardı. Fotoğrafçı
komik bir şey söylemiş gibi ikisi de gülüyor, hatta kahkaha atı-
yorlardı. Ainsley fotoğrafı kimin çektiğini merak etti. Eleanor'un
çekmediği kesindi, o şakalaşmayı sevmezdi.

Ainsley bir süre daha fotoğrafı inceledi. İlk kez bütün çekir-
dek ailesini içeren bir fotoğraf görüyordu. Neden saklı tutul-
duğunun farkındaydı: Tabitha için Julian'ı kaybetmenin acısı

dayanılmazdı – muhtemelen Wyatt'ı da öyle. Ainsley, Tabitha Julian'ın ölüm belgesini ya da o tür korkunç bir şeyi saklamadığı için minnettardı. Hasta bilekliği yeterince sarsıcıydı. Ainsley he şeyi zarfın içine geri koydu, zarfı da kitaplıkta iki kitabın arasındaki yerine geri yerleştirdi. Sonra gidip hâlâ kanepede usul usul horlayan annesine baktı. Onu alnından öpmek için kendini tutsa da kibarca dürterek uyandırdı.

“Hey,” dedi. “Yatma vakti, anne.” Tabitha da itaatkâr bir evlat gibi kalkıp Ainsley'nin peşinden alt kata indi.

Pazartesi günüydü, yani Ainsley'nin okulda olması, nihayet diğerlerinin hafta sonunun nasıl geçtiğini öğreniyor olması gerekirdi. Belki bir tek o cezalandırılmamıştı; belki imkânsız bir şey gerçekleşmiş, Emma da ceza almıştı – gerçi Ainsley hiç sanmıyordu çünkü partinin ot ve bira ihtiyacını karşılayan Emma'nın babası Dutch'tı. Hatta Emma'ya *kokain* isteyip istemediğini de sormuş, Emma akıllılık edip istemediğini söylemişti. On altı yaşındaki çocuğuna bira ve ot sağlamak kişiyi yalnızca “süper” ebeveyn yapmaz, aynı zamanda suçlu ebeveyn de yapardı. Ama kokain teklif etmek direkt suçlu yapardı.

Ainsley Teddy'nin başının derde girip girmediğini merak ederken onun da ceza almadığına karar verdi. Graham amcaydı. Teddy'ye ebeveynlik etme görevi ona kalmıştı çünkü abisi yangın söndürmeye çalışırken ölmüştü; yengesi, yani Teddy'nin annesi ise hâlâ Oklahoma'da yaşayan intihara meyilli depresif bir anoreksiya hastasıydı. Graham temel öğeleri yeni yeni oturtuyordu: Günde üç öğün yemek yedir, okula ve antrenmanlara –Teddy, Oklahoma'da büyük ilgi gören beyzbolda çok iyiydi, Nantucket'taysa lakros aynı ilgiyi görüyordu– vaktinde gittiğinden emin ol, ödevini yaptır, ehliyet kursuna götür, sorumluluk almayı öğrenmesi için ufak tefek işler ayarla. Teddy o yaz 21 Broad adlı butik otelde komi olarak çalışacaktı. Teddy, Graham'ın yanında olmaktan o kadar mutluydu ki başını derde sokacak hiçbir şey yapmıyordu. Graham'ın kamyonetini haber vererek

almış, ona Ainsley'yle randevuya çıkacaklarını söylemişti. Graham Teddy'ye kırk dolar harçlık vermiş, Teddy de bu parayı plastik bardakları ve votkayı alsın diye BC'ye vermişti. Ama kendisi ne ot ne de içki içmişti. O, partiye yalnızca Ainsley'nin yanında olabilmek için gelmişti.

Candace Beasley'nin başı derde girmişti muhtemelen. Bir önceki yıl olsa Ainsley onu partiye hayatta davet etmezdi. Küçükken Candace'la en yakın arkadaşlardı. Öğretmenleri aynıydı, aynı aktivitelerde yer alırlardı; dördüncü sınıfın bahar tatilinde Tabitha Ainsley'yi Los Angeles'a götürdüğünde Candace da onlarla gitmişti. Birlikte Santa Monica İskelesi'ndeki dönme dolaba binmiş, Tabitha iş görüşmeleri yapmak için bara indiğinde Shutters on the Beach'teki odalarına oda servisi istemişlerdi. Spa'ya gitmiş, tırnaklarını aynı renge boyatmışlardı.

Eskiden kardeşmiş gibi yaparlardı. Hatta, Ainsley'nin ısrarları üzerine, kardeşten de öte, ikizmiş gibi yaparlardı.

Fakat yetiştirilme koşullarına bağlı olarak Ainsley'yle Candace'ın arasında birtakım temel farklılıklar vardı. Ainsley –vaktinin çoğunu annesi ve büyükannesiyle geçirdiğinden– hep yaşından büyük davranırdı. Tabitha'yla Eleanor'un yanında Galley'de öğle yemeği yer, Boston'dalarsa Four Seasons'ta çay içerdi. Sekiz yaşından sonra gündüzleri evde tek başına kalmaya başlamıştı. Mikrodalga fırında mısır patlatabiliyor, hatta fazladan tereyağı eritebiliyordu; *Gossip Girl*'ü izlemesine müsaade ediliyordu. Tabitha'nın aldığı, içi makyaj malzemeleriyle dolu üç katlı pembe alüminyum çantası vardı. Bir akşamüzeri Candace onlardayken –Candace'ın annesi Stephanie hâlâ buna oyun buluşması derdi– Candace alt kata yüzünde fondöten, pudra, allık, göz kalemi, göz farı, rimel ve rujla indiğinde Stephanie, Candace sanki bir uzvunu kaybetmiş gibi feryat etmişti. Candace'ı tuvalete soktuğu gibi kimsenin kullanmadığı, deniz kabuğu şeklindeki mavi sabunlardan biriyle yüzünü haldır haldır ovalamıştı.

Tabitha gülmüş, "Aşırı tepki vermiyor musun? Alt tarafı makyaj oyunu oynamışlar," demişti.

Stephanie de ona, “Sen kızının etrafta hayat kadını gibi dolaşmasına izin verebilirsin ama ben vermem,” demişti.

Tabitha onun bu lafına alınmamıştı ama Ainsley pek içermişti. Stephanie’nin Ainsley’nin yetiştirilme tarzını doğru bulmadığını biliyordu. Ainsley gibi tek çocuk olan Candace tam bir bebek gibi yetiştirilmişti. Uyması gereken on bin tane kural vardı. Tabagındaki her şeyden (brokoli ve kuru fasulye de dahil) dört lokma yemeliydi, yalnızca PBS Kids ve Disney Channel izleyebilirdi (Nickelodeon türü kanallar kesinlikle yasaktı), dişler fırçalandıktan ve diş ipiyle temizlendikten sonra –hafta sonları bile– sekizde yatağa girmeliydi, her hafta bir dolar kazanmasını sağlayan ev işleri yapmalı, kazandığı parayı da üniversite hesabında biriktirmeliydi.

Ainsley’nin Candace’ın evinde hayran olduğu pek çok şey vardı: Yemekler ev yemekleriydi ve acayip lezzetliydi. Stephanie’yle kocası Stu yemeğe başlamadan önce kısaca dua eder, sonra birbirlerini öperlerdi. Banyo havluları yumuşacıktı. Candace’ın yatak çarşafı her zaman dümdüz ve tertemizdi; Stephanie hiç aksatmadan onlara yatmadan önce kitap okurdu.

Buna karşın Tabitha, Ainsley’nin yediği her lokmayı yakından takip eder; donut, pankek ve fırınlanmış patates yemesine asla izin vermezdi. Ainsley, *boş kalori* tabirini üçüncü sınıfta öğrenmişti. Tabitha onu, büyükannesinin tasarımlarının küçük versiyonlarıyla giydirirdi; eBay’de belki beş yüz dolara, belki daha fazlasına satılacak elbiselerdi bunlar. Ainsley’ye topuklu ayakkabılarla yürümeyi, günlük konuşmasının arasına Fransızca kelimeler sıkıştırmayı öğretmişti. *À tout à l’heure!* Ainsley’nin çocukluğuna dair en sevdiği anıları, okuldan eve döndükten sonra Tabitha’yla birlikte koltukta oturup Coca Cola Zero içmeleri ve *Vogue*’un yeni sayısını okumaları, bunu yaparken de Tabitha’nın eliyle başlıkları kapayıp Ainsley’yi tasarımcının kim olduğuna dair teste tabi tutmasıydı.

Ainsley ortaokula başladıktan sonra bu aykırı yetiştirilme*

* (Fr.) Yakında görüşürüz! –çn

tarzını kendi lehine çevirmişti. Altıncı sınıfın en havalısıydı: en güzeli, en gelişmiş ve açık ara en iyi giyineni. Candace okulun ilk gününü sınıf değiştirirken kaybolduğundan ve beşinci sınıf öğretmenleri Bay Bonaventura'yı özlediğinden çok ağlamıştı. Ainsley'ye, ondan önceki sayısız ortaokullu gibi, kendinden aşağı olanları eze eze ana kraliçe unvanını sağlama almıştı ve üstünden geçmeyi en sevdiği basamak Candace olmuştu.

O yıl bitmeden Stephanie ağız değiştirmeye başlamıştı. Sürekli Tabitha'yı arayıp "kızları barıştırmaya" çalışıyordu.

"Aralarında ne geçti bilmiyorum," diyordu. "Bir anlaşmazlık filan yaşadılar herhalde. Ama çözülmeyecek şey değildir, öyle değil mi?"

Candace ortaokuldan liseye kadar Ainsley'nin ilgisini ve onayını kazanmaya çalışmış ama bir türlü başaramamıştı. Ainsley ona yüz vermemiş; koridorlarda, kafeteryada ve sınıfta onu görmezden gelmişti. Ainsley, Emma Marlowe'la arkadaş olmuştu ve birlikte kendi gruplarını kurmuşlardı – BC, Maggie, Anna ve... Teddy.

Ama geçen bahar Candace'ta bir gelişme olmuştu. Orbitz'in Candace'ın babasının çevrimiçi otel rezervasyonu işini satın almasıyla birdenbire zengin oluvermişlerdi. Stephanie'yle Stu Candace'ı şubatta Aspen'e kayak yapmaya, nisanda da Saint Barts'a götürmüşlerdi. Dahası, Candace oralardayken birtakım sofistike alışkanlıklar edinmişti. Söylediğine göre Aspen'de bir şeyhin oğluyla yatmış, Saint Barts'ta Nikki Beach adlı bir mekânda öğle yemeğinde ebeveynleriyle birlikte Dom Pérignon içmiş, karanfil sigarasına başlamıştı. Candace yalnızca birkaç ay içinde havalı biri oluverince de Ainsley –her şeyden çok tahtından edilme korkusuyla– Candace'ı ev partisine davet etmişti.

Candace tatil maceralarını abartmış olabilirdi çünkü partide, Tabitha eve geldikten sonra, Teddy dışında araba kullanabilecek durumda olan tek kişi oydu. Tabitha ona Emma'nın Range Rover'ının anahtarını vermişti. Emma bu yüzden Ainsley'ye öfkeli olabilirdi ki Ainsley sinirlendiğinde Emma'dan daha korkutucu

olan birini tanımıyordu. Ama telefonu olmadan hayatında neler olup bittiğini öğrenmesi imkânsızdı.

Vapur kıyıya yaklaşırken Tabitha pencerenin önüne gitti. Ainsley onunla yan yana durmayı reddetse de boynunu uzatıp baktı. Solda, ortasında beyaz bir kameriye olan geniş bir park vardı.

Ainsley büyükannesinin koluna dokundu. "Vineyard'a hiç gittin mi?"

"En son balayımda gitmiştim," dedi Eleanor. "Dedenle, babamın bizim için kiraladığı yatla hem Nantucket'a hem de Martha's Vineyard'a gitmiştik. Tahmin edebileceğin üzere biri benim tercihimdi, diğeri de Billy'nin. Burası Billy'nin yeri idi."

Ainsley bunu uzun uzun düşündü. Eleanor'la Billy yalnız mallarını, paralarını ve ikizlerini değil adaları da bölüşmüşlerdi: Nantucket Eleanor'a, Vineyard Billy'ye.

"Annem buraya hiç geldi mi?" diye sordu.

"Tabii geldi," dedi Eleanor. "Şeyden önce..."

"Neden önce?" diye sordu Ainsley.

"Olanlar olmadan önce," dedi Eleanor. "Buraya Billy'yi görmeye en son geldiğinde hamileydi sanırım."

"Bana mı?" dedi Ainsley. "Yoksa Julian'a mı?"

"Nasıl hatırlayayım?" dedi Eleanor. Yüzük dolu ellerinden birini salladı. Yetmiş iki yaşındaki Eleanor, Ainsley'nin tanıdığı en zarif kadındı. Paris'e, Milan'a, Şanghay'a, Bombay'a, Maastricht'e, Sydney'ye, Roma'ya ve Tokyo'ya gitmişti. Nantucket'ta ve Palm Beach'te butikleri vardı. Newbury Caddesi'ndeki amiral mağazası satışlardaki düşüş nedeniyle önceki yıl tamamen kapanmıştı. Ainsley, büyükannesinin tasarımlarının modasının geçmeye başladığından şüphe ediyordu.

Açıkçası Ainsley, annesiyle büyükannesinin Billy'nin anma törenine katılmasına çok şaşırmıştı. (Cenaze değildi. Billy yakılmıştı ve külleri bir küpte saklanacaktı.) Fotoğraf albümünde Eleanor'la Billy'nin birlikte çekildikleri fotoğrafları görmüştü ama kendini bildi bileli ailenin iki yarısı arasında Hatfieldlerle Mc-

Coylarinkine benzer bir düşmanlık vardı. Tabitha, Ainsley'nin bilmediği sebeplerden ötürü Harper'dan nefret ediyor; Ainsley, Eleanor'un da Billy'den nefret ettiğini sanıyordu. Eleanor'a sordukları ama korkuyordu.

Tabitha Ainsley'ye döndü. "Oak Bluffs'ta Metodist kamp alanı diye bir yer var," dedi. "Farklı renklerde kır evleriyle dolu, tam ortasında da Tabernacle var. Büyük bir açık hava kilisesi gibi bir şey."

"Kulağa tarikat merkezi gibi geliyor," dedi Eleanor.

"Tanrım," dedi Tabitha, iskelede vapurun yanaşmasını bekleyen insan seline doğru bakarak. "İşte orada."

Ainsley kalabalığın arasında annesinin kopyasını gördü. Karşısındaki manzara öylesine inanılmazdı ki annesinin yanında durduğundan emin olmak için dönüp ona baktı, sonra yeniden kalabalığın arasındaki Harper teyzesine döndü. Harper teyzesinin saçları tıpkı annesininki gibiydi –uzun, gür ve koyu renkli– ama elbette kıyafetleri farklıydı. Tabitha'nın üzerinde siyah *the Roxie* –obil keten jile elbise– vardı ve normalde yalnızca şehirdeyken giydiği siyah rugan Manolo Blahnik ayakkabılarını giyiyordu. Harper teyzesinin üzerindeyse Red Lobster'daki garson kızların giydiğine benzer siyah bir pantolon ve –başkalarının yanlış moda seçimlerini şıp diye fark ederdi– Banana Republic'in indirim reyonundan aldığından şüphelendiği siyah dantelden, kol-suz bluz vardı. Bluzla pantolon birbirine hiç uymuyordu –pantolon kullanışlı, bluz şıktı– ve Eleanor'a göre dantel her zaman iç çamaşırını çağırıyordu, dolayısıyla cenaze yahut anma töreni için uygunsuzdu. Yine de, bu acınası kıyafetlerine rağmen –belki de tam da bu yüzden– Harper teyzesi Ainsley'nin kalbini çalmayı başarmıştı. Burada ezik olan Harper teyzesiydi, Ainsley'nin on altı buçuk yıllık hayatında desteklediği ilk ezik.

Eleanor, Tabitha ve Ainsley –tam da bu sırayla– vapurdan inerken Harper son derece gergin görünüyordu.

"Merhaba anne," dedi.

Eleanor kızını baştan ayağa süzdükten sonra, "Merhaba hayatım," dedi. Harper'a sosyete öpücüğü vermek için eğildi, ardından bluzunun dantelini parmak uçlarıyla tuttu. "*Bunu da nereden buldun?*"

"Bilmem," dedi Harper. "Mağazadan almışımıdır herhalde. İçinde piştim." Harper bluzu vücudundan çekerken, Ainsley, teyzesinin, dedesinin altın saati taktığını fark etti.

Belli ki Eleanor da fark etmişti. "Babanın o saati borca harcamadığına inanamıyorum. Demek sana bıraktı?" dedi.

"Evet," dedi Harper.

"Sen de onun gibi yap ve ne olursa olsun o saate sahip çık," dedi Eleanor. "Değeri paha biçilmez. Billy'nin babasına, Dr. Frost'a aitti. Billy'nin en değerli eşyasıydı."

"Biliyorum, anne," dedi Harper. "Ainsley'nin oğluna saklıyorum." Tabitha'nın arkasındaki Ainsley'ye baktı. "Merhaba Ainsley."

Ainsley teyzesini en son üç yıl önce görmüştü. Nasıl olduysa Billy'yle Fenway'e gitmesine izin vermişlerdi ve Harper teyzesi de oradaydı. *Ondan* dört yıl önce, Ainsley dokuz yaşındayken, Billy'yle beraber Cape'ye gitmiş, Woods Hole'de Harper'la buluşup öğle yemeği yemişlerdi. Yani bu, Ainsley'nin teyzesini dördüncü görüşüydü ama yine de kollarına koşmaktan çekinmedi ve esrarengiz bir biçimde ağlamaya başladı. "Dedemi çok sevdim."

"O da seni çok severdi," dedi Harper. Ainsley'ye öyle bir sarıldı ki öz annesinin tüm sarılmalarından daha anaçtı.

Ainsley geri çekildikten sonra annesiyle teyzesinin bakışmalarını seyretti. O an o kadar nahoş, o kadar korkunçtu ki Ainsley'nin yüreği burkuldu. *Sarılsanıza*, diye geçirdi içinden. Annesi Harper'dan nefret ediyordu, tamam ama teyzesi de annesinden nefret ediyor muydu?

"Tabitha," dedi Harper.

"Harper," dedi Tabitha.

Birbirlerine doğru hareketlenmediler, hatta aralarındaki hava âdetâ kötü enerjiyle dolmuşçasına vızıldıyordu. Aynı kutuplu mıknatıs gibiydiler, birbirlerini itiyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Eleanor, belli ki bu kavuşma onu şimdiden yormuştu. "Gidelim mi?"

Ainsley, teyzesinin kusursuz biçimde elden geçirilmiş lacivert bir vintage Bronco kullandığını görünce çok sevindi. Teddy'yle çıkmaya başladığından beridir internette saatlerce *Barrett-Jackson Live* izliyordu.

"Altmış sekiz model mi bu?" diye sordu.

"Evet!" dedi Harper. "Gözün keskinmiş."

"Araba kiralarsın sanmıştım," dedi Eleanor.

"Martha's Vineyard Taşımacılık doluydu," dedi Harper. "Seni temin ederim onları aradım. Üzgünüm, anne ama idare etmen gerekecek."

"Sen öne otur, anne," dedi Tabitha. "Ainsley'yle ben arkaya sıkışırız."

Ainsley Tabitha'yla hiçbir yere sıkışmak istemiyordu ama mecburen kabul etti çünkü büyükannesi yaşlıydı ve rahat edebilmesi için önde oturması gerekiyordu.

Arabanın arkası düpedüz çöplüktü; kahve bardaklarından eski *Vineyard Gazetesi* nüshalarına, içinde bir haftalık ton balıklı sandviç kalmış gibi görünen ve kokan yağlı kese kâğıtlarından boş mini Jägermeister şişelerine ne ararsanız vardı. Tabitha sekiz yüz dolarlık ayakkabılarına yer açabilmek için bütün çöpleri bir gazete kâğıdına sarmaya çalıştı. Arka koltuğun üzeri gazetelerle kaplıydı ama yer köpek kılı doluydu.

"Köpeğin mi var?" diye sordu Ainsley. Konuşmaya başladığından beri Tabitha'dan köpek istiyordu.

"Balık," dedi Harper.

"Balığın mı var?" dedi Ainsley.

"Köpeğimin adı Balık," dedi Harper. "Sibirya kurdu."

“Ne tuhaf isim koymuşsun,” dedi Eleanor. “Tam babanın akıma gelecek cinsten. Sen hep Billy gibiydin zaten.”

“Size adayı gezdirmek isterdim...” dedi Harper.

“Adayı gezmek istiyorum!” dedi Ainsley. Aslında o gün yaşanacaklardan çok korkmuştu ama sonuç hiç de beklediği gibi olmamıştı. Annesiyle büyükannesinin bariz mutsuzluğu onu neşelendirmişti.

“Ama vaktimiz yok,” dedi Harper. “Tören öğlen başlayacak, sizin geri dönüş vapurunuz da...”

“Keşke daha erken kalksaydı,” diye geveledi Tabitha.

“Dörtte,” dedi Eleanor. “Ama saat üç çeyrekte iskelede olmamız lazım, öyle değil mi Midilli?”

“Ne kadar erken o kadar iyi,” dedi Tabitha.

Harper burnundan güldü. “Sana hâlâ Midilli mi diyor bu?”

“Bu dediğin kim?” dedi Eleanor. “Kedi anası mı?”

Harper dikiz aynasında Ainsley’yle göz göze geldi. “O laka-bın hikâyesini biliyorsun, değil mi?”

“Lütfen sus,” dedi Tabitha.

“Annem midilli istemiş,” dedi Ainsley.

“Annen yalnızca midilli istemedi, annen bildiğin midilli oldu,” dedi Harper. “Üçüncü sınıfın büyük kısmında okula saçını atkuyruğu toplayıp kahverengi Shetland kazağı ve kahverengi fitilli pantolonuyla gitti. Kişnedi. Tırıs gitti, eşkin gitti, dörtnala gitti. Saman yemek dışında bir atın yaptığı her şeyi yaptı. O yıl insanlar bizi birbirimizden kolayca ayırabildiler çünkü annen at gibi davrandı ama ben davranmadım.”

“Ben öyle hatırlamıyorum,” dedi Tabitha.

“Saat tam üçte törenden ayrılmamız lazım,” dedi Eleanor. “Sen bizi bırakacağım diye endişelenme. Taksiye zevkle para veririm.”

Ainsley etrafı görebilmek için camdan dışarıyı izledi. Gölet, köprü, çayırılık gördü. Burası tıpkı Nantucket’a benziyordu ama Nantucket değildi.

“Altı kasabası var,” dedi Harper. “Yıl boyunca on yedi bin ki-

şeye ev sahipliği yapıyor. Dünyanın en güzel dondurması Çılgın Martha'da."

"Juice Bar'ın dondurmasından yememişsin," dedi Ainsley. "Yoksa yedin mi? Nantucket'a hiç geldin mi, Harper Teyze?"

"Geldim," dedi Harper. "Ama üzerinden uzun zaman geçti."

"Bu törende kimler olacak?" diye sordu Tabitha.

"Bilemiyorum," dedi Harper. "Babamın arzusuydu, benim değil. Ama Islanders Talk'a ve Facebook sayfama ilan bıraktım, yani..."

"Yani çoğunlukla Billy'yle senin arkadaşlarınız," dedi Tabitha.

"Babamın."

"Hiç arkadaşın var mı?" diye sordu Tabitha.

"Anne!" dedi Ainsley, Tabitha'ya küs olduğunu unutarak.

"Var," dedi Harper.

"Düzüştüğün adamlardan bahsetmiyorum," dedi Tabitha.

"Tabitha!" dedi Ainsley, saygısızlık etmekten ziyade annesinin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"O... o... *uyuşturucu baskımından* sonra insanların hâlâ yüzüne bakmasına şaşıyorum," dedi Eleanor. "Benim kızlarımdan birinin... tutuklanmış olmasını bir türlü hazmedemiyorum! Dedele büyükannen mezarlarında ters dönüyordur."

"Sen o olayla ilgili ne biliyorsun, anne?" dedi Harper. "Gerçekten soruyorum, ne *biliyorsun*?"

"Ann-Lane bana her şeyi anlattı," dedi Eleanor. "Yoldan çıkardığın çocuğun ailesinin yan komşusu olduğunu unuttun galiba? Hem eyalet polisinin hem de FBI'ın geldiğini söyledi."

FBI mı? Teyzesi Ainsley'nin düşündüğünden çok daha enteresan biriydi.

"Ben kimsenin çocuğunu yoldan çıkarmadım," dedi Harper. "Söz konusu 'çocuk' ben onunla karşılaşmadan çok önce yoldan çıkmıştı. Ann-Lane bilmediği boklara karışmasın. Törende olmayacağından emin olabilirsin. Tabii sen onu davet etmediysen. Ettin mi yoksa?"

"Hayır," dedi Eleanor.

"Ann-Lane kim?" diye sordu Ainsley.

"İşgüzarın teki," dedi Harper.

"Benim oda arkadaşım," dedi Eleanor. "Pine Manor'dan."

Gergin bir sessizlik olurken Harper da arabayı daha agresif kullanmaya başladı. Kornaya basıyor, insanlara hareket çekiyordu. Bunun sebebini de şöyle açıkladı: "Sezon daha yeni başladı-ğından taksiciler nereye gideceklerini bilmiyorlar. Kaza yapmak işten bile değil."

"Ee," dedi Tabitha öne eğilerek. "Görüştüğün biri var mı?"

"On dört yıldır bana tek kelime etmedin," dedi Harper. "Şimdi benden böyle bir soruya cevap vermemi mi bekliyorsun?" Sinyal verip sola, iki tarafına da beyaz çizgiler çekilmiş uzun bir garaj yoluna girdi. Tabelanın üzerinde şöyle yazıyordu: FARM NECK GOLF KULÜBÜ. ÖZEL MÜLK.

"Geldik," dedi Harper. Yine dikiz aynasından Ainsley'ye baktı. "Burası dedenin adadaki en sevdiği yeri. Farm Neck."

"Özel mülk mü?" dedi Eleanor.

"Evet, anne."

"Baban buraya girmeyi nasıl başardı?"

"Tanıdık vasıtasıyla. Ne yazık ki üyeliğini başkasına devre-demiyor. Billy'yle birlikte o da öldü ama şimdi son bir kez kullanabileceğiz."

"Dedemin golf oynadığını bilmiyordum," dedi Ainsley.

"Berbat bir golfçüydü," dedi Eleanor. "1968 yazında, yani evlendiğimiz yaz, kasaba kulübünde babamla oynarken kendini rezil rüsva etmişti."

"İçkide golftan daha iyiydi," dedi Harper. "O konuda sana katılıyorum. Dört topun gözdesi olmuştu. Herkese yeniliyordu ama kulüpte anlattığı hikâyelerle efsaneleşmişti."

"Rica ederim kızımın önünde içki tüketimini övme," dedi Tabitha.

Ainsley gözlerini devirdi.

Harper Bronco'yu park edip arabadan indi, ardından koşup Eleanor'un inmesine yardım etti. Hep birlikte otoparkta durur-

larken ellerini beline koydu. Her an devrilebilirmiş gibi dengesiz görünüyordu. "Farm Neck'e hoş geldiniz," dedi.

Kulüp alanı çok güzeldi. Bazılarının arkasında golf sopalarıyla dolu çantalar olan sıra sıra dizili golf arabaları vardı, girişin yanında bir golf alıştırmaya sahası bulunuyordu. Havada biçilmiş çimen ve patates kızartması kokusu vardı. Ainsley, Eleanor'la Tabitha'nın neredeyse on yıldır Nantucket Yat Kulübü listesine girmek için debelendiğini bildiğinden, Billy'nin böyle bir özel kulübe üye olabilmesine hayret etmişti.

"Obama burada golf oynadı," dedi Harper. "Clinton da."

"Yerinde olsam bunun reklamını yapmazdım," dedi Eleanor.

Tören, kulüp binasının yan tarafına kurulu bir çadırdaki yapıyordu. Ainsley törenin daha büyük bir olay olacağını umduysa da yine de beğenmişti. Çadır beyaz fenerlerle ve saksı bitkileriyle süslenmişti, her yerde kokteyl masaları vardı ve bir garson elinde ağzına kadar dolu şampanya kadehlerinin dizili olduğu bir tepsiyle gelenleri karşılıyordu. Bir şövalenin üzerine Ainsley'nin dedesinin son yıllara ait fotoğrafı oturtulmuştu; tel çerçeveli gözlüğünden ve beyaz rugan kemerinden kurtulduktan sonraki yıllara. Fotoğrafta Billy bir tekneydi. Başında siperlik vardı, suratı yanık ve kırış kırıştı, elinde çizgili levrek tutuyordu. Fotoğrafın tepesinde şöyle yazıyordu: WILLIAM O'SHAUGHNESSY FROST ANISINA, 13 NİSAN 1944 - 16 HAZİRAN 2017. Şövalenin altında bir masa, masanın üzerinde de boş yaka kartları ve bir keçeli kalem vardı.

Ainsley, "Yaka kartı mı takacağız?" diye sordu annesine.

"Tabii ki hayır," dedi Tabitha. Tepsiden bir kadeh şampanya aldı. "Merhaba güzellik."

Garson kadın, Tabitha'nın bunu şampanyaya değil de ona söylediğini sanmıştı. "Harper?" dedi. "Seni ilk kez topuklular içinde görüyorum."

"Ben Harper değilim," dedi Tabitha. "İkizi Tabitha'yım."

"Sahi mi?" dedi kadın.

Ainsley, yaka kartlarından birini alıp üzerine BILLY’NİN TORUNU yazmaya çalıştı ama *torunu* tam sığmayınca onu buruşturup yenisini aldı. Ardından kartı siyah Milly kelebek kollu elbise si-
nin ön kısmına iliştirdi. Çadırın içi aşırı sıcaktı, Ainsley eriyordu. Daha yazlık bir şey giymiş olmayı diledi ama Eleanor’la Tabitha siyah giymesinde diretmişlerdi. Gerçi orada şık giyimli bir tek onlar vardı. Diğer herkes gündelik kıyafetlerle gelmişti. Golf ti-
şörtlü bir grup erkek, kumaş pantolon ve rahat ayakkabılar giyen birkaç orta yaşlı kadın, bir de Lilly Pulitzer yazlık elbisesi ile san-
dalet giyen, saçı buz sarısı, “yaşı kemale ermiş” bir kadın vardı.

Harper çadırın öbür ucunda bir polis memuruyla konuşuyor-
du, onu görünce Ainsley acaba başı belada mı diye merak etti. Ama sonra aralarındaki yakınlığı fark etti. Önce polis memuru Harper’ın yanağına dokundu, sonra öpüşmeye başladılar. Ele-
anor onları görürse küplere binerdi; ilişkilerin ulu orta yaşan-
masından hiç ama hiç hazzetmediği gibi açık açık ırkçı olmasa da eski kafalıydı. Ainsley’yle Tabitha o terimin kabul edilemez olduğunu ne kadar söylerse söylesinler, yine de siyahilere *zen-
ci* demekten vazgeçmezdi. Eleanor, Harper’ın tüm davetlilerin önünde siyahi bir polis memurunu öpmesine kızar mıydı? Ta-
bitha kimseyle görüşüp görüşmediğini sorduğunda Harper’ın konuyu değiştirmesinin sebebi *bu* muydu?

Eleanor’la Tabitha, ellerinde şampanya kadehleri, konuk def-
terini imzalamakla meşguldüler, Harper’la polis memurunun bir kenarda işi pişirdiğini fark etmediler.

Ainsley Teddy’yi özledi. Teddy’yi Emma’yla düşününce, kal-
bine kramplar giriyormuşçasma canı yandı.

Harper nihayet geri çekildi. Polis memuru Ainsley’nin yanın-
dan geçerek dışarı çıktı. O kadar yakınından geçmişti ki Ainsley telsizinin cızırtılarını duymuş, tıraş losyonunun kokusunu al-
mıştı. Sevimli biriydi. *Gençti*, teyzesinden ziyade Ainsley’yle ya-
şıt gibiydi. *Yürü be, Harper Teyze!* diye düşündü Ainsley. Tabitha Ramsay’dan ayrılmıştı ki Ainsley bundan ötürü de annesinden nefret ediyordu. Ramsay’yi Ainsley’nin hayatına sokmuş, ona

onu sevdirtmiş –Ainsley Ramsay’yi sahiden de çok sevmiştii– ama sonra adama tekmeyi basmıştı. Şimdilerde de genç sevgili bulacağım diye dalga geçiyordu. Cisco Beach’te sörf öğreten adamdan ve Ainsley’nin kimya hocası Bay Bly’dan söz edip duruyordu. Tabitha bu konuyu ne zaman açsa Ainsley, *İğrenç*, diye düşünürdü. Ama teyzesinin bir polisle birlikte olduğunu düşünmek onda aynı tiksintiye sebep olmamıştı.

Tek yumurta ikizi olsalar da, diye düşündü Ainsley, Tabitha bu kadar genç ve seksi bir erkeği asla ayarlayamaz, ayarlasa da elinde tutamaz. Tabitha hem fazla kibirliydi hem de eğlenmeyi bilmezdi.

Harper şimdi golf tişörtlü adamlarla konuşuyordu. Sözleriyle adamları güldürdükten sonra Ainsley’nin yanına geldi.

“Şampanya ister misin?” diye sordu. “İyisinden seçtim. Taittinger. Parmak sandviçle kanepe de dağıtacaklar. Büyükannenin hatırına sosyetik yiyecekler sipariş ettim. Anlayacağın sigara böreği ya da quesadilla yok.”

“Gerçekten tadı olan bir şey yok yani,” dedi Ainsley. Harper’a pis pis sırtıttı. Annesinin suratını ondan çok daha iyi, çok daha havalı birinde görmek ne kadar tuhaftı. “Şu deminki adam, polis memuru, erkek arkadaşın mı?”

Harper’ın yüzü asıldı. Suçüstü yakalanmışçasma endişeli görünüyordu. “Erkek arkadaşım mı?” dedi. “Drew’u mu diyor-sun?”

“Affedersin,” dedi Ainsley. “Beni ilgilendirmez.”

Harper, Ainsley’nin içini görmeye çalışır gibi ona uzun uzun baktı. “Keşke senin yaşındaki hâlime geri dönebilsem,” dedi. “Baştan başlayabilsem. Her şeyi değiştirdim.”

Ainsley başıyla onayladı. “Şampanya alırım,” dedi. “Hatta tatsız tuzsuz üçgen sandviçlerden de yerim. Açlıktan ölüyorum. Sabah kahvaltı yapmadık.”

“Sen şimdi bir kadeh şampanya al, laf eden olursa dedem vasiyetinde anma töreninde içki içebileceğimi, hatta içmem gerektiğini yazmış dersin,” dedi Harper.

Ainsley, annesinin ya da büyükannesinin bu açıklamayı *ye-meyeceğini* adı gibi bilse de başıyla onayladı.

“Ben gidip mutfağı bir kontrol edeyim,” dedi Harper. “Gı-re-ki-rse sandviçleri kendim keseceğim.”

Harper gidince Ainsley kendini terk edilmiş gibi hissetti. Büyükannesiyle annesinin bir köşeye çekildiklerini, ellerindeki şampanya kadehlerini vampirlere karşı haç tutar gibi tuttukla-rını gördü. Ne birbirleriyle ne de bir başkasıyla konuşuyorlardı. Zaten Billy’nin arkadaşlarıyla hayatta sohbet etmezlerdi. O hâl-de ne diye kalkıp buralara kadar gelmişlerdi?

Ainsley garsonun elindeki tepsiden bir kadeh şampanya alıp golf tişörtlü adamların yanına gitti. “Merhaba,” dedi. “Benim adım Ainsley, Billy’nin torunuyum.”

Ainsley o kadehi bitirdikten sonra Billy’nin golf grubunun eleba-şısı Smitty ona bir kadeh daha verdi. Midesi boş olduğundan şam-panya Ainsley’yi hemencecik çarpmıştı ama Ainsley umursama-dı. Hatta hoşuna bile gitti. Orada tam bir yıldızdı, en azından o adamların ve de Smitty’nin onu tanıştırdığı insanların arasında. Mesela Lilly Pulitzer elbiseli kadın gibi. Smitty kadının adını – Bayan Tobias– söylerken Ainsley’yi dürtüp göz kırpmış, böylece Ainsley kadına özellikle dikkat etmesi gerektiğini düşünmüştü.

“Dedeni çok severdim,” dedi Bayan Tobias. “Hayallerimin erkeğiydi.”

Bayan Tobias epey yanık tenliydi. Yaşı ellilerin ortasıındaydı, üzerindeki yazlık elbise için fazla yaşlıydı yani, –o elbise Ains-ley’nin yaşında birine daha uygun olurdu– buz sarısı saçını da *Friends* dizisinden Rachel’inki gibi yapmıştı. Ama güzel kadındı. Eleanor’un zarafetinden ve inceliğinden yoksun olsa bile ondan çok daha genç, çok daha seksi ve çok daha çekiciydi.

Hayallerimin erkeği, diye düşündü Ainsley. Bu kadın dede-sinin kız arkadaşı mıydı? Yoksa yalnızca oynaşı mıydı? Bayan Tobias derken, ortada bir de Bay Tobias var mıydı? Varsa nere-deydi?

Ama Ainsley daha fazla bilgi edinmesini sağlayacak soruları soramadan dikkati çadırın girişindeki hareketliliğe çekildi. Çadırın içi şimdi insan kaynıyordu, bir yandan da ellerinde ordövr tepsileriyle –karides kokteylleri, turplu sandviçler, sosisli çörekler– garsonlar dolaştığından neler olup bittiğini görmek zordu, dahası şampanyadan ötürü görüşü iyiden iyiye buğulanmaya başlamıştı. Ama bir kadının bağırıldığını duyabiliyordu.

“Nerede o? Nerede o?”

Kadının sesi kokteyl davetlilerinin kibar uğultusunu bastırdı, çok geçmeden herkes susup ondan tarafa bakmaya başladı. Ainsley çadıra bir çiftin girdiğini gördü: Kısacık saçlı, pörtlek gözlü, ufak tefek bir kadın ve peşinden gelerek onu durdurmaya, susturmaya çalışan takım elbiseli, kravatlı bir adam.

Ainsley, *Bu da kim?* diye merak ederken Bayan Tobias, “Hay aksi, işte başlıyoruz,” dedi.

Neye başlıyorlardı? Ainsley’nin gözleri önce meraktan, kadın Tabitha’yla Eleanor’a doğru yönelince de şaşkınlıktan iri iri açıldı.

“Sen!” dedi kadın. Tabitha’ya söylüyor gibi görünüyordu.

N’oluyor?.. diye düşündü Ainsley. Harper teyzesinin çadıra girdiğini gördüğü sırada pörtlek gözlü kadın bir kadeh şampanyayı Tabitha’nın siyah *the Roxie* elbisesine boca edip Tabitha’ya okkalı bir tokat attı.

Tokadın sesi bütün çadırdaki yankılandı. Kalabalık hayretle soludu, sonra derin bir sessizlik oldu.

HARPER

Zamanlamanın kötü olduğunun o da farkındaydı: Babasının anma töreni, Sadie onunla Reed'i Lucy Vincent'ın otoparkında bastıktan yalnızca üç gün sonraydı. Üç gün, bir dedikodunun yayılması için yeterince uzun bir zamanken insanların bu dedikoduyu unutup hayatlarına kaldıkları yerden devam etmeleri için yeterince uzun bir zaman değildi.

Anma törenini iptal etmeyi düşündü ama Billy yalnızca tek bir şey istemişti, o da Farm Neck'te uğurlanmaktı. Hem pazar gecesi geç saatlerde –Harper bir daha kalkmamaya kararlı vaziyette yatağında yüzükoyun yatarken– mesaj gelmiş, Reed Sadie'yi sakinleştirmeyi başardığını yazmıştı. Sadie'yi, onları sevişirken değil, Reed'i, babasının vefatından dolayı teselli etmek amacıyla Harper'a sarılırken gördüğüne ikna ettiğini yazmıştı. Evet, bunun tuhaf ve belki de meslek ahlakına aykırı göründüğünün farkındaydı – gecenin bir yarısı Lucy Vincent Plajı'nın otoparkında bir hastasının yakınıyla buluşuyordu ama Vineyard'ı sevmelerinin asıl sebebi de bu değil miydi zaten? Orada herkes birbirini tanır ve severdi, dahası Reed'in hastaları için görev sınırlarını hiçe saydığını bilmeyen yoktu. Sadie, Lambert Koyu'ndaki mangal partisinde çok içtiğini –bayağı çok içtiğini– de unutmamalıydı, dolayısıyla kendi gözüne güvenemezdi.

Polis çevirmesine yakalanmadığına şükretmeliydi.

Reed'in Sadie'yi bertaraf ettiğine dair verdiği güvencenin ardından Harper planını yürürlüğe koydu. Sadie'nin o günden sonra Nancy Drew'a bağlaması –Reed'in telefon kayıtlarını kurcalamakla kalmayıp Billy'nin hemşiresi Dee'yi sorguya çekince Dee

ona başından beri aralarında bir şey olduğundan şüphelendiğini söylemişti– Reed’i şaşırtsa da Harper’ı şaşırtmamıştı.

Sadie’nin törendeki patlaması aslında Harper’ın işine yaramıştı. Değerli bir adalının cenaze törenini basıp kızının üstüne içki dökmek, sonra da tokatlamak son derece yakışıksızdı.

Sadie Tabitha’ya –Harper’a değil Tabitha’ya, Harper bu hata-
dan bin pişmandı– tokat atar atmaz Drew birden ortaya çıkmış
ve Bayan Zimmer’ı yatıştırmaya çalışmıştı. Elindeki boş şampan-
ya kadehini alıp –kimse cam kırılсын istemiyordu– bileklerinden
nazikçe tutarak onu zaptetmişti.

Sadie Tabitha’dan tarafa tükürerek, “Bu kadın aşağılık sürtü-
ğün teki,” demişti.

“Bu kadın,” demişti Drew da, “benim kız arkadaşım.”

“Hayır,” demişti Tabitha. “Ben değil. İkiz kardeşim.” Drew’a
elini uzatmıştı. “Benim adım Tabitha.”

Yediği tokadın ardından Midilli’nin bu kadar kısa sürede sa-
kinleşmesi Harper’ı çok şaşırtmıştı. Zira Tabitha’nın yanağı kıp-
kırmızıydı, yanıyordu. *Yıllarca Eleanor’la yaşamının faydalarından*
biri de bu olsa gerek, diye düşünmüştü Harper. Tabitha her şeye
rağmen dik durmayı iyi öğrenmişti.

Harper herkese rezil olmasına rağmen kalabalığın nabzını
düşürecek imkânı bulmuştu. Billy Frost’un vefatı dolayısıyla
bir araya toplanan dostları ve komşuları, Harper’a ya da Harper
zannedilen Tabitha’ya değil, Sadie Zimmer’a dehşet içinde ba-
kıyorlardı. Annesinin turtacılık işini devralıp zirvelere çıkaran
adalı kız meğer ruh hastasının tekiydi! Billy Frost’un kızlarından
birine tokat atmıştı, hem de Nantucket’ta yaşayan yanlış kıza.
Otuz saniye öncesine kadar son derece üzücü bir durum yaşa-
nırken şimdi Bayan Zimmer’ın yatıştırılmasıyla insanlar olayı
dalgaya vurmaya başlamıştı.

Billy’nin arkadaşı Smitty, yanında duran Roger Door’a dö-
nüp, “Gelmiş geçmiş en değişik anma töreni bu olsa gerek,” dedi.

Roger Door kadehini kaldırdı. “Billy’den de bu beklenirdi.”

Ama son sözü söyleyen Eleanor oldu. Doğru, Harper'ın anesinden nefret ettiği zamanlar olmuştu ama Eleanor'un asil bir havası, kraliçelere has bir duruşu ve de karşı konulmaz bir otoritesi olduğunu inkâr edemezdi. Bir Brahman gibi yetiştirilmiş ve tüm hayatını öyle yaşamıştı. Eleanor, Sadie'nin yanına gidip, "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama şahsi meselelerinizi bu tür bir davette halletmeye çalışmanız rezillikten başka bir şey değil. Sevgi ve neşeyle yâd edilmesi gereken bir adam öldü, rica ediyorum gereksiz dramınızı başka yerde yaratın," dedi.

Yediği azarın üzerine Sadie'nin pörtlek gözleri kısıldı. "Kızınız sürtüğün teki."

"Beni ilgilendirmez," dedi Eleanor. "Gidin lütfen."

Sadie, Reed'le Drew'un onu çadırdan çıkarmalarına izin verdi. Garsonlardan biri Tabitha'ya yanağına koyması için buz torbası getirdi. Kulüp binasından bir dâhi hoparlörlerle müzik yayını yapınca Mozart ortamı hemencecik eski sakinliğine kavuştu. Bir an için en kötü senaryodan yara almadan kurtulduğuna inanan Harper, bu rahatlamayla kendine bir kadeh daha şampanya aldı.

Yediği tokat Tabitha'yı şoka sokmuş olmalıydı ama buz torbasını kokteyl masalarından birinin üzerine bırakır bırakmaz kendine geldi. Harper'a kötü kötü baktı. "Bu da neydi şimdi?"

Harper kardeşini süzdü. "Midilliyken seni daha çok sevdim," dedi. "Sırtına bindiğim zamanları hatırlıyor musun?"

"Kimdi o kadın, Harper?"

Harper düşündü: Yalan mı uydursa yoksa gerçeği mi söyleseydi? Eleanor'la Ainsley de vereceği cevabı bekliyorlardı. Hiç tanımadığını söyleyerek bu işten sıyrılabilir miydi?

Derken Ken Bebek, yani Farm Neck'in genel müdürü yanlarında beliriverdi. "Bayan Zimmer adına sizden özür dilerim," dedi. "Neden o kadar öfkeli olduğunu hiçbirimiz anlamadık. Dr. Zimmer buranın itibarlı bir üyesidir. Böyle bir sorun yaşanmasını hiç beklemiyorduk."

“Elbette,” dedi Harper. “Sizin bir suçunuz yok.”

“Hanımefendi kız kardeşiniz mi?” diye sordu Ken Bebek. Tabitha’ya elini uzattı. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Başınız sağ olsun. Farm Neck’in bütün çalışanları babanızın büyük hayranıydı.”

Tabitha, Ken Bebek’e sabırla gülümsedi. “Babam eşi benzeri olmayan bir adamdı.”

“Senin baban serserinin tekiydi,” diye söylendi Eleanor. “İflah olmaz bir magandaydı.”

“Anne,” dedi Harper ama sonra Eleanor’un ne zaman şampanya içse sapıttığını hatırladı.

“Şey, anlıyorum, sizinle tanışmak bir zevkti...”

“Tabitha,” dedi Tabitha.

Ken Bebek Tabitha’ya geyşa selamı verince Harper onun Tabitha’ya kur yaptığını düşündü. Kötü bir çift mi olurlardı? Ken Bebek, –asıl adıyla Kenneth Dawe– Edgartown, Dukes County adliyesinde çalışan Penny Dawe’den yeni boşanmıştı. Adını aldığı oyuncak Ken kadar yakışıklıydı ama o kadar müşkülpesent bir adamdı ki çoğu Vineyardlı onun gay olduğu için Penny’den ayrıldığını düşünüyordu. Ama gay değildi; yalnızca giyim kuşamına büyük özen gösterirdi ki pahalı bir golf kulübünün genel müdüründen de bu beklenirdi zaten. Dahası, bu huyu onu Tabitha’ya uygun bir eş adayı yapıyordu.

Ama aralarında başka konuşma olmadı. Ken Bebek, Smitty’ye selam vermeye gitti, Tabitha da sözlü bıçağını çıkarıp Harper’ın boynuna dayadı.

“Bayan Zimmer, ha? Dr. Zimmer, ha? Billy’nin doktoruyla mı yatıyordun? Evli doktoruyla?”

“Artık gitseniz iyi olacak,” dedi Harper.

“Evet,” dedi Eleanor. “İlk kez kardeşinle aynı fikirdeyim, Midilli.”

O akşam saat altıda, Harper Bronco’sunu dubleks evinin önüne park etmiş törenden artakalan sandviçlerle dolu pastane kutu-

larını arabadan indirirken Sadie'yle olanların ceremesini çekme vaktinin geldiğini anladı.

Drew üzerinde gündelik kıyafetlerle –kot pantolon, mavi tiska tişört, memur arkadaşlarından ve de Harper'dan yediği fırçalara rağmen giymeye devam ettiği lacivert espadril ayakkabılarla-evin önündeki basamakta oturuyordu. Ve son derece keyifsizdi.

“Dr. Zimmer’la mı yatıyordun?” diye sordu.

Harper istemsizce, “Hayır,” dedi.

“Dr. Zimmer müthiş bir adamdır. Onu çok severim. Çok saygı duyarım. O benim kahramanımdır. Ortaokulda gerçekleştirecek bir uyuşturucu farkındalığı programında benimle beraber çalışmak istedi çünkü çocuklara en etkilenebilir oldukları yaşta ulaşmamız konusunda o da benimle hemfikir.”

“Drew,” dedi Harper. Yanından geçip evin kapısını açtı ve pastane kutularını içeriye taşıdı, Balık da ayağının dibindeydi. Balık’ın şimdiye kadar beğenmediği bir pastane kutusu olmamıştı. Billy bir düzine donut alır, üçte birini köpeğe verirdi. Balık, pudra şekerli olanlara bayılırdı.

“Bunlar sandviç,” dedi Harper. Yumurta salatası ve tereden yapılanlardan birini Balık’a attı, Balık sandviçi tek lokmada yuttu. Bu sefer turplu ve tereyağlı olandan attı, Balık koklayıp bıraktı. “Yememekte haklısın.”

Drew hâlâ verandadaydı.

Hayır, diye düşündü Harper. Aralarında ne yaşanacaksa so-kağın ortasında yaşanmayacaktı.

“İçeri gel lütfen,” dedi.

“Seni aradım,” dedi Drew. “On yedi defa aradım, on bir tane mesaj bıraktım çünkü Bayan Zimmer’ın Dr. Zimmer’ı suçladığı şeyin doğru olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Harper, ne zaman hoşuna gitmeyen bir şey duysa yaptığı gibi başka şeyler düşünmeye başladı. Detone bir biçimde şarkı söyledi: “Bugün davette onu gördüm, elinde bir şarap kadehi...”

“Dr. Zimmer’la yasak ilişki yaşadığınızı söyledi. Elinde kanıt olduğunu söyledi.”

Harper korkudan buz kesti. Kanıt mı?

Drew'u kolundan tutup dışarı çıkardı. Evin çevresinde kendinin dışında hiç araç yoktu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Şef bıraktı."

"Şef mi?" dedi Harper. "Şef Oberg mi?"

Drew başıyla onayladı. "İlk çıkmaya başladığımızda beni uyarmaya çalışmıştı. Eskiden uyuşturucu sattığını söylemişti."

Harper başını salladı. "Alakası yok."

"Ama yanlış bir şey yaptın."

"Yapmış olsam bile, Drew, bunu itiraf edeceğim son kişi sensin."

"Dr. Zimmer'la yasak ilişki yaşadığını itiraf etmeni istiyorum."

"Hayır," dedi Harper. "Yanlış anlaşılma oldu."

"Saçmalık."

"Lütfen babamın anma töreninde olanları millete anlatma," dedi Harper. "Bu adanın insanları dedikodu yapmaya bayılır, Drew. Şef Oberg gibi iyi niyetli insanlar bile."

"Sadie Zimmer kanıtı olmasa neden öyle davransın ki?" dedi Drew. "Dr. Zimmer'la ilişkin vardı. Bana yalan söyledin, Harper. İlişkimiz ciddi sanıyordum. Teyzemler sana ıstakoz yahnisi yaptı!"

"Lütfen," dedi Harper. "Lütfen Drew, ailene söyleme." Gözlerini yumup, Drew'un dört teyzesiyle Oak Bluffs'ın gelmiş geçmiş en sevilen belediye meclis üyesi olan annesi Yvonne'un önlerinde kahve ve ev yapımı tarçınlı çöreklerle mutfak masasına oturmuş, *Bizim yakışıklı Drew'un sevdiği kadını bulması ne güzel değil mi, kadın Vineyard Haven'da otursa bile?* diye düşünürken bir an sonra o kadının aslında düzenbazın teki olduğunu, onlara tansiyon ilaçlarını yazan kibar, iyi niyetli Dr. Zimmer'la yattığını, üstelik yalnızca sahtekâr değil, bir de eski suçlu olduğunu, bunu da Joey Bowen sadece beyazlara uyuşturucu sattığından ancak öğrendiklerini hayal etti. Teyzelerle Yvonne olanları bir öğrendi mi âdeta kont-

rol altına alınamayan bir orman yangını gibi Metodist kamp alanına, kiliselerine, belediye binasına, halk kütüphanesine, kuaföre, Vapur İskelesi'ne ve son olarak da Harper'ın tanıdığı bütün yerli halkın yazın içki içmeye gitmeye bayıldığı Lookout'a yayılırdı. Synder kardeşlerin etki alanı sınır tanımazdı.

"Ben söylesem de söylemesem de herkes öğrenecek zaten," dedi Drew. "Ben kanun adamıyım. Senin gibi bir kadınla birlikte olamam. Ayrılmak zorundayız."

Drew'un bu bildirisi Harper'da beklenmedik bir rahatlamaya sebep oldu.

"Tamam," dedi Harper.

"Tamam mı?" dedi Drew. "Gitmeme öylece izin mi vereceksin?"

"Bana güvenmiyorsun," dedi Harper. "Dedikodulara inanıyorsun. Güven olmadan ilişki yürümez, Drew."

"Ama..." dedi Drew.

"Hem zaten ben senin için fazla yaşlıyım," dedi Harper. "Daha genç birini bul. Evlen. Çocuk yap."

"Ben çocuk istemiyorum," dedi Drew. "Seni istiyorum."

"Kendini sorgulama," dedi Harper. "Sen doğru olanı yaptın."

"Ama sanırım sana âşık oldum," dedi Drew.

"Ben sana taksi çağırayım," dedi Harper.

Akşam yemeğinde Balık'la beraber sandviçlerin kalanını yediler, Harper bir de altı kutu Amity Island birası içti. Bira, geçici bir süreliğine de olsa onu cesaretlendirmişti. Cep telefonunu açtı.

Drew'un bıraktığı on bir sesli mesajı gördü. Patronu Rooster'dan ve Sadie Zimmer'a ait olduğundan şüphelendiği bir Vineyard numarasından da birer sesli mesaj vardı. Drew yedi tane mesaj atmış, bir tane de Dr. Zimmer'dan gelmişti. Harper için önemli olan tek mesaj oydu.

Mesajda şöyle yazıyordu: *Sadie zıvanadan çıktı, herkese Lucy Vincent'ta bizi baştağını söylüyor. Greenie demin beni aradı. Ltf bir süre görüşmeyelim. Üzgünüm.*

Harper gözlerini sımsıkı yumdu. Drew'le ilişkisi bitmişti, şimdi Reed'le ilişkisi de bitti. Greenie, yani Adam Greenfield, hastanenin yönetim kurulu başkanıydı. Şimdi onları nice bilinmeyen dehşetler ve aşığılanmalar bekliyordu. Harper bütün bunları üç gün önce nasıl fark edememişti?

Telefonu çalınca, *Reed* diye düşündü. Reed onu seviyordu, bundan emindi. Otoparkta bunu iliklerine kadar hissetmişti. Aralarındaki şey seksten çok daha fazlasıydı. Aşktı. Reed'in kendisi için Sadie'yi terk edeceğini düşünmek aptallık mı olurdu? Reed'le Sadie'nin çocukları yoktu –köpekleri bile yoktu– dolayısıyla Reed'in onunla kalmak için bir sebebi de yoktu.

Ama Harper telefonunun ekranına bakınca arayanın Tabitha olduğunu gördü. İnledi. On dört yıldır sesi soluğu çıkmayan kadın şimdi Harper'ı ısrarla çaldırıyordu. Midilli'nin Harper'ı nasıl olduğunu, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için arama ihtimali neydi? Kendi hayatının içine nasıl sığıtıysa ucu ta ona kadar değdiği için teşekkür etmek dışında herhangi bir sebepten arama ihtimali neydi?

Sıfır, diye düşündü Harper. Ve aramanın sesli mesaja düşmesine izin verdi.

TABİTHA

Golf kulübünden çıkıp eve doğru yola koyulduklarında her şeyin yoluna gireceğini sanmıştı ama her şey daha da beter oldu. Nereye gittiğini bilmeyen ve üç kez kaza atlatan taksici onları feribota bıraktıktan sonra Tabitha'yla Ainsley daha erken kalkan vapura binebilmek için biletlerini değiştirmeye gittiklerinde Eleanor Alzheimerlı gibi ortalıktan kaybolmuştu.

Onu bulduklarında Coop DeVille'de bir bara girmiş şampanya içiyor (Tabitha mekânı göz önünde bulundurunca Prosecco olduğunu düşündü) ve balık etli genç barmen Carmen'e Billy'nin dulu olduğunu söylüyordu.

"Billy'yi iyi tanırdım," dedi Carmen. "Buraya sık sık gelirdi. Genellikle de şurada otururdu." Barın öbür ucundaki boş tabureyi işaret etti. Rıhtıma uzak, televizyona yakındı.

"Madem öyle," dedi Eleanor. "Ben de orada oturacağım."

Ainsley Tabitha'yı dürttü. "Büyükannem kafayı bulmuş."

Öyle görünüyor, diye düşündü Tabitha. Annesi içkiye tanıdığı herkesten daha dayanıklı olsa bile şampanya onun zayıf noktasıydı. Çok seviyordu ama ne zaman içse körkütük sarhoş olurdu. Tabitha törende bir iki kadeh içtiğini görmüştü ama Eleanor saman altından su yürütenlerdendi, dolayısıyla dört beş kadeh yuvarlamış bile olabilirdi, o zaman bu altıncı kadehi oluyordu.

"Anne, gitmemiz gerek," dedi Tabitha. "Feribot kalkmak üzere."

"Daha on iki dakikası var," dedi Carmen. Yine de hesabı çıkardı. Beş dolar.

Ucuz Prosecco, diye düşündü Tabitha.

Eleanor feribotta da içmeye devam etti. Hy-Line son yıllarda yiyecek ve içeceklerini epey geliştirmişti. Bütün çorbalar ve sandviçler taze hazırlanmıştı, isteyen peynir-meyve tabağının yanı sıra bir kadeh ya da şişe iyi şarap alabiliyordu.

"Veuve Clicquot satıyorlar!" diye seslendi Eleanor kuyrukta-ki yerinden.

"Anne, lütfen dur artık," dedi Tabitha. Ardından Ainsley'yi dürtükledi. "Büyükanne su içmeye ikna eder misin?"

"Pis işlerini bana yaptıramazsın, Tabitha," dedi Ainsley. "Senden nefret ediyorum."

"Nefret mi ediyorsun? Gerçekten mi?"

"Büyükanne senin hayatını mahvetti diye sen de şimdi benim hayatımı mahvediyorsun," dedi Ainsley. "Harper teyzem zeki kadınmış. Dedemle gitmiş. Ben de yazı babamın yanında geçirmeyi düşünüyorum."

Tabitha, *Ama o seni istemiyor*, diyecek oldu. Fakat bunu söylemek çok acımasızca olurdu, hele ki gerçek olduğunu biliyor-ken. Wyatt yeniden evlenmişti; on, yedi ve dört yaşında üç oğlu vardı; karısı Becky'yle birlikte Cape'te Craigville Plajı'na bakan güzel bir evde oturuyorlardı. Becky Ainsley'yle geçinmiyordu. Gereksiz kıskançlık yaparak ondan nefret ediyordu. Ainsley'yi oğullarının çevresinde istemiyor, Wyatt da kızımın tarafını tutayım demiyordu. Nantucket'ta boyacılık işi olduğunda Ainsley'yi öğle ya da akşam yemeğine götürürdü. Ama onu asla Cape'e davet etmezdi, hafta sonu için bile.

"Peki," dedi Tabitha sakın bir biçimde.

Eleanor Tabitha'nın yanına oturup şampanyasından bir yudum aldı, sonra ağlamaya başladı. "Baban artık yok," dedi. "Öldü."

Ainsley öne doğru eğildi. "Onu seviyor muydun, büyükanne?" Bunu sahiden merak ediyor gibiydi.

"Bütün kalbimle," dedi Eleanor. "Dedenle 22 Aralık 1967'de

tanıştım. Ailemin golf kulübünde verdiği geleneksel Noel partisine kuzenim Rhonda'nın davetlisi olarak gelmişti. Ama Rhonda uyuşturucu alıp geldiğinden babamlar onu partiden kovdu. "Eleanor gözlerini yumunca Ainsley onun başka bir zamana, insanların partilere at arabalarıyla gittiği günlere ışınlandığını hissetti. "Deden partide kaldı ve bütün gece dans ettik."

"Kulağa çok romantik geliyor," dedi Ainsley.

"Başka kimi seviyorum, biliyor musun?" dedi Eleanor. "Harper teyzeni. Onu nasıl özlemişim bilemezsin."

"Sahi mi?" dedi Ainsley sevinçle.

"Hayır," dedi Tabitha. "Şampanya yüzünden öyle söylüyor."

Eleanor Tabitha'nın üzerinden uzanıp elini Ainsley'nin dizine koydu. "İnsan ilişkilerinin sırrı şudur," dedi. "Biz insanlar hep sahip olmadıklarımızı isteriz. Harper Billy'yle gittiği günden beri burnumda tütüyor."

"Anne!" dedi Tabitha. "Bu doğru değil."

"Sen kalbimin en derinlerindeki sırları nereden bileceksin?" dedi Eleanor.

"Harper teyzem çok havalı biri," dedi Ainsley. "Ama tabii giyiminden bahsetmiyorum."

Eleanor başıyla onayladı. "Bugünkü kıyafeti tam bir rezaletti. Yarın ona bir depo kıyafet göndereceğim." Tabitha'ya baktı. "Sen kaç beden giyyordun, hayatım?"

"36 giyyorum, anne," dedi Tabitha. "36 giydiğimi biliyorsun."

"O zaman Harper'a 34 beden göndereyim," dedi Eleanor. "Senden biraz daha zayıf görünüyordu."

"Davranışları çok havalı," dedi Ainsley. "Çok rahat biri. Hiç gergin değil."

Tabitha duyduklarına inanamadı. Eleanor, Harper Billy'yle gittiğinden beri onu mu özlüyordu? Geçmiş saptırmanın dik âlâsıydı bu. Tabitha, Harper'ın Eleanor'u Boston'da düzenli olarak ziyaret ettiğini biliyordu, gerçi o korkunç uyuşturucu baskınından sonra ziyaretlerini kesmiş olabilirdi. Öyle bile olsa birbirle-

rine hasret kaldıkları söylenemezdi. Şampanya Eleanor'u *Lady Sings the Blues* filminin karakterlerine çevirmeye başlamıştı. Öte yandan Ainsley Harper'ı rahat buluyordu. Ona havalı diyordu. Ainsley, törende Harper'ın âşığının –aynı zamanda Billy'nin doktorunun– karısının Harper sanarak Tabitha'ya tokat attığı kısmı kaçırmış mıydı? Sürtük diye anılmak havalı mı olmuştu? Ainsley, Harper'ın, üç yıl önce peyzaj düzenlemesini yaptığı müşterilerinden birine *bir buçuk kilogram* uyuşturucu teslim ederken yakalanarak kendini nasıl bir bataklığa soktuğunu anlamamış olabilirdi. Harper gerektiği gibi hapse atılmalıydı. Onu Martha's Vineyard'da değil, Framingham'da ziyaret ediyor olmalılardı. Öylesi rahat olur muydu? Ainsley, teyzesinin geçimini sağlamak için kuryelik yaptığını bilmiyordu. Harper, doğru düzgün referansları olmadığından UPS'te ya da FedEx'te işe girememiş, Rooster Express denen yerel bir işletmede güç bela iş bulabilmişti. Billy telefonundan Tabitha'ya Harper'ın bir fotoğrafını göstermişti: Fotoğrafta Harper kırmızı yakalı bir tişört giyiyor, üzerinde saldırganca sırttan kuş amblemi olan bir beyzbol şapkası takıyordu. İş rahat değildi. İş havalı değildi. Harper'ın hayatı boka batmıştı. Bunu bir tek Tabitha görebiliyorsa yapabileceği bir şey yoktu.

Tabitha suyu izlemek için pencerenin önüne gitti ama hata etmişti çünkü suyu izlerken yine aynı yoğunlukla kendi üzerine düşünmeye başladı. Billy ölmüştü. Herkes onun acısını bir tek Harper'ın yaşadığını sanıyordu ama Tabitha da yastaydı. Billy onun da babasıydı. Hastalığında yanında olmamıştı; Harper gibi başucunda beklememişti ama o da acı çekiyordu. Julian'la akraba olan bir kişi daha ölmüştü. Billy, Nantucket'a yaptığı yıllık ziyaretleri sırasında her 15 Ağustos'ta, yani Julian'ın öldüğü tarihte, Tabitha'yla beraber Julian'ın mezarına çiçek bırakmaya giderdi. Başlarını eğerkiler, Billy de basit bir dua okur ve Tabitha'nın elini kıracaktı. "Annemle beraber cennetler," derdi. "Annem ona iyi bakıyordur. Hiç şüphelenmesin." Tabitha hiçbir zaman dindar biri olmamıştı ama Billy'yle birlikte mezarlığa gitme alışkanlıkları onun için her şeyden daha iyi bir teselli olurdu.

Sen hiç birini kaybettin mi? Tabitha şimdi babasını kaybetmişti.

Ve Harper'ı da, diye itiraf etti. O gün kız kardeşini görmek onun için büyük eziyetti. Yılların öfkesi ve nefreti gerçeğin üzerine örtmüştü ama o gerçek yine de tortu misali yarı gizlenmiş hâlde bu hislerin altında yatıyordu: Tabitha en iyi arkadaşını, kardeşini, ikizini kaybetmişti.

Tabitha midilliyken Harper'ı sırtında taşıdığı zamanları hatırlıyor muydu? Elbette hatırlıyordu. Hatta çok daha fazlasını hatırlıyordu. Winsor'da ders değiştirdikleri zamanları hatırlıyordu mesela – Tabitha resim derslerini, Harper da edebiyat derslerini alırdı. Brigham hastanesinde gönüllü çalışırken yaşlılıktan bunaan Bayan Lawton'ı bilerek nasıl afallattıklarını – Tabitha bir kapıdan çıkarken Harper diğerinden girerdi– ve buna nasıl ölesiye güldüklerini hatırlıyordu. Wyonegonic'te yaz kampına gittiklerinde diğer kızlar *Komik Tuzak*'taki ikizler gibi onların da birbirlerinden nefret etmesini beklerken aslında birbirlerinin en iyi arkadaşları olduklarını, birbirlerinden hiç ama hiç ayrılmadıklarını hatırlıyordu. Başlarında yüzücü boneleri, buz gibi Moose göletine aynı anda atlamadan önce atlama tahtasının ucunda beklerlerdi. Kanoda beraber kürek çekerlerdi; Tabitha kış tarafında, Harper baş tarafında. Tabitha yönlendirir, Harper güç verirdi. Okçuluk derslerinde yan yana durur, oklarını aynı hizada tutarlardı.

Tabitha taş-kâğıt-makas oyununu, Harper'ın Billy'yle gidererek onu Eleanor'un inanılmaz yüksek standartlarına uygun yaşamak zorunda kalacağı acı dolu bir geleceğin pençesine bıraktığını hatırlıyordu. Tabitha, Pinckney Caddesi'ndeki evlerinin tuğla yolundan Harper'a el sallamış ama Harper arkasına dönüp bakmaya tenezzül bile etmemişti çünkü o sırada radyoyu kurcalamakla meşguldü.

Tabitha, Harper'ın, Julian'ın bakımına yardım etmek için Nantucket'a geldiğini de hatırlıyordu.

Onu hatırlayınca durdu.

Eve vardıklarında konuk evinin verandasında kahverengi bir paket vardı. Ainsley'nin yeni telefonu gelmişti. Tabitha bu telefona yedi yüz dolar ödeyerek Ainsley'den ziyade kendini cezalandırmış olmuştı.

Ainsley, "Telefonum!" diye bağırarak -hâlâ sigara kokan-FJ40 daha durmadan arabadan atladı.

Tabitha frene bastı. Ainsley'ye cumaya kadar telefona dokunmasının yasak olduğunu hatırlatmaya çalıştı ama artık telefonu ondan almasının imkânı yoktu. Aslında alırdı ama hiç şüphesiz kavgâ çıkar, Tabitha ikinci bir tokat yiyebilirdi. O yüzden boş verdi.

Haklısın, Ramsay, diye düşündü. Ben berbat bir anneyim. Her seferinde bayat kurabiye gibi ufalanıyorum.

Ainsley'nin paketle beraber konuk evine girmesini izledi. Arından arabayı beyaz deniz kabuğu döşeli uzun garaj yolunun sonuna doğru sürerek annesinin evi Seamless'a gitti: Altı yatak odası, altı buçuk banyosu ve uçurum kenarında olduğundan Nantucket Sound'u boydan boya gören camlı verandasıyla dört yüz on sekiz metrekarelik bir yapıydı. Tabitha hep bir gün bu evin -ve de Pinckney Caddesi'ndeki evin- kendisine kalacağını düşünmüştü ama Eleanor son zamanlarda para yönetimi konusunda pek beceriksizdi. Newsbury Caddesi'ndeki ERF butik önceki yıl kapandığında, Eleanor'un hem cebi hem de gururu büyük yara almıştı ama Eleanor yine de, tahmin edilebileceği gibi, kuyruğu dik tutmuştu. Tabitha hep Eleanor'un para içinde yüzdüğünü sanırdı ama anlaşılan amiral dükkânını kurtarmaya yetecek kadar parası yoktu. Tabitha ürün yelpazesini genişletmek için ne kadar çalışırsa çalışsın bu gidişle Nantucket'taki mağaza da batacaktı. Palm Beach'teki mağaza şimdilik güvendedi çünkü... eh, oradaki müşterileri yaşlıydı. Daha yaşlı.

"Eve girmene yardım edeyim mi, anne?" diye sordu Tabitha.

Eleanor abartılı bir biçimde içini çekti. "Bugün nasıl yoruldum bilemezsin."

“Hepimiz yorulduk,” dedi Tabitha. *Üstelik ben bir de tokat yedim!* diye düşündü. *Üstüme içki döküldü!* Ona rağmen elbisesi gayet iyi görünüyordu – *the Roxie* için bir artı puan daha. Lekelenmeden ve kırılmadan bir kadeh şarabı emebiliyordu. “Billy benim babamdı.”

“Benim de kocamdı,” dedi Eleanor.

“Eski kocandı,” dedi Tabitha. “Onunla ayrı kaldığın zaman evli kaldığın zamandan daha fazla.”

“Senden anlamamı beklemiyorum,” dedi Eleanor.

“Anlamıyorum zaten,” dedi Tabitha. “Birdenbire yas tutmaya başlaman ve *kalbin kırılmış* gibi davranman bana sahte geliyor, çıkarıcı davranıyorsun. Billy on yedi kilometre ötede yaşıyordu. Hiç onu görmeye gittin mi? Buraya, Nantucket’a geldiğinde bir kez olsun onu yemeğe götürdün mü? Ya da bu eve davet ettin mi? Hayır! Adı geçtiğinde adama hakaretler ettin. Sen uzun zaman önce Billy’den vazgeçtin. Ondan boşandın, sonra da hepten unuttun, anne. Şimdi kalkıp kızıma onu bütün kalbinle sevdiğini söylediğine inanamıyorum.”

“Sen hiç evlenmedin, Midilli,” dedi Eleanor. Elini cebine atıp bir gazete kupürü çıkardı ve Tabitha’ya verdi.

“Ne bu?” dedi Tabitha. Kupürü açıp baktı; epey yıpranmış, yumuşamış ve lekelenmişti. Kupürde Billy’yle Eleanor’un fotoğrafı vardı; Eleanor lotoyu tutturmuşçasına gülümsüyor, Billy de onu yanağından öpüyordu. Fotoğrafın başlığı şöyleydi: *Bostonlu Asiller – Moda tasarımcısı Eleanor Roxie-Frost ile kocası Billy Frost, Boston Halk Kütüphanesi için bağış toplamak üzere Locke-Ober’da verilen yemeğe katıldı. Bayan Roxie-Frost’un üzerinde kendi tasarımlarından biri vardı.*

Tabitha, Billy’yle Eleanor’un bu tür onlarca fotoğrafını görmüş, her seferinde aynı şeyi düşünmüştü: *Hey gidi günler, hiç bitmeyecek sanırdık...* Ama bitmişti işte. Yine de bu fotoğrafı görmek annesinin de acı çektiğini kabul etmesini sağladı. Eleanor bu kupürü Billy’nin anma törenine götürdüğüne göre onun için

önemli demekti. Yıllarca onu hor görmesine ve yok saymasına karşın yine de onu seviyor olabilirdi.

Tabitha şu an buna kafa yoramayacak kadar yorgundu. O yüzden konuyu değiştirdi. "Bu elbiseyi ilk kez görüyor gibiyim." Japon yelpazesini andıran pileli üst kısmıyla uzun, straplez bir elbiseydi.

"Hâlâ duruyor," dedi Eleanor. "Bir gün Smithsonian'a gidecek."

"Eminim gider," dedi Tabitha. "Çok şeymiş..." Az kalsın güzel diyecekti ama güzel kelimesinin Eleanor için hiçbir önemi yoktu. "Güçlüymüş. Ben buradayım diyor. Bence yeniden piyasaya sürmelisin." Kupürü Eleanor'a geri verdi.

"Olabilir," dedi Eleanor. Kupürü el çantasına koyduktan sonra güçlkle arabadan indi. Son zamanlarda dengede durmakta zorlanıyordu, hele ki topuklu ayakkabı giymişse, dahası o gece bir de altı kadeh şampanya içmişti. Tabitha onu kapıya kadar götürmeli, içeriye sokmalıydı; bir bardak çay yapıp atıştırmalık bir şeyler hazırlamalı, sabahlığını giydirmeliydi.

Ama hayır. Yapmayacaktı. O gecelik yapmayacaktı. Hem fazlasıyla sinirliydi hem de Eleanor'un o gece söyledikleri çok gücüne gitmişti. Madem Eleanor Harper'a hasretti, bundan böyle bir şeye ihtiyacı olduğu zaman ona söylerdi. Nantucket'taki mağazayı o devralır, Eleanor Roxie Frost markasının yanında eroin filan da satardı. Hiç değilse nakit sıkıntılarını ortadan kalkardı.

"İyi geceler, anne," dedi Tabitha.

Eleanor, verandasının ön basamaklarına doğru yassı taş döşeli yolda sallana sallana yürüdü. Tabitha evin büyüklüğünü incelerken birkaç hafta sonra, yani Eleanor terzilerle ve ERF üreticileriyle görüşmek üzere New York'a gittiğinde orada parti vermeye karar verdi. Hah! Tabitha'nın da Ainsley'den aşağı kalır yanı yoktu. Şaka bir yana, Eleanor'un evi eğlenmek için sahiden en ideal yerdı – verandada kokteyl, yemek odasında açık büfe yemek, oturma odasında dans. Belki Kaptan Peter'ı da davet ederdi. Ya da Nautilus'un genç barmeni Zack'i. Ainsley'yle Candace

arayı düzelttiklerine göre Stephanie Beasley'yi kesinlikle davet edecekti. Hatta Teddy'nin amcası Graham'ı da davet edebilirdi.

Tabitha daha fazla arkadaş edinmesi gerektiğini düşündü. Ainsley haklıydı. Eleanor hayatını mahvetmişti.

Eleanor tırabzana tutuna tutuna yukarı çıkıyordu. Tabitha, *Çok sıkıcı*, diye düşündü.

Tallahasseelileri de davet edecekti!

Harper Billy'nin evli doktoruyla işi pişiriyordu. Bu bir tek Tabitha'ya mı iğrenç gelmişti?

Eleanor verandaya çıkınca el sallamak için arkasına döndü, belki de el sallamak için değildi çünkü ağlıyordu. Öne doğru bir adım attı –muhtemelen Tabitha'dan özür dileyecekti ya da okuma gözlüğünü Tabitha'nın arabasında unutmuştu– ama adımını yanlış hesaplayınca çıktığı basamaklardan paldır küldür düşerek yere yığıldı.

AINSLEY

Ainsley yeni telefonunu kurmakla o kadar meşguldü ki siren seslerini duyana kadar bir sorun olduğunu anlamadı bile. Başta sesler uzaktan gelmiş, Ainsley de belli belirsiz duymuştu ama sonra sesler yaklaşmış, hatta kulağının dibine kadar girmişti. Ainsley pencereden bakınca, yanıp sönen mavi-kırmızı ışıkların onların evinin önünde olduğunu gördü. Annesi ambulansa büyükannesinin evini işaret ediyordu.

Ainsley dışarı fırladığında sağlık görevlileri büyükannesini sedyeye yatırmış ambulansın arkasına koyuyorlardı. Tabitha ambulansı takip etmek üzere arabasına binip arabanın yönünü çevirdi. Ainsley'yi görünce penceresini indirdi.

"Büyükkannen düştü. Ben onunla hastaneye gidiyorum. Sen benimle mi geleceksin yoksa burada mı kalacaksın?"

"Burada kalacağım," dedi Ainsley. Evde kalmayı seçtiği için kendini kötü hissetmişti ama annesi rahatlamışa benziyordu.

"Telefonun çalışıyor mu?"

"Evet."

"Tamam, ben seni ararım," dedi Tabitha. Ve sonra gitti.

Ainsley eve yalnız başına girdi. Cuma gecesinden beri bu ânı – bir iletişim aracıyla kendi hâline bırakılmayı– bekliyor olmasına karşın annesine verdiği cevaptan pişman olmuştu. Hastaneye gitmeliydi. Ya büyükannesi *ölürse*? Ya hem dedesini hem de büyükannesini aynı hafta içinde kaybederse?

Telefonunun açılmasını bekledi. Bir sürü mesaj ve cevap-sız çağrı bekliyordu ama yalnız bir tane mesaj geldi, o da Em-

ma'dandı, pazar günü öğlen vakitlerinde göndermişti. Mesajda şöyle yazıyordu: *Başım çatlıyor. Beni ara.*

Bu kadar mı? diye düşündü Ainsley. Teddy'den bir şey yok muydu? Ainsley'nin telefonunun bozulduğunu bilmiyordu, gerçi tahmin etmiş olabilirdi. Dedesinin vefat ettiğini, onun adına yapılan anma törenine katılmak için Vineyard'a gittiklerini bilmiyordu.

Ainsley bu süreçte kimseyle irtibat kuramamıştı. Dolayısıyla Teddy'nin ona ulaşmaya çalışacağını düşünüyordu ama telefonunda buna dair hiçbir iz yoktu. *Yoksa* Teddy Emma'yla G. Love'ı dinlemeye Jetties'e mi gitmişti? Emma pazar günü öğle saatlerinde başının ağrıdığından yakmıştı ama bu, pazar gecesi yapılacak büyük bir organizasyon için kendini toparlayamadığı anlamına gelmiyordu.

Belki Teddy de telefon vetosu yemişti. Belki Graham Amca nihayet kütüphaneye gidip ebeveynlik el kitabını okumaya karar vermişti. Ama Ainsley öyle olmadığını biliyordu. Teddy randevusu için verilen parayı votkaya harcamaktan başka yanlış bir şey yapmamıştı. Belki Teddy'nin annesi Tulsa'daki Brookhaven Hastanesi'nden çıkagelip Teddy'yi Oklahoma'ya geri götürmüştü. Gerçi bu ancak Charles Dickens romanlarında olurdu; Ainsley son zamanlarda edebiyat derslerine bu kadarını bilecek kadar dikkatini veriyordu.

Ainsley Teddy'yi aradı. Teddy telefonu açtığında sesi bezgin-di. "Selam Ainsley."

"Teddy?" dedi Ainsley. "Annem cumartesi gecesi telefonumu bozdu, o yüzden seni arayamadım. Pazar sabahı da dedemin öldüğünü öğrendik ama yine sana ulaşabileceğim bir yol yoktu. Vineyard'da yapılan anma törenine gittiğimizden bugün okula gelemedim. Demin döndük, yeni telefonum da gelmişti neyse ki ama kötü bir şey oldu, törende sarhoş olan büyükannem düştü. Ambulans çağırdık, o ve annem şu anda hastanedeler. Ben evde yalnızım." Yutkundu. "Yanıma gelebilir misin?" Ainsley bunu seks yapmak istediğinden değil yanında birinin, bir arkadaşının

olmasını istediğinden soruyordu. Annesi onu hastanede *istemi-*
mişti ama onu suçlayabilir miydi? Feribotta ondan nefret ettiğini
söylü mişti. "Lütfen, Teddy."

"Ainsley," dedi Teddy. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Ainsley annesinin o akşamüzeri nasıl hissettiğini şimdi anlıyor-
du: Zira o beklenmedik tokadı bu kez kendisi yemişti.

Teddy, "Ayrılmak istiyorum," dedi.

"Ne?" dedi Ainsley. "Neden?"

"Neden mi?" dedi Teddy.

"Neden?" dedi Ainsley. "Emma yüzünden mi? Emma'yı Jet-
ties'e G. Love'ı dinlemeye mi götürdün?"

"Jetties'e gitmedim, G. Love da gelmedi zaten," dedi Teddy.
"Hem Emma'yla alakası yok. Ben başkasından hoşlanıyorum."

Ainsley'nin soluğu kesildi. "Başkasından mı?" dedi. "Kim-
den?"

"Candace," dedi Teddy. "Candace'tan hoşlanıyorum."

Candace mı? diye düşündü Ainsley. *Candace Beasley mi?* Uyuz
Beasley mi? Ainsley Teddy'nin dalga geçtiğini sandı ama son-
ra Teddy hayatında pozitif etkilere ihtiyacı olduğuna dair uzun
bir tirada girişti. İçki, sigara içerken yakalanamazdı. Eğer başını
belaya sokar da Graham onu evden atarsa koruyucu ailenin ya
da grup evinin eline kalırdı. Candace çalışkan bir öğrenciydi ve
Saint Mary Kilisesi'nde gönüllü çalışıyordu. Ainsley'nin parti-
sinde bir tek o ve Teddy içki içmemişti. Pazar günü Teddy onu
aramış, sahilde buluşup yürümüşlerdi. Konuşmuşlardı. Teddy
onu öpmek istemiş ama Candace önce Ainsley'den ayrılması ge-
rektiğini söylemişti.

"Seni üzmem istemiyor," dedi Teddy. "Beni senden çaldığını
düşünmeni istemiyor çünkü öyle değil."

Ainsley konuşamadı. O hâlâ *pozitif etki* lafındaydı. *Ainsley* po-
zitif etki değil miydi? Teddy Nantucket'a ilk geldiğinde onunla
arkadaş olan o değil miydi? Oklahoma'dan gelmiş ucubenin teki
olarak dışlanabilirdi ama Ainsley onu bütün arkadaşlarıyla tanış-

tırmıştı. Onu aralarına almıştı. Ve sonrasında, çıkmaya başladıklarında, ona bekâretini vermişti. Yanlış bir şey yapıp başını derde sokmak istememesini anlıyordu. İçki ya da sigara içmek zorunda değildi; Ainsley bu konularda ona hiç baskı yapmamıştı.

Ainsley onur listesinde olmayabilirdi. *Saint Mary Kilisesi'nde gönüllü çalışıyor* olmayabilirdi –annesi onu kiliseye yazdırmak şöyle dursun vaftiz bile ettirmemişti– ama bir kalbi vardı ve o kalp Teddy'yi seviyordu.

Candace Beasley! *Kalleş*, diye düşündü Ainsley. Candace Beasley'ye dünyayı dar edecekti. Hem Candace'a hem de Teddy'ye. İyi insan olabilirlerdi ama yapayalnız kalacaklardı.

Ainsley bu son düşüncelerinin ancak kötü, kinci birine ait olabileceğini fark etti ki Teddy'yi ondan uzaklaştıran da buydu. Derin bir nefes aldı. "Candace'ın beni üzmemek istemediğinden eminim. Eskiden en iyi arkadaşımды, sonra aramız açıldı. Cumartesi günü onu da davet etmemin sebebi onunla aramı düzeltmek istememdi."

"Söyledi," dedi Teddy. "Emma'yla birlik olup ona kötü davrandığınızı da söyledi."

"Doğru," diye kabul etti Ainsley. *Candace da şimdi intikamını alıyor.* "Birlikte çok mutlu olacağınızdan eminim. Bizim olduğumuzdan çok daha mutlu olun. Her şey gönlünce olsun."

"Ainsley..." dedi Teddy.

Ainsley, "Hoşça kal, Ted," deyip telefonu kapattı.

Birkaç saniye telefonuna bakakaldı. Kontrolünü kaybetmediği için kendiyile gurur duyuyordu; tıpkı büyükannesinin davranacağı gibi davranmıştı.

Ama çok canı yanıyordu. Gözü yaşlarla dolmuştu. Teddy'yle Candace olayından dolayı üzgün, büyükannesi için endişeli, Billy içinse son derece kederliydi. Başına gelen tek iyi şey Harper teyzesini görmüş olmasıydı ama o bile çok kısa sürmüştü.

Ainsley Emma'yı aramak üzere telefonuna uzandı. Ama Emma dertleşmede iyi değildi; teselli etmeyi ya da destek olmayı

bilmezdi. BC, Maggie ve Anna da öyle. Anlaşılan Ainsley, hakiki insani duygular için fazla havalı arkadaşlar seçmişti.

Babasını arasa mıydı? Yazı Cape'te geçirip geçiremeyeceğini sorsa mıydı? Üvey kardeşleri için bakıcı olarak çalışabilirdi. Aslında ERF butikte haftada kırk saat çalışması gerekiyordu ama annesine daha iyi bir iş bulduğunu seve seve söyleyebilirdi. Hem Tabitha da Ainsley'nin butikte çalışmasını istemiyordu muhtemelen. Ainsley Cape'e giderse Tabitha da güvenilir ve yetkin birini; aklının kalacağı değil içini rahat ettirecek birini bulabilirdi.

Öz annenizin size güvenmemesi ne anlama gelirdi?

Ainsley babasını aradı ama telefon altı kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Ainsley telefonu kapadı. Tabitha'nın Wyatt'a arabasını çaldığını ve izinsiz parti verdiğini söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama söylediye yazı Cape'te geçirme fikrini unutmaması gerekirdi. Üvey annesi –daha doğrusu Wyatt'ın karısı– Becky, Ainsley'den nefret ederdi. Onu çocukların yanına yaklaştırmazdı.

Ainsley'nin telefonu çaldı. Arayan annesiydi.

"Büyükannenin kalçası kırılmış," dedi.

Ainsley soluk verdi. "Ama onun dışında iyi, öyle değil mi? Yaşıyor?"

"Yaşıyor ama kırık bayağı kötü, ambulans helikopterle Boston'a götürecekler şimdi. Benim de Boston'a gitmem gerek. Gelmeni çok isterdim ama derslerinden daha fazla geri kalmanı istemiyorum. E... ne diyorsun? Bu gece evde tek başına kalabilir misin? Akşam yemeğinde pizza sipariş etmek istersen çay kutusunda para var ya da dolaptaki az yağlı Gouda peynirini yiyebilirsin. Ama pirinç krakerimiz kalmadı. Dün gece bitirdik."

"Yarın dönecek misin?" diye sordu Ainsley.

"Bilmiyorum, hayatım ama şimdi büyükannenle gitmek zorundayım. Benden başka kimsesi yok. Lütfen, *lütfe*n ben dönene kadar uslu dur. Ödevlerini yap, okula otobüsle git. Sigara yok, içki yok, parti yok... anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Ainsley. "Söz."

Telefonu kapattı. Kırık kalça: Kötü haber değilse bile ciddiydi, Ainsley bunu biliyordu. Neden yaşlılar hep kalçalarını kırardı? Modaydı sanki.

Demek ev bütün gece –hatta belki daha da uzun bir süre için– Ainsley’ye kalmıştı. Ainsley üç saat öncesine kadar tam da bunun hayalini kurarken şimdi... ömründe hiç olmadığı kadar mutsuzdu.

HARPER

Billy'nin anma töreninin ertesi günü sabah uyandığında cevap netti: Vineyard'dan ayrılmak zorundaydı.

Harper'ın telefonu gece boyunca hiç susmamış, öyle ki Harper sonunda telefonunu *kırarak* raddeye gelmişti. Drew bir sürü mesaj atmış, bir de bilmediği bir numaradan bir mesaj gelmişti, o bilmediği numara da Drew'un kuzeni, ona yahniyi yapan Wanda'nın oğlu Jethro'ydu. Harper mesajların hepsini okumadan sildi. Üç yıl öncesinin utancını yeniden yaşamaya başlamıştı. O zaman ne öğrenmişti? Vineyard tam yaşanacak yerdi... Ta ki sen içine edene kadar. Bir toplumun parçası olmak demek; usturluplu davranmak, kurallara uymak, insan gibi yaşamak demektir. Bunları yapmadığınızda o toplumdaki herkesi hayal kırıklığına uğrattırınız.

Rooster Express'in diğer şoförü, eski bağımlı Adele de mesaj atmıştı, *Doğru mu????* diye soruyordu. Ama en korkutucu olanı, Harper'ın eski patronu Jude da mesaj atmıştı. Harper Jude'un numarasını telefonundan neden silmediğini bile bilmiyordu zira bir daha asla görüşmemeye karar vermişlerdi. Belki de Billy'yi duymuş ve baş sağlığı dilemek istemişti. Ama mesajda şöyle yazıyordu: *SÜPRÜNTÜ*.

O mesajdan sonra Harper telefonunu tuvaletin deliğine atmaya karar verdi ama o sırada Rooster'dan, yani patronundan mesaj gelince çalışma takvimiyle ilgili bir değişiklik olabileceğini düşündü. Ama mesajda, *Bıraktığım sesli mesajı dinle lütfen ya da beni geri ara*, yazıyordu.

Harper içini çekerek sesli mesajı dinledi. "Merhaba Harper. Ben Rooster. Billy'nin anma törenine katılamadığım için kusura

bakma. Sen izinli olduğundan çok yoğunum. Golf kulübünde bazı tuhaf olayların yaşandığını duydum, sanırım çözmen gereken kişisel sorunların var. Neyse, önümüzü görene kadar teslimat işine son veriyorum. Kusura bakma, Harper.”

Harper mesajı bir daha dinledi çünkü Rooster’ın ne demeye çalıştığını anlayamamıştı. Önümüzü görene kadar işine son veriyorum derken? Onu *kovuyor* muydu? Evet, görünüşe göre kovuyordu.

Reed’i kaybetmişti.

Drew’u kaybetmişti.

İşini kaybetmişti.

Artık oradan gitmekten başka çaresi yoktu. Nereye gideceği, oradaki hayatına son vermek için atması gereken adımlar kadar mühim değildi.

Chappy’ye Brendan’ı görmeye gitmesi gerekiyordu ama şimdi sırası değildi.

Anma töreni ücretsiz olmadığından golf kulübündeki Ken Bebek’e ödeme yapması gerekiyordu ama bu işi e-posta yoluyla çözecekti çünkü Ken Bebek, Sadie Zimmer’in taşkınca davranışının sebebini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Kadın haklıydı: Harper onun kocasıyla yatıyordu; itibarlı mükemmel üye, adanın en sevilen doktoru, Dr. Marcus Welby kadar dürüst adam Dr. Reed Zimmer’la.

Hayır, diye düşündü Harper. Sadie yaptıklarında haklı değildi. Herkesin içinde Harper’a tokat atma amacıyla Billy’nin anma törenini basması kabul edilemezdi. Hem bu ihanette neden yalnızca Harper suçlanıyordu? Evli olan *o* değildi. Kimseyi aldatmıyordu. Tamam, Drew’u aldatıyordu. Drew ciddi olduklarını sanmıştı ama henüz *üç haftadır* görüşüyorlardı. Daha seks bile yapmamışlardı ve Harper ağzından *ciddi* lafının çıkmadığına emindi. Ama neden kimse *Reed’i* yermiyordu? Neden yuva yıkan rolü *Harper’a* biçilmişti? Bu soruların ucu ta Nathaniel Hawthorne’a mı dayanıyordu? Evet, muhtemelen öyleydi.

Ev. Harper, Billy’nin evini satmalıydı, hem de bir an evvel.

Bir emlakçı bulmalıydı. Vineyard'da onunla konuşacak kimse kalmış mıydı?

Parmaklarını şıklattı. Polly.

Polly Childs da bu yollardan geçmişti. Shipshape Gayrimenkul'de satış danışmanıyken patronu Brock'la yatmış, ilişkileri ortaya çıkınca hem kendi evliliği hem de patronunun evliliği bitmişti. Sonrasında Polly Etiyopya'ya gidip atalarının soyunun kraliyet ailesine dayandığını –en azından söylentilere göre öyledi– öğrenmiş ve orada insani yardımlarda bulunmuştu. Hayatını öylesine değiştirmişti ki Vineyard'a geri döndüğünde Up-Island Gayrimenkul'de işe girmiş, orada Afrikalı prenses kimliğiyle voveli vurmuştu. İşe başlar başlamaz ünlü talk şov sunucusu Sundae Stewart'a Edgartown'da bir yalı satmıştı. Bu olay Vineyard'da büyük ses getirmişti! Hatta Polly'yle Sundae, Sundae'nin aktris sevgilisi Cassandra K. tarafından yatakta basılınca olay daha da büyümüş, *ulusal düzeyde* gündeme oturmuştu – sansasyonel gazetelere, TMZ'e çıkmıştı. Sonrasında Polly Childs'ın adı, bir tam ünlü dedikodusu haber döngüsü –yani dokuz gün– boyunca her yeri süslemişti.

Harper olsa kendini arabasına kilitler, soluğu doğruca Dike Köprüsü'nde alırdı ama Polly başını dik tutmuştu. Harper o hafta Cronig'in manav reyonunda ona denk gelmiş, normal davranmak amacıyla ona bir ananasın olgun olup olmadığını nasıl anlayacağını sormuştu. Polly de normal, neşeli bir sesle, ananas güzel kokuyorsa yemeye hazır olduğunu söylemişti.

Harper Polly'yi arayıp, "Polly, ben Harper Frost. Babamın evini satmak istiyorum. Bu adadan bir an evvel gitmem lazım," dedi.

Polly'nin tarafında sessizlik olunca, Harper, onun bile kendisiyle iş yapmak istemediğini düşündü, zira Polly'nin dedikoduları çoktan duyduğundan emindi. Emlak ofisleri gerçek birer dedikodu yuvalarıydı. Eğer Polly bile yardım etmeyecekse Harper ciddi ciddi toplumdan dışlananlar sınıfına düşmüş demekti.

Fakat Polly nihayetinde konuştu. "O evi biliyorum. Daggett Sokağı'nda değil mi? On beş dakikaya orada buluşuruz."

Polly ondan önce geldi çünkü Harper'ın ilkin Balık'ın karnını doyurup dışarı çıkarması, sonra da üzerini değiştirmesi –tören- de giydiği siyah kıyafetlerle uyuyakalmıştı– dışlerini fırçalaması ve de yüzünü yıkaması, yani insana benzemesi gerekmişti. Harper'ın üzerinde şimdi beyaz kot şortu, bahçe işleri yaparken giymek için üstüne konmadan önce Billy'ye ait olan açık mavi golf tişörtü, Red Sox şapkası ve babasının saati vardı. Dünyanın en kötü giyinen metresiydi.

Öte yandan Polly'nin üzerinde... Harper burada bir duraksadı. Polly'nin üzerinde annesinin tasarımlarından biri –*the Roxie*– vardı, ametist moru rengindeydi; bu renk sayesinde teni cilalı bronz gibi görünüyordu. Harper modadan hiç anlamazdı ama annesinin elbisesini, bu elbiseyi, nerede görse tanırdı – obi kemmerli keten jile elbise. Obiler, Japonya'da geyşa kızlarının başlattığı bir moda akımıydı. Eleanor'un bütün imparatorluğu, kadın itaatkârlığının simgesi hâline gelmiş bir şeyi alıp onu güçlendirici bir şeye dönüştürmesi üzerine kuruluydu.

"Elbisen güzelmiş," dedi Harper.

"Senin de saatin güzelmiş," dedi Polly. "Şık. Ben buradayım, diyor. Ben de erkek saati istiyorum."

"Babamındı," dedi Harper.

"Başın sağ olsun," dedi Polly. "Duyduğuma göre annenle tanışmayı birkaç dakikayla kaçırmışım. Öğle yemeğinde Farm Neck'teydim ama geç gittim."

"Tek kaçırdığın o değildi," dedi Harper.

Polly gizemli bir biçimde gülümsedi. Şu an Polly'nin cesaret verici bir şeyler söylemesinin tam sırasıydı; arkadaşını kuyuda görünce kendi de daha önce düştüğü ve çıkış yolunu bildiği için kuyuya atlayan adamla ilgili şu bayat fıkra bile olurdu. Polly'nin çıkış yolunu *bildiği* aşikârdı – kadın müthiş görünüyordu! Harper hâlâ Sundae Stewart'la görüşüp görüşmediğini merak etti.

Sundae'yle Cassandra K. ayrılmıştı, bu kadarı kesindi ki o sıralarda Polly hikâyeden çıkmıştı. Belki Harper da gitmek zorunda kalmazdı, belki bu fırtınayı atlatabilirdi. Ama sonra aklıma Jude'un mesajı geldi: *SÜPRÜNTÜ*. Süprüntü... Banyo lavabosunun giderinde oluşan pislik ya da kavanoz kapağının iç kısmında biriken fıstık ezmesi gibi. Harper gitmek zorundaydı.

"Neyse, işte burası," dedi evi işaret ederek. Derken, içerisinin ne durumda olduğunu hiç düşünmediğini fark etti. Harper Billy'nin ihtiyaçlarını almak için eve sık sık uğrardı ama temizliğe gelen giden olmamıştı, dahası havalar epey ısınmasına rağmen Harper'ın aklına pencereleri açmak gelmemişti. Dolayısıyla, kilidi açıp Polly'yle beraber içeriye girdiklerinde, yüzlerine, bayat, sıcak ve de leş kokulu bir hava çarptı.

Fakat Polly istifini hiç bozmadı. Şüphesiz bu, adada gördüğü en kötü ev değildi. Değil mi?

"Baban sigara içer miydi?"

"Günde bir paket," dedi Harper. "O yüzden yetmiş üç yaşında kalp yetmezliğine yakalandı."

"Köpeği var mıydı?" diye sordu Polly.

"Yoo," dedi Harper. "Köpeği yoktu." Teknik olarak doğrudu ama Balık hemen hemen hep burada kalır, Billy de hiç kural koymadığından şişko bir paşa gibi akşama kadar koltukta yatar. Polly muhtemelen kokusunu alabiliyordu, üstelik huskyler normalde tüy dökmelerine rağmen Balık gittiği her yere tüylerini bırakırdı.

Harper, Polly'nin halıfleks kaplamayı beğenmeyeceğini biliyordu ama Billy ayaklarının haliya değmesini çok severdi. *Ahşap döşemeden çok daha sıcak*, derdi. Harper Polly'nin arkaya yaslanan koltuğu, çöpten alınma kullanışsız eski sehpayı ve tuvaletin duvarında asılı *Jaws* posterini de beğenmeyeceğinden emindi. Billy, filmin Vineyard'da çekilmiş olmasından büyük gurur duyardı. Harper gözlerini yumsa Billy'nin sesini yanındaymışçasına duyabilirdi: *Size daha büyük bir gemi lazım*.

"Ben sana evi gezdireyim," dedi Harper. Polly'yi oturma

odasından yemek odasına götürdü, orada masanın üzeri eski gaz lambaları, kırık eşyalar, teller, kablolar, priz kapakları, farklı şekillerde ve boyutlarda ampuller ve bir yığın ödenmemiş ıstura doluydu.

Harper'ın Billy'nin bütün tedarikçilerini bulup borçlarını ödemesi ve işyerini kapaması gerekiyordu. Yapılacak bunca iş varken işinden atılması aslında bir bakıma iyi olmuştu.

Yemek odasında arka bahçeye bakan dört tane ince uzun pencere vardı. Arka bahçe büyük ama bakımsızdı. Ormanla bitişti, çimleri biçilmemişti, bu biçilmemiş çimlerin tam ortasında yabancı otların sardığı küçük bir bostan vardı. Harper o bostanı Jude'un yanında çalışırken yapmış, ilk hasat zamanı geldiğinde kabak, salatalık, çeri domates ve Ag Fuarı'nda mansiyon ödülü kazanan kocaman, yamuk yumuk bir balkabağı hasat etmişlerdi.

"Pencereler," dedi Polly konuşmayı yeni yeni söken bir çocuk gibi. "Bahçe."

Yemek odasından Harper'ın zayıf halka olduğunu bildiği mutfağa geçtiler: Yer yer soyulmaya başlamış muşamba, leke izleriyle kaplı Formica tezgâh, menteşeleri gevşemiş sunta dolaplar. Yanında yabancı biriyle Harper evin ne berbat durumda olduğunu görebiliyordu ama daha önce buna hiç kafa yormamıştı çünkü orası Billy'nin eviydi. Buzdolabı yüz yaşındaydı ama Billy'nin biralarını soğuk tutmuştu. Billy mutfağı yenilemeye para harcamaktansa her gece Home Port'tan yemek söylemeyi tercih ederdi. Ama mutfak o kadar kötü durumdaydı ki Harper'ın özür dileyesi geldi.

"Tadilat gerekli," dedi Polly mükemmel kaşlarını kaldırarak. "Evin gerisi?"

Otuz yedinci yaş gününden bir hafta sonra nihayet taşınana kadar Harper'a ait olan lila yatak odası da dahil üst kattaki üç yatak odasını gezdiler. İki gayet sıradan banyoya şöyle bir göz atılır – fayans döşemeler fena değildi ama lavabolar, küvetler ve klozetler çok eski modaydı. Banyolardan biri Billy'nin şahsi banyosuydu ve tıraş köpüğü hâlâ lavabonun kenarında duruyordu,

yeşil tarağı da öyle. O yeşil tarak ezelden beri Billy'nindi. 1978'de Boston'da Charles Caddesi üzerindeki bir eczaneden olsa olsa beş sente almıştı ama Harper'ın aklına *Billy'nin tarağı* diye öyle bir kazanmıştı ki lavabonun kenarında duran onun atan kalbiydi sanki. Polly Childs'ın yanında ağlamamak için kendini zor tuttu.

Dar çamaşır dolabına, ardından da çamaşır ve kurutma makinelerinin bulunduğu daha geniş dolaba baktılar.

"Çamaşır odası var," dedi Polly. "İyi."

"Şey, evet," dedi Harper. Evin görünüşte ne kadar çirkin olduğunu şimdi şimdi fark ediyordu ama hiç değilse her cumartesi gününü çamaşırhanede geçirmemişlerdi.

Polly, Harper'a dönüp, "Bak, seninle açık konuşacağım," dedi.

Harper başıyla onayladı. "En güzeli." Gerçi bir iki boş vaat, birkaç sahte söz duymak da fena olmazdı.

"İki seçeneğin var," dedi Polly. "Burayı binayı katmadan, yalnız toprak olarak satabiliriz. Son günlerde Vineyard Haven'da menkul kıymetlerin borsa değerleri hızla düşüyor. Bu kasaba ne olmak istediğine bir türlü karar veremedi. Daggett Sokağı desen... peh. Yani altı yüz binle borsaya kaydettiririz, yarım milyona satılır."

"Ya," dedi Harper. Bu rakam düşündüğünden çok azdı. "Peki diğer seçenek nedir?"

"Tadilat yaptırırsın. İlkın mutfağı, banyoları yenilemen lazım. Bütün ev boyanmalı. Halıyı toplatıp ahşap döşemeyi tadilat ettirmeli, yeni eşyalar almalı, bir de bahçıvan tutmalısın. Buraya yüz yirmi beş, yüz elli bin kadar harcarsan bir nokta bir milyona satışa koyarım, bir milyona garanti satılır."

Harper Polly'nin ayaklarına baktı. *The Roxie* elbisesiyle aynı renk Jack Rogers sandaletleri giyyordu, ayak tırnakları da yine o renkti. *Bunu nasıl beceriyor?* diye düşündü. *Başına gelen onca şeyden sonra hâlâ dimdik ayakta durmayı nasıl başarabiliyor?*

"Sabaha kadar düşünsem olur mu?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Polly. "Yarın araşırız."

Harper arabasını usul usul eve sürerken telefonu hiç susmadı. Arayan Drew'du. Son konuşmalarında neyi anlamamıştı? Altı kez takılmışlardı, şimdi de bitmişti işte. Telefon yine çalınca Harper, *Yeter artık!* diye düşündü. Telefonu camdan fırlatacak, bir de üzerinden geçecekti. Ama ekrana bakınca *Nantucket, MA* yazdığını gördü. Tabitha'nın numarası değildi fakat ev telefonundan arıyor olabilirdi. Belki de annesinin ev telefonuydu. Çelişkili duygular içinde olsa da Billy'nin evi konusunda zevk sahibi ve ticaret anlayışı olan biriyle konuşması gerekiyordu. Telefonu açtı.

"Alo?"

"Harper Teyze?"

Ainsley'ydı.

"Büyükkannem düşüp kalçasını kırdı. Annem onun yanında Boston'a gitti, ben evde tek kaldım. Acaba diyorum... şey... bu-
raya gelebilir misin?"

"Oraya mı?" dedi Harper. Ainsley'nin ne demek istediğini tam anlamamıştı. "Nantucket'a mı yani?"

"Evet," dedi Ainsley. "Gelebilir misin lütfen?"

Böyle bir şey ilk kez başına geldiğinden Harper'ın nutku tutuldu: Birisi onu yanında istiyordu. Ama sonra gerçek devreye girdi. "Annene sordun mu?"

"Sordum, sorun olmadığını söyledi," dedi Ainsley. "Yardıma gelirsen çok mutlu olurmuş."

Bunun doğru olmasına imkân yoktu. Tabitha, kanlar içinde büyük beyaz köpekbalıklarının ortasında kalsa bile Tabitha'dan yardım istemezdi. Ama sonra Harper gecenin iki buçuğunda gelen sesli mesajı hatırladı. Dinlememişti ama Tabitha sahiden de yardım istemek için aramış olabilirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten," dedi Ainsley.

TABİTHA

Kırk bayağı kötüydü, dahası Mass General hastanesinin geriatrik kalça kırıkları alanında uzman ortopedisti Dr. Karabinis, Eleanor'u muayene ettikten sonra ameliyat olması gerektiğine karar vermişti. Fakat o gece ameliyatı yapacak doktor olmadığından Eleanor'un bacağına sabitleyip ağrısını dindirdiler, ameliyata sabah alınacaktı. İyileşme süreci altı ila sekiz hafta arasında değişiyor, bu süreçte yatakta istirahat edip fizik tedavi görmesi gerekiyordu. Neyse ki Eleanor'u uyuttuklarından tedavi planına karşı çıkmadı ama önünde sonunda uyanıp bu plana itiraz edeceğine şüphe yoktu.

Tabitha bu haberi dışarıdan sakın karşılasa da içinde çaresizlik, kaygı ve kızgınlıktan oluşan üç halkalı bir sirk vardı. Eleanor basbayağı iş göremez durumdaydı ve dahası yardıma ihtiyacı olacaktı. Tabitha'nın aklına yatılı bakıcı tutmak geldi ama Eleanor yabancılar konusunda çok seçiciydi ve hiç şüphesiz bakıcılık görevini Tabitha'nın üstlenmesini isteyecekti. Üstelik yatılı bakıcılar çok pahalıydı, günlükleri bin dolardan fazlaya gelirdi muhtemelen, bu da haftada yedi, ayda otuz bin ederdi, toplamda, Eleanor'un iyileşme hızına bağlı olarak, kırk beş ila altmış bin dolar arasını bulurdu. Eleanor'un o kadar parası olabilirdi ama varsa bile harcamak istemeyecekti – sonuçta Yankee bir Waspy'den* daha eli sıkısını bulamazdınız. Zaten parası yoksa da durum daha vahim demekti.

Tabitha o yazı annesiyle beraber Boston'da geçirmek zorunda kalacaktı. Peki ama o oradayken en yoğun sezonda Nantuc-

* Beyaz Anglosakson Protestan -çn

ket'taki mağazayı kim idare edecekti? Mağazayı kapatamazlardı; kiralari seksen bin dolardı. Mağazanın yöneticisi Meghan bu işin altından kolayca kalkabilirdi ama kadın sekiz aylık hamii ydi. İlk bebekler çoğunlukla geç doğardı, dolayısıyla Tabitha bebeğin Bağımsızlık Günü'ne kadar beklemesini umdu, o zamana kadar Meghan bildiklerini Ainsley'ye öğretir, kendisi gözetmenlik yaparken Ainsley de Meghan'ın yerini alır diye düşünüyordu.

Ainsley. Tabitha altı-sekiz haftalığına Boston'a taşınırsa Ainsley ne olacaktı? Kendi başına kalamayacak kadar küçüktü. Konuk evini kül eder, Eleanor'un evini esrarkeş yuvasına çevirirdi. Tabitha Snapchat fotoğraflarını hayal edince içi ürperdi: Ainsley'yle Emma el kadar bikinilerin içinde kutu kutu Coors Light yuvarlarken, nargileden esrar içerken, Tabitha'nın bütün kıyafetlerini tek tek denerken. Hatta daha kötüsü bile olabilirdi – çıplak fotoğraflar, kokain, yaşlı adamlar... Hayır, Ainsley evde yalnız kalmazdı.

Öte yandan Tabitha Ainsley'nin Boston'a gelmeyi kabul etmeyeceğinden adı gibi emindi. Wyatt, Cape'te onlarla kalmasını kabul eder miydi? Belki ederdi ama Ainsley'nin mağazada çalışması *sahiden* gerekliydi.

Tabitha hâlâ Ramsay'yle birlikte olsaydı hiç sorun olmazdı. Ramsay Ainsley'nin yanında kalır, ona göz kulak olurdu. Ona Ayn Rand okutturur, yatağını doğru dürüst toplamasını öğretirdi. Onu işe götürüp getirir, havalar yeterince ısınınca da bisikletini kullandırırđı. Cuma geceleri onu yat kulübüne yemeğe götürür, yalnızca Shirley Temples içtiğinden emin olurdu.

Ama Ramsay artık yoktu. Ramsay, Caylee'yle birlikteydi ve Caylee kadar genç ve vurdumduymaz biri bile sevgilisinin eski sevgilisinin ergen kızıyla ilgilenmesini kabul etmezdi.

Tabitha şimdi yaza kafa yoramazdı. Şimdi Eleanor'un ameliyatını sorunsuzca atlatmasına odaklanmalıydı. O gece, ertesi gece, hatta belki çarşamba gecesi bile Boston'da kalacaktı. Dolayısıyla Ainsley'yle kalacak birini bulması gerekiyordu. Kime sorabilirdi? Ramsay olmazdı, o zaman geriye tek bir kişi kalıyordu...

Eh, sonuçta kızın bir babası vardı. Tabitha Wyatt'ı aradı.

“Tabitha?” dedi Wyatt. Sesi kulağa şaşkın, temkinli geliyordu; zira Tabitha onu nadiren arardı. Ainsley hakkında konuşacakları bir şey olduğu zaman genellikle e-posta yoluyla iletişim kurarlardı.

“Her şey yolunda mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi Tabitha, sonra dudağını ısırıldı. Tıpkı annesi gibi o da geçmişe takılıp kalmayı ya da olabilecekleri düşünüp durmayı sevmezdi ama nedense Wyatt’ın sesini duymak onu geçmişe götürdü. Tabitha yirmi iki yaşında, Wyatt ondan bir yaş büyüktü. Merdivene çıkmış yan komşunun evinin süslemelerini boyuyordu. Tabitha, Eleanor’un Dakhund cinsi köpeği Blaise Pascal’ı almaya Colemansların bahçesine gitmişti. Wyatt Oakleys marka güneş gözlüğü ve Cornell Üniversitesi siperliği takıyordu. Kahverengi saçlarında beyaz boya lekeleri vardı.

“Cornell’a mı gidiyorsun?” diye sordu Tabitha.

“Yok,” dedi Wyatt. “Siperlik oda arkadaşımın.”

Tabitha o andan itibaren yapması gerekeni biliyordu: Ondan oda arkadaşına numarasını vermesini istemeliydi. Ama Wyatt çok sevimliydi ve Tabitha onu rencide etmek istemiyordu.

Wyatt gülümsedi. “Yandaki evde oturuyorsun, değil mi? Seni köpeğini gezdirirken gördüm. Eğer akşama meşgul değilsen The Radiators, Muse’ta çıkacak. Fazladan bir biletim var.”

“Çok isterim,” dedi Tabitha.

İlişkiler böyledir işte, diye düşündü. Ortak zevkler, hormonlar ve eğlenme vaadi üzerine kurulu, masumca başlarlar. O ve Wyatt, The Radiators’u dinlemeye Muse’a gittiler. Dans edip ucuz bira içtiler; Steamboat Pizza’nın önünde, Wyatt’ın cipinin ön koltuğunda öpüştiler. Üç gün sonra Sayle’nin Balık Restoranı’nın önünde, sahilde, ters dönmüş bir kayığın üzerinde ilk kez seviştiler. Wyatt Ivy League üniversitelerinden ya da herhangi bir üniversiteden mezun olmamıştı. Zamanını ev boyayarak, ot çekerek ve müzik grupları dinleyerek geçirirdi. Tek bir amacı bile

yoktu ama Tabitha kendini bunun önemli olmadığına ikna etti. Bu ilişki ne kadar ilerlerse ilerlesin, İşçi Bayramı'nda bitecekti.

Tabitha'yla Wyatt sevgili olup Madaket'te güneşin batışını izlediler, Wyatt'ın boyacılık yaptığı çocuklarla birlikte sahilde toplanıp ateş yaktilar, yağmurlu bir günde Dreamland tiyatrosuna *Armageddon*'u izlemeye gittiler. Tabitha, annesinin yanında çalışmak üzere Boston'a giderken feribotun küpeştesinden Wyatt'a içtenlikle veda etti çünkü romanlara konu olacak türden bir yaz aşkı yaşadığını düşünüyordu.

Oysa bir hafta sonra hamile olduğunu öğrenecekti. Eleanor'a söylediğinde, annesinin, Wyatt'la evlenmesinde ısrar etmesini bekliyordu ama Eleanor tam tersini yaptı. Ona göre Wyatt Tabitha'yla evlenmeye layık biri değildi. "Sakin..." dedi ama cümlelerin sonunu getirmeyince Tabitha kendi kendine tamamladı. *Sakin benim düştüğüm hataya düşme.* Tabitha buna çok kızdı. Eleanor'un sırf babası banka genel müdürü, annesi Beacon Hillli mutsuz bir ev kadını olduğu için kendini herkesten üstün görmesinden bıkip usanmıştı artık. Öyle ki, inadından neredeyse Wyatt'la evlenecekti. Ama içten içe onu sonsuza dek evli kalacak kadar sevmediğini biliyordu. Çünkü Tabitha, Eleanor'la Billy'nin yaptığı gibi boşanmayacaktı. Asla.

"Ainsley'ye mi bir şey oldu?" diye sordu Wyatt. "Hapse mi girdi? Kocaya mı kaçtı? Yoksa aşırı dozdan öldü mü?"

Tabitha güldü ama ne yazık ki bu tahminlerin hiçbirisi olanaksız değildi. "Ainsley iyi. Yani iyi sayılır. Şey... bunu sana daha önce söylemem gerekirdi: Babam öldü."

"Benim de seni daha önce aramam gerekirdi," dedi Wyatt. "Çünkü kız kardeşinin Facebook gönderisini gördüm."

"Facebook'ta kız kardeşimle arkadaş mısınız?" diye sordu Tabitha. "Şaka yapıyorum de."

"Tabitha, yeter."

Tabitha'nın yüreği eski acılarla doluydu ve bu adam o acılara nasıl tuz basacağını çok iyi biliyordu.

"Haklısın," dedi. "Aramalıydın. Sonuçta kızının dedesi."

"Sen de bana söylemeliydin," dedi Wyatt. "Sosyal medyadan öğrenmemeliydim." Ofladı. "Bak, Billy için çok üzgünüm. Harika bir adamdı. Ne zaman Vineyard'da işim olsa birlikte öğle yemeği yerdik."

"Babamla öğle yemeği mi yerdiniz?" dedi Tabitha. "Kesin Harper'la da görüşmüşsündür."

"Tabitha, yeter."

Yeter, diye düşündü Tabitha. Lafı o tarafa çekmenin bir yararı olmayacaktı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Anma töreninde olanları anlatsam inanmazsın, o yüzden şu kadarını söyleyeceğim, annem çok içti, Nantucket'a döndüğümüzde de evinin merdiveninden düşüp kalçasını kırdı."

"Aman Tanrım," dedi Wyatt.

"Ben şimdi annemle beraber Boston'dayım, annem yarın ameliyat olacak, o yüzden en erken ihtimalle çarşamba gecesine kadar eve gidemeyeceğim; demem o ki sen adaya gidip Ainsley'ye göz kulak olabilir misin?"

"Ah," dedi Wyatt ve o öyle der demez Tabitha devamının nasıl geleceğini anladı.

Keşke gidebilseydim, diye dudaklarını oynattı.

"Keşke gidebilseydim," dedi Wyatt. "Ama Orleans'ta yetiştirmem gereken bir proje var, dahası Carpenter göz nezlesi olmuş, o yüzden bizim ev şu an karantinada sayılır."

"Ainsley oraya gelsin demedim zaten," dedi Tabitha. "Becky'nin onu sevmediğini biliyorum."

"Gayet de seviyor," dedi Wyatt hırçın bir tavrıyla. "Ama benim üç çocuğum var, Tabitha."

"Senin dört çocuğun var," dedi Tabitha. *Beş çocuğun vardı*, diye düşündü. Wyatt'ın Julian'ı ne sıklıkla hatırladığını merak etti. "Ve içlerinden birinin sana ihtiyacı var."

"Böyle yapma, Tabitha, lütfen."

"Sen onun babasısın," dedi Tabitha. "Bir kez olsun öyle davran."

Wyatt, “Hoşça kal, Tabitha,” deyip telefonu kapatınca Tabitha Wyatt’ın ekrandan silinen adına bakakaldı. Anlaşılan Wyatt’tan Ainsley’yi yazın yanına çağırmasını isteyemeyecekti.

Başka kimi arayabilirdi? Aklına Stephanie Beasley geldi. Candace partiye gelmişti ki bu hem iyi hem de kötüydü. İyiydi çünkü Ainsley’yle Candace yeniden arkadaş olmuşlardı; kötüydü çünkü Stephanie partide olanları öğrendiyse Ainsley’yi evine hayatta sokmazdı. Tabitha’nın bunu öğrenmesi *gerekliyordu*. Ainsley’nin Emma Marlowe ve babasıyla kalmasına asla izin vermezdi. Onları düşününce, gözünün önüne yeni Snapchat fotoğrafları geldi: Ainsley, Emma ve Dutch Jack Daniel’s içme yarışı yapıyorlar, mutfağın granit tezgâhının üzerine kokain dökmüş çekiyorlar, Ainsley iç çamaşırlarıyla Dutch’ın kucağında oturuyor. Hayır!

Tabitha, duygusal açıdan Stephanie’yle barışma görüşmesi yapamayacak kadar yorgun olduğundan mesaj gönderdi: *Selam yabancı! Annem kalçasını kırdı. Biz şimdi Boston’da MGH’deyiz ama Ainsley Nantucket’ta, evde tek başına. Acaba birkaç geceliğine sizde kalsa olur mu? Çok ani olduğunun farkındayım ama başka çarem kalmadı. Bu iyiliğini asla unutmam. Teşekkürler, öptüm.*

Mesaj atarak korkaklık ediyordu. Sonuçta söz konusu tek evladının iyiliği idi. Tabitha kendinden nefret ediyordu. Mesaj atmak yerine aramalıydı. Evet, garip olurdu –Tabitha’yla Stephanie önemli bir görüşme yapmayalı dört yıl olmuştu– ama mesaj atmak da fazla laubaliydi.

Keza tam da bu laubali davranışına uygun bir cevap aldı: *Candace’a sordum, Ainsley’nin bizde kalmasının iyi bir fikir olmadığını söyledi. Yardımcı olamayacağımı için kusura bakma! Öptüm.*

Tabii canımı, diye düşündü Tabitha. Suçu on altı yaşındaki kızına at.

Gerçi içten içe bu cevabı hak ettiğini biliyordu.

Meghan’ı arayıp konuk evinde kalmasını istemekten başka

çaresi kalmamıştı. Çünkü başka kimse yoktu. Meghan'ın karnı burnundaydı, hamileliği de sıkıntılı geçiyordu – karpal tünel sendromuna *ve* gebelik şekerine yakalanmıştı. Bilekleri o kadar şişmişti ki ayakkabı giyemiyor, ayaklarına yalnızca sandaletler oluyordu; her on dakikada bir çiş geliyordu ve tuvalete gitmek için öbür satış elemanı Mary Jo'yu yerine her bıraktığında mağazadan muhakkak bir şey çalınıyordu. Marj Jo yetmiş iki yaşındaydı ve miyoptu. Tabitha'nın onu kovması gerekiyordu ama yaş ayrımcısı diye dava edilmek istemiyordu.

Meghan Ainsley'ye bakardı. Bunu Tabitha'ya borçluydu çünkü sezonluk işçi olmasına rağmen Tabitha onu ücretli doğum iznine ayırmıştı. Ama Meghan bunu yapmak *istemeyecekti*. Meghan'ın eve geldiğinde yapmak istediği tek şey *Ellen* izleyip yemesi yasak olmayan şekersiz atıştırmalıklardan yemekti. Tabitha bir yandan Meghan'ın bu sayede ebeveynlik konusunda deneyim kazanacağını düşünüyordu ama tabii bir de madalyonun öbür yüzü vardı. *Şanssızsan çocuğun on altı yaşına geldiğinde işte böyle olacak!* Diğer yandan, Meghan'ın, doğumdan önceki son iki üç haftasını kendine odaklanarak ve kocası Jonathan'la kafa dinleyerek geçirmesine müsaade etmesi gerektiğini biliyordu.

Ama Meghan da olmazsa kimi arayacaktı?

Ertesi gün Tabitha farklı bir odada bir *Town & Country'nin* eski sayılarını karıştırıyor, bir başını beton duvara yaslayarak kesti-riyordu. Eleanor'un ameliyatı birkaç saat sürecekti ama Tabitha hastaneden ayrılırsa kötü bir şey olacak diye korkuyordu. Orada kalıp cefasını çekerse Eleanor iyi olacaktı.

Saat on ikiyi yirmi geçte telefonu çaldı. Ekranı baktığında Ainsley'nin aradığını gördü. Saat on iki yirmi olduğuna göre Ainsley öğle yemeğinde demekti. Kuşkusuz daha ne kadar yetim kalacağını merak ediyor olmalıydı.

"Merhaba tatlım," dedi Tabitha. "Yanında kalacak birini bulmaya çalışıyorum."

“Ben Harper teyzemi aradım,” dedi Ainsley. “Yarın gece gelip istediğin kadar yanımda kalabilirmiş ama önce senin için sorun olmadığından emin olmak istiyor.”

“Olmaz,” dedi Tabitha. “Harper olmaz.”

“Bırak gelsin işte, Tabitha. Şey, pardon, anne. Lütfen? Lütfen lütfen lütfen? Hem böylece benim için endişelenmeden büyü-kannemle ilgilenebilirsin. Harper teyzem ne kadar dersin o kadar kalabilirmiş. İştten ayrılmış.”

İştten mi ayrılmış? diye düşündü Tabitha. *Kovulmuştur o.* Tabitha işleri yoluna koyanın Harper olmasını istemiyordu çünkü Harper hiçbir işi yoluna koyamazdı. Ancak daha beter ederdi. Yaşadığı hayattan da belliydi zaten. Tabitha doktorun karısının elinden içtiği şampanyayı unutmamıştı.

Öte yandan Harper’ın gelip Ainsley’ye göz kulak olması tüm sorunlarını çözebilirdi. Eleanor sağ salım ameliyattan çıktıktan sonra Pinckney Caddesi’ndeki eve gidip şöyle rahat bir uyku çekebilirdi.

Ama Tabitha birden geçmişi hatırladı: Harper elinde bir buket papatyayla Prospect Caddesi’ndeki kiralık kulübeye giriyor. Harper Julian’ı kucağında sallarken minicik kulağına şarkı söylüyor. Şarkı, Barenaked Ladies’in “If I Had \$1000000” şarkısı; Julian o şarkıyı duyar duymaz sakinleşirdi. Hatta onu sakinleştirebilen tek şey o şarkıydı. Harper istiridye ve midyeli *cioppino* yapıyor. O bol domatesli yahni, Julian’ı doğurduğundan beri Tabitha’nın yediği ilk gerçek yemekti.

Harper Tabitha’nın saçını örüyor ve kıyafetlerini ütülüyor.

Old South Wharf sokağının sonunda çıplak ayaklarını suya sarkıtarak şampanya içiyorlar, 21 Federal’de akşam yemeği yiyorlar, bütün gözler onların üzerinde. Chicken Box’ta bir müzik grubu eski U2 şarkıları söylerken en önde dans ediyorlar. Harper kolunu Tabitha’nın boynuna dolamış, bağıra bağıra “With or Without You” söylüyorlar.

Tabitha o günleri düşünmeyi kesti. Daha fazlasını kaldıramazdı.

"Olmaz," dedi Ainsley'ye. "Üzgünüm ama olmaz. Harper teyzen gelemmez."

"Ama anne..." dedi Ainsley.

Tabitha, "Olmaz dedim," dedi ve telefonu kapadı.

HARPER

Tabitha, Ainsley'nin dediği gibi, Harper'ın yaz boyunca Ainsley'nin yanında kalmasına razı olduysa sahiden de çaresiz demektir. Böylece Harper yalnızca yazın lazım olacak eşyalarını toplamaya başladı – kıyafetlerini, ayakkabılarını, tuvalet eşyalarını, kitaplarını, bilgisayarını, iyi kesen mutfak bıçağını, mutfak robotunu, dökme demir kızartma tavaını, Balık'ın tasmalarını, çiğneme oyuncaklarını, ham derilerini. Başka ne lazımdı? Neredeyse kırk yaşındaydı ama maddi olarak pek az şey biriktirmişti. Oltasına ya da dağ bisikletine ihtiyacı olur muydu? Sanmıyordu.

Harper eşyalarını kutulara koyarken Balık da peşinde dolaanıyordu.

"Git yat," dedi Harper Orvis yatağını işaret ederek. Ama Balık gitmedi.

Harper, "Seni terk etmeyeceğim," deyip burnunu öptü, sırtını sevdi, çoğunlukla siyah tüyleri artık ağarmaya başlamıştı.

Harper buzdolabındaki her şeyi, mutfak dolaplarındaki çoğu şeyi çöpe attı. Billy'nin küllerini ne yapacaktı? Burada, neredeyse bomboş dublekte bırakmak istemiyordu ama Vineyard'a götürmek de doğru gelmiyordu.

Sonunda Billy'nin kendi evine götürmeye karar verdi ve küpü şömine rafının üzerine koydu. Billy'nin kıyafetlerini bağışlayacaktı ama sonra. Ne zaman? Geri döndüğünde mi?

Evet, diye karar verdi. Birkaç haftaya, bir iki aya, yaz sonuna geri dönecekti. Şimdilik Billy'nin faturalarını ve borçlar dosyasını aldı; Ainsley o hafta okuldayken evrak işlerini halledebilirdi.

Harper evden çıkmadan önce gelecek kuşaklara göstermek için odaların ve arka bahçenin fotoğraflarını çekti. Evi yıktır-

maya karar vermişti ve bu yüzden içi kan ağlıyordu. Çünkü ne kadar kötü durumda olursa olsun, burası Billy'nin eviydi. Ama öte yandan evde tadilat yaptırmak –işinin ehli, müsait, makul fiyatlı kişiler bulmak, sonra onları *idare etmek*– düpedüz imkânsızdı. Harper işinden kovulmuştu; dolayısıyla *geliri yoktu*. Hâl böyleyken tadilat yaptıracak parası da yoktu. Billy'nin mevduat hesabında doksan bin doları vardı ama Polly Childs'ın demesine göre tadilat ücreti bu paranın iki katı tutardı. Harper evi olduğu gibi satıp Billy'nin ev kredisini kapatmalı, kalan parayı da Tabitha'yla bölüşmeliydi. O kısım zaten kaçınılmazdı. Harper Billy'yi Edgartown'daki avukatına götürmüş, Billy orada vasiyetinin şartlarını belirlemişti: Harper her şeyi Tabitha'yla bölüşecekti. Bayan Tobias da buna şahitlik etmişti. Evi olduğu gibi satarlarsa ikisine de yüzer bin düşecekti, belki biraz daha fazla. Ha, evi bir milyona satıp o miktarın üç katını almak daha güzel olmaz mıydı? Olurdu tabii. Ama Harper'ın gözü yemiyordu.

Harper Reed'i görmek istiyordu ama onu arayamaz, mesaj atamazdı. Reed törenden gittiğinden beri yapmak istediği gibi hastaneye gidip onunla yüzleşemezdi, *yapamazdı*.

Ama arabasıyla hastanenin otoparkında dolaştı; Reed'in Lexus'u oradaydı. Aynı görünüyordu, üzerinde Reed'in hayatında büyük bir değişiklik olduğuna dair tek iz yoktu.

Reed için evde hayat nasıldı? Harper söylenmemiş sözlerin yarattığı gerginliği hayal edebiliyordu. Reed Sadie'ye ilişkilerini nasıl açıklamıştı? Yanlış yaptığını, anlık bir hata olduğunu mu söylemişti? Harper'ı suçlamış, ona şirret, dişi şeytan mı demişti? Aklının karıştığını mı itiraf etmişti? Peki Greenie'ye ne anlatmıştı? Reed duygularını açık açık gösteren biri değildi. Ciddi ve ketumdu; sonuçta doktordu. Bu vaziyette yakalanmak, milletin diline düşmek, arkasından dedikodusunun dönmesi onu mahvediyor olmalıydı.

Harper yasak ilişkileri için Gündüzsefası Çiftçi Pazarı'nı suçladı.

Çarşı ziyaretinden önceki haftalarda, Harper, Billy'nin sorunları hâlâ tedavi edilebilirken onunla birlikte hastanede saatler geçirmişti. O sıralar Billy'nin bakımıyla ilgilenen kişi Dr. Zimmer'dı. Billy'nin böbreklerinin, karaciğerinin ve kalbinin durumunu bir bir açıklamıştı. İlaçları konusunda Harper'a ayrıntılı bilgiler vermişti. Ayrıca ona Billy'nin beslenme ve egzersiz planını vermiş, neleri yapıp neleri yapamayacağını anlatmıştı. Ve bunların hepsini profesyonellikle yapmıştı. Yalnızca bir kez elini Harper'ın koluna koymuş, "Senin gibi bir kızı olduğu için çok şanslı," demişti.

Harper da ona, "Hayatım boyunca bana mükemmel bir baba oldu. Asıl ben şanslıyım," demişti.

Harper, Gündüzsefası Çiftçi Pazarı'nın kasasında Dr. Zimmer'a rastladığında onu tanımış ama nereden tanıdığını çıkaramamıştı. Dr. Zimmer'ın üzerinde dar, parlak renkli bir bisiklet kıyafeti, bisiklet gözlüğü ve kask vardı. Harper kasadaydı, fırından taze çıkmış bir Gündüzsefası keki almak üzereydi. Her yer mis gibi tarçın, kuru üzüm, portakal kabuğu ve kızarmış pıkan cevizi kokuyordu.

"Harper!" demişti Dr. Zimmer. O Harper'a gülümserken, Harper, *Bir dakika, bu adam kimdi?* diye düşünmüş, hemen sonra hatırlamıştı.

"Dr. Zimmer!" Adamın tayına baktı, Uganda bayrağı giymişe benziyordu. "Bisiklet sürdüğünüzü bilmiyordum."

Dr. Zimmer bir ağaca yaslanıp Fuji marka bisikletine baktı. "Strese karşı hobim," dedi. "Bir kahve içecek vaktin var mı? Ben ısmarlıyorum."

"Elbette," dedi Harper. "Teşekkürler." Jude'a, Jude'un partneri Stella'ya ya da Jude için çalışmış birine denk gelme korkusuyla Gündüzsefası'nda pek takılmazdı. Dahası, ne yazık ki, çarşıda buluşup kahve içeceği, kek yiyeceği arkadaşları yoktu. Bazen yanında Balık'ı getirirdi ama Balık son derece yakışıklı olduğundan bütün ilgiyi üstüne toplardı ki Harper'ın uzak durmaya çalıştığı şey ilgiydi. Ama Dr. Zimmer'la oturmanın ona iyi

geleceğini düşündü. Dr. Zimmer toplumun saygın bir üyesiydi ve Harper'la arkadaşlık ederek onun da saygınlık kazanmasını sağlayacaktı.

Neredeyse bir saat kadar meşe ağaçlarının altındaki piknik masasında oturdular. Billy'den konuşmaya başlamış –Harper, sigara fetvasına rağmen Billy'nin hâlâ günde bir sigara içtiğini itiraf etmişti– ve daha sonra, yavaş yavaş, başka konulara geçmişlerdi.

Dr. Zimmer, “Hiç kardeşin var mı? Babandan başka ailen var mı?” diye sordu.

Harper balkabağı aromalı kahvesini yudumladı; önceki günden bu yana ilk kez satışa sunuluyordu. Dr. Zimmer'ın sorusu beklenmedik değildi ama bu güzel rastlantının güzelliğini bozma riski taşıyordu.

“Aslında tek yumurta ikizim var. Annemle beraber Nantucket'ta oturuyorlar.”

Dr. Zimmer yeşil boyalı ahşap masaya vurdu. Doktorların geneli gibi onun da elleri çok güzeldi. Yüzük takmıyordu ama Harper onun Vineyard Haven'daki turta dükkânının sahibiyle evli olduğunu biliyordu. En azından o kadarını araştırmıştı. “Nantucket'ta oturan tek yumurta ikizi mi?”

Harper kekinden bir parça koparıp paketli üç küçük tereyağından birini açtı. Normalde keki tereyağına daldırır, hem yağı hem de parmaklarını mahvederdi ama o gün, Dr. Zimmer'ın karşısında kibar kibar otururken, plastik bıçağı kullandı. Kek zaten yeterince lezzetli ve ıslaktı, bir de yağ sürmek jöleli şekerleri pasta kremasına bulamak gibiydi. “Bizi birbirimizden ayıramazsın.”

“Hadi canım.”

“Gerçekten. Birbirimizin kopyasıyız. Okuldayken öğretmenlerimiz hangimiz hangimiz ayıramazdı. Kamp danışmanlarımız ve arkadaşlarımız da öyle. Hatta anne babamız bile. Bir sürü başka insan.”

“Ve annemle beraber Nantucket'ta yaşıyor. İnanılmaz, değil

mi? Sen babanla burada yaşıyorsun, o ise annenle öbür adada yaşıyor.”

“İnanılmaz,” diye onayladı Harper.

“Aranız iyi mi?”

“Değil,” dedi Harper. “Annemle babamın boşanması aramızı bozdu, on dört yıl önce de tamamen koptuk.”

“Kötü olmuş,” dedi Dr. Zimmer.

Harper omzunu silkti. “Annemle düzenli aralıklarla konuşurum, gerçi zor biridir. Adı Eleanor Roxie-Frost. Hiç duydun mu?”

“Hayır,” dedi Reed. “Duymalı mıydım?”

“Yoo,” dedi Harper. “Elbise tasarımcısı. Moda dünyasında çok ünlüdür, daha doğrusu ünlüdü.”

“Sen bekârsın, değil mi?” diye sordu Dr. Zimmer. “Görüştüğün kimse var mı?”

Harper yine omzunu silkti. “Ara sıra oluyor. Hiç evlenmedim ama, çocuğum da yok. Senin var mı?”

“Yok, çocuğum yok,” dedi Dr. Zimmer. “Ben istiyorum ama karım istemiyor. Dürüst olmak gerekirse ilk evlendiğimizde ben de istemiyordum. Anlaşılan çocuk isteme konusunda fikir değiştirmek yasakmış...” Sustu. “Ne işle meşgulsün?” Konuyu değiştiriyordu. Bayan Zimmer’ın çocuk istememesi hassas bir konuydu.

Harper gülümsedi. Belli ki Joey Bowen’la olan olayını duymamıştı. “Rooster Express’te dağıtıcı olarak çalışıyorum.”

Harper Dr. Zimmer’ı bir dahaki görüşünde yine hastanedeydiler. Akşamın geç saatleriydi ve Billy’nin idrarından kan geliyordu. Dr. Zimmer ona yatış vermiş, Harper’a eve gidebileceğini söylemişti. Kendisi de çıkıyordu ve Harper’a arabasına kadar eşlik etmişti. Mükemmel bir sonbahar gecesiydi, serindi ama soğuk değildi, havada odun ve yaprak kokusu vardı.

Dr. Zimmer, “Gidip bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu.

Atrio'daki Brick Cellar'a gittiler, Harper orayı beğeniyordu ama tek başına hayatta gitmezdi. Reed şarap isteyince, Harper, normalde bira ve sert içkileri tercih etmesine karşın o da aynından istedi. Reed –ayrı ayrı arabalarından indikleri anda Harper'dan kendisine Reed demesini istemişti– aç olduğunu söyledi, Harper da yemeğe asla hayır demediğinden Caesar salata, istakozlu taco ve şeftalili-yaban mersinli pasta söyleyip hepsini bölüştüler. Harper meyveli pastayı yerken inleyince –pasta *o kadar* güzeldi ki orgazm olurcasına inlemişti– Reed ona dönüp, “Bunun ne kadar tahrik edici olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi.

İşte, yasak ilişkileri böyle başlamıştı. Harper'ın dalgınlıkla inlemesi Reed'in *tahrik edici* lafını kullanmasına sebep olmuş, yeni arkadaşlıkları otomatik olarak cinsel bir yön kazanmıştı.

O yöne ilk sapan Reed'di, Harper değil.

İkisi de birer kadeh daha şarap içmiş, ardından barmenin ısrarıyla birer kadeh de hurmalı bir tür likör –şarap aldıkları yer o likörü beleşe vermiş, barmen de elinden çıkarmak istemişti– götürmüşlerdi, sonra Harper bir de bakmıştı ki liseliler gibi Dr. Zimmer'ın Lexus'unun arka koltuğunda öpüşüyorlardı. Harper ayrıntıları pek hatırlamıyordu ama Reed'in arabasına davetsiz gitmediğini biliyordu, o hâlde Reed onu ayartmış olmalıydı.

Daha sonra da öyle devam etti: Reed'in geç vakte kadar çalıştığı zamanlar gizli gizli buluştular. Genellikle East Chop Plaj Kulübü'nde ya da hokey pistinin arka otoparkında buluşuyorlardı. Ama sonra, bahar gelince, Reed nihayet Harper'ın dubleksinde buluşmalarının daha güvenli olacağını kabul etti. Üç hafta önce, Harper Reed'e biriyle randevusu olduğunu söyleyip, “Edgartown Polis Teşkilatı'ndan Komiser Andrew Truman, onu tanıyorsun, öyle değil mi?” dediğinde, Reed hastanedeki işini gücünü bırakıp Harper'ın evine gelmişti.

Kıskanmıştı, öyle demişti. Haksızlık ettiğinin farkındaydı ama yine de Harper'ın Drew'la görüşmesini istemiyordu.

Harper gülmüştü. *Benden bunu isteyemezsin, demişti. Sen benden hiçbir şey isteyemezsin. Evlisin.*

Harper Lexus'a uzun uzun baktı. Güneşin altında pişen siyah bir arabaydı.

Elveda Reed, diye düşündü içinden. Midesinde buruk ve ekşi bir his vardı. Ona bir not ya da işaret bırakmak istedi –arka camını kaplayan sarı polenlerin üzerine bir kalp çizmek mesela– ama yapamazdı.

Otoparktan çıkarken arabayı Upper Crust'a sürüp Sadie orada mı diye bakmayı düşündü. Sadie'nin sırf kapıya şöyle bir yazı asmak için bile dükkâna gitmiş olması Harper'ı şaşırtmazdı: KAPANDIK: KOCAM BENİ ALDATTI. Gerçi Harper dükkânın önünden geçmeye korkuyordu. Sadie'nin onu görmesinden korkuyordu. Adada dolaşmaktan korkuyordu. Reed'le ilişkisini Sadie'ye ispiyonlayan Billy'nin hemşiresi Dee'ye, daha da kötüsü Sadie'nin erkek kardeşi Frankin Phelps'e denk gelebilirdi, adamla arkadaş sayılırlardı. Franklin Ritz'de çıktığında gidip onu dinlemeyi çok severdi ama artık o da mazide kalmıştı. Drew'a, Şef Oberg'e ya da Synder kardeşlerden birine denk gelebilirdi ki şimdiye kadar hepsi Harper'ın sadakatsizin teki olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Ama Harper, Chappy feribotuna gitmek için Edgartown'dan –hatta doğruca Ana Cadde'den– geçmek zorundaydı. Başka tür-lüsünün imkânı yoktu.

O haftaya kadar Harper Edgartown'u çok severdi. Martha's Vineyard'da sevicecek daha bir sürü şey vardı –alçak taş duvarları, çiftlikleri, Aquinnah'ın uçurumları, Koca Kaya Körfezi'nin el değmemiş güzelliği, Menemsha'nın balıkları, Oak Bluffs'taki Metodist kamp alanı ve Tabernacle'ı– ama yine de Harper'a göre Edgartown Vineyard'ın incisiydi. Ya da annesinden aldığı züppe estetik anlayışından ötürü o böyle düşünüyordu. Edgartown tıpkı Nantucket'a benziyordu: Harper'ın azametli bulduğu bir mimari bütünlüğü ve zarafeti vardı. Old Whaling Kilisesi ve Daniel Fisher evi âdeta kasabanın büyükanne ve büyükbabası gibiydi

– yaşı, beyaz, haşmetli. Harper North Water Caddesi’ndeki pencerelerinde lüks çiçeklikler olan tahta kaplama evlere bayılırdı. Ana Caddede en iyi mağazalara, en leziz yiyeceklerin sunulduğu restoranlara ev sahipliği yapardı. En güzel deniz manzarası ve en görölmeye değer deniz feneri Edgartown’daydı.

Aslında Edgartown, tam da Eleanor’un butik açacağı yerdı. Harper bunu daha önce de düşünmüş, hatta bir keresinde annesine de söylemişti ama annesi gülüp geçmişti.

Billy’nin adasına butik açmak mı? demişti. Orası seçeceğim en son yer.

Harper, Chappy feribotu için sıraya girdi. Brendan’a veda etmesi gerekiyordu. Yalnızca içi rahat etsin diye de değildi, Brendan’ın neden ortadan kaybolduğunu merak etmesine dayanamazdı.

Harper, Brendan Donegal’la aralarındaki şeyi nasıl açıklayabilirdi?

Brendan’la gençken, yani yirmilerinde, boş vakit bulur bulmaz soluğu Güney Kumsalı’nda aldığı günlerde tanışmıştı. O zamanlar henüz Jude için çalışmıyordu. Vineyard’daki ilk günlerinde Çılgın Martha’da dondurma, Uçan Atlar’da atlıkarıncada bilet satardı. İzinli günlerinde, Güney Kumsalı’nda kendine bir arkadaş grubu kurmuştu – sörfçüler ve onları seven kızlar. İşte, Brendan Donegal bu grubun efsanesiydi; Vineyard’ın son elli yılda gördüğü en iyi sörfçüydü. Liseden beri Rip Curl’ün sponsorluğundaydı ve bütün dünyayı –Oahu, Maui, Tahiti, Sydney, Perth, Güney Afrika– gezmiş olmasına rağmen ağustos ayının çoğunu yuvasında, Güney Kumsalı’nda geçirirdi.

Şenliklerde içki içer, ot çekerdi. Herkes öyle yapardı.

Harper, Brendan’la birkaç yıl kadar hiç görüşmedi. Zaten çok yakın değillerdi, hiç beraber olmamışlardı. Ama Brendan günün birinde Çılgın Martha’ya çıkagelip iki top köpek balığı saldırısı (adı acayip olsa da oldukça popülerdi; mavi renkli vanilyalı dondurma, üzerinde beyaz çikolata parçacıkları ve ahududu sosu) almış ve Harper’a adıyla seslenmişti.

Söylenenlere göre sörf okulu açmak için Vineyard'a temelli dönmüştü. Ama bundan kısa süre sonra bir kaza geçirmişti.

Esrardan daha tesirli bir şeyin etkisindeyken fırtına öncesi sörf çıkmıştı. Dalgalar çok büyüktü ama Brendan Donegal'ın üstesinden gelemeyeceği kadar da fena değildi. Fakat uyuşturucuyla birleşince olanlar olmuştu. Onu izleyen insanlar öldüğünü sanmışlardı. *Aşağıda* bir ömür *kaldı*, demişti kankası Spyder. Ama sonra sörf tahtasının sudan çıktığını görmüşlerdi, bir an sonra Brendan da görünmüştü. Spyder onu sudan çıkarıp kalp masajı yapmış, Edgartown İtfaiye Teşkilatı saniyeler sonra yetişip onu ölümün pençesinden kurtarmıştı.

Bu olay adada büyük heyecan yaratmıştı – ta ki Brendan'ın eskisi gibi olmadığı anlaşılan kadar. Brendan en basit şeyleri anlayamaz olmuştu. Televizyon izleyebiliyordu ama kitap okuyamıyordu. Bisiklet sürebiliyordu ama ayakkabılarını bağlayamıyordu. Sörf yapamıyordu, sörf okulu açamaz ya da işletemezdi. O hayali suya düşmüştü.

Neyse ki Brendan'ın ismi sadece Bayan Donegal olarak bilinen annesi zengindi de Brendan kadının Chappy, Doğu Kumsalı'ndaki evinin konuk evine yerleşmişti. Eski hâline bir nebze olsun dönebilmek için haftada bir gün Falmouth'a uğraş terapisine gidiyordu.

Jude Harper'ı kovduktan sonra Harper gün içinde tamamen boş kalmıştı. Sonbahar aylarıydı, Harper dağ bisikletini kullanmak istiyordu ama Jude'un iş kamyonetlerinden birinin altında kalmaktan korkuyordu. Balık'ı Koca Kaya Körfezi'ne götüremezdi ya da yogaya gidemezdi, fazla umumiydi; bütün gün Wharf'ta ya da Ritz'de içemezdi çünkü oralar Joey Bowen'ın arkadaşlarıyla doluydu.

Dolayısıyla Harper, hayatının o karmaşık ve sancılı döneminde, çoğu Vineyardlının başını alıp uzaklara gitmek istediğinde gittiği yere gitti: Chappaquiddick'e. İlk oltasını alıp Balık'la be-

raber Poge Burnu'na günübirlik gider gelirdi ama sonra havalar iyiden iyiye soğuyunca Mytoi'a sığınmaya karar verdi.

Doğal Koruma Alanları Müteveli Heyeti'nin sahibi olduğu ve  şlettiğı Mytoi, üzerinde boydan boya kemerli ahşap köprünün uzandığı koi göleti, taş heykel bahçesi ve sonbaharın son günlerinde, hatta aralıkta kar yağarken bile oturup i  gözlem yapabileceğiniz banklarıyla tam teşekküllü, güzel bakılmış bir Japon bahçesiydi.

Harper, Brendan'ı orada ilk gördüğünde kar yağıyor,  elik grisi gökyüzünden düşen kabarık ve kuru kar taneleri eşsiz bir manzara yaratıyordu. Harper, "kendine" ait olduğunu düşündüğü –koi g letiyle köprüye bakan kavisli arkalıklı, uzun kırmızı ahşap oturaklı– banka oturmaya gittiğinde orada bir başkası vardı. Harper o bahçede başka birini ilk kez görüyordu. Büyülü ve Harper'a göre hayat değiştirici bir yer olmasına karşın  l  sezonda oraya kimse uğramazdı. O hâlde bu kimdi? Harper'ın ilk düşüncesi oradan gitmek oldu –sonuçta Mytoi'a gelmesinin asıl amacı yalnız kalmaktı– ama sonra gidip bakmaya karar verdi. Ve orada oturanın Brendan Donegal olduğunu gördü.

"Merhaba," dedi. Brendan kazadan beri eskisi kadar göz korutucu değildi. Harper ona acımıyordu – en azından o acımıyordu. Ama artık ulaşılabilir bir tanıydı. Başında  rg  beresi, oduncu gömleğinin üzerinde de Carhartt iş montu vardı; ayaklarına sağlam iş botları geçirmişti. Harper botunun iplerini kendinin mi bağladığını yoksa annesine mi bağlattığını merak etti.

"Brendan?" dedi. "Merhaba... Harper ben. Harper Frost."

Brendan usulca gülümsedi. Açık mavi gözleri, uzun ve kaba-rık kum sarısı sa ıyla hâlâ çok yakışıklı hatta göz kamaştırıcıydı.

"Harper," dedi. "Selam." Banka pat pat vurdu.

Harper onu soru yağmuruna tutmaması gerektiğini iyi kötü biliyordu, böylece kar tanelerinin ve göletin yüzeyini dalgalandıran r zg rın altında uzunca bir süre sessizce oturdular.

Sonunda Brendan ona doğru döndü. "Buraya neden geliyor-sun?"

“Uzaklaşmak için,” dedi Harper. “Yanlış bir karar aldım, bunun sonucunda da hem işimi hem de çoğu arkadaşımı kaybettim.”

“Sahi mi?” dedi Brendan. “Ben de.”

Harper ertesi gün Mytoi’a gittiğinde Brendan yine oradaydı ve Harper da yine onunla oturdu. Üçüncü gün öylesine keskin bir soğuk vardı ki Harper Chappy’ye gitmekten neredeyse cayacaktı ama oraya gitmek artık bir ritüel olmuştu, Harper da üzerini sıkıca giyinip gitti. Brendan yine oradaydı ama birkaç dakika yan yana sessizce ve titreyerek oturmalarının ardından kalkıp Harper’a elini uzattı.

“Gidiyoruz,” dedi.

“Tamam,” dedi Harper. “Nereye?”

“Benim eve,” dedi Brendan. “Sana İrlanda kahvesi yapacağım.”

Harper, Bayan Donegal’dan ötürü tereddüt etti. Bayan Donegal zengin ve çevresi geniş biriydi; Harper yediği naneyi duymuş olabileceğinden korkuyordu. Juda’la ya da Jude’un müşterilerinden biriyle arkadaş olabilirdi. Zira o adada dedikoduların yayılma hızı hafife alacak şey değildi.

Ama korktuğu gibi olmadı. Brendan’ın yaptığı İrlanda kahvesi sert ve sıcaktı, Harper o kahveden iki fincan içti. İkinci fincanı bitirdiğinde Brendan fincanı ondan alıp lavaboya koydu.

“Eskisi gibi değilim,” dedi. “Ben artık eski ben değilim.”

“Sorun değil,” dedi Harper. Ama sahiden sorun olup olmadığını ya da Brendan’ın beyninin ne tür karışık mesajlar yayımladığını hiç bilmiyordu. “Bu hâlini seviyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Brendan.

“Gerçekten,” dedi Harper.

O zaman Brendan onu yanağından öptü.

Artık çarşamba akşamlarını ve pazar sabahlarını birlikte geçiriyor, her seferinde önce Mytoi’da buluşup ardından Brendan’ın

evine İrlanda kahvesi içmeye gidiyorlardı. Birkaç ay sonra Harper Brendan'ı Balık'la tanıştırdığında –Mytoi'a köpek sokmak yasaktı, o yüzden Balık otoparkta Bronco'nun arka koltuğunda yatıyordu– Balık Brendan'a ilk görüşte âşık oldu. Yıllar önce kaybettiği arkadaşını bulmuş gibi kuyruğunu sallaya sallaya Brendan'a sokuldu.

Harper aşağı yukarı üç yıldır haftada iki kez Brendan'ı görmeye giderdi. İlişkilerinin bir adı yoktu. Derin ama dar bir ilişkiydi aralarındaki. Harper, Brendan'dan yemeğe çıkmalarını ya da dışarıda kahve içmelerini ya da bütün bir günü Lobsterville Plajı'nda geçirmelerini isteyecek değildi. Mytoi, İrlanda kahvesi ve yanağına kondurulan öpücük onun için yeterliydi.

Chappy feribotu, üç araç alan ve Chappaquiddick'i Vineyard'ın gerisinden ayıran yüz altmış metreyi doksan saniyede kat eden bir açık mavnaydı. Harper, *Vakitlice II*'yi *Vakitlice III*'e tercih ederdi çünkü en sevdiği feribot kaptanı –yetmişli yaşlarında, Indira Mayhew isminde bir kadındı– *II*'de çalışıyordu. Indria da diğer kaptanlar gibi soğuk biriydi ama Harper'm üç yıldır –yaz kış, ilkbahar sonbahar– düzenli olarak yaptığı Chappy ziyaretleri sonrası Harper'ı iyice tanımış, hatta ara sıra ona gülümser olmuştu.

“Geçen hafta seni özledim,” dedi.

Harper duygulandı. Belki de Indria, Dr. Zimmer'la adının çıktığını henüz duymamıştı. Ya da duymuştu ama Harper Frost adını 68 model Bronco süren esmerle bağdaştırmamıştı.

“Ben de seni özledim,” dedi Harper. Sonra kendini suçlu hissetti. İlk kez bir ziyareti atlamıştı. Şimdi Brendan'a da açıklama yapması, daha doğrusu açıklamaya çalışması gerekecekti.

Birkaç dakika sonra Harper mavnadan Chappy'ye indi. Kalbi deli gibi atıyordu. Brendan Mytoi'da değilse önceden haber vermeden evine gitmek zorunda kalacaktı ki bu da Bayan Donegal'la karşılaşma ihtimalini –bir iki defa uzaktan el sallamak

dışında o zamana kadar gayet iyi savuşturmuştu– kuvvetlendiriyordu. Harper arabasını otoparka çekti. Etrafta başka araba yoktu ama mühim değildi. Brendan oraya yürüyerek gelirdi.

Pekâlâ, diye düşündü. *İşte başlıyoruz.*

Yaz mevsiminin başlamasıyla bahçe şimdi bambaşka bir yere dönüşmüştü. Kiraz ağaçları pempe pembe kızarmış, dolgun çiçekleri ve kokuları neredeyse baştan çıkarıcı bir hâl almıştı. Eğretili otları açmış, kamelya korusu tüm ihtişamını takınmıştı. Göletin suyu ağzına kadar doluydu ve şişko koi balıklarıyla dolup taşıyordu. Yenilenmiş enerjileriyle fıldır fıldır yüzen balıklar gümüş ve turuncu renkleriyle göz kamaştırıyorlardı. Etrafta kelebekler uçuşuyor, kuşlar konser veriyordu.

Harper yeni kurumuş toprak yoldan geçerek kendi yerine, onların yerine gitti ve Brendan'ı banklarında otururken gördü... fakat yanında başka bir kadın vardı.

Ne? diye düşündü. Doğru, bir haftadır buraya gelmemişti ama yerinin bu kadar hızlı dolmasını hiç beklemiyordu.

Banka yaklaşınca kadının yaşlı olduğunu fark etti. Brendan'ın annesiydi. Harper arkasını dönüp arabasına geri gitmeyi düşünürken Brendan onu görüp el salladı.

Artık kaçış yoktu.

Sorun değil, diye düşündü. Bunu yapabiliirdi. Bayan Donegal kim olduğunu ve ne yaptığını biliyor olabilirdi – ama bilmiyor da olabilirdi. *Sen gül ki dünya da seninle birlikte gülsün.* Billy'nin en sevdiği atasözlerinden biriydi bu.

Harper gülümsedi.

“Merhaba,” dedi.

Brendan da Bayan Donegal da ayağa kalktı.

“Annem,” dedi Brendan.

Harper elini uzattı. “Bayan Donegal, nihayet sizinle tanıştığım çok memnun oldum.”

“Ben de öyle,” dedi Bayan Donegal. “Lütfen bana Edie de. Brendan senden çok bahsetti. Zor zamanında ona ne iyi dost olmuşsun.”

“Ah,” dedi Harper. Bu, beklediği tepkinin tam tersiydi. Bayan Donegal’ın, Edie’nin, korumacı ve sahiplenici davranmasını bekliyordu. Edie, Harper’la Brendan’ın yattıklarını mı düşünüyordu yoksa? Harper öyle olmadığını umdu. Onu Brendan’dan faydalanan bir kadın olarak değil, olduğu kişi gibi görmesini istiyordu: Brendan’ın beyninin dinginliğine ve nazik ruhuna hayran biri olarak. “Brendan’ı neredeyse yirmi yıldır tanırım. Eskiden Güney Kumsalı’nda takılırdık.” Bir an duraksadı. O ve Brendan, Brendan’ın sörf yaptığı zamanlardan konuşmazlardı. Şimdi de konusunu açmamalıydı. “Onunla yeniden bir araya gelmek beni çok mutlu etti.”

Edie başıyla onaylayıp içtenlikle gülümsedi. “Onu bayağı etkilemişsin.”

Bu lafının üzerine Brendan ayağa fırladı. Harper’ın eline uzandı. “Kayboldun sandım,” dedi. “Beni unuttun sandım.”

Harper’ın yüreği ezildi. “Seni unutmak mı?” dedi. Brendan’ın gözlerinin içine baktı. Onun gözleri, mavilerden ve grilerden oluşan bir kaleydoskopu. “Asla. Tamam mı? Asla.”

“Tamam,” dedi Brendan. Bir süre Harper’ın gözlerinin içine baktıktan sonra başını ayaklarına eğdi. Ayaklarında sandalet vardı. Ayakları bembeyazdı; tırnaklarının kesilmesi gerekiyordu.

“Oturalım mı?” dedi Harper. “Olur mu?”

Brendan’la Edie banka oturduktan sonra Harper da Brendan’ın yanına oturdu; oysa yalnız olsalar bu kadar yakın oturmazlardı. Dahası, hâlâ el ele tutuşuyorlardı ki bu da bir ilkti.

“Geçen hafta babamı kaybettim,” dedi Harper. Edie’ye baktı. “Adada elektrikçilik yapardı. Adı Billy Frost.”

“Şahsen tanıımıyordum,” dedi Edie. “Ama kim olduğunu biliyordum. Ondan övgüyle bahsederlerdi.”

“Teşekkürler,” dedi Harper. Ama sahiden doğru muydu bu? Billy normalde bardaki şen şakrak hâlleriyle bilinirdi fakat pazar gecesi saat dokuzda gelen işleri bile geri çevirmediğinden müşterileri tarafından çok sevilir, sayılırdı. Harper içini çekti. “Babamın vefatı yetmezmiş gibi annem de kalçasını kırmış, o yüzden

yarın Nantucket'a gideceğim." Brendan'la göz göze gelmeye çalıştı. "Bir süre orada kalacağım."

"Bir hafta mı?" dedi Brendan.

"Muhtemelen daha uzun," dedi Harper. Bir iki hafta Nantucket'ta kalır, Tabitha işlerini yoluna koyunca da kendi yoluna bakar, Vermont'a ya da Maine'e gider diye düşünüyordu. Gerçi babasının evini kapamak için bir ara Vineyard'a geri dönmesi gerekecekti.

"Nantucket'ı çok severim," dedi Edie. "Brendan küçükken üç dört yaz Cisco'daki plajda ev kiralamıştık. Hatırlıyor musun, Brendan? Sophie'yle sörf yapmayı orada öğrenmiştiniz. Nantucket'ta, Cisco Plajı'nda."

Brendan yavaşça başıyla onayladı.

"Sana ortasında yeşil çizgi olan beyaz bir sörf tahtası almıştık," dedi Edie.

"Indian Summer'dan," dedi Brendan. "Dükkân sahibinin köpeği vardı. Danua cinsiydi."

Edie, Harper'a bakarak gülümsedi. "Evet."

"Atlantik Kafe'de mudslide içmiştik," dedi Brendan.

"Ne güzel," dedi Edie. "Nantucket'ı hatırlıyorsun."

Brendan Harper'a döndü. Bakışları odak kazanmıştı, Harper o bakışlarda netlik gördü. "Geri gel," dedi Brendan. "Lütfen."

AINSLEY

Bir başına bırakılmış on altı yaşında bir çocuktuktu o.

Yanlış olmasın: Tabitha hiç de evcimen biri değildi. O ve Ainsley neredeyse her akşam ya dışarıdan yemek söyler ya da restorana giderlerdi. Evde kaldıklarındaysa ya mısır gevreği ya da peynir ve kraker yerlerdi. Tabitha hiç yemek yapmazdı, Eleanor ise ondan da beterdi – ömründe bir kez olsun mutfığa girmemişti.

Tabitha temizlik de yapmazdı, o iş için Felipa vardı. Felipa haftanın dört günü Eleanor'un evinde "kâhyalık" yapar ama çarşamba günleri konuk evini dip köşe temizlerdi. Yatak çarşaflarını değiştirir, çamaşırları yıkayıp ütüler, mutfığı temizler –buna ayda bir tamtakır sayılabilecek buzdolabını temizlemek de dahildi– toz alır, süpürge açar, yastıkları kabartır ve vazolardaki çiçekleri değiştirirdi.

Dolayısıyla Ainsley çarşamba günü okuldan eve döndüğünde ev temiz ve sessizdi, yatağının çarşafı yenilenmiş, odasına saçtığı kıyafetleri katlanıp dolabına konmuştu.

Ainsley'nin dolabının en üst çekmesinde bir paket otla sigara kâğıtları vardı. Sabaha Zora Neale Hurston üzerine on sayfalık bir makale yazıp teslim etmesi gerekiyordu ama yaşadığı ailevi sorunların yanı sıra *bir de* sevgilisinden ayrılmışken ödevleriyle ilgilenmesi beklenemezdi.

Kendine bir ot sardı, yarısını içti, sonra mutfaktaki askıdan Eleanor'un evinin anahtarlarını aldı ve Seamless'a doğru beyaz deniz kabuğu döşeli garaj yolunu arşınlamaya başladı. Saat üç buçuktu, yani Felipa odasında bağımlısı olduğu Latin dizisi *Gran Hotel*'i izliyor olmalıydı. Ainsley kapıyı sessizce açıp aynı sessiz-

likle oturma odasına gitti. Ev inci çiçeği ve limonlu Pronto kokuyordu, evdeki tek ses Eleanor'un saatlerinden geliyordu. Bir tane sarkaçlı saati, ondan biraz daha küçük başka bir sarkaçlı saati, ki tane banjo biçimli duvar saati, bir tane arı kovanı biçimli antika saati, bir de şömine rafının üzerinde duran pirinçten yapılmış, üstten saplı, kutu biçiminde bir saati vardı. Bu saatler her on beş dakikada bir hep bir ağızdan öterek mini konser verir, Ainsley de buna bayılırdı ama artık büyükannesinin evine yalnızca alkol, sigara (büyükannesi, 1955'te yaşar gibi sehpanın üzerinde içi tekli sigaralarla dolu Delft mavisi fincan bulundururdu hep) ya da para (yazı masasının gözünde zarfın içinde gıcır gıcır banknotlar olurdu) aşrmak için geldiğinden saatlerin ötmesiyle kalp çarpıntısı geçiriyor, tik tak sesleri bir saatli bombanın içinde yürüyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bir gün yakalanacağından emindi.

Gelmeden önce çektiği ot da paranoyasını destekliyordu. Oradan çıkmalıydı. Ama bunun yerine köşede duran pirinç servisi arabasına gitti. Bir kolunun altına bir şişe Grey Goose, öbürünün altına bir şişe Bombay Sapphire sıkıştırdıktan sonra kendini dışarı attı, atar atmaz da tuttuğu nefesini salıverdi.

Konuk evinde kendine içecek hazırladı: votka, tonik, buz ve kalın bir limon dilimi.

Saat beşe geldiğinde Ainsley hem sarhoştı hem de kafası büsbütün uçmuştu – sardığı otun kalanını da içmiş, üstelik bir cam bile açmamıştı. Annesi onu düpedüz terk ettiğinden, bundan böyle yapacağı her hatanın suçlusu oydu.

Ainsley şimdi aksiyona hazırды. O gün okulda Emma bir ân olsun yakasından düşmemiş, sürekli iyi olup olmadığını sormuştu. Anlaşılan o ki Nantucket Lisesi'nde, Ainsley'nin izinsiz parti vermenin cezası olarak iki gün boyunca evinde bir dolabın içinde kilitli kaldığı dedikodusu yayılmıştı.

Böyle şeyler insanların aklına nereden geliyor? diye düşünmüştü Ainsley.

"Hayır," demişti. "Cumartesi ve pazar günü evden çıkmama

cezası aldım. Sonra dedem öldü, pazartesi günü Vineyard'a cenazesine gittik."

"Ya," dedi Emma. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ben de Tabitha sonunda keçileri kaçırdı sandım. Elini kolunu bağladı filan sandım."

"Hayır," dedi Ainsley. "Annem sinir bozucu olabilir ama psikopat değil. Dedem öldü."

Emma omzunu silkti. "Büyüklerin olayı bu," dedi. "Ölürler."

Ainsley Emma'ya törene gelip annesine tokat atan kadını anlatmayı düşündü ama bu tür konularda Emma'ya güvenilmezdi. Ya hiç umursamazdı ya da fazla umursardı.

"Teddy'yle aranda bir sorun mu var?" diye sormuştu Emma öğle yemeğinde. "Kavga mı ettiniz?" Teddy ilk kez Ainsley ve Emma'yla değil beyzbol takımıyla oturuyordu.

"Sonra anlatırım," demişti Ainsley de. "Şimdi o konuyu konuşmak istemiyorum." Kafeteryanın öbür ucunda oturan Candace'a bakmıştı. Candace o gün pembe ipek gömlek, beyaz AG dar paça kot pantolon ve ten rengi Tory Burch topuksuz ayakkabı giyiyordu. Annesi Steph eskiden Candace'ın saçını hep ya örür ya da yarım atkuyruğu toplardı ama Candace artık salık bırakıyordu. Bunu itiraf etmek Ainsley için acı vericiydi ama Candace güzel kızdı. Kıyafetleri şık ve gayretsizdi. Cildi bebek gibiydi. Kalbinin temizliği gözlerinden okunuyordu.

Oysa Ainsley'nin sevgilisini çalmıştı.

Ainsley, sarhoş, kafası güzel ve yapayalnız, Emma'yı aradı. "Olanları duymaya hazır mısın?" diye sordu. Emma teselli vermek ya da destek olmak konusunda iyi değildi... ama intikam? İntikam Emma'nın işiydi.

Ainsley şimdi üçüncü dersi olan Edebiyat dersindeydi. Zora Neale Hurston'ın *Gözleri Tanrıyı Seyrediyordu* romanı üzerine yazdığı makale on sayfa yerine altı buçuk sayfa tutmuştu. Dahası makaleyi kötü, gereksiz tekrarlarla dolu ve kitabın bir sayfasını

dahi okumadığından metinle alakasız yazmıştı. Önceki gece kitabı okumayı denemişti ama güneyli ağzıyla yazılan diyaloglar ona yabancı dil gibi gelmişti.

Candace ve Teddy de Ainsley'yle aynı Edebiyat sınıfındaydılar. Ainsley, o ikisinin tıpkı Bay Duncombe'nin söylediği gibi, makalelerinin anafikrini desteklemek için kitaptan uygun bölümleri not düşerek ve hatta savlarını kuvvetlendirmek için Alice Walker, Toni Morison, Angela Davis gibi isimlerden alıntılar yaparak onar sayfalık makaleler yazdıklarından adı gibi emindi. Bu arada Candace'la Teddy hiç konuşmuyor, hatta birbirlerine bakmıyorlardı bile ama Ainsley aralarında titreşen inci parlaklığındaki gerçek aşk dalgalarını görebiliyordu. Gerçi bu cehenneme fazla katlanmak zorunda kalmadı. Bay Duncombe ötekileştirilenlerin edebiyattaki seslerinin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya başlayamadan diyaforon cızırdadı. Ainsley nefesini tuttu. Bayan Kerr, Candace Beasley'den müdürün odasına gelmesini istedi.

Öğle arası olduğunda bütün okul bunu konuşuyordu: Candace Beasley'nin dolabında neredeyse ağzına kadar dolu bir şişe Bombay Sapphire ve içinde kokain kalıntılarına benzer bir şey olan kilitli naylon torba bulunmuştu.

"Vay canına," dedi Maggie, Ainsley'yle beraber salata barına doğru ilerlerlerken. "Candace'ın iyilik timsali olduğu günleri hatırlıyorum. Sen hatırlamıyor musun?"

Ainsley omzunu silkti. "Hatırlıyorum. Ama insanlar değişir."

"Asıl iyi olanlardan korkacaksın zaten," dedi Emma. "O kadar iyiler ki bir gün geliyor, birdenbire *patlayıp* kötü biri oluveriyorlar."

"Üç gün uzaklaştırma alabilirmiş," dedi Maggie. "Ailesi filan geldi."

Üç gün uzaklaştırma, diye düşündü Ainsley. Teddy'yi geri kazanmak için üç günü vardı.

"Hakkında yasal işlem başlatılmadığına şaşırıyorum," dedi Emma. "Alkol hadi neyse ama kokain?"

“Onun olmadığını söylemiş,” dedi Maggie. “Dr. Bentz’e, *Biri dolabıma koymuş olabilir, demiş.*”

“İ’ben olsam ben de öyle derdim,” dedi Emma. “*Ben yapmadım; başkası koymuş.* Bana fikrimi sormadı ama sorsaydı öyle demesini söylerdim.”

“İyi ama başkası onun dolabını nasıl açsın?” dedi Ainsley. “Tabii şifresini birine vermediyse. O dolabı kullanan son kişi iki yıl önce mezun oldu. Ayrıca o dolapların kilidini kırmak imkân-sız.”

“İmkânsız,” diye onayladı Maggie.

Ainsley günün kalanını hem mutlu hem de korkarak geçirdi. Candace’ın olayı herkesin dilindeydi, bütün okul bunu konuşuyordu. Tüm dersleri pekiyi olan, Saint Mary Kilisesi’nde gönüllü çalışan Candace Beasley, okula bir şişe cin ve hatta belki de kokain sokmuştu. Bu o kadar saçmaydı ki Ainsley her an müdürün odasına çağrılmayı bekliyordu. Ama Emma planlarının kusursuz olduğuna dair ona güvence vermişti. Geçen kasım Emma beşinci kez okula geç kalınca müdür Dr. Bentz’le görüşmesi gerekmişti. Dr. Bentz Rotary Kulüp kahvaltısından dönene kadar odasının önünde tek başına beklemesini söylemişlerdi. O sırada yangın tatbikatı yapılıyordu; okul boşaltılmış ama Emma yerinden ayrılmamış, durumu fırsat bilerek etrafı kurcalamıştı. Sonucunda da öğretmen değerlendirmelerini (sıkıcı), dokuzuncu sınıf MCAS sonuçlarını (sıkıcı) ve okuldaki bütün dolapların şifrelerini bulmuştu. Şifre listesini saklamıştı.

Dolayısıyla Candace’ın dolabına sızmak kolay olmuştu. Ainsley, okulun hemşiresine isimsiz bir not bırakarak ortalıkta Candace Beasley’nin okula “sert uyuşturucular” getirip insanlara “tedavi amaçlı” olduğunu söylediğine dair “dedikoduların” dolandığını yazmıştı. Okulun hemşiresi Bayan Pineada öğrencilerin içki ve uyuşturucu madde kullanımını önleme konusunda aşırı bağnazdı. Derhal Candace Beasley’nin dolabını arama kararı aldırılmıştı. Sonrası bam.

Ainsley okuldan çıkmak üzereyken biri onu kolundan yakaladı. Teddy'ydi.

"Ainsley," dedi. "Sana ihtiyacım var."

Ainsley neredeyse Teddy'nin kollarına atlayacaktı. Ona âşık olmalıydı. Yoksa kalbindeki bu keskin acıyı, özlemi, minicik bir sevgi kırıntısına –yanağına konduracağı bir öpücüğe, elini tutmasına– karşı duyduğu bu tutkulu arzuyu başka nasıl açıklayabilirdi? Ainsley onun o mavi gözlerine, çillerine, şapkasının altından çıkan kıvrık kızıl saçlarına, boğazının kökündeki çukura âşıktı.

Sana ihtiyacım var. Ainsley'nin duymak istediği şey buydu, değil mi? Ama Ainsley, Emma'yla bir olup Candace'a yaptığı şey yüzünden kendini inanılmaz suçlu hissediyordu. Teddy'yi kendisine çekidüzen vererek ve ona iyi biri olabileceğini göstererek geri kazanmalıydı. Ama her zamanki gibi Emma'ya uymuş, yanlış yolu seçmişti. Candace'ı kötü göstermişlerdi. Bir koşu yarışında, daha hızlı koşmaktansa Candace'a çelme takmış gibi hissediyordu.

"N'oldu?" dedi. Tarih dersinde Teddy'ye karşı izlenecek en iyi yolun aptala yatmak olduğuna karar vermişti. *Aptala* yatmasa bile –Teddy Ainsley'nin Candace'ı *duymadığına* hayatta inanmazdı– en azından sakın ve duygusuz davranmalıydı. Candace Beasley'nin içki ve uyuşturucuyla yakalanması Ainsley'yi neden ilgilendirsindi ki?

"Küçük odaya gelebilir misin?" dedi Teddy. "Vaktin var mı?"

Küçük oda, okul binasının arkasında kalan kuytu bir yerdi. Otoparka çekilen okul servisleri ve marangozhanenin kullandığı çöp kutusu önünü kapatır, böylece orası oyun alanlarından görünmezdi. Romantik bir yer sayılmazdı ama tenhaydı. Arabası olmayan çiftler okuldan önce, okuldan sonra ve okuldayken oraya sık sık uğradı. Allegra Pancik'le Brick Llewellyn'in birkaç yıl önce sabah duyurusu sırasında küçük odada seks yaptıkları söylenirdi – lise efsanelerinden biri de buydu.

Ainsley, Teddy'nin peşi sıra koridorlardan geçip kafeterya-

nın arka kapısından dışarı çıktı. Birinci sınıfların ana kraliçesi Jasmine Miyagi, Ainsley'yi durdurmaya çalıştı. Muhtemelen Candace'ın dedikodusunu yapmak istiyordu ama Ainsley onu başından savdı. Kimse Ainsley'yle Teddy'nin beraber görünmesini yadırgamıyordu çünkü Ainsley, Teddy, Candace ve Emma dışında ayrıldıklarını bilen yoktu.

Teddy Ainsley'nin üç adım önündeydi. Oysa Ainsley yanında yürüyeceğini, belki elini tutacağını sanmıştı.

Küçük odaya varınca boş olduğunu gördüler. Teddy, etrafıta kimselerin olmadığından emin olmak için sağa sola bakındı ki bu, küçük odayı mahrem amaçlar için kullanmadan önce yapılan standart harekât prosedürüydü. Ainsley onunla öpüşmek için daha fazla dayanamayacaktı.

Derken Teddy onu tuttuğu gibi yapının padavrasına yapıştırdı. Ainsley başını çarptı. Teddy'nin elleri boğazındaydı. Mavi gözleri alev alev yanıyordu, sesi ürkütücü bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Sen yaptın," dedi.

"Hayır," dedi Ainsley.

"Sen yaptın. Senin yaptığını biliyorum. O yosma Emma da işin içinde. Babası işten eve gelince pantolonunun cebinden kokain paketini arakladı, sen de büyükannenin servis arabasından cini yürüttün."

Ainsley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kelimesi kelimesine doğruydu.

"Seni tanıyorum, Ainsley," dedi Teddy. "Senin numaralarını biliyorum, Emma'nın numaralarını biliyorum. Bütün yılın sizinle geçti. Sen büyükannenin evinden içki yürütürken ben dışarıda beklerdim. Büyükannenin evine girdim. Bombay Sapphire'ı orada gördüm. Kokain muhtemelen Emma'nın fikriydi. Sen belki de başta karşı çıktın ama her seferinde olduğu gibi seni yine ikna etti."

Teddy'nin kurduğu her cümle bir öncekinden daha doğruydu ama Ainsley bunu açığa vuramazdı. Parmaklarını bileklik misali Teddy'nin bileklerine doladı.

“Ellerini boğazımdan çek,” dedi. “Beni korkutuyorsun.” Teddy’nin annesi akıl hastanesinde yatıyordu. Görünüşte annesinin akıl sağlığı babasının kedi maması fabrikasında ölmesinden sonra bozulmuştu ama ya bu akıl hastalığı genetikse? Ya Teddy, Ainsley’nin düşündüğü gibi tanıdığı en mükemmel erkek değil de onu oracıkta, okulun arkasındaki küçük odada boğarak öldürecek bir akıl hastasıysa?

“Korktun mu?” dedi Teddy. “Sen daha dur.” Boğazını bıraktı ama Ainsley şimdi daha çok korkuyordu. “Sabah ilk iş Dr. Bentz’e gideceğim. Suçunu itiraf etmek için o zamana kadar vaktin var.”

Ainsley’nin bir yanı suçunu itiraf etmek istiyordu. Ağlayarak Dr. Bentz’e gider, yaptıklarını anlatır, cinin ona ait olduğunu ama kokainle alakasının olmadığını söylerdi. Sevgilisinden ayrıldığını, dedesinin öldüğünü, büyükannesinin kalçasını kırdığını, annesinin onu bir başına bırakıp gittiğini anlatırdı. Gerekirse işi bebekken ölen kardeşine kadar götürürdü. O zaman Ainsley daha iki yaşındaydı, kardeşini hatırlamıyordu bile ama bu, ölümünden etkilenmediği anlamına gelmiyordu. Çünkü o günden sonra annesi tamamen değişmişti: Tabitha bugün bile Ainsley’ye bakarken Julian’ın hayaletini görürdü. (Kulağa abartı gibi gelebilirdi ama Ainsley bunun doğru olmadığını nereden bilecekti? Julian yaşasaydı hayatının çok daha iyi olacağından adı gibi emindi.) Dr. Bentz okulda açık fikirliliğiyle, gençlerin karmaşık duygularını anlayabilmesiyle tanınırdı. Suçlarını itiraf eden öğrencilere hoşgörülle yaklaştığı bilinen bir gerçektir ama... yalancılara katlanamazdı.

Öte yandan gerçeği itiraf etmek demek Emma’yı ihbar etmek demektir. Ainsley en iyi arkadaşına ihanet edebilir miydi? Hayır, yapamazdı. Emma babasının boş kokain paketini sırf Ainsley Candace’tan intikamını alabilsin diye araklamıştı. Suç kanıtını Candace’ın dolabına koyma riskini alan Emma’ydı; birisi onu kolaylıkla görebilirdi.

Ainsley en çok istediği şeyi –Teddy’nin sevgisini geri kazanma şansını– her şekilde kaybettiğini fark etti. Candace’ı mahvetmeye çalışırken onu bir kahraman yapmıştı.

Şimdi kötü ile daha kötü arasında seçim yapması gerekiyordu. Kötüyü seçerek Teddy'ye meydan okudu.

"Doğu'ya gelip fazla *Gossip Girl* izleyen bir köylü gibi konuşuyorsun," dedi. "Burası Nantucket. Burada insanlar belki okuldan uzaklaştırma alır diye başkalarının dolabına içkiymiş uyuşturucuymuş koymazlar, Teddy. Bay Bentz'e bu komplo teorini anlat tabii ama Netflix'ten fırlamışa benziyor, benden söylemesi. Sana söyledim, Candace'ı severim. İkiniz birbirinize çok yakınsınız. Sizin için her şeyin en iyisini diliyorum." Ainsley bu son sözleri içtenlikle söylemeye çalıştı ama yine de yapamadı.

Fakat Teddy duraksadı. Teddy onu tanıyor olabilirdi ama o da Teddy'yi tanıyordu. Oğlan tereddüde düşmüştü.

"İyi," dedi.

Ainsley iyi derken ne kastettiğini bilmiyordu: Bay Bentz'e gidecek miydi yoksa gitmeyecek miydi? Ama açıklamasını istemek riskli olurdu.

O da, "İyi," dedi ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kız edasıyla yürüyüp gitti.

Emma çoktan okuldan çıkmıştı. Ainsley, onun caddenin sonundaki Cumberland Farms'ta BC ve Maggie'yle bir yandan ot çekip bir yandan üç dilim pepperoni pizza gömmekte olduğunu bilse de eve gitmeye karar verdi. Düşünmesi gerekiyordu.

Ainsley kötü çocuk olmak istememişti, yalnızca havalı çocuk olmak istemişti. Şimdi düşününce, Emma'yla yaptıkları şeye *inanamıyordu*. Utanç verici olmasının yanı sıra tehlikeliydi de. Şimdi onlar uzaklaştırma alacaklardı... Hatta belki daha kötüsü. Üstelik kokain Dutch'a ait olduğundan onun da başı belaya girecekti.

Üniversiteyi de riske atmıştı. Annesi ne düşünecekti? Babası ne düşünecekti? Üvey annesi Becky haklı çıkacaktı: Ainsley kötü tohumdu, berbat bir rol modeldi. Üvey kardeşlerinin yanına yaklaştırılmamalıydı.

Yolda yürürken, yanından geçen her arabaya, Emma'nın Range Rover'ı olmasını umarak dönüp baktı. Ya da amcasının

kamyonetini süren Teddy. Ama bütün arabalar yabancıydı. Yazlıkçılar gelmişti, hiçbirisi Ainsley'yi tanımıyordu.

Ama sonra konuk evinin garaj yolunda lacivert bir Bronco gördü. Gözlerine inanamadı. Bu, Harper teyzesinin arabasıydı.

Gelmiş! Ainsley birden büyük bir sevinçle doldu, içi rahatladı. *Harper teyzem gelmiş!* Ama neşesi uzun sürmeyerek yerini paniğe bıraktı. Harper teyzesine, oraya gelmesinin Tabitha için sorun olmadığını söylemişti ama bu kuyruklu yalandı.

Tabitha hâlâ Eleanor'la birlikte Boston'daydı. Ainsley öğle arasında annesiyle konuşurken annesi eve ne zaman döneceğini –ya da dönüp dönmeyeceğini– söylememiş, *Meghan yanına uğrayacak*, demişti. Ainsley, Harper teyzesine gerçeği söylemek zorundaydı: Tabitha onu orada istemiyordu. Belki Harper teyzesi umursamazdı. Belki Harper teyzesi yine de yanında kalırdı.

Ainsley kapıyı açar açmaz karşısında gözleri buz grisi bir Sibiryalı kurdu buldu. *Evd*e bir köpek –Harper teyzesinin köpeği– vardı! Ainsley yine hem çok sevindi hem de tedirgin oldu. Kendini bildi bileli köpek istiyordu ama Tabitha'yı hiç ikna edememişti. Eskiden Eleanor'un Daksund'ı vardı ama ayakkabıları kemiriyor diye başkasına vermişlerdi.

"Kim o? Ainsley, sen misin?"

Harper teyzesi merdivenin tepesinden aşağıya bakıyordu. Bütün ev *mis gibi* karamelize soğan ve domuz pastırması kokuyordu. Ainsley, evin daha önce bu kadar güzel koktuğunu hiç hatırlamıyordu.

"Merhaba," dedi utangaçça. Annesinin ona gülümseyerek, sevgiyle baktığını görmek, onu gördüğüne mutlu olduğunu görmek hâlâ ona gerçeküstü geliyordu. Kaldı ki şu anda ona bakan annesi değildi. "Köpeği de mi getirdin? Yemek mi yapıyorsun?"

"Adı Balık," dedi Harper. "Ben nereye, o oraya. Merak etme, çok usludur. Yemek için de meşhur carbonara soslu makarnamdan yapıyordum. Deden bayılırdı. Yanında da salata ve sarımsaklı ekmek. Yedi gibi yeriz. Olur mu? O zamana kadar sen de ödevlerini yaparsın. Bu arada, soğuk çay yaptım. Annenle sen

Coco-Cola Zero'dan başka bir şey içmiyor gibisiniz ama o tür şeyler sağlığa çok zararlı, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Ainsley. Derken karnı guruldadı. En son ne zaman yemek yemişti? Salata barından biraz turp ve taze fasulye almıştı ama ondan önce? Önceki gece akşam yemeği niyetine yarım paket çedar peynirli SunChips yemişti. Merdiveni çıktığında teyzesi bir bardağa buz koyuyordu, sonra çay doldurdu, ardından da bir dilim limon sıkı; dergilere kapak olacak cinsten bir içecek yapmıştı. Ainsley koca bardağı tek dikişte bitirince Harper güldü. "Susadın mı?"

"Okuldan yürüyerek geldim," dedi Ainsley. "Eve bırakacak arkadaşım beni ekti."

Harper bir bardak çay daha koydu, sonra bir kavanoz karışık kuruyemiş ve bir kutu marine edilmiş mozzarella peyniri çıkardı. "Atıştırmalık ister misin?"

Ainsley'nin gözleri doldu. Yanında biri vardı, onunla ilgileniyordu. Onu seviyordu. Ainsley gözlerini kırıştırarak pikan cevizine uzandı, sonra gözünden süzülen yaşı hızlıca sildi. Yine de Harper görmüş olmalıydı çünkü kollarını kocaman açtı. "Gel sarıl bana," dedi. "Seni görmek güzel."

Ainsley alt kattaki odasına indi. Ödevi yoktu ama birkaç güne finalleri başlayacaktı. Sıkı çalışıp yıl bitmeden birkaç dersini olsun kurtarması yararına olurdu ama Ainsley'nin tek düşündüğü Candace'tı. Candace uzaklaştırma almışken finallere girebilecek miydi? Ainsley görebileceklerinden korkarak telefonuna baktı ama bir şey yoktu. Bir yanı Emma'yı arayıp Teddy'nin söylediklerini anlatmak istiyordu. Belki Emma'yı suçlarını itiraf etmenin en iyisi olacağına ikna edebilirdi.

Ama Emma hayatta ikna olmazdı. Kavga ederlerdi. Sonu kötü biterdi ki Ainsley bir olay daha kaldıramayacak kadar yorgundu. Yatağına sırtüstü uzandı. Derken birden yüzüne bir gülümseme yayıldı. Harper teyzesi yanındaydı.

HARPER

Harper, Bronco'suyla feribottan Nantucket'a inerken içinin sevinçle dolmasına engel olamadı. On dört yıldır oraya adımını atmamış olmasına rağmen her şey bıraktığı gibiydi: Young'ın Bisiklet Dükkânı, Meyve Barı, İstimbot Pizza.

Ama Nantucket'ın en güzel yanı, orada onu *kimsenin tanımadığıydı!* Nantucket'ta kaçacak, korkacak kimsesi yoktu.

Evi ezberden bulmuş, 776 Cliff Road üzerindeki beyaz deniz kabuklu garaj yoluna varana kadar yalnızca tek bir kez yanlış yöne sapmıştı. Annesinin evi, her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Bir asırlık ağaçları, yemyeşil bahçesi, pıtır pıtır açmaya başlamış ortancaları, güzelce budanmış şimşirleri vardı ve iki evin pencerelerini de çiçeklikler süslüyordu. Çiçekliklerde, sarmal biçimde yukarıya doğru yükselen mandevilla sarmaşığı vardı. Sarmaşıkların arasından beyaz çiçekli gauralar, kalın, gümüşü Provence lavantaları ve yediveren güller fışkırmıştı. Kenarlarından gümüş fare kulakları ve canlı pembe yıldız çiçekleri sarkıyordu, en arkalarda da koyu yapraklı gündüzsefaları ve yıldız tozu çiçekleri vardı. Jude'un başkaları yokken çiçek kerhanesi dediği bir malikânenin gösterişli aranjmanlarından hiçbir farkı yoktu; Jude o çiçeklerin dikimi ve bakımı için müşteriden konteyner başına yedi yüz elli dolar alırdı.

Harper arabasını konuk evinin önüne park etti ve kapının kilitli olmadığını fark edince içeriye girdi.

Bütün ev, küçüklüklerinde Eleanor'un parfümü olan Evening in Paris kokuyordu. Şimdi Tabitha da o parfümü kullanıyor olsa gerekti çünkü Tabitha yavaş ama emin adımlarla Eleanor'a dönüşüyordu. Konuk evinin planı tersti – giriş katında üç yatak

odası ve iki banyo vardı, sonra merdivenle oturma odalarına çıkılıyordu. Balık bu yeni kokuların arasında kendini kaybetmişti, kuyruğunu kapılara vura vura her yatak odasına girip çıkıyordu.

Harper Tabitha'nın odasını hemen tanıdı: bembeyaz bir yatak, farklı boyutlarda elli milyon tane yastık, bir de devrilmiş ağaç boyunda uzun yastık. Muhtemelen hâlâ örtünün üzerinde yatıyordu çünkü örtünün altına girmek çarşafı bozardı ve Tabitha'nın mantığına göre çarşafın üzerinde rahat rahat yatmaktansa çarşafının dümdüz *durması* daha iyiydi.

Neyse.

Ainsley'nin odasına gelince, esrar kokuyordu ve şifonyerin üzerinde içi –Harper küçük bir yudum aldı– *votka* dolu bir kokteyl bardağı vardı. Pekâlâ! Harper votkayı banyodaki lavaboya döktükten sonra küçük bavulunu öteberi deposu gibi görünen üçüncü yatak odasına attı. Odada çift kişilik yatak, yatağın üzerinde de yatak örtüsü vardı, Harper o yatak örtüsünü şeyden... şeyden... vay canına... Prospect Caddesi'ndeki kulübeden hatırlıyordu. Beyaz kapitone kumaşı sararmıştı.

Odada bir de üzeri dekorasyon dergileriyle dolu bir masa vardı — *Domino, House Beautiful, Traditional Home, Architectural Digest*. (Birisi dekoratör özentisiydi ama kim? Ainsley mi? *Tabitha* mı?) Masanın önünde bir tane Windsor sandalye duruyordu, başka da bir şey yoktu. Yani köpek yatağı için bayağı yer vardı.

Üst kat daha resmîydi: çevresinde altı tane alçak, kollu sandalye olan göz alıcı bir kiraz masa, masanın ortasında bir vazodolusu taze hezaren çiçeği, az ileride şık 1960'lar kıvrımlarıyla turkvuaz rengi bir tüvit kanep, kanepenin yaslandığı duvarda da dikkörtgen bir ayna. Televizyon, cam ve akrilikten bir konsolun üzerindeydi, köşede de misket limonu yeşili *the Roxie* giyen bir prova mankeni duruyordu ki Harper onu ilk gördüğünde aklı çıktı. Bir anlığına onu Tabitha sanmıştı.

Mutfak güzel döşenmiş, iyi donatılmıştı ama fazla temizdi –hatta hiç kullanılmamışçasına temizdi.

Ne yazık, diye düşündü Harper. Böyle bir mutfağı olsa geçen on dört yılda neler yapmazdı.

Balık gelip burnunu kasıklarına gömdü ki bu, onun d. evi beğendiğini gösteriyordu.

"Beğenmene sevindim," dedi Harper köpeğin kulaklarını kaşıyarak. "Ama alışma. Yalnızca altı günlüğüne buradayız. Bilemedin yedi."

Harper marketi buldu. Stop & Shop marketlerinden biriydi, Harper onu görünce birden Cronig'in Yeri'ni ve Güvenilir Market'i özledi, gerçi Güvenilir Market'in güvenilir tek yanı pahalılığıydı.

Harper Bronco'sundan indiği sırada biri onu kolundan tuttu. "Tabitha?"

Harper dönüp baktığında karşısında takım elbiseli, kemik çerçeveli gözlüklü son derece yakışıklı bir beyefendi buldu. Süpermen'in Süpermen'e dönüşmeden önceki hâline benziyordu. Clark Kent'e.

"Ben..."

"Arabanı mı değiştirdin?" diye sordu Clark Kent. Balık'ın arkada uyuduğunu görünce soluğu kesildi. "Köpek mi aldın?"

Clark Kent'in yüzündeki şaşkınlık Harper'ı güldürdü. Öyle ki neredeyse bozmadan devam edecekti. Küçükken ikizlerden biri kaç kez diğeri gibi davranmıştı? Buna ikilem derlerdi, ikizlerin şaşırtması. Kimse onları birbirinden ayıramazdı.

Kimse.

Harper'ın, *Evet, bu küllüstürle değiştirdim, inanabiliyor musun?* diyesi geldi. Tabitha'nın arabası neydi? Kadın ayakkabısı kadar şık kırmızı, üstü açılır bir Mercedes miydi? *Neden omuzlarıma bir sorumluluk daha yüklemeyeyim dedim, bir de köpek aldım.*

Ama Harper bu adama bunu yapamazdı. Sırıtarak, "Ben Tabitha değilim," dedi.

"Tabitha," dedi Clark Kent, "Biliyorum, geçen gece olanlar hoş değildi, özür dilerim..."

Şüphesiz, Harper Tabitha'nın hoş geçmeyen gecesini duymak

için can atıyordu ama sırf gereksiz merakını gidermek için devam etmesine izin vermek acımasızca olurdu. Kalkıp Nantucket'a geçmiş, yeni bir başlangıç yapmıştı ve artık iyi biri olacaktı. "Ben Harper Frost, Tabitha'nın ikiziyim."

"Tabitha'nın..." Diyecek kelime bulamayan Clark Kent balık misali ağzını açıp kapadı.

"İkiziyim. Martha's Vineyard'da oturuyorum."

Clark Kent başıyla bir kez onayladı. "Senden bahsetmişti."

"Öyle mi, şaşırdım doğrusu," dedi Harper. "Son on beş yılda pek görüşmedik ama geçen hafta babamız vefat etti..."

Clark Kent'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"... pazartesi akşamı da annemiz merdivenden düşüp kalçasını kırdı."

Bu kez yine soluğu kesildi. "Eleanor?"

Harper başını yana eğdi. "Kardeşimi nereden tanıyorsun?"

Clark Kent omuzlarını dikleştirerek Harper'a elini uzattı. "Kabalık ettim. Kusuruma bakma. Adım Ramsay Striker. Kardeşinin... yani Tabitha'nın... şeyiyim... daha doğrusu şeyiydim... Tabitha'yla dört yıldır beraberdik, üç yıldır da birlikte yaşıyorduk. Ama şubatta ayrıldık."

"Ya," dedi Harper. Adamı dikkatlice süzdü: Uzun boylu, başarılı görünüşlü, iyi giyimli. Tam Tabitha'nın tipi, daha doğrusu Harper'ın hayalindeki gibi Tabitha'nın tipi. Gerçi Tabitha'nın Harper'ın tanıştığı tek gerçek erkek arkadaşı Wyatt'ı, o da Tabitha'nın tipi değildi. Bu da ilişkilerinin yürümemesinin sebeplerinden -Harper pek çok sebep olduğunu düşünüyordu- biriydi.

Harper, Ramsay Striker'ı, kelebek numunesiymiş gibi bir tahaya iğneleyip ona on bin tane soru sormak istedi.

Ramsay Striker'sa Harper'ın aklını okumuş gibi saatine baktı. "Bir yerde oturup bir şeyler içelim mi?" dedi.

Ramsay öğle yemeği vakti olduğunu, her yerin kalabalık olacağını söyleyip "birahane" gitmeyi önerdi, böylece Harper köpeğini de götürebilecekti.

Harika, diye düşündü Harper. Ramsay düşünceli biriydi. Ve dahası, söylediği birahane –tabelasında CISCO BİRACILARI yazıyordu– tam da günün en ağır, en sıcak saatlerinde gidilecek sakin bir mekândı.

Harper Nantucket'ı şimdiden sevmişti!

Bu birahänenin, etrafı rustik çiftlik ambarlarıyla çevrili geniş, tuğlalı bir avlusu vardı. Ambarlardan birinde bira, diğerinde şarap, bir diğerindeyse sert içkiler satılıyordu. Uzun saçlı bir adam, ayaklarının dibinde golden retriever cinsi köpeğiyle bir bar taburesine oturmuş gitar çalıyordu. Piknik masalarında oturmuş içki içen ve yiyecek kamyonlarından aldıkları guacamoleleri, patates kızartmalarını ve istiridyeleri yiyen onlarca insan vardı.

Ramsay'yle Harper boş bir masa bulup oturdular. "Bira ve istakozlu sandviçe ne dersin?" dedi Ramsay.

Harper ortamın nabzını şıp diye tutabilen erkeklere bayılırdı. "Şahane derim," dedi.

Daha Ainsley okuldan dönmeden önce markete gidecek, oradan da eve dönecekti, o yüzden sadece iki bira içti, üçüncüden de bir yudum alıp bıraktı. O arada Ramsay'ye, ebeveynlerinin boşanmasına ve ailenin iki ada arasında bölünmesine kadar Tabitha'yla çocukluklarının nasıl geçtiğini anlattı.

"Peki, Tabitha'yla aranız neden açıldı?"

Araları neden açılmıştı? Bunun pek çok sebebi vardı, ilki o kaderlerini belirleyen taş-kâğıt-makas oyunuydu. Kendisi Eleanor'la Pinckney Caddesi'ndeki anıt mezarda tıklı kalırken Tabitha'nın Billy'yle gitmesini seyretmek dehşet verici olurdu. O evin bütün mobilyaları iki yüz yaşındaydı – ağırdılar, koyu renkliydiler, kanepeler brokar döşemelerle, pencereler kadife perdelerle süslüydü. Kütüphane tozlu kitaplarla doluydu ve duvarlarda ürkütücü Roxie atalarının yağlı boya tabloları asılıydı. Tabitha Billy'yle gitmiş olsaydı Harper Tabitha'dan nefret eder miydi? Evet, muhtemelen ederdi. Ama kalkıp da Eleanor'un müridi olmazdı. Tabitha öyle olmayı kendi hür iradesiyle seçmişti.

Ama iradesi dışında başına gelen şeyler de olmuştu.

Julian.

Ama Harper o konuya *girmeyecekti*.

Derken yemeğin başından beridir bilgi akışının tek yönlü olduğunu fark etti. Ramsay Tabitha'yla ilişkisi hakkında tek kelime etmemişti ve dahası zamanları tükeniyordu. Saat iki olmuştu bile.

Harper, "Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Nasıl birahane de iki saat öğle molası verebiliyorsun?"

"Ah." Ramsay güldü ve gözlüğünü yukarı itti. "Kapıda adım yazıyor. Ana Caddede aile şirketimiz var. Sigortacıyız."

"Kardeşim seni neden bıraktı?" diye sordu.

"Vay canına," dedi Ramsay. "İyi çevirdin."

"Teşekkürler." Harper ona gülümsedi. "Gerçi neden onun senden ayrıldığını düşündüm bilmiyorum. Ondan ayrılan sen de ola--"

"Yok, Tabitha'ydı," dedi Ramsay. Ama devamını getirecek gibi durmuyordu, Harper da üstelemedi.

"Bugün çok eğlendim. Yemek için de teşekkürler. Ama artık kalkmam lazım. Ainsley üç, üç buçuk arası eve dönecekti sanırım."

"Doğru," dedi Ramsay. "Tabii okulda kalma cezası almazsa."

"Okulda kalma cezası mı?" dedi Harper. "Yoksa Ainsley yaramaz çocuk mu?"

"O harika bir çocuktur," dedi Ramsay. "Ama tamamen kural-sız büyütüldüğünden aklına eseni yapar."

"Hiç mi kural bilmiyor?" dedi Harper.

"Hiç," dedi Ramsay. Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Başında farklı bir otorite figürü olması ona iyi gelecektir."

"Ben sadece altı günlüğüne buradayım," dedi Harper. "En fazla yedi."

"Onu olabildiğince çok sev," dedi Ramsay. "Benim yerime de sev hatta. Onu çok özlediğimi söyle."

Saat yedide Harper Ainsley'yi masaya çağırdığında Ainsley masaya şaşkın bakışlarla oturdu.

"Vay canına," dedi. "Masayı ilk kez bunun için kullanıyoruz."

"Ne için?" diye sordu Harper.

"Yemek yemek için," dedi Ainsley.

Harper şaşkınlığını yüzüne yansıtmamaya çalıştı. "Sahi mi?"

"Genelde dışarıda yeriz," dedi Ainsley. "Ya da mutfak tezgâhının önünde, ayakta, Thai yemekleri yeriz. O da olmadı televizyonun karşısında mısır gevreği yeriz."

"Ya," dedi Harper.

"Annem çok meşguldür," dedi Ainsley.

Harper mumları yakmış, Waterfold kadehlerini buzla doldurmuştu. "Şerefe," dedi.

Ainsley kadehini kaldırdığında eli titriyordu.

Harper, "İyi misin?" diye sordu.

Ainsley başıyla onayladı ama Harper'ın gözlerine bakmıyordu. Harper kafasının güzel olup olmadığını merak etti. Yatak odasında votka filan mı içmişti?

"Ainsley?"

"Çok güzel olmuş," dedi Ainsley mumları, masa örtüsünü ve porselen tabakları, gümüş çatal bıçakları, makarna ve salatayla dolu geniş sığ kâseleri ve ekmek sepetini kastederek. "Teşekkürler."

Ağlayacak gibi duruyordu, onu öyle görünce Harper'ın boğazına bir yumru oturdu. Gerçi Harper bunu Billy'nin anma töreninde fark etmişti, değil mi? Oraya gitmeyi kabul etmesinin asıl sebebi de buydu zaten. Tabitha Ainsley'ye yetişkinmiş gibi davranıyordu ki zamanında Eleanor da aynını onlara yapmıştı. Ağlamaya ya da sızlanmaya izinleri yoktu; sarıp sarmalanmamış ya da şımartılmamışlardı; çocuk olmalarına izin verilmemişti. *Annelik* görmemişlerdi. Tabitha midilliye dönüştüğü sene isyan etmiş, Harper'sa... Eh, Harper daha sonra isyan etmişti.

Tabitha şimdi aynı şeyi Ainsley'ye yapıyordu. Kızcağıza yemek pişirmedeği gibi Harper iddiasına vardı ki iyi geceler öpücüğü de vermiyordu. Tabitha kızına şefkat göstermiyordu, oysa en zorlu, en baş belası çocuğun bile anne şefkatine ihtiyacı vardı.

Harper önce Ainsley'nin tabağını, sonra kendi tabağını doldurdu.

"Ye," dedi. "Ye."

Ainsley bütün tabağını bitirip kalan sosu da eklemekle sıyırdıktan sonra sandalyesine yaslandı. "Çok güzeldi."

"Beğenmene sevindim," dedi Harper. Dirseğini masaya dayayıp çenesini eline aldı. "Yemeğe o kadar daldık ki sormayı unuttum. Okul nasıl geçti? Erkek arkadaşın var mı?"

Harper bunu der demez Ainsley'nin gözyaşları boşandı ve anlatmaya başladı: *Teddy adında bir erkek arkadaşım vardı, bu yıl Oklahoma'dan gelmişti, her şey yolunda gidiyordu, ta ki geçen hafta verdiğim partiye kadar. Birden beni değil Candace Beasley'yi istediğine karar verdi. Candace önceden arkadaşımdaydı, sonra aramız bozuldu, sonra yine arkadaş olur gibi olduk ama o kalkıp Teddy'yi benden çaldı.*

"Ah, canım benim," dedi Harper. Elini uzattı, Ainsley de uzattığı elini tutup sıktı. *Hep böyle olmuştur zaten,* diye düşündü. *Sen birini seversin, o başkasını sever.* Nantucket'a geldiğinden beri ilk kez Sadie Zimmer'la Drew'u, mağdur ettiği insanları düşündü. Sonra Reed'i düşündü. Reed, Harper'ı çepeçevre saran bir gökyüzüydü. Harper'ın ona olan aşkı atmosferiydi; her zaman onu düşünüyordu, düşünmemeye çalıştığı zamanlarda bile.

"En kötüsü bu da değil," dedi Ainsley. Salya sümük içinde kalmıştı, Harper kalkıp peçete almaya gitti. Zavallı yeğeni ergen sancıları çekiyor, adaletsiz bir dünyayı anlamaya çalışıyordu. Ah, Harper büyümekten nasıl da nefret etmişti! Son zamanlarda başına ne gelmiş olursa olsun, yetişkinliğin verdiği bilgelik sayesinde hepsini atlatacağını bilmiş, o şekilde teselli bulmuştu.

"Ne peki?" diye sordu. Ainsley'ye bir kutu peçete verdikten sonra sandalyesini onun yanına çekip oturdu. İnsanların mut-

suzluğunu kolayca sezebilen Balık gelip Harper'ın ayaklarının dibine uzandı.

"En iyi arkadaşım var ya?" dedi Ainsley. "Adı Emma..."

Bir gürültü oldu. Bir kapı çarptı. Öfke dolu bir ses duyuldu. "Ainsley?"

Gözleri fal taşı gibi açılan Ainsley birden ayağa kalktı, kalkarken de Waterfront kadehine çarpıp devirdi, kadehin gövdesi giyotine vurulmuş gibi sapla birleştiği yerden koptu. Harper içinden inledi –hiç şüphesiz Tabitha onu suçlayacaktı– ama Ainsley fark etmedi bile.

"Anne?" dedi. Sesine bakılacak olursa dehşete kapılmıştı.

Tabitha şimdi basamakları çıkıyordu; Harper ahşaba vuran ince topuklarının sesini duyabiliyordu. Bir an aklına düşüncesi bile kötü olan şeyin gerçekleştiği, Eleanor'un öldüğü geldi. Ama Tabitha'nın gergin yüzünü ve kulaklarından çıkan dumanları görünce sorunun Eleanor olmadığını anladı. Sorun kendisiydi.

"Sen burada ne *halt* ediyorsun?" dedi Tabitha.

TABİTHA

Canını en çok sıkan, oldukça samimi görünmeleri idi. Stephen Swift masayı porselen tabaklarla, gümüş çatal bıçaklarla ve Eleanor'la Billy'ye düğün hediyesi gelen Waterford kadehlerle kurmuşlardı. Mumlar, Georg Jensen şamdanlara damlaya damlaya yanıyordu.

Harper yemek yapmıştı. Havada hâlâ kızarmış ekmek, sarımsak, soğan ve *pastırma* kokusu vardı. Tabitha'nın midesi guruldadı. Hastanede iken otomattan aldığı kahve ve krakerle idare etmiş, oteldeyse şarap içip patlamış mısır yemişti.

Sandalyelerden ikisi yan yana duruyordu. Tabitha kızıyla kardeşini birbirlerine sırlarını dökerken hayal etti. Masayı üzerinde bira pinponu oynanırken görmeyi yeğlerdi.

"Sana onun bu eve girmesinin yasak olduğunu bilhassa söyledim, Ainsley," dedi.

"O mu?" dedi Harper. "O dediğin kim – kedi anası mı?"

"Sen," dedi Tabitha.

"Ainsley gelmemi istedi," dedi Harper. "İznini aldığını söyledi."

"Yalan söylemiş," dedi Tabitha. Bakışlarını kızına çevirdi. Ainsley yıllardır ilk kez bu kadar küçük görünüyordu. Yüzünde makyaj yoktu, açık renkli saçını gevşek bir atkuyruğu toplamıştı. "Yine."

"Hey, hey," dedi Harper. "Sakin ol."

"Sakin mi olayım?" dedi Tabitha. "Burası benim evim. Bana akıl vermeye kalkma."

"Yalan söylediğim için özür dilerim," dedi Ainsley. "Harper

teyzemden gelmesini ben istedim. Bana göz kulak olacak birine ihtiyacım vardı. Aileden birine ihtiyacım vardı.”

“Aile mi?” dedi Tabitha.

“Sen beni *bir başıma* bıraktın!” dedi Ainsley. “Ben on altı yaşımdayım, on sekiz değil, yirmi bir değil. Beni öyle günlerce yalnız bırakamazsın.”

“Ama bak,” dedi Tabitha. “Hâlâ hayattasın.”

“Harper teyzem bana yemek pişirdi. Markete gidip alışveriş yaptı. Coco Cola Zero zehir diye buzlu çay yaptı.”

“Zehir değil,” dedi Tabitha.

“Zehir işte,” dedi Harper.

Tabitha Harper’a döndüğünde ayağının dibindeki tüyleri gördü. Az kalsın çılglığı basacaktı. “Köpek mi o? Köpeğini *evime* mi getirdin?”

Söz konusu köpek cevap verircesine başını kaldırıp baktı. Tabitha, köpeğin Sibirya kurtlarına özgü zekâsını ve gök mavisi gözlerini gördü.

“Adı Balık,” dedi Harper. “Balık, kız kardeşim Midilli’yle tanış.”

Balık âdeta bir insan gibi Tabitha’yı uzun uzun süzdü. Sonra dönüp Harper’a baktı, ardından yine Tabitha’ya döndü.

Aramızdaki benzerliği fark etti, diye düşündü Tabitha. Az kalsın gülümseyecekti ama kendine engel oldu. Evinde köpek istemiyordu. Böylesine güzel bir köpeği bile.

“Sabah ilk iş gitmeni istiyorum,” dedi Harper’a. “Buraya bir daha gelmemeni söylemişim.”

“Bu konuyu aştık sanıyordum,” dedi Harper.

“Vineyard’da sana karşı nazik davrandım,” dedi Tabitha. “Hem de herkesin içinde üzerime içki dökülmesine, ele güne rezil olmama rağmen. Kötü karar alma huyun sağ olsun. Sana karşı yarım günlüğüne nazik olabilirim, Harper ama evimde yaşayıp çocuğuma bakmana izin vereceğimi aklımdan bile geçirme.”

“O zaman geri mi döndün?” dedi Ainsley.

“Evet,” dedi Tabitha ama söylediği yalanla yanakları kızardı. Esasında eşyalarını almaya ve kızını kontrol etmeye gelmişti; sabah ilk feribotla Boston’a geri dönecekti. Eleanor’un ona ihtiyacı vardı çünkü başka kimsesi yoktu. Tabitha Eleanor’un Palm Beach’te oturan küçük kardeşi Flossie’yi aramıştı ama Flossie’nin gemiyle Yunan adaları gezisine çıktığını söylemişlerdi. Tabitha en azından hafta sonu boyunca, hatta belki daha uzun süre Boston’da olacaktı. Meghan’ı arayıp Ainsley’nin yanında kalmasını istemişti ama Meghan, beklenmedik bir cesaretle, kalmamayı tercih ettiğini söylemişti. Bunun üzerine Tabitha Wyatt’ı yeniden aramış, o cevap vermeyince bu kez Stephanie Beasley’yi arayıp Ainsley’ye bakması için yalvardığı bir mesaj bırakmıştı.

Bir yanı Harper’ın kalmasına izin vermek istiyordu.

“Bugün bir arkadaşınla tanıştım,” dedi Harper. “Beraber öğle yemeği yedik. Adı Ramsay Striker.”

Tabitha’nın ağzı bir karış açık kaldı. “Sen Ramsay’yle yemek mi yedin?”

“Evet, birahanede,” dedi Harper. “Ainsley’yle kalmamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor.”

Demek Ramsay bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. *Sen berbat bir annesin, Tabitha.*

Tabitha’nın aklına birden papatya buketi geldi; ayaklarını limanın serin sularına değdirdiği zamanı hatırladı. Harper’ın şarkı söylerkenki sıcak, içki kokan nefesini hatırladı. *Ne seninle yaşayabiliyorum ne de sensiz.*

“Yarını unut,” dedi. “Hemen bu gece gitmeni istiyorum. Eşyalarını topla.”

“Anne!” dedi Ainsley.

“Sorun değil,” dedi Harper. Masadan salata kâsesini aldı.

“Bırak,” dedi Tabitha. “Benim eşyalarım *dokunma*.”

“*Sen* gitsene,” dedi Ainsley. “Keşke annem sen değil de Harper teyzem olsaydı.”

“Ainsley,” dedi Harper.

Tabitha adilik ettiğinin farkındaydı. Kardeşini affedecek, kızıyla arasında kurduğu bu yeni bağı sevinçle karşılayacak kudretinin olmasını isterdi ama ne acılar içinde geçirdiği yirmi iki yılı –o sırada Harper Billy’yle *gününü gün etmişti*– ne de Julian’ın öldüğü gece olanları unutabiliyordu.

Tabitha’nın telefonu çaldı. Stephanie Beasley arıyordu.

Tabitha o âna geri döndü; içine bir rahatlık geldi. Stephanie, Ainsley’ye göz kulak olacaktı. Tabitha’nın beklediği çözüm buydu.

“Alo?” dedi oturma odasına geçerken. İnanılmaz bir biçimde köpek de kalkıp peşinden gitti. “Stephanie?”

“Tabitha,” dedi Stephanie. “Senin kızın...”

“Evet?” dedi Tabitha. Kanepeye oturdu ve istem dışı Balık’ın boynundaki kar beyazı tüyleri okşamaya başladı.

“Senin kızın tam bir canavar,” dedi Stephanie.

Stephanie çirkin suçlamalarını sıralarken bile Tabitha Balık’ı sevmeye devam etti. *Candace’ın dolabına bir şişe Bombay Sapphire ve kokain kalıntıları olan bir paket koymuşlar. Ainsley Cruise’la Emma Marlowe koymuş. Kızlar, Teddy Candace’la çıkmaya başladı diye intikam almışlar.*

“Affedersin,” dedi Tabitha. “Ama bana kızın suçlayacak birini arıyormuş gibi geldi. Belli ki boyundan büyük işlere kalkışmış. Ainsley’yi otomatik günah keçisi ilan edemezsiniz. Bunun ne kadar mantıksız olduğunu sen de anlamışsındır.”

“Mantıksız mı?” dedi Stephanie. “Sen yoktun, çocuğun başında *yetişkin kimse olmadan* yapayalnız kaldı. Elini kolunu sallayarak annenin evine gidip aynı şekilde cini alıp çıktı. Sonra da o uğursuz arkadaşıyla Candace’ın dolabına koydular.”

Tabitha gözlerini kapadı. Eleanor’un evine gidip servis arasına baksa Bombay Sapphire’ın yerinde olmadığını görür müydü?

Elbette görürdü.

Derken Stephanie’nin saniyeler önce dediği şeyi düşündü.

Kızlar, Teddy Candace'la çıkmaya başladı diye intikam almışlar. Ainsley'yle Teddy'yi yatakta yakalamasının üzerinden daha bir hafta geçmemişken Teddy şimdi Candace'la mı çıkıyordu? Of.

"Dr. Bentz yarın seni arayacak," dedi Stephanie.

Tabitha yanıt vermedi. Direkt telefonu kapadı.

Mutfığa geri döndüğünde Ainsley'yle Harper masayı topluyorlardı. Tabitha ikisinin birlikte hareket etmelerini seyretti. Kendini –hep olmak istediği anneyi, Julian yaşasaydı olacağı anneyi– biricik genç kızıyla izlemek gibiydi.

"Kal," dedi. Sesi katıydı, peşi sıra mutfığa gelen Balık onu duyunca olduğu yerde oturup bekledi. Tabitha, "Sabah Boston'a dönmem gerek, Eleanor'un bana ihtiyacı var," dedi Harper'a.

"O zaman *ben* gidip Eleanor'la ilgileneyim," dedi Harper. "Sen burada Ainsley'yle kal."

Tabitha bunu düşündü. Billy'nin anma töreninden sonra Eleanor'un Harper diye ağladığını hatırlıyordu; Eleanor da tıpkı Ainsley gibi ondan bıkmıştı. Ama Tabitha, Eleanor'la işine onca yılı sırf sonunda Harper gelip yerine geçsin diye vermemişti. Elbette bir karşılığı olacaktı: İmparatorluk ona kalacaktı. O imparatorluk yıkılsa bile Eleanor'un büyük bir gayrimenkul serveti vardı: Oradaki ev, Pinckney Caddesi'ndeki ev. Tabitha bunlardan asla feragat etmeyecekti.

"Eleanor benim sorumluluğum," dedi. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Mağdurmuş gibi konuşma," dedi Harper. "Son on ayımı Billy'ye bakarak geçirdim."

Tabitha burnundan güldü. "Doktoruyla yatarak diyecektin herhalde."

"Billy'ye *bakarak*," dedi Harper. "Karnını doyurdum, yıkdım, arabayla gezdirdim, doktor randevularına götürüp getirdim, fazla sigara tüketmesine, gizli gizli Jamo içmesine engel oldum. Şimdi de evini satmakla uğraşıyorum, bir satayım, Billy'nin vasiyet ettiği gibi hasılatı bölüşeceğiz."

Tabitha bunu bilmiyordu. Zihninde çarklar dönmeye başladı. *Hasılat* demek beklenmedik gelir demekti, delicesine ihtiyaç duyduğu talih kuşuydu. “Bir dakika,” dedi. “Evin durum : tam olarak ne? Kaç paradan bahsediyoruz?”

“Bir emlakçı çağırıp baktırdım. Ya yenileyebileceğimizi ya da evi yıktırıp toprağı satabileceğimizi söyledi.”

“Evi yıktırıp mı?” dedi Tabitha. “O kadar kötü durumda mı?”

“O kadar kötü durumda,” dedi Harper. “Bir kez olsun gelseydin bilirdin.”

Tabitha bu lafı sessizce yuttu. Boğazını temizledi. “İpoteği var mı?”

“İki nokta altmış dokuzla ipotekte,” dedi Harper. “Satış beldelinin yüzde altısı emlakçıya gidecek, başka kapama masrafları da olur. Eve hiçbir harcama yapmazsak ikimize de *yüz bin dolar* düşecek.”

Yüz bin dolar: Harper öyle bir konuşuyordu ki, sanki yüz bin dolardan değil de servetten bahsediyordu. Gerçi ona göre öyle olabilirdi; teslimat işinde, taş çatlasın saatte yirmi dolar kazanırdı. Ama Tabitha için yüz bin dolar salata bile değildi. Ramsay’ye olan kırk bin dolar borcunu verdikten sonra eline altmış bin kalırdı, o da Ainsley’nin üniversite birinci sınıf harcına anca yeterdi. Harper evi yıkıntı olarak satmak istiyordu çünkü öylesi kolaydı.

“Yenileme masrafı ne kadar?” diye sordu.

“Boşuna sorma,” dedi Harper. “Evi yenilemeyeceğiz.”

“Sen kadının dediğini söylesene önce.”

Harper içini çekti. “Kaliteli bir iş yaptırırsak evi bir nokta bir milyon dolara borsaya kaydettirebileceğimizi söyledi ama bunun için evin baştan sona yenilenmesi gerek. Kusura bakma ama bunu *yapamayız*. Hiç birikmişim yok. Billy’nin bankada doksan bin doları var ama daha golf kulübüne o lanet olasıca törenin parasını ödeyeceğim. Polly restorasyonun yüz elli bin tutacağını söyledi. Bunun için hem bankadan kredi çekmem hem de anemden borç almam gerek ama *yapamam...*”

“Annemde o para yok zaten,” dedi Tabitha. “Olsaydı bile Billy’nin evi için borç vermezdi.”

“Versin vermesin,” dedi Harper. “Evi yıkıntı olarak satacağız, Midilli.”

Tabitha o iğrenç lakabı duymazdan geldi çünkü hesap yapmakla meşguldü. Billy’nin evine yüz elli bin yatırıp bir milyona satarlarsa ikisine kişi başı üç yüz bin düşerdi.

“Harper teyzem burada kalsın, sen Vineyard’a git anne,” dedi Ainsley. “En büyük hayalinin bir evi yenilemek olduğunu söylemez miydin hep?”

“Büyükannenin evinden bahsediyordum,” dedi Tabitha. Eskiden Eleanor’un Pinckney Caddesi’ndeki evini yenilemek için sınırsız izin ve bütçesinin olmasını çok istemişti – ama tabii ikisi de olmamıştı. “Beacon Hill’deki evi için demiştim.”

“Onun yerine dedemin evini yenile,” dedi Ainsley. “İyi iş çıkarırsın.”

Harper Ainsley’ye döndü. “Olmaz. Evi yenilemeyeceğiz. Hem sen kimin tarafındasın?”

Ainsley suratını astı. “Ben senin burada kalmanı istiyorum,” dedi.

Ainsley’nin teklifi çok acımasızcaydı ama bir yandan da ilgisini çekmişti. Eğer Flossie’ye ulaşabilir ya da Eleanor’un özel hemşire tutmasını sağlayabilirse Billy’nin evinde çalışacak vakti olurdu ki bundan büyük zevk alacağına emindi. Tabitha’nın gözüyle ve biraz da kol gücüyle parayı üçe katlayabilirlerdi. Harper buna da hayır demezdi herhalde.

Tabitha evi yenilerken Harper da Nantucket’ta kalıp Ainsley’nin yediği haltın sonucuyla ilgilenebilir ve butikte çalışabilirdi. Butik yaz sonunda batacağı – Tabitha orayı kurtarmak için elinden geleni yapmıştı ama nafile – o hâlde neden suçu Harper’ın üstlenmesine izin vermesindi ki?

Harper’ı Tabitha’nın hayatı olan bu batan geminin dümenine geçirmek çok mu acımasızca olurdu?

Tabitha önce yüzüne çarpan buz gibi şampanyayı, sonra da tokadı düşündü.

Papatyalar. Chicken Box. "With or Without You."

Juılan, ölü.

"Annemi yerleştirdikten sonra... daha doğrusu *yerleştirebilirsem* Vineyard'a gidip bir bakacağım," dedi. "Ben emlakçıyla ve satışla ilgilenirken sen Ainsley'nin yanında kalırsın. Ama bazı şartlarım var."

"Ne gibi?" dedi Harper.

"Birinci sorumluluğun kızım olacak," dedi Tabitha. "Yarın sabah okul sekreterini arayıp öğretim yılının geri kalanı boyunca Ainsley'yle senin ilgileneneğini söyleyeceğim. Zaten okulların kapanmasına birkaç gün kaldı ama olur da bir sorun çıkarsa seni arayacaklar."

Harper başıyla onayladı.

Tabitha Ainsley'ye, "Bir sorun var mı?" diye sordu.

Ainsley başını yere eğdi. "Yok."

"Ainsley."

"Yok," dedi Ainsley.

Tabitha bir anlığına gözlerini yumdu. O kadar yorgun, o kadar *bitkindi* ki ayakta uyuyabilirdi. *Sen berbat bir annesin, Tabitha.* Bu planı kabul etmesinin asıl sebebinin, Ainsley'nin saçmalıklarla uğraşmak istememesi olup olmadığını merak etti.

Belki öyleydi. Ama görünüşe bakılırsa duyguları karşılıklıydı. Ainsley'nin gözleri umutla parılıyordu. Annesinin yerine teyzesini istiyordu.

Ne dilediğine dikkat et, diye düşündü içinden.

"İkinci sorumluluğun Candle Caddesi'ndeki ERF butik olacak," dedi. "Meghan doğum yapmak üzere. Yarın sana işi gösterir, sonra ikinizin birden çok çalışması gerekecek. Satın almayı uzaktan halledebilirim ama siparişleri takip etme, mağazaya yerleştirme, envanter tutma, fatura kesme ve her sabah mevduatları bankaya yatırma işi sizde. Tabii bir de perakende satış yapacaksınız. O konuda Mary Jo size yardımcı olur."

“O kadın kör,” dedi Ainsley.

“Kör değil, miyop,” dedi Tabitha.

“Ben hallederim,” dedi Harper.

“Evet,” dedi Tabitha. Yıllardır kardeşinden intikam almayı bekleyen yanı sonunda yatışmıştı. Kardeşinin bunca işin altından kalkmasına imkân yoktu. “Eminim halledersin.”

HARPER

Ertesi sabah saat altı otuzda alarmı çaldığında, Harper yataktan hedeflerinin bilincinde olarak kalktı. Balık çoktan kapının önüne dikilmiş kuyruğunu sallıyordu.

Harper uzaktan feribotun sis düdüğüne duydu. Tabitha arabasıyla o feribottaydı. Gitmişti. Artık sorumluluk Harper'daydı.

"Kıza iyi bak," dedi Harper, Balık'a. "Ve mağazayla ilgilen."

Harper Balık'ı dışarı salıp üst kata çıktığında kahve demlenmişti, yanında da elle yazılmış bir talimatlar listesi ve içinde bin beş yüz dolar olan bir zarf vardı.

Harper talimatları okurken, Tabitha'nın kırkına merdiven dayamış bir kadın olmasına rağmen el yazısının hâlâ dördüncü sınıfta ona güzel yazı yazma ödülünü kazandıran el yazısıyla aynı olmasına şaşırdı.

Harper, yazıyordu kâğıtta, lütfen bu temel talimatlara harfiyen uy.

Harper bu talimatlar için minnettar olduğunu fark etti. Önceki gün olanlar onu hem sevindirmiş hem de korkutmuştu. Sonraki birkaç hafta –hatta belki daha uzun süre– Nantucket'ta kalıp on altı yaşındaki yeğenine bakacaktı ki Harper'ın çocuk bakımı hakkında zerre bilgisi yoktu.

1. *Ainsley: İçki içmek yasak. Uyuşturucu kullanmak yasak.*

Kural ihlali = Bir hafta telefon kullanmama cezası.

MAZERET YOK.

2. *Felipa çarşamba günleri temizliğe gelir. Felipa, Eleanor'un*

evinin bodrum katında yaşar, yani Eleanor'un evini

KARİŞTİRMAYA kalkarsan anılar.

O kelimeyi hem büyük hem de altı çizili yazmıştı, sanki Harper'ın evi karıştıracağı kesinmiş gibi. Tabitha Harper'ı hilebaz, yalancı ve hırsız olarak görüyordu.

Üçüncü maddeyle altıncı madde arası mağazayla ilgiliydi: Adresi, güvenlik kodu, tamircinin, dükkân sahibinin, Meghan'ın, Mary Jo'nun, polis ve itfaiye teşkilatlarının numaraları vardı.

7. Güncel mal stokundan giyin. Kendine altı tane kıyafet seç (biri MUTLAKA the Roxie olsun) ve dönüşümlü giy. Aldığın bütün eşyaları tek tek yaz. Yalnızca bir çift ayakkabı alabilirsin. Bu mağaza doğrudan Eleanor Roxie-Frost markasını yansıtıyor. Eline yüzüne bulaştırma.

Harper birden tüm vücudunun karıncalandığını hissetti. Nantucket'taki butikte Eleanor Roxie-Frost'tan başka markaların da satıldığını biliyordu ama o başka markalar Harper için fazla süslü ve kadınsıydı, üstüne üstlük haftada en az bir gün o kahrolası Roxie'yi giymek zorunda kalacaktı.

Aklına art arda nefretlik anıları geldi: Advent Kilisesi'ne kabul töreni, dokuzuncu sınıf dansı, mezuniyet balosu. Harper'ın ergenlik çağı, elbise giymek zorunda kaldığı etkinliklerle doluydu. Tabitha o etkinliklere bayılırdı. Tabitha, *kendi isteğiyle* elbiseler ve etekler giyerdi.

Harper mağaza için daha sonra endişelenecekti. Şimdi kızı odaklanmalıydı.

Ainsey'nin odasının kapısını hafifçe tıklattı. Cevap gelmedi. Bu kez daha sert vurmasıyla içeriden bir inilti yükseldi. Harper kapıyı araladı.

"Kalkma vakti," dedi.

"Hastayım," dedi Ainsley. "Migrenim tuttu."

Harper neredeyse gülecekti. İster gerçek ister algılanan olsun, hastalıkların nesilden nesile geçmesi ne kadar şaşırtıcıydı. Eleanor için her baş ağrısı "migren"di ve serin, karanlık bir oda-

da üç saat uyuyup ardından duble espresso ve duble cin martini içmeden kendine gelemeydi.

“Kalk hadi,” dedi Harper.

“Gerçekten bak, migrenim var,” dedi Ainsley. “Yerimden kıpırdayamam. Kıpırdarsam gözüm kararır, midem bulanmaya başlar. O yüzden bugün evde kalacağım.”

“Bugün okula gideceksin,” dedi Harper. Parmaklarını iki kez şıklatmasıyla Balık yatağın üzerine zıplayıp havlamaya başladı. Ainsley söylene söylene yataktan çıktı.

O duş alırken Harper da meşhur omletinden yaptı – en azından onunla Billy için meşhurdur. İki yumurta sarısı, yarı yarıya süt kreması ve bir avuç rendelenmiş çedar peynirinden yapardı. Yumurtaları altın rengi ve kremamsı bir kıvam alana kadar kısık ateşte ağır ağır pişirirdi.

Harper, bir dilim kızarmış çavdar ekmeğinin üzerine sürdüğü hafif tereyağıyla Ainsley’ye tabak hazırladı ama Ainsley tabağı geri itti. “Ben kahvaltı yapmam.”

“Bugün yapacaksın,” dedi Harper.

“Seni kafa dengi biri sanmıştım,” dedi Ainsley. Sesi alaycı, horlayıcı çıkmıştı. Harper onu duyunca köpek tırağını çıkardığında Balık’ın hırladığı gibi hırlamak istedi.

“Öyleyimdir zaten,” dedi Harper. “Ama bu yaz canın ne isterse yapmana izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

“Annem neredeyse hiçbir şeyime karışmaz,” dedi Ainsley.

“Alınma ama o strateji pek işe yaramamışa benziyor,” dedi Harper. “Dün yatak odanda votka buldum, biraz daha bakınırsam ot da bulacağımdan eminim.”

Ainsley alaycı alaycı gülümsedi. “Hiç yorulma. Birinci çekmememde.”

Harper ona dik dik baktı. “Yumurtanı ye.”

Ainsley istemeyerek bir lokma aldı. Sonra başıyla onayladı. “Güzelmış. Lokma başına bin kalori filan mı?”

“Hemen hemen,” dedi Harper ve ergen yeğeni sırtıttı.

Harper, *Zorlu bir başlangıç oldu*, diye düşündü ama Billy'nin saatine göre o, Ainsley ve Balık, Bronco'ya tam vaktinde binmişlerdi. Zil çalmadan Ainsley'yi okulun kapısına bıraktı.

"Hadi, günün güzel geçsin!" dedi.

"O iş biraz zor," diye yanıtladı Ainsley.

"Seni almaya gelmemi ister misin?" dedi Harper. "İki buçukta çıkıyorsun, değil mi?"

"Genellikle arkadaşım Emma beni eve bırakır," dedi Ainsley. "Gelmene gerek olursa sana mesaj atarım." Arabadan indi, saçını savurdu ve girişe doğru yürümeye başladı. Son derece güzel, son derece özgüvenliydi. On altı yaşında biri için bu nasıl mümkün olabiliyordu? Üzerinde dar kesim kot pantolon, babet ayakkabı ve mor işlemeli beyaz tunik vardı. Gevşek ördüğü saçını yanına almıştı ki bu, kaskatı duruşuna rahat bir hava katıyordu. Omuzları, her an saldırıya uğramayı bekliyormuşçasına dimdikti.

Harper okulun önünden ayrılmıştı ki dün gece yemekte konuştuklarını hatırladı. Ainsley erkek arkadaşı Teddy'yi bir arkadaşına kaptırmıştı – ama Emma'ya değildi. Başka birineydi. Ainsley Emma'dan da bahsetmişti ama Harper hangi bağlamda bahsettiğini hatırlamıyordu.

Balık, her zamanki yardımcı pilotluk görevine geri dönerek ön koltuğa atladı.

Harper, "İlk günler en zor günlerdir, artık endişelenme," diye detone bir sesle şarkı söyledi. Balık'ın ensesini okşarken Ainsley'nin şahsi dramalarının tüm detaylarını öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak etti. En azından erkek arkadaşının adının Teddy olduğunu hatırlıyordu. Az önce Emma'nın Ainsley'yi eve bıraktığını da öğrenmişti.

Harper'ın kontrol panelinde duran telefonu çaldı. Ainsley'yi zamanında okula bıraktığından emin olmak için Tabitha'nın aradığını düşünerek açmadı. Ama konuk evine geri dönüp de telefonuna baktığında arayanın Rooster olduğunu gördü.

Harper içini çekti. Bir anlığına Vineyard'daki hayatını büsbütün ardında bıraktığını sanmıştı. Balık'ın kapısını açtı.

"Git," dedi. "Ama sakın başını belaya sokma."

Balık, koşarak Eleanor'un yemyeşil ön bahçesini araştırmaya gitti.

Harper arabada kalıp kucağındaki telefonuna uzun uzun baktı. Kızıl saçlarını horozibiği şeklinde diktığından dolayı adı öyle kalan Rooster'ı, akşamdan kalma olduğu için gözünde Ray-Ban Wayfarer gözlüğüyle masanın üzerine yığılmış hayal etti.

Neden aramıştı? Acaba işe geri dönmesini mi isteyecekti? Belki de yerine birini bulamamıştı. Bütün kasabaların bütün toprak yollarını öğrenmek biraz uzun sürüyordu tabii. İşe üniversite öğrencisi almak mantıksız olurdu çünkü tam işi kaptı derken yaz bitecekti. Dahası, tertemiz bir sürücü geçmişi gerekliydi – aşırı hız cezası almamış, kaza yapmamış ve madde etkisi altında araç kullanmamış birini bulmak düşünüldüğünden daha zordu. Dolayısıyla Rooster onu işe geri aldığına söylemek için aramış olmalıydı. Muhtemelen o işe muhtaç olduğunu düşünüyordu ama yanılıyordu. Onu reddetmek gününün güzel başlamasını sağlayacaktı. Rooster'ı geri aradı.

"Harper," dedi Rooster. Adını öyle bir hecelemişti ki çivi gibi çakmıştı sanki. Harper, adının androjenliğini seviyordu. Ne tatlı ne de kadınsı bir isimdi. O ismi kardeşine vermişlerdi.

"Wally," dedi ortamı yumuşatmaya çalışarak. Rooster'ın gerçek adı Wallace'tı. "N'aber?"

"Dedikoduların ardı arkası kesilmiyor," dedi Rooster. "Dün kulağıma çok acayip bir söylenti çalındı. Bir yere otursan iyi olur."

Harper hâlâ Bronco'daydı, emniyet kemeri hâlâ takılıydı ki anlaşılan açmamakla iyi etmişti. *Bana zarar veremezler*, diye düşündü – kendi hayatları son derece sıkıcı olduğundan Harper Frost'un tartışmalı kararlarını irdelemeyi kendilerine eğlence bilen o Vineyardlılar.

"Bilmek istemiyorum," dedi. Sahiden de bilmek istemiyor-

du: Arkasından konuşulanları bilmesi ne işine yarayacaktı? Joey Bowen'la olayı duyulduğunda, bıkmak nedir bilmeden kimin kime ne dediğini araştırıp öğrenmişti. Öğrendiklerini tek tek bir mukavvaya yazmış, ardından ok çıkarıp kişileri birbiriyle ilişkilendirmişti, öyle ki sonunda mukavva örümcek ağına dönmüştü. Daha sonra hasar kontrolüne girişmiş, başlıca dedikoducuları arayıp olanları bir de kendi ağzından anlatmıştı, bunun sonucunda da ortaya ikinci ve üçüncü derece dedikodular çıkmış, insanların ağzının suyunun daha çok akmasına, dedikoduların daha fazla yayılmasına sebep olmuştu. Harper'ın Joey Bowen'la beraber hapse girmemesi bir mucizeydi.

Harper şimdi üç yıl ileriden bakınca, olay duyulduğunda yapması gereken şeyin aslında hiçbir şey yapmamak olduğunu görebiliyordu. İnsanların konuşup heveslerini almalarına izin vermeliydi. Sonuçta bir kerelik bir hataydı. Yaptığı şey yanlıştı –hele Jude'un açısından bakıldığında çok çok yanlıştı– ama Harper geniş kapsamlı, sorunsuz işleyen bir uyuşturucu çarkının küçük bir parçasıydı. Tek suçu birine paket teslim etmekti. Teslim ettiği paketten bir buçuk kilo uyuşturucu çıkacağını nereden bilebilirdi? Onun bildiği kadarıyla bir buçuk kilo patates salatasından ibaretti.

“Yahu bir dinle,” dedi Rooster. “Bence hoşuna gidecek.”

“Hoşuma filan gitmeyecek,” dedi Harper. “Burada *hayatımdan* bahsediyoruz, Rooster.”

“Dr. Zimmer'la yasak ilişki yaşadığını herkes biliyor,” dedi Rooster. “O geçen haftanın haberi idi. Bu haftanın haberi şu: Chappy'deki kafası gidik sörfçüyle de yatıyormuşsun.”

Harper inledi. “Brendan Donegal'la mı? O benim arkadaşım, Rooster. Arkadaşlarımdan olmasının bir sakıncası yoktur umarım.”

“Ben de arkadaşım,” dedi Rooster. “O yüzden söylüyorum zaten.”

“Sen benim arkadaşım değilsin. Sen benim patronsum. Hatta patronum bile değilsin, eski patronumsun.”

"O hâlde tahmin et ne duydum? Sadie Zimmer Dr. Zimmer'ı terk etmiş."

Harper dilini ısırđı. *Sadie gitmiş miydi?* Reed'in Sadie'yi değil de Sadie'nin Reed'i terk edebileceği Harper'ın aklına hiç gelmemişti.

"Ama sonra Sadie'nin değil *onun* gittiğini duydum. Dr. Zimmer hastaneden izin almış."

Hastaneden izin mi almış? diye düşündü Harper. Gözlerini yumdu.

"Derken senin de gittiğini duydum, kimse ne senin ne de Dr. Zimmer'ın nereye gittiğini biliyordu, dolayısıyla ikinizin birlikte kaçtığını düşünmeye başladılar, tıpkı *Katil Doğanlar*'daki gibi, tabii kimseyi öldürmeden. Gerçi arkanızda cesetler bırakıyor da olabilirsiniz. Şu saatten sonra hiçbir şey beni şaşırtamaz, Harper çünkü zincirleme kaza gibi sürekli yeni bir dedikodu çıkıyor. Neyse artık, telefon açman iyi oldu. Son maaş çekin hazır. Nereye göndermemi istersin?"

Harper bir şey demedi. Adam Greenfield'in Reed'e zorla "izin" aldırđıęından emindi yoksa Reed hastalarını kendi isteğiyle hayatta bırakmazdı. Ama Vineyard'dan da mı ayrılmıştı? Nereye gitmişti? Bütün Amerika'da onu mu arıyordu?

"Harper?" dedi Rooster.

"Buradayım."

"Orası neresi? Çekini nereye göndereyim?"

Milletin şimdi bir de Brendan'la adını çıkarmasına sinir olmuştu. Bayan Donegal'ın kulağına gittiğini hayal edince ürperdi.

"Harper?" dedi Rooster.

Rooster'a yerini söylemek istemiyordu. Çekin değeri altı yüz otuz iki dolar ya da civarı bir şeydi, gözden çıkaramayacağı kadar yüksekti yani ama Nantucket'ta olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Sadie'nin, Drew'un, Drew'un teyzelerinin ya da herhangi birinin kulağına gitmesini istemiyordu. Nantucket, pek çok bakımdan, göz önünde olup yine de fark edilmemek için harika bir yerdi.

“Posta adresime yolla,” dedi Harper. “Vineyard Haven, numara 1888.”

“Buradasın demek,” dedi Rooster. “Adadasın.”

Harper kabul ya da inkâr edemeden bir bip sesi duydu. Başka birisi arıyordu. Numara yabancıydı ama numaranın altında *Nantucket, MA* yazıyordu. Harper açıklama yapmadan, veda etmeden Rooster’ın telefonunu kapadı. Telefonun çekmediği bir yerde olduğunu düşünmesine izin verecekti – mesela And Dağları’nda ya da Yukon’da. Ancak öyle kurtulurdu.

“Alo?” dedi.

“Bayan Frost?” dedi bir erkek sesi. “Ben Dr. Bentz. Nantucket Lisesi’nin müdürüyüm. Derhal okula gelmenizi rica edeceğim.”

AINSLEY

Bayan Kerr sınıfa diyaforonla ulaşmadı. Bunun yerine, o ve Dr. Bentz, Ainsley'nin Amerikan tarihi dersine *bizzat* geldiler.

"Ainsley," dedi Bayan Kerr. "Bizimle geliyorsun."

Sınıftan uğultular yükselince Dr. Bentz yarışma programı sunucusu edasıyla gülümsedi. "Biz sizin İçki Yasağı öğreniminizi bölmeyelim," dedi. "Sonuçta boş yere müfredata koymadık."

Ainsley çantasını alıp Dr. Bentz'in yanından geçerek koridora çıktı.

Dr. Bentz'in odasında Emma'yla babası Dutch; Candace, Stephanie ve Stu Beasley, bir de Tabitha vardı. Hayır, Tabitha değildi – Harper teyzesiydi. Ainsley geçirdi, geçirince de ağzına Harper'ın sabah kahvaltıda yaptığı yumurtanın tadı geldi.

Emma'yla göz göze gelmeye çalıştı. Konuşmadan strateji belirleyebilecek kadar yakın arkadaşlıklar. Ama Emma başını eğmiş, masaya bakıyordu. Dutch bayağı kızgın görünüyordu. Dazlak kafası sinirden kıpkırmızı olmuştu, dövme kollarını göğsünde birleştirmişti. Candace kırılgan, ebeveynleri vakur görünüyordu. Yalnızca Harper teyzesinin neşesi yerindeydi. Ainsley'yi görünce omzunu silkti –neden orada toplandıklarını hiç bilmiyordu– ve rahatlatıcı bir biçimde gülümsedi.

O öyle gülümseyince Ainsley'nin gözleri doldu.

Dr. Bentz masadaki son sandalyeye oturdu. Hazır ve nazır ama son derece soğukkanlı görünüyordu. Ainsley biliyordu ki sorun çözmeye bayılırdı. Odasında Jimmy Carter'ın bir posteri asılıydı.

"Emma, Ainsley," dedi. "Bugün sizi ebeveynlerinizle ve/veya

velinizle birlikte buraya çağırdık çünkü Candace Beasley'nin dolabında bulunan Bombay Sapphie marka cin ile kokain kalıntıları içeren paket hakkında ne bildiğinizi öğrenmek istiyoruz."

"Ben bir şey bilmiyorum. Yani, Candace'ın dolabında içki ve uyuşturucuyla yakalandığını *duydum* ama o kadar," dedi Ainsley.

Dr. Bentz, daha sonra aklından portresini çizicekmiş gibi Ainsley'yi uzun uzun süzdü. "*Emin misin, Ainsley?*"

Ainsley de aynı şekilde Dr. Bentz'i süzdü. Büyük bir kafası, mors bıyığı ve gözlerini iri ve jelatinle kaplı gibi gösteren bir gözlüğü vardı. Dr. Bentz baştan ayağa öylesine müdürdü ki Ainsley onu okul dışında hayal edemiyordu. Sconset'te karısının ailesine ait bir evde oturduğunu ve yazları kayınpederiyle kayınvalidesi geldiğinde Alaska'ya Copper Nehri'nde somon tutmaya gittiğini biliyordu. Ainsley, Nantucket yazlarının tadını çıkaramadığı için Dr. Bentz adına çok üzülürdü. Dr. Bentz işini çok seviyor olmalıydı yoksa böylesi bir haksız muameleyi neden kabul etsindi?

Ainsley sakın ve ölçülü bir tavırla, *Evet, gayet eminim*, diyemedi –son bir yıldır kusursuz yalan söylüyordu– Emma lafa karıştı.

"Hepsi Ainsley'nin fikriydi," dedi. "Candace Teddy'yi ondan çalınca intikam almak istedi." Omzunu silkti. "William Shakespeare ne demiş, *Hiç kimse aşkta geri çevrilen bir kadın kadar tehlikeli değildir...*"

Dr. Bentz boğazını temizledi. "Onu diyen öbür William'dı. William Congreve. Ayrıca öyle değil, Bayan Marlowe, şöyle demişti: *Ne cennet görmüştür nefrete dönüşen aşk kadar şiddetlisini, ne de cehennem görmüştür küçük düşürülen bir kadın kadar hiddetlisini.*"

Emma, Dr. Bentz'e sevimli bir biçimde gülümsedi ama Ainsley içinden saydırdığını biliyordu. "Aynı şey!" dedi Emma, sonra göstermelik duraksadı. "Nerede kalmıştım? Ainsley içkiyi bükükannesinin evinden çaldı, kokain paketini de Felipa'nın erkek arkadaşından aldı. Felipa, *Meksikalı* hizmetçileri olur. Sonra işte ikisini de Candace'ın dolabına koymam için bana yalvardı."

Ainsley, yakın mesafeden suratına taş yemişçesine sarsıldı. "Ne?"

Dr. Bentz elini kaldırarak Ainsley'yi susturdu. "Peki *sen* Candace'ın dolabına nasıl girdin, Emma?"

"Birkaç hafta önce Candace bana şifresini vermişti," dedi Emma. "Kimya kitabımı evde unutmuştum, Candace da sağ olsun o günkü ödevlerimi tamamlayabileyim diye kendininkini bana ödünç vermişti. O zaman şifresini yazmıştım."

Dr. Bentz Candace'a döndü. "Doğru mu? Bayan Marlowe'a şifreni verdin mi?"

Candace başıyla onaylayınca Ainsley o kadar öfkelenmişti ki – Emma'yla Candace *işbirliği* yapıyordu– birden şöyle deyiverdi: "Hiç de bile, Emma. Sen sonbaharda yangın tatbikatı yapılırken müdürün odasından *herkesin* şifresini çaldın."

"Emma'ya şifremi ben verdim," dedi Candace.

Ainsley susup kaldı. Derken teyzesinin elini sırtında hissetti. Harper kulağına eğilip, "Gerçeği söyle," diye fısıldadı. "Sorum yok, gerçeği söyle yeter."

"İçkiyi büyükannemin evinden çaldım," dedi Ainsley. "Ama onu Candace'ın dolabına koymak benim değil Emma'nın fikriydi. Kasım ayında bu odadan okuldaki bütün öğrencilerin dolap şifresini çalmıştı. Kokain paketini getiren de oydu. Bizim hizmetçimizin erkek arkadaşı yok. Emma kokaini babasının cebinden aldı."

Dutch Marlowe bunu duyunca yerinden zıpladı. "Kimi suçladığına dikkat et, küçükhanım!"

Masadaki herkes –buna Dr. Bentz ve Stu Beasley de dahil– irkildi. Bu barış müzakeresinde Dutch haydut devletti.

"Asıl sen Ainsley'yle nasıl konuştuğuna dikkat et," dedi Harper teyzesi. Şimdi o da ayağa kalkmıştı. "Bu savunmacı tutumuna bakılacak olursa muhtemelen suçlusun, hâlin tavrın da kokain kullanan birininkine benziyor zaten."

"Kes sesini, Tabitha! Şımarık sürtük seni," dedi Dutch. "Ancığıne söyle de avukatını arasın."

“Aa, Bay Marlowe,” dedi Dr. Bentz. “Hakaret etmek yok.”

“Hepsi Ainsley’nin fikriydi, işte o kadar,” dedi Emma. “Böylesine zalim bir planın parçası olmakla hata ettim ama Ainsley’yle uzun zamandır arkadaşık...” Emma birden ağlamaya başlayınca Ainsley gözlerine inanamadı. Beraber geçirdikleri beş yılda ağlamak şöyle dursun, gözlerinin dolduğunu bile görmemişti – o anaokulundayken Florida’ya giden ve bir daha da dönmeyen annesini konuştuklarında bile bir damla yaş akıtmamıştı. “O yüzden ben de yanlış olduğunu bile bile kabul ettim.”

“*Senin* fikrindi,” dedi Ainsley. “O kokain paketini dün okuldan önce ön cebinden çıkardın.”

“Bu kadarı da fazla artık!” dedi Dutch. Harper’a ters ters baktı. “Kızına söyle, insanları yapmadıkları şeylerle suçlamayı bırakсын!”

Dr. Bentz kravatının düğümünü düzeltti. “Şu âna kadar ne alkolün ne de içinde kokain kalıntıları olan paketin Bayan Beasley’ye ait olduğunu belirlemiş bulunmaktayız.”

“Doğru,” dedi Stephanie Beasley. Saçını dağınık toplamış, tiril tiril bir yazlık elbise giymişti; güzel, doğal ve dünyanın en iyi, en sağlam aile birliğinin bir yarısı gibi görünüyordu. Ainsley’ye üzgün üzgün baktı. “Candace sana ne yaptı bilmiyorum. Ama sen yıllarca hayatı ona zindan ettin, en sonunda da bu esef verici işe kalkıştın. Beni asıl şaşırtan, ettiğinin yanına kâr kalacağını düşünmen. Çünkü insanlara yaptığın ya da söylediğin onca iğrenç şeyin hiçbirinden sorumlu tutulmadın. Ve bu” –burada Harper’a döndü– “tamamen senin suçun, Tabitha.”

“Ama ben...” dedi Harper fakat sonra fikrini değiştirmiş olacak ki sustu.

“O benim teyzem,” dedi Ainsley. “Annem değil.”

Masadaki herkes Ainsley’ye çift başlıymış gibi baktı.

“Revire bırakılan mektup,” dedi Dr. Bentz mektubu çıkarıp Ainsley’nin önüne koyarak. “Bunu sen mi yazdın? Candace Beasley’nin dolabında alkol ve uyuşturucu sakladığını *duyduğunu* yazmışsın.”

Ainsley çıktı kâğıdına baktı. Mektubu ondan daha az zeki biri yazmış gibi göünsün diye alkol kelimesini bilerek yanlış yazmıştı (*alköl*). Notları mükemmel değildi belki ama en azından doğru yazabiliyordu. Suçunu itiraf etse mi bilemedi. Parmak izi araştırması yapar ya da yazı tipini bilgisayarındakiyle karşılaştırmaları mıydı?

“Evet,” dedi.

Dutch saatine baktı. “Gidebilir miyiz artık?” dedi. “İşletmem gereken bir restoranım var.”

“Evet,” dedi Dr. Bentz. “Ainsley ve velisi dışında herkes gidebilir. Bundan sonrasıyla ben ilgileneyeğim. Geldiğiniz için teşekkürler.”

Salem cadı mahkemelerinden daha beter, diye düşündü Ainsley. Durumu, Galileo’dan ya da Jeanne d’Arc’tan daha beterdı. O, Ainsley Cruise, *iftiraya kurban gitmişti*. Dr. Bentz’in Emma’nın zırvallıklarına ve Dutch’ın yıldırma taktiklerine kanmasına o kadar sinirlenmişti ki kendini savunacak kelime bulamıyordu.

Dr. Bentz, “Sana üç günlük okuldan uzaklaştırma cezası veriyorum,” dedi Ainsley’ye. “Ama bu cezayı okulda çekecek ve sınavlarına gireceksin. Bu iyiliğimi unutma. Yoksa seni okula almayıp bütün sınavlarından sıfır çekmene de izin verebilirdim, buna hakkım var. Anlıyor musun?”

Ainsley konuşmak için ağzını açtı. *Emma’nın fikriydi, benim değil. Kokain paketini Emma getirdi. Cini çalmaya beni o ikna etti. Candace’a ders vermenin tek yolunun bu olduğunu söyledi – sırf Teddy’yi benden çaldığı için değil, bizim gibi popüler olmaya çalıştığı için de. Emma yangın tatbikatı sırasında dolap şifrelerini doğrucu Bayan Kerr’in dosya dolabından çaldı.*

Ama en başından yalan söylediği için artık bir yararı olmazdı. Bir kere güvenilirliğini yitirmişti ve bundan böyle geri kazanamazdı.

Başıyla onayladı. Harper teyzesinin eli hâlâ sırtındaydı, onu ayakta tutuyordu.

“Olanlar için çok özür dilerim,” dedi Harper.

“Özür dilemesi gereken kişi Ainsley,” dedi Dr. Bentz. “Ceza-nı çekerken Candace’la ailesine özür mektubu yazmanı istiyorum, suçuna alet ettiğin için bir tane de Emma’ya yaz.”

Ainsley yutkundu. “Peki.”

Ainsley cezasını çekmeye hemen başladı. Onu, okulun içinde, varlığından haberinin dahi olmadığı bir odaya götürdüler. Bayan Brudie adında, cinsiyeti onuncu sınıflar arasında hâlâ gizemini koruyan bir öğretmen tarafından götürülmüştü. “Bayan” sıfatı kadın olduğunu gösteriyordu ama görünüşü (asker tıraşlı saç, erkek polo tişörtleri, erkek kumaş pantolonları) öyle demiyordu. Dahası, öğrenciler okulda ne iş yaptığını da tam çözememişlerdi. Ama Ainsley şimdi fark ediyordu ki Bayan Brudie disiplin sorunlarıyla –ciddi disiplin sorunlarıyla– bire bir ilgileniyordu.

Bayan Brudie Ainsley’nin telefonunu alıp eline bir deste kâğıt tutuşturdu. “Özür mektupları,” dedi. Sesi şaşırtıcı biçimde narin ve kadınsıydı. “Sonra derslerine çalışabilirsin.”

“Öğle yemeği ne olacak?” diye sordu Ainsley. “Tuvaletim gelirse ne olacak?”

“Öğle yemeğini alıp burada yiyeceksin,” dedi Bayan Brudie. “Bir defaya mahsus beş dakikalık tuvalet molan var.”

Kapının üzerinde yer alan ve havaalanlarında satılan kitapların boyutunda olan pencere dışında ceza odasında hiç pencere yoktu. İçeride bir masa bir de sandalye vardı; cüruf briketli duvarlar geleneksel beje boyanmıştı.

Burası bir hapishaneydi ve Bayan Brudie kapıyı kapatır kapatmaz –hemen dışarıda oturacaktı– Ainsley ağlamaya başladı. Rimelle karışık göz yaşları, önündeki sayfaların üzerine kurumlu yağmur gibi yağdı.

Kafeteryaya gitmesine izin verildiğinde –sıraya girip yemeğini alacak kadar vakti olacak, Bayan Brudie de ona eşlik edecekti–

Ainsley istemedi. İnsanların yüzüne karşı ya da arkasından neler konuşacağını düşündükçe kahroluyordu. Başına gelenleri şimdiye herkes duymuş olmalıydı. Arkadaşları onu savunmuş, hatta belki de onun adına öğretmenlere ve idareye karşı çıkmışlardı, evet, muhtemelen öyle olmuştu. Belki bir yararı olmazdı ama yine de bunu hayal etmek Ainsley'yi az da olsa mutlu etmişti.

Ne var ki tuvalet molasından kaçamazdı. Son âna kadar beklediye de sonunda gitmek *zorunda* kaldı. Kapıya gidip tıklattı. Odada saat olmadığından saatin kaç olduğunu hiç bilmiyordu; tek bildiği öğle arasının bittiğiydi.

Bayan Brudie kitabını –Dostoyevski okuyordu; ya dalga geçiyordu ya da kitaptan takviye alıyordu– bırakıp Ainsley'ye tuvalet için izin kâğıdı yazdı. “Ben peşine düşmeden evvel beş dakikan var,” dedi. “107 numaralı sınıfın karşısındaki tuvaleti kullan. En yakmı o.”

Yalan söylemeyecekti: Koridorda yalnız kaldığında içinden kaçmak geldi. Okuldan kaçıp eve gitmek ve bir daha asla geri dönmek istiyordu. Onuncu sınıfta liseyi bırakmış olurdu. Loş koridorlardan geçip okulun ana bölümüne çıktı ve bir saat buldu. On ikiyi elli geçiyordu, yani daha bir buçuk saati vardı. Ainsley 107 numaralı sınıfın karşısındaki kızlar tuvaletine doğru koşarken o sınıfın kimya sınıfı olduğunu fark etti. Sınıfın açık kapısından içeriye baktı –laboratuvardaydılar– ve Emma'yla göz göze geldi. Ainsley ne beklediğini bilmiyordu. Belki bir özür, belki pişman olduğuna ya da çaresiz kaldığına dair bir işaret. Dutch Emma'yı öyle konuşmaya *zorlanmış* olabilirdi; onu rahibe manastırına göndermekle tehdit etmiş ya da dövmüş bile olabilirdi. Gelgelelim, Emma hiç beklemediği bir şey yaptı.

Ainsley'ye ortaparmağını gösterdi.

TABİTHA

Eleanor zorlu ve mızımız bir hastaydı. Hastaneden taburcu olduktan sonra Pinckney Caddesi'ndeki eve geçmişlerdi. Tabitha küçükken o eve bayılırdı ama şimdi eski ve kasvetli buluyordu. Ev boydan boya toz kaplıydı. Girişteki nişte sararıp solmuş kocaman bir buket vardı: Tabitha kendini bildi bileli her hafta Wins-ton Çiçekçilik'ten eve çiçek gelirdi.

"Anne," dedi, "Felipa'yı buraya getirmemiz lazım. Hem hemşiren hem de hizmetçin olamam."

Eleanor burnunu çekti.

"Ya da yeni birini tutalım," dedi Tabitha.

"Hayatta olmaz," dedi Eleanor. "Yedi kat elin beni bu hâlde görmesine izin veremem."

Hemşire tutmamak için de bu bahanenin arkasına sığınyordu.

"Felipa'yı arayacağım," dedi Tabitha. "Yarın burada olur."

Eleanor'un, Boston cemiyetinin bir üyesi ve Isabella Stewart Gardner'ın arkadaşı olan büyük büyükannesinden kalma antika bir zili vardı, ne zaman Tabitha'nın yastıklarını düzeltmesini ya da televizyonda *Law & Order*'ı (Eleanor *Law & Order*'a bayılırdı ki dizi yedi yirmi dört oynadığından böylesi Tabitha'nın da işine geliyordu) açmasını istese o zili çalardı. Tabitha Eleanor'a buzlu sular getirir, ağrı kesicilerini pay eder, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için günde üç kez Charles Caddesi'ndeki Paramount'a gidip gelirdi. Normalde olsa bir araba laf ederdi ama bu şekilde dışarı çıkma fırsatı buluyordu. Aylardan hazırandı ve şehir yılın en güzel günlerini yaşıyordu. The Common yemyeşildi. Çiçeği burnunda anneler bebek arabalarıyla geziyor; kaykaycılar, bisikletçiler ve koşucular güçlü kaslarını sergiliyor;

Ray-Ban gözlüklü, atkuyruğu saçlı üniversiteli kızlar salına salına telefonda konuşuyorlardı: *Aynen, aynen, aynen*. Kaygısızdılar. Tabitha Eleanor'a öğle yemeği almaya gittiğinde Boston İlk Bahçesi'nden geçer, gecikme için de Paramount'ın bitmek tükenmek bilmeyen kuyruğunu suçlardı. Bahçedeki bütün çiçekler açmıştı: süsenler, şakayıklar, güller. Gölet berrak ve temizdi, kuğu botları geçerken yüzeyi neredeyse dalgalanmıyordu bile.

Tabitha'nın orada geçen çocukluğu pek çok bakımdan masal kitaplarından fırlamış gibiydi. Eleanor onu ve Harper'ı *Fındıklıran*'ı izlemeye Boston Balesi'ne, Renoir sergisini görmeye Güzel Sanatlar Müzesi'ne götürmüştü, Billy'ninse Fenway'e kombine bileti vardı. Her cuma akşamı Marliave'de ailecek yemek yerlerdi çünkü Eleanor oranın peynirli kızarmış ekmeğine bayılırdı; pazar günleri Cambridge'deki Harvest'ta brunch yaparlardı. Tabitha ilk kez lise ikinci sınıfta, Head of the Charles kürek yarışından sonra Garys Hall'de yapılan partide sarhoş olmuş, o gecenin ilerleyen saatlerinde John Harverd heykelinin ayaklarına kusmuştu.

Boston geçmişi güzelliklerle doluydu ama Nantucket'ta yıllarını geçirdikten sonra şimdi orada kendini misafir gibi hissediyordu – mevcut koşullarda da esir gibi.

Fakat başka seçeneği yoktu. Eleanor'a bakmak zorundaydı. Ne var ki, Harper arayıp Ainsley'nin okuldan uzaklaştırma cezası aldığını söyleyince eve dönmeye karar verdi.

"Lütfen gelme," dedi Harper. "Gelmek bir şeyi değiştirmeyecek. Ainsley şu anda okul arkadaşlarından bayağı fena tepkiler alıyor ki maalesef bu benim uzmanlık alanım. Dışlanmak yani."

Tabitha, bu zor durumla kendisi başa çıkmak zorunda kalıyacak diye rahatladığını fark edince utandı. Ainsley'ye çok kızgındı –kızının böylesine aptalca ve de acımasızca bir plan yapabildiğinden nefret ediyordu– ama öbür çocuklar tarafından hor görülmesine de dayanamıyordu. Ainsley'ye mesaj attı.

Tabitha: *İyi misin?*

Ainsley: *Neden sordun?*

Tabitha: *Ben hâlâ senin annenim.*

Ainsley: *Yani?*

Tabitha: *Yani seni seviyorum.*

Ainsley: *Neyse ne, Tabitha.*

Tabitha bu konuşmayı defalarca okudu, ta ki gözleri yaşarana kadar. Nantucket'a gidip kızını sarsmak istiyordu – ya da kucaklamak. Ama kendine, şu anda iyi bir ebeveyn olmasının tek yolunun uzak durmak olduğunu söyledi. Eve geri dönüp dizginleri eline alırsa Ainsley bu sefer daha da beter bir şey yapardı. Tabitha bundan emindi.

Kurtuluş kısa süre sonra Tabitha'nın Palm Beach'te oturan teyzesi Flossie olarak çıkageldi.

Flossie tam bir fırlamaydı. Eleanor'dan sekiz yaş küçüktü ama Tabitha'yla yaşıt gibi görünür ve davranırdı. Sırf parası ve konumu için Henry Flagler'ın soyundan gelen seksen beş yaşında bir adamla evlenmişti. Tenis oynar, alışveriş yapar, öğle yemeklerine çıkar ve kışları haftanın üç günü Worth Sokağı'ndaki Eleanor Roxie-Frost butiğinde çalışırdı.

Flossie Pinckney Caddesi'ndeki eve gelince daha erken gelmediği için özür diledi. "Sen aradığında gemi gezisindeydim ama döndükten sonra da buraya gelesim gelmedi. Boston beni boğuyor, ablam desen en iyi gününde bile tam bir baş belası. Ama sana kıyamadım. Kimse Eleanor'a bu kadar maruz kalmamalı. Sen görevini tamamladın, Midilli." Eliyle Tabitha'yı kışkıırladı. "Bundan böyle seni özgür bırakıyorum."

Tabitha eve dönmek için eşyalarını toplamak üzere yukarıya çıkarken Harper'la yaptığı anlaşmayı hatırladı.

Aslında fena fikir değildi: Vineyard'a gidecekti.

HARPER

Meghan, Harper'ın gördüğü en bedbaht hamileydi. Adada rekor sıcaklıkların yaşanması ve Meghan'ın doğumunun dört gün gecikmesi de hiç yardımcı olmuyordu. Zavallı şey yine de işe geliyordu – çünkü evinde olmayan klima butikte vardı. Ayrıca doğuma gitmeden evvel Harper'la Ainsley'nin mağazayla ilgili her şeyi öğrenmelerini istiyordu. Harper'a kalırsa Meghan işi temelli bırakacak gibiydi. Üzerinde bir yeri terk etmenin verdiği mutluluk vardı. Ya da belki de hormonları yüzünden öyle davranıyordu.

Nantucket'taki butik Palm Beach'tekinden farklıydı çünkü burada Eleanor Roxie-Frost markasına ek olarak Milly, Tibi, DVF, Nanette Lepore, Parker, Alice and Olivia ve Rebecca Taylor gibi markalar da satılıyordu.

"Tabitha'nın fikriydi, annesini ikna edene kadar akla kararı seçti," dedi Meghan. "Sanırım sürekli ERF görmekten bıkmaya başlamıştı."

"Al benden de o kadar," dedi Harper. Yaptıkları anlaşılmaya göre butikte çalışması gerektiğini biliyordu ama o, muhtemelen, bütün Amerika'da bu işi yapacak en son kişiydi. Vineyard'da yaşadığı yirmi yılda ne giyeceğini düşünerek geçirdiği vaktin toplamı üç dakikayı bulmazdı. Ama şimdi elbise, etek, pantolon, bluz, yazlık kazak, boyundan bağlamalı bluz, şort, blazer, sandalet, kemer ve şal raflarını ve de tezgâhların üzerinde sergilenen dantel tanga ve yapışkan sutyenleri karıştırırken aslında ne çok şey kaçırdığını fark ediyordu. Emprimeler, ipekler, payetler, tüyler – hepsi albenili, seksi ve şık şeylerdi.

"Seninle açık konuşacağım," dedi Meghan. Terden ıslanan

bulaşık suyu sarısı saçlarını topuz yapmıştı, bembeyaz yüzü marshmelov gibi puf puftu. Parmakları ve ayak bilekleri şişmişti. Üzerindeki vücudunu saran sarımsı yeşil hamile elbisesi yüzünden sebzeye benziyordu – bezelye gibi, brüksellahanası gibi bir sebze. “Bu mağazanın adı hiç iyi anılmaz.”

“O niye?” dedi Harper.

“İnsanlar bizim burnu havada olduğumuzu düşünüyorlar,” dedi Meghan. “Çünkü öyleyiz. Annenle kardeşin bizi kimin yüklü alışveriş yapacağını kimin yapmayacağını anlayacağımız şekilde yetiştirdiler, müşterilere de ona göre davranmamızı istiyorlar. Tabitha göz atıcıları hiç sevmez, deneyicilerdense nefret eder.”

Ainsley onaylarcasına başını salladı. “Sürekli öylelerinden şikâyet edip durur. Sekiz dokuz tane farklı elbise deneyip bir tanesini bile almayanlardan.”

“Hatta birkaç tanesinin mağazaya girmesini yasakladı,” dedi Meghan.

Harper güldü. “Yasal olarak böyle bir hakkı var mı ki?”

“Yok,” dedi Ainsley’yle Meghan aynı anda.

“Erkeklerin soyunma odalarına girmesine de izin vermez çünkü bir keresinde bir çift orada oral seks yapmıştı,” dedi Meghan.

“Kız da amma sesliydi hani. Herkes duydu,” dedi Ainsley.

“Aman Tanrım,” dedi Harper.

“Erkekler mağazanın bu tarafında beklerler,” dedi Meghan. Sonra üç kanatlı aynanın yanındaki iki deri berjer koltuğu işaret etti. “Şunlar da değer biçme koltukları.”

“Olmadı ayakta beklerler,” dedi Ainsley. “Ama soyunma odalarına dikiz mesafesi kadar yaklaşmaları yasak.”

“Burada yalnızca klasik müzik çalar,” dedi Meghan. “Bir keresinde Billie Holiday açayım dedim...”

“Annem çılgına döndü,” dedi Ainsley.

“Küçük bir de iyi haberim var,” dedi Meghan. Sonra ellerini koca karnının altına koyup inledi. “Yalancı sancı.”

“Ah, canım,” dedi Harper. Meghan’dan korkmaya başlamıştı. Kadın her an patlamaya hazır şampanya tıpasına benziyordu.

“İyi haber şu ki, Mary Jo’nun oğluyla gelini nihayet mücahil oldular. Mary Jo’yu kendilerine daha yakın olan Maryland’de bir huzur evine yerleştirecekler.”

“Çok şükür,” dedi Ainsley.

“Yani işe yeni birini alabilirsiniz!” dedi Meghan.

“Ya da kendimiz hallederiz,” dedi Harper.

Meghan yine inledi. “Kendiniz halledemezsiniz,” dedi. “Keçileri kaçırsın, demedi deme. İlan verip mağaza deneyimi olan birini işe al. Modadan anlamak zorunda değil. Sorumluluk sahibi ama rahat, kararlı ve sıcakkanlı biri olsun yeter. Bu mağazanın öyle bir yer olması gerek – rahat ve sıcak. Müşterilerin güzel karşılandığı, hatırlandığı, hâlinin hatırının sorulduğu bir yer olmalı, gelen müşteri Skechers’tan giyiniyor olsa bile. Nantucket’taki Eleanor Roxie-Frost butiğinin kötü şöhretini değiştirmek senin elinde. Bunu mağaza batmadan yapman lazım.”

“Ne batması?” dedi Harper.

“Satışlar çok kötü,” dedi Meghan. “Tabitha bu konuda da kafasını kuma gömdü. Ama mağaza yıllardır zarar ediyor.”

Harper belki de hayatında ilk kez annesi ve kız kardeşi için üzüldü. O ikisi, pek çok bakımdan kendi kendilerinin düşmanıydılar. Anlaşılan mağazayı kurtarmak onunla Ainsley’ye kalmıştı. Tabitha’yla Eleanor’un bu düşünceyle ürperdiğini hayal edebiliyordu.

“Denerim,” dedi.

Okullar kapanmak üzereydi. Ainsley’nin yalnızca yarım günü kalmıştı ama onu bile ekmek için Harper’a yalvarıp duruyordu.

“Son günü sevmiyor musun?” diye sordu Harper. “Birbirinizi yıllığını imzalamayacak mısınız?”

Ainsley başını eğip ayaklarına baktı. Üzeri sahte mücevherlerle –kırmızı, turkuaz, sarı– süslü şık bir parmak arası terlik giyiyordu. O sahte süsler top sakızlara benziyordu. Harper,

Tabitha'nın mağazada bu tür parmak arası terlikler –Mystique sandaletler– satmasına sevinmişti. Kahverengi ve sarı benekli olanlardan bir çift alıp yaz boyu giyecekti.

"Ainsley?"

"Ne?" dedi Ainsley. Her gün okuldan eve bir önceki günden daha karamsar ve daha dalgın dönüyordu. O zamana kadar onu eve bırakan da olmamıştı; ne Emma ne de bir başkası. Ama orada, mağazada, müdürün odasından çıktığından bu yana ilk kez yüzü gülüyordu. "Yarım günün bir mantığı yok ki. Kimse ders *işlemeyecek*. Butikte kalmayı tercih ederim."

"Düşünmem lazım," dedi Harper. Serin, mis kokulu butikten aydınlık ve işlek caddeye çıkınca gözlerini kısıtı. Edgartown'u, Vineyard'ın geneline, Reed'i özlemişti.

Reed sahiden *gitmiş* miydi? Rooster gittiğini söylediğinden beri her gün bunu düşünüyordu. Reed'in Vineyard'ı terk ettiğine inanıyor muydu, inanıyorsa nereye gitmiş olabilirdi? Harper'ı arıyor muydu? Harper'ı arıyorsa nerede *arıyordu*? Nereye *gittiğini* düşünüyordu?

Ardı arkası kesilmeyen bu sorular yüzünden kafası allak bulaktı.

Reed'in aklına Nantucket hayatta gelmezdi. Çünkü Tabitha'nın orada oturduğunu ve Harper'la Tabitha'nın konuşmadıklarını biliyordu. Dahası, ne Vineyardlılar Nantucket'a ne de Nantucketlılar Vineyard'a giderdi. Ortada yazısız bir kural vardı sanki: Ya bir adayı seçecektiniz ya da diğerini.

Harper Ainsley'ye bakmaktan mutluydu çünkü bu sayede böyle düşüncelere kafa yoracak vakti kalmıyordu. "Hadi gidip dondurma alalım," dedi.

"Pharmacy'ye gidelim," dedi Ainsley. "Meyve Barı olmaz. Okuldan çocuklar oradadır şimdi."

"Tamam, Pharmacy olsun," dedi Harper.

Nantucket Pharmacy'nin kapısından girerlerken zil çaldı. Sevimli, eski moda bir yerdi. Önünde vinil ve krom tabureler olan

bir Formika tezgâh vardı. Ainsley'yle Harper oraya oturdular. Tezgâhın öbür ucunda, çavdar ekmeğinden yapılma kallavi bir ton balıklı sandviç yiyen gömlekli ve kravatlı bir adam vardı

Ainsley onu görünce, "Hey, sen!" dedi.

"Hey, Karabela!" Adam oturduğu yerden kalkınca Harper onun geçen hafta birlikte öğle yemeği yediği Ramsay olduğunu gördü. Ramsay Ainsley'yi kucaklayıp sıkıca sarıldı. Ainsley de başını Ramsay'nin göğsüne yaslayıp kollarını beline doladı. Ayrılmaları uzun sürdü, ayrıldıklarındaysa Harper Ainsley'nin gözlerinin dolduğunu gördü.

Ainsley lafı hiç dolandırmadan, "Okuldan uzaklaştırma cezası aldım," deyip ağlamaya başladı.

Ramsay onu yine kucakladı, pırpıpladı, başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Sende gelişme görüyorum," dedi. "Çünkü altı ay önce olsa okuldan uzaklaştırma cezası almayı hiç umursamaz, hatta gururla söylerdin. Hiç değilse artık aklın başına gelmeye başlamış."

"Merhaba Ramsay," dedi Harper.

Ramsay Ainsley'yi bırakıp Harper'a elini uzattı. "Hâlâ alışmadım," dedi. "Birbirinize tıpatıp benziyorsunuz."

Ainsley kâğıt mendille yüzünü sildikten sonra tezgâhın üzerine eğilip çikolatalı frappe istedi. Harper'a dönüp, "Sen ne istiyorsun?" diye sordu.

Harper Ramsay'nin tabağına baktı. "Bir paket cips," dedi. "Tuzluyu tatlıya tercih ederim."

"İşte şimdi masken düşerdi," dedi Ramsay. "Tabitha tatlıya bayılır."

"Yemek yediği zaman," dedi Ainsley.

"Yemek yediği zaman," diye onayladı Ramsay.

Harper'ın elinde sarı paketli Lay's belirdi. "Biz seni öğle yemeğinden alıkoymayalım," dedi. Saate baktı, dört buçuktu. "Daha doğrusu akşam yemeğinden."

"Öğle yemeğim," dedi Ramsay. "Son günlerde durmaksızın çalışıyorum."

“Biz de Harper teyzemle butikte çalışmaya başlayacağız,” dedi Ainsley. “Mary Jo Maryland’e taşınıyormuş, o yüzden yeni birini bulmamız lazım.”

“Vay be,” dedi Ramsay. “Ben Mary Jo’nun ebedi uykuya katlı kazakları yeniden katlarken yatacağını sanıyordum.”

“İş arayan bir tanıdığın var mı?” diye sordu Harper.

“Aslına bakarsan var,” dedi Ramsay. Gözlüğünü düzeltti. “Bana cep numaranı versene.”

“Tamam,” dedi Harper. Numarasını verdi, Ramsay de telefonuna kaydetti ama sonra Tabitha’nın eski erkek arkadaşına numarasını vermesinin yanlış olup olmadığını düşündü. “Kiminle görüşeceğim?”

Ramsay boğazını temizledi. “Adı Caylee,” dedi. “Caylee Kehane. Straight Wharf’ta barmenlik yapıyordu ama geçen hafta işten atıldı. Şu anda yana yakıla yeni bir iş aradığını biliyorum.”

“İşten mi atıldı? Neden?” diye sordu Harper.

“Denyonun teki poposuna ellemiş, o da adamın üzerine içki dökmüş,” dedi Ramsay. “Yönetim de onu suçlamış.”

“Bir dakika,” dedi Ainsley. “Birlikte olduğun kız değil mi o?”

“Birlikteydik,” dedi Ramsay. “Ama ayrıldık.” Harper’a bakış attı. “Sonuç olarak benden çok gençti.”

“Söyle beni arasın,” dedi Harper. Ramsay’nin eski kız arkadaşını Tabitha’nın butiğinde işe alabilir miydi? Orada kaldıkça başını daha çok derde sokuyordu. Ramsay’ye elini salladı. “Söz vermeyeyim ama sen bana bilgilerini yolla, ben de onunla bir görüşme ayarlayayım.”

Doğrusu Ramsay’nin Tabitha’ya tercih ettiği kadınla tanışmak ilginç olacaktı.

“Bir hafta sonu birlikte bir şeyler yapalım mı?” dedi Ramsay. “Sen, ben ve Ainsley. Yanımıza yiyecek alıp Ram Pasture plajına gidebiliriz. Birinin sana adayı gezdirmesi lazım.”

“Çok güzel olurdu,” dedi Harper. “Ama bizim işimiz var.”

“Haftaya pazar olmaz mı?” dedi Ramsay. “Butik kapalı olacak. Tatil günü sonuçta.”

“Bilemiyorum,” dedi Harper.

“Lütfen,” dedi Ainsley. “Gidelim lütfen.”

“Arkadaşlarıyla takılmak istemiyor musun?” diye sordu Harper.

Ainsley’nin yüzü asıldı. “Hayır.”

“Peki,” dedi Harper, Ramsay’ye. “Eğlenceli olacağı benziyor. Teşekkürler.”

Eve dönüş yolunda Ainsley sessizce frappesini yudumladı.

“Ramsay’nin eski kız arkadaşıyla görüşmek konusunda pek emin değilim,” dedi Harper. “Hele işe almak konusunda hiç.”

“Al bence,” dedi Ainsley. “Annem çıldırsın. Ramsay onunla çıkmaya başladığında annem *acayip* kıskanmıştı. Kız çok genç. Benden birkaç yaş filan büyüktür.”

“Haftaya pazar Ramsay’yle plaja gitme konusunda ne düşünüyorsun?” dedi Harper. “Gitmek istiyor musun? İstersen onu ekip sen, ben ve Balık gidebiliriz. Balık plajda çok eğlenceli oluyor.”

“Ramsay de gelsin,” dedi Ainsley. “Eskiden her pazar annem, o ve ben plaja giderdik. Hayatımda biraz olsun normalliğe ihtiyacım var.”

Harper güldü ama bu plaj planından pek memnun değildi. Tabitha’yla gençliklerinde, çoğu insan onların takas edilebilir olduklarını düşünürdü. Birbirlerine tıpatıp benzediklerine göre birbirlerinin tıpatıp aynı *olmaları*lardı. Ama Ramsay o kadar basit biri değildi, değil mi? Harper’ın Tabitha olmadığını, hatta yanından bile geçmediğini fark etmiş olmalıydı. Harper’ın sevip sevmediği şeyler, tutkuları ve hayat felsefesi Tabitha’ninkinden tamamen farklıydı. Ramsay şimdi anlamadıysa bile yakında anlardı.

Garaj yoluna dönüp arabadan indiklerinde Harper bu düşüncelerle o kadar meşguldü ki Ainsley çığlık atana kadar konuk evinin giriş kapısını fark etmedi bile. Ainsley çığlık atınca Balık da içeriden havlamaya başladı.

Kapı, veranda ve yassı taşlarla kaplı yol boydan boya çiğ yu-

murta bombardımanına tutulmuştu, orada en aşağı dört beş düzine yumurta vardı. Kavurucu güneşin altında kükürtlü osuruk gibi kokuyorlardı.

Harper öğürecek gibi oldu ama Ainsley'nin yanında kendini tuttu.

Sadie, diye düşündü. Sadie yerini bulmuştu. Yassı taşların üzerinde mavi tebeşirle şöyle yazılıydı: İĞRENÇ SÜRTÜK.

Ainsley o yazıyı görünce ciyakladı.

"Emma," dedi. "Emma'nın işi bu. Hatta Candace da bu işin içinde olmalı."

Harper gözlerini yumdu. Tabii ki Sadie Zimmer'ın işi değildi. Harper hayatında ilk kez ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu anladı: Ainsley için bütün kurşunların önüne atlamak, onu bütün saldırılardan ve hakaretlerden korumak istiyordu. O, yumurta saldırısıyla başa çıkabilirdi. Ama Ainsley, ısıldayan sandaletleri yumurta kabuklarını ezerek ve yumurta aklarının üzerinde kayarak, ağlaya ağlaya eve koştu.

Harper gözlerini yumup kendisine güç vermesi için evrene dua etti. Ama sonra kokuya daha fazla dayanamayarak çalılarının arasına kustu.

Hafta başında Caylee'yle, Caylee'nin önerisi üzerine Centre Caddesi'ndeki Lemon Press'te baş başa görüştü. Lemon Press'te Mocha Joe's kahvesi satılıyordu ve menüsü organikti. Harper'ın aşırı sağlıklı yiyeceklerle arası pek yoktu ama menüdekilerin ne kadar leziz görüldüğünü inkâr edemezdi. Caylee buzlu yasemin çayı ve birkaç çeşit avokado tostı istedi – kimisi kırmızı turpluydu, kimisi ata tohumu domatesliydi, kimisi katı haşlanmış yumurtalıydı. Yumurtayı görünce Harper'ın midesi kalktı, ateş bastı, başı döndü. Limonlu sıcak su istedi.

Caylee gençti –Ramsay için fazla gençti– ve doğal bir güzelliği vardı: uzun kahverengi saçlar, iri mavi gözler ve aşırı güzel olmasını engelleyen yamuk bir burun. Bileğinin iç kısmında pembe bir kurdele dövmesi vardı, Harper, *İhy, dövme*, diye dü-

şündü ama Caylee onun dövmesine baktığını görünce, “Üç yıl önce annemi meme kanserinden kaybettim,” dedi.

Harper’ın gözleri doldu. “Ben de yakın zamanda babamı kaybettim,” dedi. “Çok zormuş.”

Caylee masanın üzerinden uzanıp Harper’ın kolunu sıktı.

“İşe alındın,” dedi Harper. Tabitha’nın karşı çıkması umurunda değildi. Caylee butikte çalışacaktı. Enerjik biriydi ve ne giyse harika görünüyordu. Şen şakrak ve eğlenceliydi, işe ihtiyacı vardı, üstelik Harper kaç saat çalışmasını isterse o kadar çalışabilirdi – ne kadar çok çalışırsa o kadar iyiydi onun için. Aslında pek satış deneyimi yoktu ama önceki yazın tamamıyla o yazın başını Straight Wharf’ta barmenlik yaparak geçirmişti, dolayısıyla insanlarla iletişimi kuvvetli, müşteri hizmetleri becerileri olağanüstüydü. Dahası, ve belki de en önemlisi, arkadaşları vardı – çoğunluğunu ayrıcalıklı ailelere mensup, paranın hesabını tutmayan kızların oluşturduğu büyük bir arkadaş grubu vardı. Diğerleri de Nantucket’ta hizmet sektöründe çalışıyor, bir gecede yüzlerce dolar bahşiş kazanıyorlardı, eh, boş günlerinde yeni kıyafetlere ihtiyaç duyabilirlerdi.

Caylee mağazayı gezip her biri bir diğerinden şirin altı kıyafetini seçerken, “İnan bana, arkadaşlarımla Milly ya da Rebecca Taylor gibi markalar sattığınızdan hiç haberi yok. Yalnızca ERF satıyorsunuz sanıyorlar ki onları da bir tek annelerimiz giyiyor. Ama öyle olmadığını duyurmamız lazım. Parti vermemiz lazım,” dedi.

Meghan’ın, “Bak, bir daha söylüyorum. Tabitha burada parti vermenize hayatta izin *vermez*. Eleanor’dan bahsetmiyorum bile,” demesine rağmen partiyi cuma gününe ayarladılar.

“Üzerimizdeki ölü toprağını atmamız lazım,” dedi Harper. “Bize yeni bir imaj lazım.”

“Bize *müşteri* lazım,” dedi Ainsley. O da tıpkı Harper gibi Caylee’yi sevmişti, hatta çok sevmişti. Caylee iyi ve ilgili biriydi, bir abla gibiydi. Harper, Ainsley’nin ona çekilmesini anlayabili-

yordu. Ainsley'nin arkadaşı ihtiyacı vardı, özellikle de yumurta olayından sonra. Ama Harper Caylee'nin biraz fazla büyük olmasından endişe ediyordu. Caylee yirmi iki yaşındaydı ve arkadaşları geceleri barlara giden tiplerdi: Cru'ya, Nautilus'a, Boarding House'a, Chicken Box'a.

Harper otoriter görünmeden Ainsley'ye göz kulak olmak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Ainsley yatağının yanında hep bir bardak bulundururdu, Harper da her fırsatta bardağı kontrol eder, içindekinin votka değil su olduğundan emin olurdu. Ainsley'nin vitaminli su şişelerini de koklardı. Şimdiye kadar bir şey bulamamıştı.

Caylee Facebook sayfasında –bin yüz tane “arkadaşı” olduğunu söylediğinde Harper'ın ağzı açık kalmıştı– partinin duyurusunu paylaşmış ve gönderi linkini Mahon About Town isimli bir haber ve eğlence sitesine ve Nantucket BLACKbook isimli son derece ünlü bir bloga da göndermişti.

Harper bu konudaki şüphelerini belirttiğinde –gerçek bir davetiye göndermeleri ya da gazeteye ilan vermeleri gerektiğini düşünüyordu– Caylee güldü.

“Artık her şey sosyal medyadan hallediliyor,” dedi. “Sen bana güven.”

Mağazayı değiştirmek için ellerinden geleni yaptılar. Devasa kristal avizenin ışığını azalttılar. Dışarıda ısıllı güneş varken Tabitha neden parlak ışıkta ısrar ediyordu, Harper anlamış değildi; Eleanor'un gittikçe kötüleşen görme bozukluğundan dolayı ona imtiyaz tanıyor olsa gerekti. Mağazanın ortasındaki ayaklı masanın üzerinden kazakları kaldırdılar –yiyecekler oraya konacaktı– ve değer biçme koltuklarının yanına bir bar kurdular.

“Dökecekler,” dedi Meghan. “Amerika'daki bütün saygın mağazaların içeriye yiyecek içecek sokmamasının bir sebebi var. İnsanlar dökerler. Bunu isteyerek yapmazlar ama yine de dökerler. Tabitha halıyı daha bu bahar yeniletti. On sekiz bin dolara mal olduğunu ben biliyorum.”

Harper haliya baktı. Beş sent renginde, mat gümüştü. Müte-
vazı ciddiyeti istirdiye rengi duvarlara tam uyuyordu ama bu gü-
müş, kurşun ve griden oluşan renk paleti *yaşlılık* diye bağıyordu.
“Umurumda değil,” dedi Harper.

Parti akşamüzeri dört ile beş buçuk arasında yapılacaktı. Barmen
Caylee, votka, şampanya, mango, nektari ve kızılıktan Foxie
Roxie adında bir meyveli kokteyl yaptı. (*Kızılık*, diye düşündü
Harper. *Leke bırakacağı kesin.*)

Harper da üç çeşit dip soslu leziz mi leziz bir sebze tepsisi,
trüflü patlamış mısır ve Lemon Press’tekine benzer mini avo-
kado tostları hazırladı. İçki servisi yapacaklarından daha fazla
yiyecek hazırlasalar mı diye düşündü ama Caylee kıyafet dene-
yecek birinin fazla yemek yemeyeceğini ve insanların kafaları
güzelken para harcamaya daha meyilli olduklarını hatırlattı.

Caylee’yle Ainsley’nin hazırladığı çalma listesinde şu isim-
ler vardı: Beyoncé, Adele, Norah Jones, Alison Krauss, Miranda
Lambert, Diana Krall, Gwen Stefani. Göstermelik erkek olarak
da Prince.

Harper girişe bağladığı Balık’ın mağazanın en iyi temsilcisi
olmasını umuyordu. Sonuçta husky sevmeyen insan yoktu.

Saatler üç kırk beşi gösterdiğinde Harper o kadar gergindi
ki başı dönmeye başladı, serin ve karanlık depoya oturup başını
dizlerinin arasına koydu. Billy’nin anma töreni dışında son yıl-
larda hiç parti vermemişti, kaldı ki o tören de tam bir fiyaskoyla
sonuçlanmıştı. Harper kimsenin gelmeyeceğine emindi. İnsanlar
daha cazip ve eğlenceli yerlere giderken kapıdan içeriye şöyle bir
bakıp Harper’ı (mecbur olduğundan *the Roxie*’yi giyiyordu ama
diğerlerinden çok daha seksi olan kiraz kırmızısını seçmişti),
Ainsley’yi (beyaz Nanette Lepore fisto yazlık elbisesinin içinde
genç ve masum görünüyordu) ve Meghan’ı (mağazada satma-
dıkları ama artık içine girebildiği tek kıyafet olan ametist rengi
esnek tişört elbiseyi giyiyordu) göreceklerdi. Çaresizliklerine,
çırpınmalarına, ERF’nin soğuk taşa kazınmışçasına değiştirile-

mez imajını değiştirmeye çalışırken nasıl başarısız olduklarına şahit olacaktı.

Ama... Caylee'yi AG kot pantolonu, rengârenk desenli omzu açıkta bırakan Rebecca Taylor bluzu ve harika dolgu topuklu sandaletlerinin içinde, uzun saçlarını salık bırakmış, yanda tek ince örgüsüyle görecekt... ve onun gibi olmak isteyeceklerdi: Güzel, güler yüzlü, kaygısız.

Belki Caylee onları kurtarabilirdi.

Harper, Caylee'nin verdiği meyve kokteylinden bir yudum içti, içmesiyle de midesi bulandı. Zaten ayık kalsa daha iyi olurdu. Ainsley'yle Meghan gibi kendine bir bardak mineralli su doldurdu. Dörde beş kala Balık'ın boynuna lacivert bir bandana bağlayıp balonları saldı. Caylee de müziği açtı.

Meghan inleyerek başını ellerinin arasına aldığında, Harper, Tabitha burada olsa ne diyeceğini hayal ettiğini biliyordu.

Ama, diye düşündü suyunu içerken, Tabitha burada değil.

Dördü eyrek geçe mağazada yirmi beş kişi vardı, bunlardan yarısı ya kıyafet deniyor ya da soyunma odalarının boşalmasını bekliyordu. Dahası insanlar gelmeye devam ediyorlardı. Caylee önüne gelene meyveli kokteyl dağıtırken Ainsley de millete önerilerde bulunuyordu.

"Size LBD zarafeti lazım ama kızıl saçlı olduğunuzdan orman yeşilini denemenizi tavsiye ederim," diyordu birine. Eleanor'un boşanmasının hemen ardından tasarladığı ipek elbiseyi gösterdi. Meghan, Harper'a, Tabitha'yla beraber o elbiseye Orta Yaş Krizi adını verdiklerini söylemişti. Yeni boşanmış kadınlar ile kocasının ihanetini yakalamış kadınlar arasında oldukça popülerdi. ("Tabitha öyle kadınları bir kilometre öteden fark edebiliyor," demişti Meghan. "Hiç şüphem yok," diye yanıtlamıştı Harper.)

Meghan şimdi kasada satışları kaydediyordu. Her satışın ardından neşesi biraz daha yerine geliyordu. "İşe yaradı," dedi. "İnanamıyorum."

İnsanlar hâlâ geliyorlardı. Bazıları Caylee'nin arkadaşlarıydı – onu görünce çılgık atıyor, onu kucaklıyor ve Straight Wharf'ta onu ne kadar özlediklerinden bahsediyorlardı ("Yeni adam tam bir fiyasko. Pabucumun barmeni!"). Bluzunu, pantolonunu, ayakkabılarını ne kadar beğendiklerini söylüyorlardı.

Caylee de, "Hepsi burada satılıyor," diyordu.

Kalabalık kalabalığı doğurur; herkes olayın döndüğü yerde olmak ister. Balık, başının ve sırtının okşanmasını seve seve kabul ediyor, kıvrıp poposunun üzerine koyduğu kuyruğunu her yeni gelen müşteriye sallıyordu. İlgi odağı olmaya bayılırdı. Biri önüne bir avuç patlamış mısır döküyor, bir başkası avokado tostunu yediriyordu. Harper daha sonra kusacağından emindi ama iyi gidişatı bozmak istemiyordu. İçeride Joan Osborne "Midnight Train to Georgia" söylüyor, kadınlardan bazıları da ona eşlik ediyordu.

"Partiye gel!" dedi bir erkek sesi. Harper arkasına dönüp baktı. Ramsay'ydı. Âdeti olduğu üzere yine bir Kennedy kuşeni gibi giyinmişti: Kolları düzgün biçimde kıvrılmış mavi çizgili gömlek, plaj topu desenli lacivert kravat, kumaş pantolon ve çorapsız Gucci makosen ayakkabı. Ramsay sırtıttı. "Mağazayı hiç bu kadar kalabalık görmemiştım. Hiç. Yarıya kadar bile," dedi. Harper'ın omzunun üzerinden Meghan'a baktı. "Ne diyorsun, Meg? Bugünden önce tek seferde en fazla müşteri sayısı kaçtı, beş miydi?"

"Dört," dedi Meghan. "Onun da sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

"Eh, Caylee sağ olsun," dedi Harper. "Onu tavsiye ettiğin için çok teşekkürler. Bu parti onun fikriydi, zaten senin de gördüğün gibi, partinin odak noktası o." Birlikte Caylee'nin etrafını saran genç ve güzel hanımlara baktılar; Caylee'yi ne kadar sevdikleri apaçık ortadaydı. Harper onu kıskandığını fark etti – ama kendi için değil, Tabitha için kıskanıyordu. Ramsay'yi bırakan o olsa bile Caylee kadar genç ve güzel biriyle çıkmaya başladığını görmek kolay olmamalıydı.

“Caylee iyi bir çocuk,” dedi Ramsay. Hem sesi hem de bakışları babacandı. “Yirmi iki yaşında biriyle çıkmanın eğlenceli olacağını sanmışım. Tabii bir de kardeşini gıcık etmek istemiş-tim...”

“Anlıyorum,” dedi Harper.

“Ama daha ziyade bebek bakıcılığı yapmak gibiydi. Sarhoş olunca ağlıyor.”

“Herkes ağlamaz mı?” dedi Harper.

“Dahası sürekli açıklama yapmam gerekiyordu,” dedi Ramsay. “Van Morrison’ın kim olduğunu bilmiyordu. *Bob Dole*’un kim olduğunu bilmiyordu. Gerçi nereden bilsin ki? O başkanlığa adaylığını koyduğunda Caylee daha bebektir.”

“Doğru,” dedi Harper, aklına Drew gelmişti. Zavallı Drew ona olan aşkını itiraf etmiş, Facebook durumunu “ilişkisi var” diye güncellemişti. “Eh, bu butiğin onun gençlik enerjisine ve taze fikirlerine ihtiyacı var.”

“İşe yaramasına sevindim,” dedi Ramsay. “Ben hem size destek olayım hem de pazar günkü pikniği hatırlatayım diye uğradım. Öğlen gelip seni ve Ainsley’yi alırım.”

“Ya,” dedi Harper. Plaj randevusu onu hâlâ huzursuz ediyordu ama paçasını kurtaracak bir bahane de bulamıyordu. “Tamam.”

Ramsay giderken Ainsley’ye öpücük attı. “Pazar günü görüşürüz.”

Partideki tek erkek Ramsay değildi. Saatler beşe gelirken mağazaya her türden erkekler gelmeye başladı. Kimisi restoran çalışanıydı –beyaz gömlekleri ve bellerine bağladıkları önlükleri hâlâ üzerlerindeydi– ama balıkçı teknesinden ve golf sahasından çıkagelen erkekler de vardı. Bir de, Ramsay’nin ofisinden fırlamış gibi görünen gömlek ve kravatlı bir çocuk vardı. Bu erkekler Caylee’nin ikram ettiği meyveli kokteyli utangaçça kabul ediyor, sonra kız arkadaşları için alabilecekleri bir şey var mı diye çekingen bir tavırla mağazayı dolaşıyorlardı. Çoğu ne baktığını bil-

miyordu. *Kaç beden alsam?* 44 beden etekle 37 numara ayakkabıya bir arada bakıyorlardı. Ainsley yardımcı olmaya çalışıyordu, Caylee de öyle –bu adamlardan bazılarını ve sevgililerini tanıyordu– Meghan da kasada plansız satın almalarla ilgileniyordu. Plansız satın alma stratejisini içi el kadar dantel tangalarla dolu kocaman bir cam kavanozla başlatmışlardı; Meghan mağazadan çıkan her erkeğe en az bir tane satıyordu.

Derken Prince’ten “Kiss” çalmaya başladı. Mağazada toplu bir çılgılık koptu ve kadınlar dans etmeye başladılar. Ainsley iPod’un başına koşup DJ’liğe soyundu. Çok geçmeden mağaza Güney Kumsalı’nın sabahın saat üçündeki hâline dönüşüverdi.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan Meghan, “Gittikçe daha inanılmaz bir hâl alıyor,” dedi.

Harper Ainsley’yi mutlu görünce başarılı olduğunu hissetti. Tabitha’yla Eleanor partiye bozulabilirlerdi, Harper’ın soytarıllık ve hoppalıkla ERF markasını ucuzlattığını söyleyebilirlerdi ama Ainsley’nin yüzündeki ifadeye karşı çıkamazlardı.

Ne var ki, tam da Harper kendini tebrik ederken, Ainsley’nin dudaklarındaki gülümseme, köprüden atlayan biri kadar hızlı düştü. Harper bakışlarını takip ederek girişe baktı. İki kız kol kola içeriye giriyordu. Biri koyu renk saçlıydı, diğeri kıvılcık sarı, ikisi de tıpkı Ainsley gibi yaşından çok büyük görünüyordu. Koyu renk saçlı olan doğrudan kokteyllere uzandı ama Caylee tepsiyi geri çekti. “Üzgünüm ama önce kimliklerinizi görmem lazım.”

“Bedava partide?” dedi koyu renk saçlı kız. “Hem de yorgun anne butiğinde yapılan bedava partide?”

Harper gidip o küçük cadının çaresine bakacakken Ainsley ondan önce davrandı.

“Emma,” dedi. “Candace.”

“Aa, Ainsley!” dedi Emma şaşırılmış gibi yaparak. “Biz de Candace’a elbise bakmaya gelmiştik. Teddy bu akşam onu yemeğe çıkaracak da.”

Ainsley başıyla onayladı. Harper çenesini nasıl cesurca dik

tuttuğunu görebiliyordu. *Sağlam dur*, diye düşündü. *Üstesinden gelebilirsin.*

‘ Nereye gideceksiniz?’ diye sordu Ainsley.

Candace omzunu silkti. “Ventuno’ya.”

“Güzel seçim,” dedi Ainsley.

“Teddy bugün Candace’a çiçek yolladı,” dedi Emma. “Gece bir tanesini saçına takmasını istedi. Sence de dünyanın en romantik şeyi değil mi?”

Ainsley’nin bakışları sertleşince –vay canına!– Harper ürperdi. O an tıpkı Tabitha’ya benzemişti. Harper neyin geldiğini biliyordu: *Siktir git, Emma.*

Durma, diye düşündü. *Söyle gitsin.*

Ama Ainsley ağzını açamadan, “Hollaback Girl”ü bastırarak kadar yüksek bir çığlık koptu. Çığlıkla birlikte dans da birden kesti. Çığlığı atan Meghan’dı. Bacaklarını açmıştı, bacaklarının arasından ERF butiğin gümüş rengi pahalı halısının üzerine şarıl şarıl su akıyordu.

“Suyum geldi!” diye bağırdı. “Bebek geliyor!”

TABİTHA

Oak Bluffs'ta feribottan inerken duyduğu özgürlük hissine inanamıyordu. Çok uzun bir süredir ilk defa kimseyle ilgilenmesi gerekmiyordu – ne annesiyle ne de kızıyla. *Canı* ne isterse yapabiliirdi. Başına buyruk hareket edebilirdi. Bu ilk kez oluyordu.

Öte yandan Harper yıllarca öyle yaşamıştı. Onun başında da Billy vardı ama Billy'yle Eleanor kıyaslanamazdı bile. Billy baskı yapmaz, taleplerde bulunup durmaz, varsayımlarla hareket etmezdi; erişilmesi imkânsız beklentileri yoktu. Harper çok rahat yaşamıştı.

Tabitha, Oak Bluffs'ta Circuit Bulvarı'nda ilerlerken tabelasında BU GECE CANLI MÜZİK VAR yazan Ritz adında bir mekânın önünden geçti, geçerken mangalda pişmiş hamburgerlerin ağız sulandırıcı kokusunu aldı.

Hamburger. Canlı müzik. Tabitha eşyalarını Billy'nin evine bırakıp Ritz'e akşam yemeğine gidecekti. Bunu düşünmek bile yeni biri gibi hissetmesine sebep oldu.

Billy'nin evi sahiden de kötü durumdaydı. Leş gibi sigara ve köpek kokuyordu –Tabitha Balık'ın konuk evinin her yerine işeyip tüklerini döktüğünü hayal edince ürperdi– üstelik baştan sona pejmürde, salaş, eski moda ve çirkindi. Billy hep iyi para kazanmış olmasına karşın bu paranın tek kuruşunu bile evine harcamamıştı anlaşılan. Evdeki eşyalar baldırı çıplakların bayılacağı türdendi. Televizyon koltuğu – öyk! Mutfak – ıyk!

Tabitha düzenli kişiliğiyle bilinirdi. İlk katı gezip Harper kabul ederse yapacağı değişiklikleri not aldı: halıları toplat, ahşap döşemeyi elden geçirt, mutfakı yenile (yemek yapmasa bile mutfak

yenilemek Tabitha'nın en büyük hayaliydi), her yeri boyat, tuvalete yeni klozet ve lavabo taktır, yeni aydınlatma armatürleri al (Billy adada geçirdiği yirmi yılda yalnızca en gudubet armatürleri bulmuş, bulmakla kalmayıp bir de onları kendi evine takmıştı sanki) ve yeni eşyalar sipariş et. (Houzz! Wayfair! One Kings Lane! Tabitha yıllarca geceleri geç saatlere kadar bu web sitelerini inceleyerek bir gün döşeyeceği odaların hayalini kurmuştu.)

Üst kata çıkıp babasının odasının ve eskiden Harper'ın kaldığı lila odanın durumuna baktı; Hootie & the Blowfish posterleri hâlâ duvarda asılıydı. Üçüncü yatak odasında, yani Tabitha'nın eski odasında, o korkunç bej halıfleks hâlâ duruyordu ama duvarlar açık maviye boyanmıştı. Kendisi yıllar önce orada kalırken hangi renkti? Hatırlamıyordu. Derli toplu yatağın tepesindeki pencere arka bahçeye bakıyordu. Günün bu saati oda bol bol akşam güneşi alırdı. Billy aşağıdaki yemek masasını kullanmak yerine bu odayı çalışma odası yapabiliirdi. Olmadı, başka evlerdeki gibi, el sürmeyeceği egzersiz aletlerini ya da kullanılmayan eşyalarını buraya yığabiliirdi. Ama oda temizdi ve yatak dışında boştu, âdetâ Tabitha'nın geri dönmesini bekliyor gibiydi.

Tabitha gözlerini yumdu, yumar yummaz da gözyaşları boşandı. *Buradayım, babacığım, dedi içinden. Bak, geldim.*

Tabitha birtakım araştırmalar yaptı: Billy'nin banka hesabında doksan iki bin doları vardı. Aklındakileri gerçekleştirebilmesi için o paranın tamamını kullanması, biraz da kendi hesabından eklemesi gerekiyordu. Ainsley'nin iki yıl sonra üniversiteye gideceğini düşününce gözü korktu ama satıştan elde edeceği gelirle hesabından aldığı parayı yerine koyabilecekti, hem bütün işle o ilgilendiğinden kendine maaş da alacaktı. Tek gereken Harper'ın onayıydı. Harper evin yenilenmesini istemiyordu çünkü o ürkek ve hayal gücünden yoksun biriydi. Tabitha'nın neler yapabileceğini idrak edemiyordu.

Tabitha yemeğe gitmeden evvel Harper'la Ainsley'yi arayıp Vineyard'a geldiğini haber vermesi gerektiğini hatırladı.

Ama ne Ainsley ne de Harper telefona cevap verdi. Aslında Tabitha şaşırmadı. Butik cuma günleri gece geç saatlere kadar açık olurdu, onlar da şimdi butikte çalışıyor olmalıydı. Tabitha butiği aradı ama orada da açan olmadı. Bunun üzerine Tabitha'nın içine kötü bir his doğdu. Derken, bir an sonra, Meghan onu cep telefonundan aradı. Depodaydı – Tabitha bunu sesinin yankı yapmasından anladı.

“Tabitha?” dedi Meghan.

“Kızım ile konuşabilir miyim lütfen?” dedi Tabitha. “Ya da kardeşimle?”

“Şey,” dedi Meghan. “Şu anda meşguller.”

“Meşguller derken?” dedi Tabitha. Bunun, *İşten erken çıkıp Gazebo'ya kokteyl içmeye gittiler*, demenin daha usturluğu olduğunu düşündü. Sinirinden ve hırsından titremeye başladı. Ainsley'yi Harper'a emanet etmemeliydi.

“Müşterilerle ilgileniyorlar,” dedi Meghan.

“İkisi de mi?” dedi Tabitha.

“İkisi de,” dedi Meghan. “Şu anda hıncanın doluyuz.”

“Hıncanın dolu musunuz?” Kulağa kandırmaca gibi geliyordu. Tabitha butiği idare ettiği onca yılda bir kez olsun hıncanın dolduğunu görmemişti. Ürün yelpazesini ne kadar genişletmeye çalışırsa çalışsın orası hıncanın dolacak türde bir yer değildi. EFR butik şehirdeki sanat galerisine benziyordu; oraya yalnızca meraklı ve ciddi alıcılar gelirdi. Dahası, Eleanor indirim reyonu açmayı kabul etmiyordu. Eleanor'a göre indirim demek “rezillik” demekti. Oysa ERF markasına ait bütün parçalar klasik zamansızlığa, yani asla ayağa düşürülmemesi gereken bir niteliğe sahipti. Ara sıra bir grup süslü kadın birinin devasa yatından inip butiğe gelir ve birbirleriyle rekabet içinde alışveriş yaparlardı ama 2008'deki ekonomik krizden sonra bu tarz alımlar da yavaş yavaş yok olmuştu. “Yani bana ikisinin de orada olduğunu ama telefona gelemeyecek kadar meşgul olduklarını mı söylüyorsun?”

“Aynen öyle,” dedi Meghan. “Sen mağazanın telefonunu ara-

dığında ben de bir müşteriyle ilgileniyordum.” Duraksadı, o duraksadığında Tabitha müzik ve insan sesleri duyduğunu sandı; sonra havlama sesi duydu. Köpek mi vardı orada? Daha neler, yanlış duymuş olmalıydı. “Yani kapatmam lazım...”

“Tamam,” dedi Tabitha. Hâlâ ikna olmamıştı ama midesi gurulduyordu ve akli hamburgerlerle canlı müzikteydi. Meghan’a hamileliğinin nasıl gittiğini sormalıydı ama alacağı cevapla geçesini mahvetmek istemiyordu. Meghan iş başında olduğu süreçte mağazada köpek olmasını, ürünlerin indirimde sokulmasını ya da başka herhangi bir protokolün bozulmasını dert etmesine gerek yoktu. Ama Meghan doğuma gittikten sonra iş değişecekti. “İkisinden biri müsait olur olmaz beni arasın lütfen. İkisi de olur.”

“Tamamdır,” dedi Meghan. Telefonu bir an önce kapamak istiyor gibiydi.

Tabitha telefonuna bakakaldı. *Mağaza için korkmalı mıyım?* diye merak etti. Muhtemelen korkmalıydı ama istemiyordu. Ritz’e gidecekti.

Yabancı bir yerde yalnız başına dışarı çıkmak tuhaf bir deneyimdi ama Tabitha çekingen davranmak yerine kendini enerji dolu hissediyordu. Rahat görünmek için günlük kıyafetler –beyaz AG pantolon ve pembe-turuncu Trina Türk boyundan bağlamalı bluz– tercih etmiş, saçını atkuyruğu toplamış ve hafif bir makyaj yapmıştı.

Ritz Kafe, dışarıdan bakıldığında batakhaneye benziyordu. Tabitha bunu sorun edecek miydi? Mekâna karşı züppelik yapacak mıydı? Hayır. Yüzüne en iyi aksesuarı olan gülümsemesini takınıp içeriye girdi.

Bar karanlıktı, duman altıydı ve ağzına kadar doluydu. Tabitha neredeyse arkasını dönüp gidecekti – FJ40’ının güvenli kollarına, Vineyard Haven’a, Billy’nin evine. Ertesi gün de Nantucket’a. Ama o sırada bir gitar tıngırtısı duydu. Dönüp baktığında kot pantolon ve Mocha Mott tişörtü giyen bir adamın önünde mikrofonla bir taburenin üzerinde oturduğunu gördü. Arkasın-

daki kara tahtada şöyle yazıyordu: VINEYARD'IN BİRİCİĞİ FRANKLIN PHELPS. Vineyard'ın biricigi Franklin Phelps Tabitha yaşlarındaydı ve inanılmaz seksiydi. Koyu renkli, kabarık saçları, kahverengi gözleri vardı ve gitarını bir dizinin üzerine gelişi güzel koymuştu. Vineyard'ın biricigi Franklin Phelps Tabitha'yı görüp de el sallayınca Tabitha, *Beni tanıyor!* diye düşündü.

Ama sonra anladı.

Franklin, James Taylor'dan "Carolina in My Mind" çalmaya başlayınca mekânda alkış tufanı koptu.

Kalabalığa rağmen barda boş bir tabure vardı. Tabitha oraya oturup barmene gülümsedi. Barmen, içten bir gülümsemesi olan zeki bakışlı genç bir kadındı.

"Selam Harper," dedi. "Çoktandır görünmüyorsun! Bira ve sert içki veriyorum."

Tabitha genç kadını düzeltecek oldu. *Ben Harper değilim.* Ama bar çok gürültülüydü ve bu kız Harper'ı sahiden de seviyorsa benziyordu, o yüzden başıyla onaylamakla yetindi. Bira ve sert içki mi? Elbette! Tabitha hayatı boyunca bira ve sert içki içmemişti. Belki de çok şey kaçırmıyordu.

İçkiler geldi – uzun bir pilsen bardağı dolusu köpüklü bira ile küçük bir bardak dolusu morumsu kahverengi sıvı. Tabitha çaktırmadan bardağı burnuna götürüp kokladı.

Olamaz, Jägermeister.

Tabitha ağlamamaya çalışarak bardağı kafasına dikti, peşinden tadını bastırın diye birasından büyük bir yudum aldı. Göğsü hemen ısındı. O sırada Vineyard'ın biricigi Franklin Phelps Cat Stevens'tan "Wild World"ü çalmaya başlamıştı ki o şarkı Tabitha'nın en sevdiği şarkılardan, duyar duymaz hayran çılgılığı attı. Fakat ağzından öyle bir ses çıkması onu o kadar utandırdı ki birasından biraz daha içti.

Demek, diye düşündü, Harper olmak böyle bir şeymiş.

Barda yanına bir adam oturdu. Uzun boyluydu ve zengin züppesi yakışıklılığı vardı. Kırmızı beyaz pötikare gömlek giyip kol-

larını kıvırmış, dışarıda hava karanlık olmasına rağmen üzerinde banka ismi yazan bir golf şapkası takmıştı.

"N'aber güzel hanımefendi?" dedi.

Tabitha gözlerini devirdi.

Şapkalı Adam, "Turiste benziyorsun," dedi. Barmene işaret etti, barmen de önüne cin tonik koydu. Adam içkinin çoğunu bir yudumda içti. "Turist misin? Dur sen söyleme, ben tahmin edeyim. New Canaanlısın, değil mi? Ya da yok, Greenwichlisin!"

Tabitha alındı. Ortada turist gibi görünen, en olmadı buranın yerlisi değilmiş gibi görünen biri varsa o da bu adamdı. Siyah ker-tenkele kordonlu Audermars Piguet saati takıyordu ki Tabitha o saatin fiyatının beş sıfırlı olduğunu biliyordu. Adamın tipi ömür boyu ayrıcalık, özel okullar ve para, para, para diye bağırıyordu.

"İkisi de değil," dedi Tabitha. "Nantucket'ta oturuyorum."

Şapkalı Adam başını geriye atarak güldü. "Şu tesadüfe bak!" dedi.

Tabitha tek kaşını kaldırdı. Tesadüf mü? Bu adamı tanıyor muydu?

"Ben de Nantucketli sayılırım!" Tabitha gözlerini yumdu ve açtığı anda o denyonun gitmiş olmasını diledi. Ama... gitmemişti. Adamın yanı sıra bir shot daha Jägermeister gördü, birdenbire önünde belirivermişti. Hiç duraksamadan bardağı kafasına dikti.

"Nantucket'ı bilirim," dedi Şapkalı Adam. "Chicken Box'a gittim. Oraya hiç gittin mi? Harika bir bar, canlı müzik de var ama tavuk yok. Bir parça bile tavuk yok."

Müzik durunca kalabalığın gürültüsü arttı. Tabitha bu adamdan kurtulmak istiyordu, sarhoş olduğu belliydi. Ama o yanındayken hiç değilse konuşacak biri vardı, o yüzden ona son bir şans daha verecekti. "Çoktandır the Box'a gitmedim," dedi. Barın arkasındaki mutfığa baktı. Orada çalışan biri var mıydı? "Hâlâ hamburger siparişi alıyorlar mı acaba? Açlıktan ölüyorum."

Şapkalı Adam'ın kulağı kesinlikle onda değildi. "Kocan ne-rede?"

"Evli değilim," dedi Tabitha.

“Dul musun?” dedi Şapkalı Adam. “Şöyle sağlam bir nafa-kayla Nantucket’a heyecan aramaya mı geldin yoksa?”

Bu kadarı yeter, diye düşündü Tabitha. Canına tak etn :şti. Adam o kadar denyoydu ki Kaptan Peter yanında melek kalırdı. *Bütün iyi, normal erkekler nereye gitti?* diye düşündü. Düzgün bir mesleği, zeki bir espri anlayışı ve şefkatli bir yüreği olanlar nere-deydi? *Kendi yuvalarındalar,* diye düşündü. *Eşleriyle ve uslu çocuk-larıyla beraberler.* Bir barda onun gibi birini aramadıkları kesindi. Dolayısıyla gündüz biriyle tanışması gerekiyordu. Yelkencilğe başlayabilirdi... ya da golfe.

Şapkalı Adam’dan bir an önce kurtulması gerekiyordu ama bar tıka basa dolu olduğundan kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Derken Tabitha omzunda bir el hissetti. Dönüp baktığında, gi-tarını boğulmuş bir kaz gibi boynundan tutan Franklin Phelps’i gördü.

“Harper,” dedi Franklin. “Buradan temelli gittiğini sanıyor-dum.”

Şapkalı Adam içkisinin kalanını bir dikişte bitirip tabureden kalktı, rüzgârda sallanan bir dal gibi sallanarak, “Hop, turistle ben konuşuyordum,” dedi.

“Geri bas, dostum,” dedi Franklin Phelps. Şapkalı Adam’ı dirseğiyle iterek taburesine oturdu. Sonra sevimli garsona el edip, “Caroline, bir Guinness, bir shot da Jameson alabilir miyim lütfen?” dedi.

Bira ve shot, diye düşündü Tabitha. Kısacık bir anlığına olayı kavramaya başladığını hissetti.

Şapkalı Adam omuzlarını dikleştirdi. “Orası benim yerimdi.”

“Evine git, kardeşim,” dedi Franklin. “Sarhoşsun.”

“Sen kocası mısın?” dedi Şapkalı Adam. Sonra köpekbalığı bakışlarıyla Tabitha’yı süzdü. “Yoksa sadece yatağa attığın biri mi?”

Franklin Phelps birden ayağa kalktı. Şapkalı Adam’ı tuttuğu gibi barın öbür ucuna fırlatınca adam mikrofonla beraber Frank-lin’in taburesinin üzerine düştü. Yerden kalkmaya çalışmadı bile.

"O adam Tripp Malcolm," dedi barmen Caroline. "Tea Lane'in sonundaki kocaman evin sahibi."

'Aman...' -Franklin Phelps Guinness'ten bir yudum alıp Tabitha'ya göz kırptı, ardından viskisini kafaya dikti- "çok umurumda. Yazlıkçılardan nazını çekemem."

Tripp Malcolm ayağa kalkıp bir boğa gibi Franklin'in üzerine atıldı. Ama Franklin birasını alıp kenara çekilince bara çarptı, çarptığı yerde bardak kırıldı.

"Bu kadarı yeter! Çık dışarı, Tripp!" Caroline, Franklin'le Tabitha'ya bakarak başını salladı. "Ben de yazlıkçıların nazını çekemem."

Franklin Tabitha'yı işaret etti. "Harper'ın içkilerini bana yaz. Biz gidiyoruz."

Tabitha sabaha karşı saat üçte yabancı bir yatakta... Franklin Phelps'in yanında uyandı.

Sahiden oluyor, diye düşündü. Franklin'in kolunu sıktı, Franklin de uyanıp Tabitha'nın kıcına elledi. Tabitha bir bacağına onunkinin üzerine attı. Sahiden oluyordu!

Franklin Tabitha'nın çenesini kaldırıp onu öptü. "Senden önce hiçkimseyi bu kadar istemedim."

Tabitha bunun doğru olmasını diledi. Çünkü onun için öyleydi. Wyatt'la seksin tadını hepi topu sekiz hafta çıkarabilmiş, sonrasında hamile kalmıştı. Wyatt'tan ayrıldıktan sonra Eleanor'un arkadaşının oğlu Monroe'yla çıkmıştı. Monroe kibardı, dengiydi ama fazla züppeydi; ikisi de banyo yapmadan seks yapmaya yeltenmezdi. Bu da seks hayatlarının nasıl olduğunu açıklamaya yetiyordu.

Ramsay'ye gelince, onunla olan seks hayatı bir süre gayet güzel gitmiş fakat sonra hem fiziksel hem de duygusal açıdan yorucu olmaya başlamıştı. Ramsay onu memnun edeceğim diye kendini paralıyordu. Neredeyse eline bir anket tutuşturmadığı kalmıştı. Üstte olmayı mı yoksa altta olmayı mı daha çok seviyordu? Yoksa yüzüstü mü tercih ederdi? Işıklar açık mı kalsındı

kapalı mı? Masaj yağını beğenmiş miydi? Orgazmları perşembe günküden daha mı az şiddetliydi? Çünkü Ramsay'ye göre perşembe günü daha çok zevk almıştı. Dahası, Ramsay içkili; ken seks yapmayı sevmezdi çünkü bir yerde alkolün kadınların sinir uçlarını uyuşturduğunu okumuştı ve Tabitha'nın vasatın altında bir deneyim yaşamasını istemiyordu – Tanrı korusun, hatırlamayacağı bir gece yaşamasını hiç istemiyordu. *Şaka mı bu?* diye düşünmüştü Tabitha. Gecenin ilerleyen saatlerinde duvara karşı seks yapmayacaksan içmeye gitmenin ne âlemi vardı? Alkol insana cesaret verirdi; ayıkken yapmaktan utanacağınız şeyleri *sarhoşken* deneyebilirdiniz. Ama Ramsay öyle düşünmüyordu.

Tabitha Franklin'i öpmekten ziyade tadına bakıyor gibiydi, çok geçmeden adamı yiyip bitirmeye başladı. Franklin canlıydı – terli, tuzlu, güçlüydü. Kollarını sımsıkı tutuyordu, muhtemelen morartacaktı. Boynunda öyle bir yeri emiyordu ki Tabitha acı verici bir zevkle kavruluyordu. Franklin'in parmakları meme uçlarını bulduğunda inledi. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. İçi tatlı bir arzuyla dolmuştu; bağdırmamak, küfretmemek, kendini kaybetmemek için zorlamasına gerek yoktu. Bacaklarını Franklin'in beline doladı. Ve hayatında ilk kez kendini hayvani içgüdülerinin kollarına bıraktı. O bir kadındı, Franklin bir erkekti, çiftleşiyorlardı, her şey normaldi, doğaldı. Nasıl olmuştu da daha önce seksi hiç böyle görmemişti? O zamana kadar seksin hep tadını çıkaracak ya da katlanılacak bir şey olduğunu düşünmüştü ama bir keşif olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Ta ki şimdiye kadar. Ta ki Franklin'e kadar.

Sahiden oluyor.

Onu daha yeni tanıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Birbirlerine uyuyorlardı. Bir yapbozun parçalarıymışçasına iç içe geçmişlerdi. Franklin'in elleri Tabitha'nın belini sımsıkı kavramıştı; Tabitha Franklin'in üzerinde zıpladı, zıpladı, ta ki ikisi de çılgılık atana kadar. Sonra bitkin bir hâlde Franklin'in kucığına yığıldı.

“Sen bu dünyada gördüğüm en güzel kadınsın,” dedi Franklin.

Tabitha güldü. “Ya kardeşim? Tıpkı bana benziyor.”

“Sen Harper’dan çok farklısın,” dedi Franklin. “Daha kibar, daha akli başında, daha zarıfsın. İnanmayacaksın ama aslında birbirinizden ne kadar farklı olduğunuzu görebiliyorum.”

“Öyleyizdir,” dedi Tabitha. Circuit Bulvarı’na çıktıklarında ona Harper değil Harper’ın ikizi olduğunu söylemişti.

A, demişti Franklin. *İkizi olduğunu duymuştum.*

Adım Tabitha Frost, demişti Tabitha da. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı için kusura bakma.

O zaman Franklin uzanıp elini tutmuştu. *Deli misin? demişti. Bu gece aldığım en iyi haber bu.*

Franklin Tabitha’nın çenesini tuttu. “Harper’ı eve getirmezdin. Bunu bilmeni istiyorum. Onunla arkadaşlık...”

“Arkadaştık mı?” dedi Tabitha.

“Arkadaştık, hâlâ öyleyiz sanırım. Bilmiyorum. Son zamanlarda bazı tartışmalı kararlar aldı...”

“Babamızın doktoruyla yatıyormuş,” dedi Tabitha.

“Reed Zimmer,” dedi Franklin kısık sesle.

“Sen biliyor musun?” dedi Tabitha. “Vineyard’daki herkes biliyor mu?”

“Hemen hemen,” dedi Franklin.

“Ben Harper değilim,” diye fısıldadı Tabitha.

“Biliyorum,” dedi Franklin. “Görebiliyorum.” Beatles’tan “Here Comes the Sun” söylemeye başladı. Sesi o kadar berrak ve içtendi ki Tabitha da söylemek istedi. Söyledi de. O an öylesine romantikti ki Tabitha kendini sesinin güzel olduğuna inandırdı. Bitirdiklerinde –duu du duu du– başını Franklin’in göğsüne yasladı, Franklin de onun omzunu okşadı.

“Bir şey diyeyim mi?” dedi Tabitha.

“De,” dedi Franklin.

“Açlıktan ölüyorum.”

“Yerinden kıpırdama,” dedi Franklin.

Sabahın dördünde yediği en güzel yemekti bu, hatta hayatında yediği en güzel yemekti, nokta: Franklin, Portekiz ekmeği arasında ekşi kornişon turşulu ve yaban turbu soslu pastırmalı ve İsviçre peynirli sandviç yapmış, ekmek altın rengine dönüp peynir eriyene kadar sandviçleri tavada kızarmıştı; böylece ortaya müthiş, vıcık vıcık bir lezzet şöleni çıkmıştı. Sandviçlerini yatakta yemişlerdi, Franklin iki kutu da buz gibi kola açmıştı, ilk yudum o kadar keskin ve köpüklüydü ki Tabitha’nın gözleri yaşarmıştı.

Sandviç inanılmaz lezzetliydi. Tabitha, “Sahiden güzel yemek yapıyormuşsun,” dedi ağzı doluyken. Birçok sebepten ötürü annesinin şu an onu göremediğine seviniyordu. Çarşafa düşen turşu parçasını alıp ağzına attı. “E, peki *sen* kimsin?”

Franklin George Phelps: Sadie adında, kendinden on sekiz ay küçük bir kız kardeşi vardı. Annesi Lydia ile babası Al Phelps hâlâ evliydi. Katama’da, babasına ailesinden kalan bir evde oturuyorlardı, eskiden babasının ailesi o evi yazlık olarak kullanırdı. Ama Al’la Lydia evi kış koşullarına göre tadilat ettirip Franklin’le Sadie’yi orada büyütmüşlerdi. Al otuz beş yıl boyunca Martha’s Vineyard Lisesi’nin müdürlüğünü yapmıştı, Lydia ise turtacıydı. Şimdilerde kışları Vero Beach’e gidiyorlardı.

“Vineyard’da yaşayanların bipolar olmaması inanılmaz,” dedi Franklin. “Bu ada yazın başka, kışın başka yer oluyor.”

“Nantucket da öyle,” dedi Tabitha. Ama o bu durumu çoğunlukla Ainsley’nin yaramazlıklarına bağlardı. Kışları sessiz ve sıkıcıydı. Hava dışarı çıkamayacak kadar soğuk olurdu ama evde de yapacak bir şey olmazdı. Bütün dükkânlar kepenk kapatır, herkes adayı terk ederdi. Yazlarıysa tam tersiydi, yapacak bir sürü şey olur, onca şeyi yapacak vakit bulunmazdı. Tabitha durmaksızın çalışırdı ve hemen her gece katılması gereken bir

davet çıkardı. Nantucket'a gelenler hep zenginler ve ayrıcalıklı insanlardı, çocuklar bile. Özellikle de çocuklar! Ailelerinin yatları, uyuşturucuları ellerinin altındaydı. Ainsley ve Emma gibi kızlar onlara ayak uydurmakta zorlanırdı, Tabitha farkındaydı.

Franklin çoğu çocuktan iyi yetiştiğini söyledi. Futbol takımında iç açık pozisyonunda oynamış, sınıfından üç çocukla kurdukları garaj grubunda vokallik yapmıştı.

"Çok can yaktın desene," dedi Tabitha. O zamana kadar yatığı onca kızı düşününce kıskançlığa boğuldu. Vineyard'daki bütün güzel kızlarla yatmış olmalıydı. Tabitha Franklin'den o kadar büyülenmişti ki onun kadar çekici kimseyi düşünemiyordu – ne Clooney ne Pitt ne de Downey Jr.

"Bir kız arkadaşım vardı," dedi Franklin. "Yedinci sınıftan üniversite üçüncü sınıfın ikinci dönemine kadar aynı kızla çıktım. Adı Patti Prescott." İcini çektiğinde Tabitha kalp yarası sesini tanıdı.

Tabakları şifonyerin üzerine koyup battaniyenin altına girdi. "N'oldu Patti'ye?"

"Çok zekiydi," dedi Franklin. "Williams'a gitti. Ama sonra... üçüncü sınıfın yarısında eve döndü. Ben o zaman bir dönemliğine Londra'da okuyordum. Depresyonla savaştığının farkındaydım çünkü bazı günler yataktan çıkamazdı. Onu ankesörlü telefondan arardım ama ancak birkaç dakika konuşabiliyordum. Ailesi onu bir psikiyatriste yolladı, psikiyatrist ona ilaç yazdı, öyle olunca durumu iyiye gidiyor sandılar."

Tabitha battaniyeyi çenesine kadar çekti. *Sen hiç birini kaybettin mi?*

"Ailesinin garajında canına kıydı," dedi Franklin. "Karbon monoksit zehirlenmesi."

"Tüh," dedi Tabitha. "Çok üzüldüm."

"Zor bir süreçti," dedi Franklin. "Uzunca bir süre kendimi suçladım."

"Kendini mi suçladın?" dedi Tabitha. "Neden?"

"Eve dönmeliydim," dedi Franklin. "Eve dönüp onu kurtar-

malıydım. Ama yapmadım. Hampstead'teki Flask'ta bira içip ragbi oynamakla ve Regent's Park'ta para karşılığında şarkı söylemekle meşguldüm. Sanırım ailesi de beni sorumlu tuttu. Burası küçük bir ada; buradaki herkes beni tanır. Sanırım pek çok insan beni sorumlu tuttu."

"Hayır," dedi Tabitha. "Kesinlikle senin suçun değildi."

"Sorun değil," dedi Franklin. "Dedikodu bu adanın ayrılmaz bir parçası ama burası benim yuvam. Burayı seviyorum." Sonra Tabitha'nın başı dönene kadar onu öptü. *Sahiden de oluyordu.*

Uyandığında gün ortasıydı ve Franklin gitmişti.

Yine de, "Merhaba?" diye seslendi. Banyonun kapısı açıldı; Franklin'in diş fırçası bir bardağın içinde lavabonun kenarında duruyordu. Önceki gece eve geldiklerinde evi gezecek şansı olmamış, hatta aklma bile gelmemişti ama tek diş fırçası görünce rahatladı. Franklin dediği gibi bekârdı. Bunu sahiden o mu *demmişti*? Yoksa kendi mi öyle varsaymıştı? Komodinin üstüne baktı: Sandviç tabakları orada yoktu.

Yataktan çıkıp kıyafetlerini topladı. Beyaz pantolonu bir sandalyenin üzerindeydi, Trina Turk boyundan bağlamalı bluzu yerde buruş buruş yatıyordu. Tabitha bunu daha önce hiç yapmadığını dürüstçe söyleyebilirdi: Neredeyse hiç tanımadığı biriyle –tamam, neredeyse değil, hiç tanımadığı biriyle– yatıp, sonra bu hiç tanımadığı birinin evinde uyanıp önceki gecenin kıyafetlerini giymek ve evin yolunu aramak zorunda kalmamıştı hiç.

Neredeydi?

Pencereden bakınca sokakta FJ40'ını gördü. *Evet!* diye düşündü. Franklin'in arabayı oraya getirmeyi teklif ettiğini hatırladı.

Üzerini giyindikten sonra sessizce aşağıya indi. "Merhaba?" diye seslendi. Evden çıt çıkmadı. Oturma odasından geçerken üzeri farklı doku ve desenlerde yastıklarla bezeli yosun yeşili kadife bir kanepe gördü. *Kadın eli mi değmiş?* diye düşündü. Mutfağa bir demlik kahvenin yanı sıra el çantasını (şükürler olsun!)

buldu, yanında da bir not kâğıdı vardı. Üzerinde şöyle yazıyordu: *İşe gitmem gerek. Harika gece için teşekkürler! Öptüm.*

Tabitha notu tezgâhın üzerine bırakıp çantasında cüzdanını ve telefonunu aradı. İkisi de yerindeydi.

Notu yeniden okudu. *İşe gitmem gerek.* Franklin nerede çalışıyordu? Ona söylemiş miydi? Gitar çalmaktan başka işi var mıydı? Bir dönem Londra'da okumuştı ama ne okuduğunu söylemiş miydi? Tabitha ne sürdüğünü görmemişti. Eve geldiklerinde garaj yolunda araba ya da kamyonet var mıydı? Hiç hatırlamıyordu. Ama olmalıydı yoksa işe nasıl gidecekti?

Harika gece için teşekkürler! Eh, sahidten harika bir geceydi ama teşekkür etmesi Tabitha'ya kendini kötü hissettirdi. Franklin yeniden görüşmek istediğine dair hiçbir şey yazmamış, telefon numarasını bırakmamıştı.

Tabitha üzüldüğünü inkâr edemezdi.

Tek gecelikti, dedi kendi kendine. Onun için hayatının en iyi gecelerinden biri olması Franklin için de öyle olduğu anlamına gelmezdi. Erkekler bu tür eğlenceleri pek ciddiye almazlardı.

Peki ama o dediği şey? *Daha önce hiç kimseyi bu kadar istemedim.* Eve getirdiği her kadına aynını söylüyordu muhtemelen. Neden söylemesindi ki? Son derece etkili bir sözdü. Peki ona gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemesi? Sandviç yapması? O cennetten çıkma sandviçi gönlünü fethettiği bütün kadınlara yapıyor muydu? Gönlünü fethettiği başka kadınlar da mı vardı? Adam *bar da* şarkı söylüyordu – tabii ki vardı!

Peki ona Patti Prescott olayını anlatması? Ona nazik, şefkatli kalbini açmıştı. Gerçek, ciddi bir konuşma yapmışlardı; *samimi* bir konuşma yapmışlardı.

Tabitha, Franklin'in ne kendi numarasını bırakmadığına ne de ondan numarasını istemediğine inanabiliyordu. Bunu bu kadar dert ettiğine de inanamıyordu. Franklin muhtemelen onun hep böyle şeyler yapan bir kadın olduğunu düşünüyordu. Onun için dün gecenin bir önemi yoktu. O hâlde neden Tabitha için olsundu? Daha fazla kafasına takmayacaktı.

Kendine bir fincan kahve doldurdu. Benekli seramik sürahi-
de krema vardı, şekerlik ağzına kadar doluydu. Buzdolabını ve
mutfak dolaplarını karıştırası geldi. Oturma odasındaki bütün
fotoğrafları incelemek, ailesinin, hatta varsa Patti Prescott'ın fo-
toğraflarına bakmak istedi. Ama Franklin'i bir daha görmeye-
cekse ne anlamı vardı?

Kahveden bir yudum alıp gerisini tezgâhın üzerine bıraktı.
Böylece Franklin fincanı gördüğünde onu hatırlamak zorunda
kalacaktı. Telefon numarasını da bırakası vardı ama öyle yaparsa
fazla istekli görünürdü, hem sonraki birkaç günü acaba arayacak
mı diye tasalanarak geçirmek istemiyordu.

Sonuçta orası küçük bir adaydı. Franklin onu görmek isterse
bir yolunu bulurdu.

Billy'nin evine döndüğünde ne Ainsley'nin ne de Harper'ın ara-
dığını fark etti. Saat daha dokuzu on geçiyordu ve butik ondan
sonra açılıyordu, yani şimdi orada kimse yoktu. Tabitha, Ains-
ley'nin de Harper'ın da gerçeği söyleyeceğine inanmadığından
Meghan'ı aradı.

Meghan beşinci çalışın ardından telefonu açtığında sesi hiç
olmadığı kadar yorgundu. "Alo?"

"Meghan?" dedi Tabitha. "Benim, Tabitha. Sen iyi misin?"
Meghan'ı uykudan uyandırmışa benziyordu ama o gün 1 Tem-
muz Cumartesi'ydi. Mağaza açık olacaktı ve Meghan'ın mağaza-
da olması gerekiyordu.

"İyiyim," dedi Meghan. Sonra duraksadı. "Ben anne oldum."

"Ne oldun?" dedi Tabitha. Sonra anladı. "Aman Tanrım! Be-
bek mi doğdu?"

"Dün gece saat sekizde," dedi Meghan. "Minicik bir oğlan.
Adını David Wayne Mitzak koyduk. Dört kilo yüz kırk gram ve
elli sekiz santim doğdu."

Tabitha'nın gözleri istemsizce doldu. Meghan için çok ama
çok mutluydu fakat aklına Julian gelmişti. "Nasıl sevindim bile-
mezsin, Meghan. Tebrik ederim."

“Teşekkürler,” dedi Meghan. Sonra yine duraksadı. “Galiba partiyi duydun?” dedi.

“Parti mi?” dedi Tabitha. Hem neşesi hem de hüznü bir anda kesiliverdi. “Ne partisi?”

“Ay, affedersin. Ben sandım ki... Yani, bebeğin doğduğunu bilmeyince ben de mağazada verdiğimiz parti yüzünden aradın sandım.”

Tabitha burnundan soluk verdi. Baş ağrıyordu ve her ne kadar Franklin’in üzerindeki kokusunu kaybetmek istemese de banyo yapması lazımdı. Daha önce bir erkek için böyle hissettiği olmuş muydu? Hayır, hiç olmamıştı. Ama *mağazada verdiğimiz parti* lafının karşısında geceden kalma hazzı bile önemini yitirmişti.

“Mağazada verdiğimiz parti derken?” diye sordu sakince.

“Bilgin olsun, ben senin izin vermeyeceğini biliyordum,” dedi Meghan. “Bunun berbat bir fikir olduğunu söyledim ama oybirliğiyle beni susturdular.”

“Kim oybirliği yaptı?” dedi Tabitha. “Harper, Ainsley ve Mary Jo mu?”

“Mary Jo adadan ayrıldı,” dedi Meghan. “Harper söylemedi mi? Marissa’yla Scott onu sonunda Maryland’e götürdüler.”

Nihayet, diye düşündü Tabitha. Ama bu küçük haber içini sarmaya başlayan korkuyu bastırmaya yetmedi. “Sen şu partiyi anlat, Meghan.”

“İyi haber, parti sayesinde mağazada yaya trafiği oldu,” dedi Meghan. “Ama *bayağı* kalabalık bir yaya trafiği oldu. Suyum gelmeden önce altı bin dolardan fazla fiş kestim.”

“Suyun partide mi geldi?” dedi Tabitha. “Suyun *mağazada* mı geldi?”

“Bildiğin haliya boşalttım,” dedi Meghan. “Çok özür dilerim, Tabitha. Harper bugün halı yıkamayı arayacağını söyledi. Yalnızca suyum geldiğinden değil, dökülmelerden ötürü de.”

“Dökülmeler?” dedi Tabitha. En sevmediği kelime de buydu.

“Meyveli kokteyl dağıttık,” dedi Meghan. “Adı Foxy Roxie kokteyli. İçinde kızılçık suyu vardı.”

“Kızılılık suyu!” dedi Tabitha. Meghan’ın daha birkaç saatlik bebeğiyle hastanede olduğunu hatırlayınca sesini alçalttı. Meghan’ı üzüp sütünün ekşimesine sebep olmak istemiyordu. Kendini Billy’nin televizyon koltuğuna attı. Koltuk tüysüz fare kadar çirkin olmasına karşın rahattı. Tabitha koltuğun onu yutmasını diledi.

“Bir de patlamış mısır vardı,” dedi Meghan. Sesi canlanmaya başlamıştı; öyle olunca, Tabitha, gammazcı rolünü sevdiğini düşündü – ya da hormonları devreye girmişti. Veyahut Meghan, Tabitha’yla Eleanor’un ona yaptıkları tüm kötülüklerin intikamını almak için son yedi yıldır Tabitha’ya bu minvalde kahredici bir haber vermeyi bekliyordu. “Harper da farklı farklı sosları olan avokadolu tostlar yaptı. Çok güzeldiler. Müzik de vardı. Hareketli müzikler. Millet dans etti. Beyoncé, Prince çaldı.”

Tabitha gözlerini yumup Ainsley’nin Snapchat’ini hayal etti: Harper’la Ainsley saçma derecede pahalı halının üzerine dökmeden hemen önce kızılıklı kokteyllerini tokuşturuyorlar, Meghan sözü geçen haliya suyunu boşaltana kadar ağzına avokadolu tost dilimleri dolduruyor, çiftler soyunma odalarında *Tanrı bilir neler* yapıyorlar. Kadınlar “Little Red Corvette”le dans edip stilettolarının topuklarıyla mısır patlaklarını artık boku çıkan haliya yapıştırıyorlar. Tabitha, Harper’ın, Nantucket’in en kutsal, en zarif mağazasında, fiyatları yedi yüz ile bin dört yüz dolar arasında değişen elbiselerin arasında kudurmayı uygun bulmasına neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu ama şaşırmıştı. Zira Harper için bile şaşılacak bir mantıksızlıktı bu.

Billy’nin koltuğundan kalktı. O kadar öfkeliydi ki sakindi. Bu sakinliği onu bile korkuttu. Yapması gereken belliydi: İlk feribota atlayıp Nantucket’a geri dönmeliydi. Ama bunu Meghan’a söylemeyecekti çünkü Meghan Harper’ı uyaraabilirdi. Oysa Tabitha onu gafil avlamak istiyordu.

İçindeki Doris Day’i uyandırıp *que sera sera* tavrını takındı. “Neyse, iyi tarafından bakalım, hiç değilse Mary Jo’nun yerine yeni birini alabileceğiz.”

“Birini aldık zaten,” dedi Meghan, sonra duraksadı.

“Aldık mı?” dedi Tabitha. “Kimi?”

“Bence Harper’ı arasan daha iyi olur,” dedi Meghan.

“Kimi aldık, Meghan?” dedi Tabitha.

“Karnını doyurayım diye bebeği getiriyorlar. Sana fotoğraflarını atarım. Aradığın için teşekkürler, Tabitha. Hoşça kal!” Telefonu kapattı.

Meghan’ın ismi ekrandan silinirken Tabitha telefona baktı. Harper işe yeni birini almıştı ama anlaşılan işe aldığı kişi Tabitha’nın hoşuna gitmeyecekti. Tabii ki Tabitha’nın hoşuna gitmeyecekti! Hemen şimdi eve dönüp dizginleri yeniden ele almalıydı.

Tuhaf olan şeydi ki – hayır, basbayağı inanılmaz ve de beklenmedik olan şeydi ki... Tabitha bunu yapmak istemiyordu. Bırak Harper mağazayı batırsın! Bırak Eleanor’un kaçınılmaz öfkesiyle yüzleşsin. Bırak annemizin on yıllar önce kurduğu, uğruna Billy’yle evliliğini feda ettiği ERF markasını lekelesin!

Tabitha’nın umurunda değildi. Bu kez durumu kurtarmaya çalışmayacaktı. Harper’ı hedef alan bir tokadın daha kurbanı olmayacaktı. Kılını bile kıpırdatmayacaktı. Sonuçta Harper’la bir anlaşma yapmışlardı. Harper Nantucket’ta olanlarla, kendi de Vineyard’da olanlarla ilgilenenecekti. Harper Tabitha’ya sormadan işlere kalkışmıştı... şimdi aynını Tabitha da yapacaktı. Harper’a sormadan babasının evini yenileyecekti!

Bu düşünceyle enerji bulan Tabitha oturma odasını boydan boya süzdü. Bu kurbağayı prene çevirecekti.

AINSLEY

Kendini hain ve kalleş gibi hissediyordu ama Harper teyzesi pazar sabahı Meghan'a bebek hediyesi vermeye –sadece iki saatlik sancıyla David Wayne Mitzak'ı doğurmuştu– hastaneye giderken Ainsley migrenin tuttuğunu söyledi.

“Uyumam lazım,” dedi.

Harper ona kuşkuyla baktı.

“Lütfen,” dedi Ainsley. “Saat daha sabahın sekizi, üstelik bugün pazar.”

“Meghan'ı benden daha uzun zamandır tanıyorsun,” dedi Harper.

“Gıcığın teki,” dedi Ainsley. “Şaka şaka. Benden çok selam söyle. Ama yani kim oğluna Wayne adını koyar? Sessiz kovboy filmlerinden fırlamış gibi.”

Harper başını salladı. “Plajı ekemezsin ama söyleyeyim,” dedi. “Ramsay öğlen gelecek.”

“İyi,” dedi Ainsley. “O zamana hazır olurum. Ama şimdi uyumam lazım.”

“Sana göz kulak olsun diye Balık'ı burada bırakıyorum,” dedi Harper.

Ainsley battaniyeyi başına çekti.

Harper garaj yolundan çıkana kadar bekledi, sonra olur da bir şey unuttuğu için geri döner diye yedi dakika daha bekledi. Sonra yataktan çıkıp şortunu giydi, sandaletlerini ayaklarına geçirdi. Balık sahiden de kapının ağzında bekliyordu ama o bir köpekti, insan değildi, onu ispiyonlayamazdı.

Ainsley kapıdan çıktı. Balık havladı.

Ainsley koşarak büyükannesinin evine gitti. Felipa Boston'a büyükannesinin yanına gitmişti, dolayısıyla saklanacak kimse yoktu. Önce servis arabasına baktı. Önceden aldığı Grey Goose'un yerine yenisi konmamıştı. Bu sefer Mount Gay'i ya da Johnnie Walker Black'i götürmeyi düşündü ama teyzesi onların kokusunu alabilirdi; o riske giremezdi.

Böylece bodrum kata indi. Saatler on beş geçe ötmeye başladı; Ainsley büyükannesinin Evening in Paris parfümünün kokusunu içine çekti, annesi de bu parfümü kullanırdı. Bu, baskıcılarının kokusuydu.

Seamless'ın bodrum katı tıpkı morga benziyordu; tek farklı, orada ölümler yerine başsız terzi mankenlerinin ikamet etmesiydi ki Ainsley çocukluğundan beri o şeylerden çok korkardı. O kadar karşı çıkmasına rağmen Tabitha bir tanesini de sohbet malzemesi niyetine *oturma odalarına* koymuştu. Ainsley rüyasında canlandıklarını ya da yana yakıla kayıp başlarını ve uzuvlarını aradıklarını filan görmüş olsa gerekti yoksa korkusuna başka bir sebep bulamıyordu. At kılı kumaş ve köpükten yapılma olduklarını biliyordu ama ona deforme vücutları hatırlatıyorlardı.

Eskiden arkadaşlarıyla Nantucket'ın pek çok mezarlığından birinin önünden geçerken yaptıkları gibi nefesini tuttu ve cansız mankenlerin arasında bordum kadın karşı duvarına koştu, Eleanor orada kasa kasa içki saklardı.

Bir şişe Grey Goose aldı. İki şişe alsam mı diye düşündü ama bir şişe aldı. Sonra, onu sessizce yargılayan cansız mankenlerin arasında, merdivene koştu.

Ainsley, Eleanor'un salon penceresinin ince beyaz tülünün ardında Caylee'nin mandalina rengi cipini gördü. Peşinden Caylee'nin kendisini gördü, üzerinde zümrüt yeşili *the Roxie* vardı. *The Roxie* orta yaşa hitap eden bir elbiseydi ama Caylee her nasılsa onu bile kendine yakıştırmıştı. Ayaklarındaki ten rengi rugan topuklular sayesinde bacakları upuzun görünüyordu. Saçları düz ve parlaktı, çekik form güneş gözlüğü takıyordu.

“Selam!” diye seslendi dışarıya çıkarken.

Caylee el salladı ve topuklularıyla çakıl taşlarının üzerinde Ainsley’ye doğru koştu. “Selam canım!” Ama Grey Goose şişesi- ni görünce yüzü asıldı. “Ne yapıyorsun, Ainsley?”

Ainsley şişeyi havaya kaldırdı. “Shot içeceğim,” dedi. “Şaka şaka. Portakal sulu kokteyl yapacağım. Sen de ister misin? Brunch’a mı gidiyordun?” Ainsley Caylee’nin yüzlerce arkadaşı olduğunu biliyordu, hepsi de eğlenceli insanlardı, dahası çalış- madığı zamanlarda Caylee’nin hayatı içkiler, yemekler, konser- ler, plaj partileri ve brunch’lar arasında geçiyordu. Ainsley bir an evvel büyümek için sabırsızlanıyordu.

“Kiliseden dönüyorum,” dedi Caylee. Arkasından bir buket ortanca çıkardı. “Kadının biri Ana Cadde’de bunları satıyordu, görünce aklıma sen geldin.” Yenilgiye uğramış gibi buketi indir- di. “Eski arkadaşlarının o şekilde mağazaya gelmesi kötü oldu, biliyorum... ama Ainsley, içki içemezsin. Sen daha on altı yaşın- dasın.”

Ainsley’nin ağzı açık kaldı. Caylee’nin bunu sorun ettiğine inanamıyordu.

“Ben ciddiylim, Ainsley,” dedi Caylee. “O şişeyi aldığın yere geri koy.”

“Şişe benim,” dedi Ainsley.

“Hayır, senin değil,” dedi Caylee. “Büyükannenin evinden çıktığına göre ondan çalmışsın...”

“Ben hiçbir şey *çalmadım!*” dedi Ainsley. “Burada oturuyo- rum.” Yutkundu, sanki boğazında ceviz kalmıştı. “Sen artık git bence. Yürü. Mülkümden çık.”

“Seve seve,” dedi Caylee. “Ama Harper’ı arayıp söyleyece- ğim, bilmiş ol.”

“Ne diyeceksin?” dedi Ainsley. Meydan okurcasına şişeyi kaldırdı. Esasında o kadar kızgın, o kadar *kırgındı* ki şişeyi yere çalası vardı. “Bu benim!”

“Ainsley.”

“Seni arkadaşım sanmıştım!” dedi Ainsley. Gözleri doldu ama Caylee’nin önünde ağlamayı hiç istemiyordu.

Derken Caylee birdenbire kollarını ona doladı. “Hey,” dedi. “Ben senin arkadaşınım. O yüzden votkayı yerine koyman için diretiyorum. Ben yanında gelirim.”

Ainsley derin bir nefes aldı. Caylee’ye, ona hiçbir şey *diretme*yeceğini söylemek istedi. Caylee onun patronu değildi; Caylee onun annesi, teyzesi ya da ablası değildi. Caylee’nin butikte çalışması bile yanlıştı. Kovulması, annesine açacağı bir telefona bakardı. Ama Ainsley ağzını açar açmaz hıçkırıklara boğuldu. Çok öfkeli, çok ama çok kırgındı. Teddy’nin ondan ayrılması yetmiyormuş gibi bir de okuldan uzaklaştırma cezası almış – transkriptinde nasıl görünecekti?– ve arkadaşlarının ihanetine uğramıştı. Emma’yla Candace evini yumurtalamışlardı, daha ne olsun! Ama ona rağmen, o ikisi ERF butiğe geldiklerinde, Ainsley kalkıp umutlanmıştı. Butikte verdikleri partinin havalı olduğundan şüphe yoktu. Hatta Ainsley onları kapıda görünce arkadaşlarını yeniden kendine çekecek kadar havalı olabileceğini düşündü. Oysa onlar Teddy’yle Candace’tan bahsederek Ainsley’yi zehirli oklarıyla yaralamaya gelmişlerdi. Teddy Candace’ı akşam yemeğine Ventuno’ya götürecekti; Graham amcasının orada garsonluk yapan kız arkadaşı Marcella şarap sipariş etmelerine müsaade edeceğinden Ainsley’yi götüreceğine söz verdiği bir yerdi orası. Ya da belki de Teddy yüksekte atmıştı – muhtemelen öyleydi ama şarap olmasa bile mum ışığı, mis gibi İtalyan yemekleri ve Teddy olacaktı, Candace’ın elini tutup saçındaki çiçeğe hayran hayran bakacaktı.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi annesi yanında yoktu, büyükannesi yanında yoktu, babası telefonlarına dönmüyordu. Kimin başına kalmıştı? Harper teyzesiyle Ramsay’nin. Ainsley ikisinin de ona acıdığına emindi.

Caylee’nin onu büyükannesinin evine çıkan merdivene yönlendirmesine izin verdi. O Grey Goose’u servis arabasına koyar-

ken Caylee kapıda bekledi. Sonra çantasından bir mendil çıkarıp Ainsley'ye verdi, Ainsley de gözlerini sildi.

"Sen de bizimle Ram Pastura'a gelsene," dedi.

"Bugün arkadaşlarla Nobadeer'a gideceğiz," dedi Caylee. "Hem Ramsay plaj pikniğinizde beni istemez."

"Neden istemesin?" dedi Ainsley. "Hâlâ arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi Caylee. "Ama sanırım teyzenle ilgileniyor."

"Teyzemle mi?" dedi Ainsley.

"Ben öyle sezdim," dedi Caylee.

"Aa," dedi Ainsley. Nasıl düşüneceğini bilemedi. Ramsay'yi deli gibi özlüyor, tekrar hayatında olmasını istiyordu ama teyzeyle çıkması adil olmazdı. Zavallı Tabitha! "Şey, bunlar için teşekkürler." Çiçekleri kokladı. "Uğradığın için de sağ ol."

"Haftaya bir gün beraber kahvaltı edelim mi?" dedi Caylee. "Harika bir yer biliyorum. Hatta gizli yerim sayılır."

"Tamam," dedi Ainsley. Davetin onu bu kadar heyecanlandırmamasından dolayı utandı – sonra Caylee'nin onu yardıma muhtaç biri, hiç arkadaşı olmayan, dışlanmış bir ergen olarak gördüğünden endişe etti. Aslında Caylee'yi geri çevirebilirdi çünkü kahvaltı etmezdi: Ama yalnızlığı galip geldi. "Çarşamba olur mu?"

HARPER

Ram Pasture'a Harper'ın Bronco'suyla gitmeye karar verdiler.

"Bu tam bir plaj arabasıymış," dedi Ramsay. "Sonunda ben de havalı çocuklardan olabileceğim."

"Çok beklersin," dedi Ainsley.

Arabaya doluşurlarken Harper kendini bir ailenin ferdi gibi hissetti. Ramsay baba figürüydü, o anne, Ainsley çocuk, Balık da köpek. Garip bir histi. Harper kimsenin annesi değildi, Ramsay kimsenin babası değildi, Ainsley artık çocuk sayılmazdı. En azından Balık köpekti. Bu kadar eğreti olduklarından olsa gerek Harper'a eğlenceli gelmişti – rol yapmak gibiydi. Ramsay yanlarına üç tane sandalye, yarım düzine havlu, *New York Times*'in pazar sayısını, son çıkan Carl Hiaasen romanını ve bir de frizbi aldı. Frizbiyi görmek bile Balık'ın sevinçle havlamasına yetti.

Harper yiyecek ve içeceklerden sorumluydu. Izgara tavuklu sandviç, klasik piknik salatası, şekerli şeftali dilimleri ve misket limonlu kurabiye yapmıştı. Soğutucuyu şişe şişe suyla doldurmuştu.

Ramsay ona kese kâğıdına sarılı bir şişe verip, "Bir de bu," dedi.

Rock Angel roze şarabıydı. Harper gözlerini devirdi. "Sen de mi?"

"Bütün zarif kadınların plajda roze içmeyi sevdiklerini sanıyordum. Kardeşin bayılıyor."

"Ben kardeşim değilim," dedi Harper. "Normalde bira içerim ama son günlerde midem bir tuhaf." Doğrusu o sabah kahvaltıdan sonra az kalsın kusacaktı; dönme dolaptan yeni inmiş gibi sürekli başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

“Yine de yanımıza alalım,” dedi Ramsay. “Lütfen?”

Harper şişeyi kese kâğıdından çıkarıp soğutucuya koydu. İçkiyi mesele etmemeye karar vermişti. O gün güzel geçecekti. O gün, masal kitaplarından fırlamış gibi bir aile olacaktı; çatışmayan, kusuru olmayan, mazisi bulunmayan.

Madaket Yolu’nda giderlerken Ramsay Harper’a sola döneceği yeri gösterdi. Barret Çiftliği’nin toprak yoluna saptılar; Harper’a küçükken fotoğraflarını gördüğü Afrika ovalarını hatırlatan bir düzlüğün ortasından geçen yol dolambaçlı ve hafif engebeliydi. Orası Vineyard’a hiç benzemiyordu. Vineyard’da her yer tepelik ve ağaçlıktı – hem çam ormanları vardı hem de kışın yaprak dökener. Vineyard’a kıyasla Nantucket, uzaktaki masmavi okyanusu görmeyi kolaylaştıran maki bitki örtüsüne sahip düz bir yerd. Solda bir göl ve mis gibi pembe çiçekleriyle *Rosa rugosa* çalıları vardı. Harper tepede daireler çizen bir kızıl kuyruklu şahin gördü. Harper, o şahinin Vineyard’ın on yedi kilometre batısına hiç gidip gitmediğini merak etti.

Reed’i özlüyordu. Acısı hiç dinmiyor, yüreği sızlıyor, içi acıyordu. Reed Vineyard’dan taşınmış, hastanede çalışmayı bırakmıştı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Harper’ı düşünüyordu mu? Harper’dan başka bir şey düşünüyor muydu? Sadie nerede olduğunu biliyor muydu? Onu arıyor muydu? Konuşuyorlar mıydı? Hastaneden temelli mi ayrılmıştı? Yoksa kovulmuş muydu? Kovulduysa başka yerde çalışacak mıydı, çalışacaksa nerede çalışacaktı?

Yemek yiyor muydu? İçki içiyor muydu? Sigara içiyor muydu? Kitap okuyor muydu? Bisikletini sürüyor muydu?

Harper hayatını mahvetmiş miydi? Reed onu suçluyor muydu? Asıl bilmek istediği buydu. İlişkileri –daha doğrusu yasak ilişkileri– ortak verilmiş bir karardı, o da Harper kadar suçluydu ama Reed bu düşüncesizliklerinin bedelinin Harper’dan daha ağır ödediğini düşünüyor olabilirdi.

Harper ona kendisinin de ağır bedeller ödediğini söylemek

istiyordu. İşini kaybetmişti. Zaten kötü olan şöhretini hepten mahvetmişti. Ama canını en çok yakan onu kaybetmesiydi.

İlişkilerinin Billy'nin ölümünün ardından kendiliğinden bitip bitmeyeceğini düşündü. Onları bir araya getiren durumlar değişmiş olacaktı. O zaman ortak noktaları kalacak mıydı?

"Bugün çok sessizsin," dedi Ramsay, Harper'ı daldığı yerden çıkararak.

Harper ona gülümsedi. "Affedersin," dedi. "Düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?" diye sordu Ramsay.

Harper dikiz aynasından baktı. Ainsley yüzünü Balık'ın boy-nuna gömmüş radyoda çalan şarkıyı mırıldanıyordu.

"Her zamanki şeyleri," dedi.

Plaj muhteşemdi – iki yana da upuzun uzanan geniş bir kum şeridi vardı, uzakta yalnızca birkaç kişi görünüyordu. Dalgalar kumsalı dövüyordu. Balık suyun kenarına koşup mutlulukla, rahatlamayla havladı. Okyanusu özlemişti.

Ramsay çizgili şemsiyeyi kurup sandalyeleri yerleştirdi. Harper'ınkini güneşe koydu, üstüne iki tane düzgünce katlanmış havlu, kol dayanağındaki bardaklığa da soğuk bir şişe su bıraktı. Ainsley havlusunu kuma serdi, ardından sevinç çılgınlıkları atarak suya koştu.

Harper da aynını yapıp yaklaşan dalgaya daldı. Sezonu daha yeni açıyordu ve su müthişti. Tabitha'yla beraber Wyonegonic Kampı'nda Moose Göleti'nde yüzerek geçirdikleri tüm o yazların sonucunda soğuk suya alışmış, hatta daha çok sever olmuştu. Ufka bakarak yüzdü. Hava o kadar açıktı ki uzakta Vineyard'ı görebiliyordu.

Chappy. Gördüğü, Chappaquiddick'in sahil şeridiydi.

Brendan, Drew ve Reed... hepsi oradaydı.

Yüzünü yeniden kıyıya döndü. Ainsley sudan çıktı, çıkarken de Ramsay'ye su sıçrattı. Ramsay gözlüğünü çıkarmıştı; şimdi daha genç görünüyordu, öyle ki Harper onu en iddialı rozetler-

le bezeli İzci üniforması içinde hayal edebiliyordu: ilkyardım, vatandaşlık, cankurtaranlık. Ramsay gözlerini kısarak Harper'a doğru el salladı.

Gün ilerledikçe Harper kendini daha iyi hissediyordu – daha sakin, daha kendindeydi. Ramsay'yle birlikte karınlarını doyurmak için şemsiyenin altına oturdular. Ainsley havlusunun üzerinde yüzükoyun uyuyakalmıştı, Harper da, anne rolünü devam ettirerek, yanmasın diye sırtını ve omuzlarını etekliğiyle örttü.

Harper kendini övüyor gibi algılanmak istemezdi ama hazırladığı yiyecekler çok lezzetli olmuştu.

Ramsay, "Bu kadar harika yemek yapabildiğine inanamıyorum," dedi.

Harper güldü. "Alt tarafı sandviç yaptım."

"Eh, kardeşin mısır gevreğine süt karıştırmakta bile zorlanırdı," dedi Ramsay.

"O tamamen anneme çekmiş," dedi Harper.

"Her zamanki şeyleri düşündüğünü söylediğinde senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim," dedi Ramsay. "Hiç evlendin mi?"

"Evlenmedim, çocuğum da yok," dedi Harper.

"Ne tuhaf, öyle değil mi?" dedi Ramsay. "Tabitha da sen de neredeyse kırkınıza geldiniz ama ikiniz de hiç evlenmemişsiniz."

"Ebeveynlerimizin suçu," dedi Harper.

"Vineyard'da özel biri var mı?" diye sordu Ramsay.

Harper omzunu silkti. O konu, açıklayamayacağı kadar karıştı. "Oradan uzaklaşmak için doğru zamandı. Aslına bakarsan, Tabitha'nın burada kalmama izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Demek ki onun da kafa dinlemeye ihtiyacı vardı."

"Vardı," dedi Ramsay. "Nasıl oluyor da Tabitha o kadar gergin biriyken sen bu kadar rahatsın? Hep böyle miydi?"

Hep böyle miydi? Tabitha başından beri kendini kabul ettirme meraklısıyken Harper biri ondan hoşlanmıyorsa kendi bilir kafasındaydı. Doğuştan tembeldi ve dikkat dağınıklığı vardı. Tu-

lane'den güçbela mezun olmuştu; Bourbon Caddesi fazla cezbediciydi. Görünüşe bakılırsa onlar büyüdükçe onları birbirinden ayıran özellikleri de büyümüş, yerini sağlamlaştırmıştı – gerçi Harper son on dört yıldır Tabitha'nın ne yaşadığını ne biliyordu? Julian'ın öldüğü haftadan bu yana onunla hiç vakit geçirmemişti.

O zorlu, telaşlı günler, Harper'ın kendini kardeşine en yakın hissettiği zamanlardı. Sahiden de öyle değil miydi? Billy'yle Eleanor'un boşanmasının ilişkilerinde yarattığı çatlak kapanmaya başlamış, hatta neredeyse tamamen ortadan kalkmıştı. Ta ki o son geceye kadar. O geceden sonra bütün ilişkileri bitmişti.

"Çocuğunu kaybetti," dedi Harper. "Öyle bir acı herkesi değiştirir."

"Tabitha o kaybın hayatındaki bütün güzelliklere gölge düşürmesine izin veriyor. Hâlâ öyle yapıyor. Yüreğini yarınlara getireceği mutluluğa, gerçek mutluluğa açmıyor."

"Seninle birlikte, onu mu demek istiyorsun?"

"Ondan çocuğum olsun istedim," dedi Ramsay. "Bunu ona söyler söylemez beni kapının önüne koydu."

Harper başıyla onayladı. Birdenbire kardeşine karşı korumacı hissetmeye başlamıştı. Ramsay'nin neden çocuk istediğini anlıyordu ama Tabitha'nın buna asla razı olmayacağını da farkındaydı. Bu konu daha fazla tartışılmayacak kadar karışık ve acılıydı ve Harper'ın o güzel günü mahvetmeye niyeti yoktu. "Sen kardeşimi benden daha iyi tanıyorsun. Ben uzun zamandır onu görmüyorum."

"Aranızda ne geçtiğini hiç söylemedin," dedi Ramsay. "Bira-hanede sorduğumda konuyu değiştirdin."

"Haklı sebeplerim vardı," dedi Harper. Ayağa kalktı. "Şu ro-zeden içsek mi?"

Akşam güneşi üzerlerine vururken Harper şarabını yudum-luyor, Ramsay sandalyesinde *Times*'in çapraz bulmacasını çözü-yordu. Harper battaniyeye uzanmış *Bebekler Vadisi*'ni okuyordu, kitabı Tabitha'nın kitaplığında bulmuştu, ön kapağın iç kısmın-

da kurşun kalemle Eleanor'un adı yazılıydı. O kitabı daha önce hiç okumamıştı ama zamanında nasıl bir skandal yarattığını biliyordu. Dahası, kitabı okurken, tüm o seks ve uyuşturucu sahifelerinde Eleanor'un yaşadığı şoku –ve mutluluğu– hayal etmek çok eğlenceliydi. Kitapta uyuşturucudan bol bir şey yoktu!

Ramsay başını bulmacadan kaldırıp baktı. "Myanmar'dan JFK'ye. Beş harfli."

"Burma," dedi Harper bakmadan.

"Aferin sana!" dedi Ramsay.

"İnanmazsın ama çok pahalı bir eğitim aldım," dedi Harper. "Önce Winsor'da, sonra Tulane'de."

"Tulane ha?" dedi Ramsay. "Etkileyici."

"O kadar da etkileyici değil," dedi Harper. "İte kaka mezun oldum. Pat O'Brien'in içkilerini sorsalar çok rahat geçerdim."

"Ne işle meşgul olduğunu hiç söylemedin," dedi Ramsay.

"Yakın zamana kadar Rooster Express adında bir Mickey Mouse işletmesi için paket teslimatı yapıyordum," dedi. "Ondan önce ne iş olsa yaptım: dondurmacılık, kokteyl garsonluğu, bahçe düzenleyiciliği, uyuşturucu kuryeliği."

Ramsay güldü, Harper da kitabını okumaya devam etti.

Ramsay kadehini rozenin kalanıyla doldurup Harper'ın yanındaki havlunun üzerine uzandı. Harper hemen Ainsley'ye baktı; Ainsley hâlâ horul horul uyuyordu. Harper ergenlerin ne kadar uzun ve derin uyuduklarını unutmuştu. Balık da Ramsay'nin sandalyesinin arkasına düşen gölgede uyuklamaktaydı.

"Bana bu kadar güneş yetti," dedi Ramsay.

Harper'a fazla yakındı. Harper doğruldu. "Ama ben biraz daha güneş alsam iyi olur."

"Kalkmak zorunda değilsin," dedi Ramsay. Görmeden –gözlüğünü çıkarmıştı– Harper'a doğru uzanınca bacağına tutuverdi. Harper bunu hiç beklemediğinden birden Ramsay'nin eline vurdu. Esasında elini-üzerimden-çek vuruşu yapmak istemişti ama şakacıktan vurmuş gibi olmuştu. İçtiği bir gıdımck şarap başına

vurmuş, birden kendini Ramsay'yle havlunun üzerinde boğuşurken bulmuştu. Ramsay'den kurtulmaya çalıştı ama Ramsay Harper'ın ellerini kaldırıp başının üzerine koydu, yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Ramsay," dedi Harper. "Yapma." Hızlıca ayağa kalktı. Balık havladı.

Ramsay ellerini havaya kaldırdı. "Pardon!" dedi. "Ama çelişkili işaretler veriyorsun."

Çelişkili işaretler mi *veriyordu*? Eğer öyleyse bunu isteyerek yapmamıştı. Ramsay'nin bakımlı olmasını, gösterişli kıyafetlerini, kemik çerçeveli gözlüğünü, yatıştırıcı tavrını ve yardımseverliğini sevmişti. Ramsay, Clark Kent ve Süpermen'di. Daha doğrusu, o âna kadar öyleydi. Ama şimdi kendine sevişecek kadın arayan sıradan bir adamdı. Oysa Harper bir daha kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyecekti, hele ki Tabitha'nın eski sevgilisinin yaklaşmasına hiç izin vermeyecekti.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini söylemiştin. Doğru, bilmiyorsun. Tabitha'ya tıpatıp benzediğimin farkındayım, üstelik birbirimizden çok farklı olduğumuzu, hatta birbirimizin zıddı olduğumuzu keşfetmek kafanı karıştırmış olmalı." Gözlerini Ramsay'nin gözlerinden ayırmadı ama bunu yapmak zordu; Ramsay'nin yüzü düşmek üzereydi. Harper Ainsley'nin okyanus havasıyla şişip inen göğsüne baktı, sonra dalgaların kıyıya vurup geri çekilmesini izledi. Orası onun adası değildi. Orası yalnızca misafir olduğu bir yerdi. Hatta ödünç kullandığı bir yerdi. "İnan bana, şu anda ihtiyacım olan son şey hayatıma başka bir erkeğin girmesi."

Neyse ki Ramsay doğru soruyu sordu. "Peki neye ihtiyacın var?"

Harper üzgün üzgün gülümsedi. "Gerçek bir arkadaş," dedi. Balık havladı. "İnsan arkadaş."

Ramsay, "Ben varım," dedi.

AINSLEY

Çarşamba sabahı saat sekiz buçukta Broad ve Water caddelerinin kesiştiği yerde Caylee'yle buluştu. Caylee onu coşkuyla kucaklayıp yanağından öpünce –sanki Ainsley onun kızlar birliğinden kankası ya da ruh eşiydi– Ainsley biraz daha dikleşti.

Pazartesi günü butikte beraber çalışırlarken Caylee ona ki-bar hatta cana yakın davranmıştı ama yine de aralarında bir soğukluk vardı. Daha doğrusu, Ainsley'ye öyle gelmişti çünkü ne muhabbet etmiş ne de birbirlerine içlerini dökmüşlerdi. Ainsley, Caylee'nin artık onu arkadaşlığına ya da himayesine almaya değer bulmadığından korkuyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Caylee'yi nasıl o kadar yanlışı anlayabilmişti? Caylee havalı bir bedende iyi bir insanken Emma Marlowe havalı bir bedende kötü bir insandı. Caylee kiliseden dönerken Ainsley'ye yanında olduğunu göstermek için çiçek getirmişti; üzerinde *the Roxie* vardı çünkü o elbise hem kiliseye uygundu *hem de* çalıştığı markanın reklamını yapıyordu. Ainsley, Caylee'nin onu elinde içki şişesiyle gördüğünde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını düşününce ürperdi. Üstelik o içkiyi sahiden de Eleanor'un evinden *çalmıştı*. Dahası, Caylee'ye mülkünden gitmesini söylemişti ki bunu ancak beş yaşındakiler söylerdi.

Ainsley kendine çekidüzen vermesi gerektiğini, yoksa yanındaki herkesi kaybedeceğini biliyordu. Salı günü Caylee'nin izin günüydü, Ainsley o gün Harper teyzesiyle çalışmıştı. Ama gece Caylee'ye mesaj atmıştı: *Yarın kahvaltıya gidiyor muyuz?*

Caylee hemen yanıt vermişti: *Tabii ki gidiyoruz.*

“Şehir merkezinde” olmak –Ainsley Nantucket'ın dört kare blokunun pek de şehir merkezi sayılmadığının farkındaydı ama

o orada büyümüşü– eskiden ona çok eğlenceli gelirdi. Ama orası artık gizli tehlikelerle dolu bir yerdi. Her an okuldan birine denk gelebilirdi ki sırf bu yüzden yörüngesini kısa tutmuştu: ev, iş, ev. Bikini denemeye Force Five’a gitmemişti, Jessica Hicks’ten küpe alışverişi yapmamıştı, dondurma almaya Meyve Barı’na gitmemişti. Ama Caylee koluna girince kendini koruma altında hissetti. Caylee’nin onu Broad Caddesi’nin öbür ucuna, oradan da bir Victoria evinin merdivenine götürmesine izin verdi.

“Ainsley?”

Ainsley başını çevirdi. Teddy evin verandasındaydı. Kumaş pantolonla üzerinde mekânın adının –21 Broad– armasının olduğu beyaz polo tişörtten oluşan bir üniforma giyiyordu.

“Burada ne işin var?”

Bir dakika. Ainsley’nin aklı karışmıştı. Caylee kahvaltıya gizli bir yere gideceklerini söylemişti ama şu anda Teddy’nin çalıştığı otelin verandasında duruyorlardı. Ainsley Teddy’yi takip ediyormuş gibi görünecekti. Bir ayağı geri gitti ama Caylee onu tuttu.

“Kahvaltı etmeye geldik,” dedi Caylee. “Otelin sahibi beni davet etti.”

Teddy bir Ainsley’ye bir Caylee’ye baktı. Şaşırdığı belliydi ama etkilenmiş de benziyordu. “Bu taraftan,” dedi.

Otelin arkasında büyüleyici bir avlu vardı ve uzun bir masa üzerine küçük tabaklarla kahvaltılıklar yerleştirilmişti. Ainsley yemek yeme konusunda pek hevesli biri değildi ama bu kadar iştah açıcı bir kahvaltıyı ilk kez görüyordu. Yöresel kahveler ve organik çaylar, cam sürahilerde mücevher tonlarında meyve suları ve bir tabak da taze meyve vardı – iri iri kirazlar, incirler, taze dilimlenmiş şeftaliler ve erikler, üçgen karpuz dilimleri ve sulu sulu ananas halkaları. İki çeşit smoothie’nin –lahana ve çilek– yanı sıra kaymaklı ve guava reçelli taze çörekler vardı. Kuru üzüm, fındık ve kuru vişneli pişirilmeyen yulaf lapası vardı. Büyüğe bir tabak dolusu peynir, et ve füme balık vardı.

Caylee köşede bir masa seçtikten sonra Ainsley’yi açık büfeye götürdü ve birlikte tabaklarını doldurmaya başladılar.

"Aslında ilk kez bu kadar güzel bir kahvaltı görüyorum," dedi Ainsley. "Burayı nasıl buldun?"

"Sahibi eskiden Straight Wharf'a gelirdi," dedi Caylee. "O söyledi ve beni davet etti."

"Çok şanslısın," dedi Ainsley.

"O işin bir sürü avantajı vardı," dedi Caylee. "Özlemedim desem yalan olur."

Ainsley birden korktu. "Ama butiği sevdin, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Caylee.

Ainsley bir oh çekti. Şu anda başına gelebilecek en kötü şey Caylee'nin butikteki işini bırakıp barmenliğe geri dönmesi olurdu.

"İşimi kaybetme şeklim çok sinirimi bozuyor," dedi Caylee. "Bana dokunan adama dair intikam hayallerim var. Hayalimde adamın gözüne tirbuşon saplıyorum."

"İyiymiş," dedi Ainsley.

"Kahve ister misin?" diye sordu Caylee.

"İçmesem daha iyi," dedi Ainsley. Kalbi, suyun yüzeyinde seken bir taş parçasıydı âdeta. *Teddy. Teddy. Teddy.* Ainsley daima onu düşünüyordu ama canlı kanlı görünce üzülmüştü. Onu aklında abarttığını, yüz yüze geldiklerinde basit görüneceğini ummuştı. Ama işin kötüsü Teddy yüz yüze daha çekiciydi ve onu görünce Ainsley'nin ona olan özlemi daha da artmıştı. Oysa onu daha fazla özleyemeyeceğini sanıyordu.

"Dışarda karşılaştığımız çocuk arkadaşın mı?" diye sordu Caylee çatalını çilek dilimine batırırken.

"Eski erkek arkadaşım. Artık Candace'la çıkıyor, hani şu parti günü mağazaya gelen kızıl saçlıyla."

"Onunla ne kadar çıktın?" diye sordu Caylee.

"Geçen yılın tamamı boyunca," dedi Ainsley. "Burada yeniydi. Okulun ilk günü onunla arkadaş oldum, hafta sonuna kalmadan sevgiliydik." Üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi ama Ainsley onlarla aynı sınıftaki yeni çocuk yüzünden ne kadar heyecanlandıklarını hatırlıyordu. Ainsley, Emma, Maggie hatta muhtemelen Candace bile heyecanlanmıştı ki bu konuda kimse onla-

rı suçlayamazdı. Anaokulundan beri Nantucket Devlet Okulları diye bilinen o minicik akvaryumda yüzüp duruyorlardı. Yıllar içinde çocukların gidip geldiklerini görmüşlerdi ama çoğunlukla giden olmuştu. Danny Dalrymple'la Charlotte Budd yatılı okula gitmiş, Saber Podwats'ın ailesinin Nantucket'ta oturacak maddi gücü kalmayınca Swampscott'a taşınmışlardı.

İkisi de okula arabalarıyla geldiklerinden ve otoparktaki yerleri birbirine yakın olduğundan Teddy'yi ilk Emma görmüştü.

Hayal kırıklığına hazır ol, diye mesaj atmıştı Emma. Sığır toplama kampından fırlanmış bir mülteciye benziyor #tipikayık.

Ne tesadüftür ki Teddy, Ainsley'yle aynı Edebiyat dersini alıyordu ve Bay Duncombe kalıcı yerlerini belirlemeden Ainsley'nin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Wrangler kotu, sade beyaz tişört üzerine oduncu gömleği ve kovboy botları giyiyordu, boynunda deri ipli haç vardı.

Tipi kayak, diye düşündü Ainsley. Sığır toplama kampından fırlanmış mülteci. Ama Teddy çirkin değildi – hatta tam tersiydi. Kumral saçları, burun çilleri, güçlü omuzları ve uzun bacakları vardı. Kıyafetleri kötüydü ama Ainsley yeni kıyafetlerle neler yapabileceğini herkesten iyi bilirdi. Bu oğlana Force Five tişörtüyle çubuklu kumaştan bir şort, bir çift de Reef ayakkabı giydirdi mi tanınmaz hâle gelirdi.

Teddy çenesini kasmış, yemyeşil gözleriyle doğruca beyaz tahtaya bakıyordu ama tahta Bay Duncombe'ın adı ve e-posta adresi dışında boştu. Ainsley onun hakkında konuşulanları hatırladı: Babası ölmüştü, annesi intihara kalkışmış, sonra hastaneye yatırılmıştı, oğlanı ülkenin öbür ucuna yollamış, oradan da denizin kırk sekiz metre açığına postalanmıştı. Kendini katil balinalar akvaryumuna atılmış uzun boynuzlu sığır gibi hissediyor olmalıydı.

Ainsley dikkatini çekmek için sırasının kenarına vurdu. "Selam," dedi. "Ben Ainsley Cruise. Nantucket Lisesi'ne hoş geldin."

Teddy ona, rahatlatma ve minnet dolu bir kovboy gülümsemesiyle karşılık verdi. "Teşekkürler."

Ainsley, o ilk hafta Teddy Elquot'u yeni çevresine alıştırmayı kendine görev bilmişti. Ona marangozluk atölyesinin yerini göstermiş; kafeteryada yanına davet etmiş; BC, Maxx Cunningham, Kalik, D-Ray ve diğer sporcu çocuklarla tanıştırtıp ona iyi davranmalarını tembihlemişti.

Emma her zamanki gibi kuşkucu ve kabaydı. Ainsley'nin Şerif Woody Pride'a iyilik ederek zorunlu kamu hizmeti görevini yerine getirdiğini söylüyordu. Ona göre ya öyleydi ya da Ainsley nihayet bekâretini kaybetmeye karar vermişti çünkü ırgatların büyük aletli olduğu bilinen bir gerçektir.

Ainsley Emma'nın laflarını duymazdan gelmiş –Teddy'yi savunmak yangına körükle gitmek olurdu– ve Teddy'den bayağı hoşlandığını fark etmişti. Okulun ilk günleri hava hâlâ sıcaktı ve Teddy amcasının kamyonetini kullanıyordu, böylece Ainsley onu her gün başka bir plaja götürmüştü. Bir cuma günü, Smith Burnu'nda, Tuckernuck'ın kıyı şeridi Teddy'nin beyzbol topu fırlatacağı kadar yakinken, Ainsley onu botlarını ve Wrangler pantolonunu çıkarıp suya girmeye ikna etti. Teddy korkudan ve soğuktan –gerçi eylül başlarında su yazınki kadar sıcak olurdu– tereddüt etmiş, ilk kez okyanusa gireceğini söylemişti.

Daha sonra plaj havlularının üzerinde oturmuşlardı; Teddy akşam güneşinin keyfini çıkarırken Ainsley'ye içini dökmüştü: Babası bir kahramandı, büyük bir endüstriyel yangına ilk müdahaleyi o yapmıştı. Ama kimyasal patlaması sonucu oracıkta ölmüştü. Annesinin zihinsel sağlığı kazadan önce de pek yerinde değildi fakat kazadan sonra iyice aklını oynatmıştı.

Günlerce yatak odasına kapandı, dedi Teddy. Yemek pişirmedi, alışveriş yapmadı, duş almadı. Sonunda kendimi ambulansı aradım. Annem hastaneye yatırıldıktan sonra babamın küçük kardeşi bana ulaştı. Graham amcam. Onun sayesinde koruyucu aileden kurtuldum.

Graham Amca iyi insandı ama Teddy Nantucket konusunda emin değildi.

Burası çok acımasız, dedi Teddy. Yankee.

Oklahoma'da bol bol güneş, futbol, açık alan –upuzun otoyollar, biner dönümlük tarlalar, on biner dönümlük çiftlikler– barbekü partisi ve iyi müzik vardı.

Sana göre iyi müzik nedir? diye sordu Ainsley.

Teddy ona Jon Pardi'den "Head Over Boots" adlı şarkıyı çaldı ve şarkı bitip güneş batarken Ainsley'yi öptü.

Sevgili oldular. Ainsley ona J. Crew'dan birkaç tane kazak, bir iki uzun kollu tişört, bir tane de kot pantolon aldı. Teddy botlarını Nike ayakkabılarla değiştirdi. Emma öğlen yemeğinde masalarına oturmasına izin verdi ama onu bütünüyle kabul etmedi. Yüzüne karşı Woody deyip aksanıyla dalga geçti. Ainsley, Emma'nın kıskançlık yaptığını biliyordu ama Teddy'yi kendine mi istiyordu yoksa Ainsley'nin vaktini ve ilgisini kaybetmekten mi hoşlanmamıştı çözemiyordu.

Ainsley Teddy'ye daha önce hiç kimselere anlatmadığı şeyleri anlattı: anne babasını, ayrılıklarını, babasının adadan taşınıp kendine yeni bir yuva kurmasını ve bunu yaparak Ainsley'yi iki kadın diktatörün eline bırakmasını. Hatta ona prematüre doğan ve bir gece ansızın nefes almayı keserek ardında duygu özürlü bir Tabitha bırakan erkek kardeşi Julian'ı bile anlattı.

Ainsley'yle Teddy Şükran Günü'ne kadar seks yapmadılar. Ainsley, annesi ve büyükannesiyle beraber Ramsaylerde Ramsay'nin ailesiyle birlikte yemek yedi. O gün Tabitha nadir mutlu-sarhoş günlerinden birini yaşıyordu, Ainsley'nin yüzünü avuçlarının arasına alıp ona canımın içi ve gözümün bebeği demişti. Dili doğru düzgün dönmüyordu ve Ainsley, garaj yolunda amcasının kamyonetinde oyalanan Teddy'nin yanına gitmek için sabırsızlanıyordu. Teddy'yle amcası Şükran Günü yemeği için Faregrounds'a gitmişlerdi –garnitürleriyle beraber bir tabak hindi 19.95 dolardı, ikinci ve üçüncü tabak da bu fiyata dahildi– ama Graham şimdi deniz tarağı toplama arkadaşlarıyla

barda içiyordu, kamyoneti Teddy'ye bırakmış, eve dönme saati de koymamıştı.

Konuk evine gidip Ainsley'nin yatağında birlikte oldu ar. Ainsley'nin canı biraz yandı ama Teddy'ye o kadar yakın olmanın verdiği mutluluğun yanında bir hiç kalırdı.

Ainsley meyve salatasına bakarken tüm bu anılar aklına üşüştü. Başını kaldırıp Caylee'ye baktı; Nobel ödülünün peşinde bir kimyager edasıyla kuru vişneleri yulaf lapasına karıştırıyordu. Ainsley, Caylee'nin yemekten korkmadığını fark etti. Hatta yemek yemeye *bayılıyordu* ama yine de incecikti. Anlaşılan hem havalı olup hem de kiliseye gitmek gibi bu da mümkündü.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi.

"Çöregini savunmasız bırakıp gideceğine inanmıyorum," dedi Caylee. Sonra sırtıttı. "Şaka şaka. Git hadi."

Ainsley otelin lobisinde gezinerek Teddy'ye bakındı. Danışmada koyu renk saçlı, yanık tenli, dudağının üstünde beni olan güzel-ler güzeli bir genç kadın vardı, Ainsley onu görünce kıskançlığa boğuldu. Belki de Teddy Candace'tan ayrılmıştı. Belki de şimdi bu genç kadınla beraberdi ya da otelede tek başına kalan orta yaşlı, çekici dullardan biriyle ilişki yaşıyordu. Teddy gibi biri için ihtimaller sonsuzdu.

Benli kadın başını önündeki bilgisayardan kaldırıp Ainsley'ye baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Aynı anda Ainsley adının seslenildiğini duydu. Teddy merdivenden aşağı koşarak iniyordu. Ainsley beyaz polo tişörtünün altından deri ipi gördü, ipin ucunda da haç sallanıyordu. Teddy'nin pentikost olarak yetiştirildiğini biliyordu. Ne anlama geldiğini Google'da araştırmak istemiş ama unutmuştu. Candace biliyordu muhtemelen. Katoliklik benzeri bir şey olabilirdi.

"Selam," dedi Ainsley.

Teddy de, "Selam," dedi. Çillerinin altında teni kararmış, saçının rengi açılmıştı, kızıkların arasında altın tutamlar vardı.

Plajda güneşlenmiş olmalıydı; Candace'la, Emma'yla, BC'yle, Anna'yla ve de Ainsley'nin bütün eski arkadaşlarıyla. Yanık teni onu sağlıklı ve güçlü gösteriyordu. Bu, yazın ona bahşettiği bir lütuftu. Neyse ki Ainsley pazar günü Harper ve Ramsay'yle plaja gitmişti. Belki o da ıslıl ıslıl görünüyordu ama sanmıyordu. Yazın çoğunu butikteki ya da odasındaki floresan ışıklarının altında yaz okumalarını yaparak geçirmişti. Gelecek sömestr okula bu okumaları İşçi Bayramı tatilinden önce bitiren o zavallı öğrencilerden biri olarak dönecekti.

"Kadınlar tuvaletini arıyordum," dedi.

"Buraya beraber geldiğin kadın kim?" diye sordu Teddy.

"Arkadaşım," dedi Ainsley. "Caylee."

"Onu daha önce hiç görmedim," dedi Teddy. "Üniversiteli mi?"

"Üniversite mezunu," dedi Ainsley. "Önceden Straight Wharf'ta barmenlik yapıyordu. Amcan muhtemelen tanır."

"Muhtemelen," dedi Teddy. "E o zaman senin bakıcın gibi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Ainsley sabırla gülümseyerek. "Basbayağı arkadaşım. Yazın nasıl geçiyor?"

Teddy omzunu silkti. "İyi sayılır."

"Candace nasıl?" diye sordu. Aslında sormayacaktı; bilmek istemiyordu. Tamam, istiyordu ama Teddy'nin bilmek istediğini bilmesini istemiyordu. "Onu Ventuno'ya yemeğe götürdüğünü duydum."

Teddy matematik ödevini anlamadığında yaptığı gibi alnını kııştırdı. "Candace'ı Ventuno'ya ben götürmedim ki, Emma götürdü," dedi.

"Nasıl?" dedi Ainsley.

"Candace'ı Ventuno'ya götürecek param yok."

"E ama çalışıyorsun."

"Maaş çeklerimi Graham'a veriyorum. O da üniversite harcım için biriktiriyor. Ama sen de biliyorsun ki Dutch Emma'ya ne kadar isterse o kadar para veriyor. Candace'ı Ventuno'ya

götüren oydu, sanırım çok içip sarhoş olmuşlar, sonra Candace Meyve Barı'nın önünde sokağa kusmuş, galiba Bay Duncombe da çocuklarıyla beraber dondurma kuyruğundaymış, gelip Candace'ı alsınlar diye ailesini aramış."

"Ya," dedi Ainsley. Dizginlemeye çalıştığı sevincinden titriyordu. Candace'ı oraya götüren Teddy değil Emma'ydı. Butikte blöf yapmışlardı. Teddy'nin Candace'ın saçına çiçek takacağı da yalandı. Dahası Candace –Saint Mary Kilisesi'nde gönüllü çalışan kız– Meyve Barı'nın önünde kusmuş, Bay Duncombe da onu görmüştü! Bu olayın tek kötü yanı Ainsley'nin başka kimseden duymamış olmasıydı. Kimse bu haberi ona vermeyi düşünmediğine göre sahiden de dışlanmış olmalıydı. Ama peşin hükümlü olmamasına dair kendini uyardı. Kendine zarar veren şeyler yapmaya devam etseydi sokağın orta yerine kusan kişi o olabilirdi. Neyse ki o değildi.

"Ama hâlâ berabersiniz, öyle değil mi?" dedi.

Teddy plastik görümlü Top-Sider'ının burnunu ahşap döşemeye sürttü. "Aslına bakarsan pek emin değilim. Artık bütün gününü Emma'yla geçiriyor. Her gün beraber plaja gidiyorlar. İkisi de çalışmıyor. Yazlıkçılardan çocuklarıyla o parti senin bu parti benim geziyorlar."

"Geçen yaz ben de Emma'yla aynılarını yapmıştım," dedi Ainsley.

"Evet," dedi Teddy. "Candace senin yerini aldı gibi bir şey zaten. Yeni sen oldu."

"Candace yeni bense ben kimim?"

Teddy ona kovboy gülümsemesiyle gülümseyince Ainsley bakışlarının sıcaklığı altında eridi –Teddy ona eskiden baktığı gibi bakıyordu– öyle ki az kalsın o altın göle düşecekti. Ama hayır. Bu kez enayilik yapmayacaktı.

"Kadınlar tuvaleti?" diye sordu.

Teddy kendine geldi. "Hemen arkanda," dedi.

"Teşekkürler," dedi Ainsley. "Sonra görüşürüz."

Masaya döndüğünde Caylee, “Şimdi arama ekibini yolluyordum,” dedi.

Ainsley ağzına sulu bir parça ananas attı. Yaşananları göz önünde bulundurunca Teddy’yi gayet iyi idare ettiğini düşünüyordu. Ağlamamış ya da geri dönmesi için ona yalvarmamıştı. Kendini beğenmişlik etmemiş, kibirli ya da alaylı davranmamış, hatta Caylee’nin bakıcısı olup olmadığını sorarak uyuzluk ettiğinde bile tepki vermemişti. Sevimli, sakin, soğukkanlı davranmıştı. Candace artık yeni Ainsley’yse o zaman Ainsley de eski Ainsley’ydi; Emma’yla tanışmadan önceki Ainsley.

Ainsley’nin telefonuna mesaj geldi.

“Hımm... Kim acaba?” dedi Caylee ama kim olduğunu zaten biliyor gibiydi.

Ainsley ekrana baktı. Teddy’ydi.

Seni özliyorum, yazmıştı. Daha sonra seni arayabilir miyim?

TABİTHA

Billy'nin evinde çalışacak bir müteahhit bulmak Tabitha'nın düşündüğünden çok daha zordu. Kuru temizlemeci ya da pizzacı seçmek gibi bir şey değildi ki bu. Billy'nin evinde internet olmadığından –ev 1993'te sıkışıp kalmıştı– Tabitha şömine rafının üzerinde, Billy'nin küllerinin olduğu kabın yanında bulduğu Martha's Vineyard telefon rehberini kullanmak zorunda kaldı. Arka sayfayı, yani işyerlerinin bulunduğu yeri açıp "Genel Müteahhitler" başlığı altındaki numaralara baktı. Onlarca numara görünce bir an sevindi. O müteahhitlerin hiçbirini tanımadığı için AA Vineyard Müteahhitleri'nden başlayıp alfabetik sıraya göre devam etmeye karar verdi.

1. "... üç yıllık bir bekleme listesi var..."
2. "Kusura bakmayın: Uzunca bir müddet tamamen doluyuz..."
3. "Proje kapalı alanda mı? New Bedford ekibimi ocakta yollayabilirim..."
4. "Soyadınız nedir?" "Frost." *Klik.*
5. Cevap yok.
6. Sesli mesaj. Tabitha mesaj bıraktı.
7. "Maalesef, şu sıralar yeni bir proje alamayız."
8. "Frost mu? Harper Frost mu? Hani şu Joey Bowen'ı gammazlayan hatun?" *Klik.*
9. "Kocamın ya da partnerinin en geç ay sonu sizi aramasını sağlayacağım."
10. "Kusura bakmayın."
11. "Kusura bakmayın."

12. "Keşke olur diyebilseydim, keşke ama ben altı üstü kaynanayım. Kızımın damadım İşçi Bayramı'na kadar Vermont'ta olacaklar. Müteahhitlerin çoğu yaz tatiline çıktı. Eylülde bir daha ara."
13. "Bu numara kullanılmamaktadır..."
14. "Ben boşum ama ev adanın aşağısında mı? Adanın aşağısındaki evde çalışmam. Her gün o trafiği çekemem."
15. "Ben tamamen doluyum ama Franklin Phelps Katama'da bir evin işini bitirmek üzere ve ufak bir iş arıyor. O sana yardım edebilir. Sende numarası var mı?"

Tabitha donakaldı. "Franklin... Phelps mi dedin?"

"Sende numarası var mı?"

"Yok. Ben... ben telefon rehberini kullandım." Parmağını *P* harfinin altında gezdirdi ama onun adını göremedi.

"Telefon rehberi mi? Hanımefendi, telefon rehberiyle müteahhit bulamazsın. Tanıdıklarının olması lazım. Sen Franklin Phelps'i ara, seni TF'nin gönderdiğini söyle. Numarasını veriyorum."

Tabitha numarayı yazıp telefonu kapadıktan sonra not kâğıdına bakakaldı. Franklin müzisyenliğinin yanı sıra bir de müteahhitti demek. Pekâlâ. Franklin dualarının karşılığı olabilirdi – tabii onunla yatmamış olsaydı. Ama onunla yattığı ve onu bir türlü aklından çıkmadığı için, hayatta arayamazdı.

Franklin'i aramayı şimdilik bir kenara bırakıp verimli bir şeyler yapmaya karar verdi. Çöpleri toplayacaktı.

Leş gibi kırpıntı tarzı kilimleri, eski banyo halılarını ve küflenmiş banyo perdelerini topladı. Gudubet lambaları, üst üste dizilmiş eski dergileri, kenarları kırık tabakları, kapağı olmayan saklama kaplarını, tuvalette asılı *Jaws* posterini, bozuk mikrodalgayı, bir milyoncudan alınma yağlı boya tabloları, plastik tabak altlıkla-

rını, çürük çarık sehpaları, çatlak şeker ve un kutularını –ikisi de boştu– topladı. Eski pilleri ve yarı dolu boya kutularını, kutularda tutulan bozuk ampulleri, yıpranmış uzatma kablolarını, delinmiş süzgeci ve hemen hemen her gece yanan nachoların kalıntılarını barındıran fırın tavalarını topladı. Hepsi atılacaktı.

Pazar günü olduğundan çöplük kalabalıktı. Bu kalabalığın çoğunu yerel halk oluşturuyor olsa gerekti çünkü Tabitha aralarındaki toplumsallık duygusunu hemen sezmışti. İnsanlar yorgun olmalarına rağmen güler yüzlüydüler. Yaz mevsimiydi, meşgullerdi, para kazanmaları gerekiyordu, hafta sonları boş çıkarsa plaja kaçmak istiyorlardı ama kimse yardım eli uzatmayacak kadar meşgul değildi. Noel Baba'nın zayıfı gibi duran beyaz saçlı, uzun beyaz sakallı yaşlı bir adam Tabitha'nın *Jaws* posterini attığını görünce postere on dolar teklif etti.

"Ay lütfen," dedi Tabitha. "Alın gitsin."

Bagaja doldurduğu çöplerden kurtulmak Tabitha'ya büyük haz vermişti, tıpkı dişlerini fırçalamanın verdiği hazzı benziyordu. Tam çöplükten ayrılmak üzereyken gözüne son derece çirkin botlar giyen asker tıraşlı bir kadın ilişti, yan tarafında *BAHÇE TANRIÇALARI* yazan bir kamyonetten iniyordu. *Yerli bir bahçe düzenleyici*, diye düşündü Tabitha. TF'nin telefonda söylediklerini hatırladı: *Tanıdıklarımın olması lazım.*

Pekâlâ, diye düşündü Tabitha. *Tanıyalım bakalım.*

"Baksana," dedi. "Babamın adanın aşağısındaki evini baştan sona yenileyecek bir genel müteahhit arıyorum." Gözlerini kısararak gökyüzüne baktı. Hatırlayamıyordu: Billy'nin evi adanın *güneyinde miydi?* Adanın aşağısı dedikleri yerin Oak Bluffs'la Vineyard Haven olduğunu sanıyordu ama bu hiç mantıklı değildi çünkü Chilmark'la Aquinnah güneydeydi, o zaman *onlar mı* adanın aşağısı oluyorlardı? "Tisbury'de. Yani ev orada."

Kadın apaçık bir tiksintiyle Tabitha'ya baktı ama Tabitha onu anlıyordu. Nantucket'ta turistlerin ya da daha da kötüsü, oraya yeni yerleşenlerin sorularına maruz kalmaktan daha çok nefret ettiği hiçbir şey yoktu. Sabırsızlığını bir kişilik kusuru olarak gö-

rürdü ama şimdi Vineyardlıların ortak özelliği olduğunu fark ediyordu. Burada işler belli bir düzende yürüyordu, eğer o düzeni bilmiyorsanız oraya ait değilsiniz demektir.

“Genel müteahhit mi?” dedi kadın. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu adada senin için çalışacak tek kişi bile bulamazsın.”

“Bilmez miyim?” dedi Tabitha. “Bu sabah on beş kişiyi aradım, biri bile işi almadı. Bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim. Acaba dedim, senin önerebileceğin biri var mı?..” demesine kalmadan kadın kamyonetine bindi, kapısını çarptı ve açık pencereden Tabitha’ya hareket çekti.

Ah, peki, diye düşündü Tabitha. Vineyardlılar yalnızca sabırsız değil kabalardı da! Ve de terbiyesiz! Kamyon ancak tozu duma-na katıp gittikten sonra Tabitha kadının onu Harper’la karıştırmış olabileceğini fark etti. O da Harper’ın kızdırdığı insanlardan biri olmalıydı. Bu adada senin için çalışacak tek kişi bile bulamazsın.

Ben Harper değilim! diye bağırarak istiyordu.

Ağlayacak raddeye gelmiş, Harper’ın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı – evi yıktırmalıydılar çünkü orayı adam etmeye vakti ve isteği olan birini asla bulamayacaklardı. Ama potansiyeli çok *yüksekti*; bunu evi temizlerken fark etmişti. Berbat haliflekslerin altında geniş çam parkeler vardı –Tabitha parkeleri görünce sevinçten çılgın atmıştı– ama halifleksleri kaldırıp o güzelim parkeleri diriltmek mütevazı kendin-yap yeteneğinin çok üstünde bir işti.

Omzunda bir el hissetti, arkasına dönüp bakınca ondan *Jaws* posterini alan cılız Noel Baba’yı gördü.

“Az önceki konuşmana kulak misafiri oldum,” dedi adam. “Karımla beraber, çocuklarımız ve torunlarımız kullansın diye konuk evi yaptırırken Çekiç ve Pense adında bir şirketle çalıştık. Yöneticinin adı Phelps. Franklin Phelps.”

Tabitha başıyla onayladı. Şaşırmaması gerekiyordu ama hiç şaşırmamıştı. Franklin’in şirketinin adı Çekiç ve Pense’ydi ve o sabah ikinci kez biri onu ona tavsiye ediyordu.

Bahçe Tanrıçası –gerçi Tabitha o kadının tanrıça tipiyle uzak-tan yakından alakalı olmadığını düşünüyordu– çekici kadın yüzünden morali hâlâ bozuktu ama öneride bulunma kibarlığı gösteren cılız Noel Baba’ya –önerisi can sıkıcı olsa bile– gülümseyip teşekkür etti.

Eve dönünce telefon defterini yeniden eline aldı. Alfabetik sırayla giderek bir noktaya kadar gelmişti ve hemen sonraki isim Çekiç ve Pense’ydi. Bu bir işaret miydi? Tanrı’nın hakkı sahiden üç müydü? Yoksa o şirketin Franklin’e ait olduğunu öğrenmişken onu atlayıp Divit Sahili Müteahhitleri’ne mi geçseydi? Franklin’le konuşmak için ölüyordu ama sırf bu yüzden bile onu aramamalıydı. Eğer ararsa sonu onun için kötü olabilirdi.

Annesi olsa hiç şüphesiz aramamasını söylerdi. Ona göre bir kadın asla bir adamın peşinden koşmamalıydı. Oysa Billy Frost’u kuzeni Rhonda’dan acımasızca çalan Eleanor’un ta kendisiydi.

Peki Billy olsa ne derdi? diye merak etti. Küllerinin bulunduğu kaba baktı. Billy’nin Eleanor’un söylediğinin tam tersini söyleyeceği kesindi. *Sen öldürmediğin sürece hiçbir şey kendiliğinden olmaz.*

Şu anda Billy’nin evindeydi, dolayısıyla onun sözünü dinlemeliydi.

Franklin ilk çalışta telefonu açtı. “He.”

He mi? diye düşündü Tabitha. Ainsley’nin arkadaşları da telefonu böyle açardı. O hâlde kendini, yetişkin rolü yapan on altı yaşında bir ergen gibi hissetmesi pek de uygunsuz değildi.

“Ah, merhaba,” dedi. Oyunculuk yeteneği iyi miydi yoksa yakayı hemen ele mi verecekti merak ediyordu. “Babamın Daggett Bulvarı’ndaki evi için müteahhit arıyorum. Babam geçenlerde vefat etti, ben de evde baştan sona tadilat yaptırıp satışa çıkarmak istiyorum.”

“Anladım,” dedi Frankin. “Ev kaç metre kare? Ve ne zaman başlamayı düşünüyorsun?”

“Yüz elli metre kareden biraz büyük,” dedi Tabitha. “Aslına bakarsan en kısa sürede başlamak istiyorum. Mümkünse yarın.”

“Yarın!” dedi Franklin. “Ne istediğini bilen kadınmışsın. Şansına Katama’daki projemi bitirmek üzereyim, ondan sonra sonbahara kadar boşum, eğer –bak bastırarak söylüyorum, eğer– fazla kapsamlı bir iş değilse araya sıkıştırabilirim. Ama kesin bir şey söylemeden önce evi görmem gerek.”

“Ah,” dedi Tabitha. “Tamam. Adres, 5549 Daggett Bulvarı. Ne zaman gelebilirsin?”

“Şu anda müsaitim,” dedi Franklin.

“Tamamdır,” dedi Tabitha.

“Affedersin, ismini sormadım,” dedi Franklin.

Tabitha gözlerini yumdu. “Tabitha,” dedi. “Tabitha Frost.”

Sessizlik. *Telefonu kapatacak*, diye düşündü.

Ama Franklin, “Tabitha mı?” dedi.

“Evet,” dedi Tabitha.

“Ben Franklin. Franklin Phelps, önceki geceden hani?”

“Ne?” dedi Tabitha. “Şaka yapıyorsun! Hiç fark etmedim... Affedersin... telefon defterinde yalnızca Çekiç ve Pense yazıyordu...”

“Özür dileme lütfen,” dedi Franklin. “Bak, ben hemen geliyorum, tamam mı? Hemen şimdi çıkıyorum. Bir yere kıpırdama.”

“Kıpırdamam,” dedi Tabitha. “Burada bek–”

Ama Franklin telefonu çoktan kapatmıştı. Tabitha diş fırçası ve ruj bulmaya koştu.

Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ayıktı, gündüz vaktiydi. Bu kez iş görüşmesi yapacaklardı. Tuhaf olacak mıydı? Aralarındaki büyü bozulmuş olacak mıydı? Tabitha öyle olmasını umuyordu – büyü bozulsun, Franklin Phelps’in diğer adamlardan bir farkı kalmasın, bu yeni şartlar altında gözüne daha az çekici, daha az albenili görünsün istiyordu.

Pencereden Franklin’in büyük siyah bir Dodge pikapla gelip evin önüne park ettiğini, ardından hızlı adımlarla eve yürüdü-

günü gördü. Carhartt iş pantolonu ve Black Dog tişörtü giyiyordu, tişörtünün yakasında yırtık vardı. O, Tabitha'nın gördüğü en göz kamaştırıcı adamdı.

Kötüydü bu, çok kötüydü. Yataklardan birinin altına, tozların arasına saklanmak istedi.

Kapıyı açtığı anda Franklin ona bakakaldı, sonra başını salladı. "Gururumu ayaklar altına alacağım ama bu sabah Nantucket feribotunun tarifesine baktım."

"Sen... ne yaptın?"

"Oraya gidip seni bulmak istedim," dedi Franklin. "Aklımdan çıkmıyorsun... Cuma gecesinden beri seni düşünüyorum."

Tabitha onu tişörtünün önündeki köpekten tuttuğu gibi içeriye çekti.

Mutfakta seviştiler, sevişirlerken az kalsın tezgâhı duvardan söküyorlardı.

Franklin, Tabitha'nın arkasındaydı, ensesini öptü. "Evet," dedi. "Bu evin tadilatı ihtiyacı var."

Tabitha ona halıfleksin altındaki çam parkeleri, tuvaleti ve üst kattaki üç iç karartıcı yatak odasını gösterdi.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi Franklin. "Bu proje tam da alabileceğim büyüklükte. Burayı altı haftada bitirebilirim."

"Altı hafta mı?" dedi Tabitha. Birden talihinin dönmesine inanamıyordu. O sabah ne Franklin'i vardı ne de müteahhidi – oysa şimdi ikisi birden vardı!

"Ama," dedi Franklin.

Ya da ikisi birden yok, diye düşündü.

Franklin ellerini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Bazı sorunlar var," dedi.

"Nedir onlar?" diye sordu Tabitha. *Kız arkadaşı var, diye düşündü.* Ya da ondan düşündüğü kadar hoşlanmıyorsa diye altı hafta boyunca Tabitha'ya bağlı kalmak istemiyordu.

“Şimdi konuşmak istemiyorum,” dedi Franklin. “Ben önce bir düşüneyim, olur mu?”

“Tamam,” dedi Tabitha.

“E, işin var mı?” diye sordu Franklin.

“Müteahhit bulmaktan başka mı?”

“Bikini giy,” dedi Franklin. “Bir de spor ayakkabı giy. Plaja gidiyoruz.”

Franklin onu Sedir Ağacı Boğazı diye bir yere götürdü. Orası, Vineyard Haven’da Balıkkancası diye bilinen bir arazi parçası üzerinde bulunan bir doğal alandı. O sıcak günde üzerlerine hoş gölgeler düşüren sık ağaçlı bir bölgede yürüyüş yaptılar. Ağaçların oluşturduğu kubbeden ara ara masmavi gökyüzü görünüyor, Tabitha kuş cıvıltıları duyuyordu. Doğanın tadını en son ne zaman çıkarmıştı? Muhtemelen on beş yaşında, Wyonegonic Kampı’ndayken. Bir süre el ele sessizce yürüdüler, daha sonra, bir tepenin zirvesine ulaştıklarında Franklin durdu. Tabitha’nın yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öptü. Yeni çıkmaya başlayan sakallarının Tabitha’nın yüzüne sürmesi o kadar seksiydi ki Tabitha’nın dizlerinin bağı çözülde.

Öpüşmeleri daha ateşli bir hâl aldı. Franklin onu bir ağaca yasladı.

“Yoksa?” diye fısıldadı Tabitha, Franklin’in ağzına doğru. “Burada mı?”

Franklin başıyla onaylayıp bikinisinin altına uzandı.

Patika, küçük bir koyu sarmalayan kumlu, kayalıklarla dolu bir plaja çıktı. Franklin yere iki havlu serdi, ardından şortunu çıkarıp çırılçıplak suya koştu.

Tabitha çığlık attı. Plajın iki tarafını da kontrol etti ama etrafta kimse yoktu. Bunu sahiden yapıp yapamayacağını düşünerek tereddüde düştü. Umuma açık yerde çırılçıplak yüzmek Tabitha Frost’un yapacağı şey değildi. Tabitha Frost asil bir kadındı, davranışları kusursuzdu.

Tabitha Frost tutucunun teki, diye düşündü.

Bikinisini çözüp suya koştı.

Bu, tamamen yeni ve de muhteşem bir histi. Etrafını, dört i ir yanını saran su yumuşacıktı; Tabitha, amniyon sıvısının içindeki bir bebekmişçesine sarmalandığını hissetti. Ve bu ânın tadını çıkardı. Suda olduğu süre boyunca özgürdü.

Franklin Tabitha'yı kucağına aldı. Onu öptüğünde ağzında tuz ve su tadı vardı. Tabitha onun kollarının arasında ağırlıksızdı.

Sıcacık kumlara serili havlusunun üzerinde yatarken yüzünü cesurca güneşe doğrulttu. Omuzları kuma gömüldü ve uykuya daldı.

Uyandığında güneş alçalmıştı, suyun yüzeyi pırıl pırıl pırıldıyordu. Başını çevirip baktığında Franklin yan tarafına uzanmış, başını kolunun üzerine koymuş onu izliyordu.

"Çok güzelsin," dedi.

Tabitha'nın içi bir hoş oldu.

Sahiden de oluyordu.

Franklin akşam yemeği için Uzaktaki Konak diye bir yer seçti.

"Aquinnah'da," dedi. "Yolda giderken bütün adayı ayaklarının altında görebilirsin."

Tabitha, artık bronz olan sırtında çaprazlama kesişen ince askılı turuncu bir Alexander Wang elbisesi giydi. En seksi elbisesi oydu, yanında getirmeyi akıl ettiği için kendini kutladı.

Franklin ıslık çaldı. "Ya da boş ver, burada kalalım, ben seni yiyeyim."

Chilmark üzerinden Güney Yolu'nda ilerlerlerken Franklin sorumluluk sahibi bir tur rehberi gibi Tabitha'ya Tokaç Köşesi'ni gösterdi. *Tokaç, tıpaları –ya da tıkaçları– fiçilerin ağzına sokmak için kullanılan bir tür çekiç, diye açıkladı.*

Tabitha güldü. "Söylediğin için teşekkürler. Niyeyse benim aklıma tavan arası böceği gibi bir şey geldi."

Tabitha alçak taş duvarlara ve aile çiftliklerine bayıldı. “Bir de sevimli sokak tabelalarına. Şuna baksana!” Üzerinde SHEEP XING yazan küçük tahta tabelayı işaret etti.

“Canım Sheep Kavşağı,” dedi Franklin. Ses tonu birden kurnaz bir hâl aldı. “Dönemeçten sonraki ilk kulübe eniştemin saklandığı yer.”

“Eniştenin mi?” dedi Tabitha. Franklin’in ona ailesi hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. Ama o konuda pek iyi değildi. Ebeveynleri vardı –isimlerini unutmuştu– babası lise müdürüydü, annesiye... onu hatırlayamıyordu. Franklin eniştesi olduğundan bahsetmiş miydi? Kız kardeşinin kocasından? Kız kardeşinin adı... Charlotte muydu? Yok, o Ramsay’nin kız kardeşiydi.

Franklin’in açıklamasını bekledi ama Franklin başını sallayıp, “Boş ver,” dedi.

Uzaktaki Konak’a vardıklarında eski neşelerine dönmüşlerdi. Mekân Aquinnah kayalıklarının tepesine kuruluydu. Aşağıdaki manzara otoparktan bile nefes kesiciydi. Franklin kusursuz bir beyefendiydi, eli Tabitha’nın belinde, onu içeriye yönlendirdi. Bir an Tabitha’nın aklına Ramsay geldi –o da son derece görgülü biriydi, hatta bazen bunaltıcı bile olabiliyordu– ama onun dokunuşları, Franklin’in dokunuşları gibi Tabitha’yı kendinden geçirmemişti hiç.

O küçük, samimi restoranın garsonu olan kadın aşağı yukarı Tabitha’yla aynı yaştı. Sarı kıvrıkcık saçlıydı ve ayak bileklerine kadar inen ipek bir çan etek giyiyordu.

“Franklin!” dedi “Bebeğim benim!”

“Annalisa,” dedi Franklin ve kadını dudağından öptü. Pekâlâ, Tabitha kıskanmıştı. Omuzlarının gerildiğini hissedince rahatlamaya çalıştı. Restoranın dekoruna, mum ışıklarına, sarımsak, baharat, fırında kızarmış et, tereyağı ve iyi şarap kokusuna bayılmıştı. Franklin’i hepi topu birkaç gündür tanıyordu. Oysa Franklin kırk yıldır burada yaşamaktaydı.

Tabitha, kardeşiyle karıştırılmamayı umarak Annalisa'ya gülümsedi. "Merhaba," dedi. "Ben Tabitha Frost. Nantucket'ta oturuyorum."

"Ah, evet, biliyorum," dedi Annalisa. "Öbür adadan biri topraklarımıza girdiği anda Vapur İskelesi'ndekilerden uyarı alırsınız."

Franklin Tabitha'nın omzunu sıktı, Tabitha da zoraki gülümsedi.

Annalisa, Franklin'le Tabitha'yı mekânın en iyi masasına oturttu – geniş, şirin verandada, suya en yakın taraftaki masaya. Franklin bir şişe Sancerre, bir şişe de Malbec seçti ve Tabitha'ya ikisinden de birer kadeh doldurdu.

Kadehlerini tokuşturdular, sonra Franklin başını salladı. "Beni aramana ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi. "Tesaüdüfen olsa bile."

"Madem seni bilerek aramamı istiyordun o zaman nota numaranı da yazmalıydın," dedi Tabitha. "Beni bir daha görmek istemediğini düşündüm."

"Ben..." Franklin şarabından bir yudum alıp güneşin usul usul denize battığı ufka baktı. Yüzü, şahane bir turuncu ışıkla aydınlanıyordu. "Aslına bakarsan bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum," dedi.

"Eve sürekli kadın getirmediğini söyleme," dedi Tabitha.

"Getirmiyorum," dedi Franklin. Tabitha'ya ciddiyle baktı –doğruyu söylüyor olabilir miydi?– sonra konuyu değiştirdi. "Bana kendini anlatsana. Yalnız olduğuna inanamıyorum. Nasıl oluyor da senin gibi göz kamaştırıcı bir kadın yatları katları olan milyonerlerle dolu bir adada yalnız kalabiliyor?"

Tabitha güldü. "Sahiden de yalnızım. Dört yıllık bir ilişkim vardı ama geçen şubat bitti."

"Hiç evlendin mi?" diye sordu Franklin.

"Hayır," dedi Tabitha. "Ama ilk ciddi erkek arkadaşımın bir kız çocuğum var. Adı Ainsley. On altı yaşımda."

“On altı!” dedi Franklin. “Öyle bir şey mümkün mü ya?”

“Mümkün,” dedi Tabitha. “Onu yirmi üç yaşında doğurdum. O zaman sürpriz çocuktu... şimdi baş belası çocuk. Birkaç hafta önce ben dışarıdayken evde parti vermiş, eve bir geldim, çocuklar yemek masamın üzerinde bira pinponu oynuyorlar.”

Franklin başını geriye atarak güldü. “Olaya bak. Amma komikmiş,” dedi.

Komik miydi? Tabitha gülümsedi. Şimdi o zamankinden daha komik olduğu kesindi. “Birbirimizi özlemeye aşırı ihtiyacımız vardı, şimdi onun tadını çıkarıyoruz. Harper orada ona göz kulak oluyor.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Franklin. “Değişiklik istedin.”

Tabitha, Harper’la Ainsley’nin ne âlemde olduklarını merak etti. Bütün ERF stokunu kapının önüne indirime dökmüş olabiliyorlardı. Köpek gösterisi düzenlemiş ya da Twitter’da Eleanor’un adı altında politik görüşlerini paylaşmış olabiliyorlardı. Ne olursa olsun, Tabitha hiçbirini umursamadığı için çok mutluydu.

Yemekler mutfaktan gelmeye başladı, bütün tabakları bölüşeceklerdi: kadifemsi kıvamıyla ıstakoz çorbası, saksıda yetiştirilmiş yeşilliklerden ve rengârenk, taptaze sebzelerden yapılmaz soslu bir salata, tatlı turp, iştah açıcı yumuşacık polenta üzerinde servis edilen üzümlü beurre blanc soslu mühürlü ıstakoz, Dauphiné patatesi –ceviz büyüklüğünde tereyağlı kroketler– eşliğinde sirloin au poivre. Franklin ara ara yemeği bırakıp Tabitha’nın dudaklarına öpücük konduruyordu ki bu öbür öpüşmelerinden daha arzu uyandırıcıydı. Fotoğraf çekmiyor, konum ya da başka bir şey paylaşmıyorlardı. Bu randevu âdeta başka çağdan gibiydi. Tabitha tekrar tekrar hatırlayabilmek için bütün ayrıntılarını beynine kazıdı.

Tatlı olarak tahta döner tepsi üzerinde çeşit çeşit atıştırma-lıklar geldi: çarkıfelek meyveli panna cotta, Antep fıstıklı krema dolgulu minyatür cannoli, badem-zencefil tabanlı limonlu yaban mersinli turta, üzeri hindistancevizi kremalı karamelli kurabiye.

Tabitha hepsinden birer lokma aldıktan sonra tokluktan sızlandı. İzin isteyip kadınlar tuvaletine gitti.

Tuvaletten çıktığında Annalisa holde onu bekliyordu.

“Umarım Nantucket’la ilgili yaptığım şaka gücüne gitmemiştir,” dedi. “Eğlenelim diye söyledim.”

Şarapla gevşeyen Tabitha gülümsedi. “Hiç önemli değil.”

“Franklin’in seni buraya getirmek istemesi çok iyi oldu. Rezervasyon yaptırmak için aradığında çok heyecanlıydı. Ayrıca Harper Frost’la değil, Tabitha Frost’la geleceğini üstüne basa basa söyledi. Eh, malum, kardeşini buraya yemeğe getirseydi çok tuhaf olurdu.”

“Tuhaf,” dedi Tabitha. “Neden tuhaf...”

Annalisa Tabitha’nın koluna vurdu. “Olanlardan dolayı işte! Ama size engel olmasına izin vermemene sevindim. Siz ikiniz tam çifte kumrular olmuşsunuz.”

Eve dönerken Tabitha Franklin’e Julian’ı anlatmadığını fark etti. Julian hiç var olmamış gibi onu atlamıştı ama Franklin’in onu sahiden tanımasını istiyorsa bu durumu düzeltmeliydi. Tek sorun, konuya nasıl gireceğini bilmiyordu.

Ainsley on sekiz aylıkken bir daha hamile kaldım. Ama işler planladığımız gibi gitmedi. Oğlumu daha yirmi sekiz haftalıkken doğurdum...

Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı. Franklin’e Julian’ı başka bir zaman anlatmaya karar verdi. Bu büyüü ânı bozmak istemiyordu.

Derken Franklin, “Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi. Konsolun üzerinden uzanıp Tabitha’nın uyluğuna dokundu. “Tabitha.”

Tabitha gözleri açtı. Franklin’in sesi ciddiydi. Ama Tabitha daha saniyeler önce ciddi, derin ya da gerçek konularda konuşmak istemediğine karar vermişti. Birden aklına Annalisa’nın sözleri geldi. *Olanlardan dolayı tuhaf olurdu...* Annalisa, Harper’in Dr. Zimmer’la yaşadığı yasak ilişkiden bahsediyor olsa gerekti.

Harper'ın olayın hemen sonrasında başka biriyle romantik bir yemeğe çıkması sahiden de tuhaf olurdu.

"Bence yarın konuşalım," dedi. "Bugün çok şarap içtim."

"Yarınla ilgili zaten," dedi Franklin. "Billy'nin evi konusunda sana yardım etmeye karar verdim."

"Gerçekten mi?" dedi Tabitha.

"Evet," dedi Franklin. "Sabah eve nereden girişeceğimizi kararlaştırırız."

"Emin misin?" dedi Tabitha. "Kararsız görünüyordun. Bazı sorunlar var demiştin."

"Vardı. Hâlâ var. Ama çok düşündüm ve kimsenin" –burada Tabitha'nın bacağına sıktı– "bu adadaki hiç kimsenin sana o kadar yakın çalışmasına izin veremeyeceğime karar verdim. O kişi ben olmalıyım. Senin adamın benim."

Tabitha, *Ben bu adama âşığıym*, diye düşünerek başıyla onayladı. Mantıken böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordu. İnsan daha saatlerdir tanıdığı birine âşık olmazdı. Buna olsa olsa başka bir şey denirdi – mesela tutkunluk, o da güneşte yok olan çiğ taneleri gibi yok olup giden bir şeydi.

Ama tıpkı aşka benziyordu.

HARPER

Billy Frost *neşeli günler* tabirine bayılır, Vineyard yazlarını öyle tasvir ederdi. Boston Whaler'ıyla limandan uzaklaşırken, *Bunlar neşeli günler*, derdi. *Yazın neşeli günlerine selam olsun!* diye bağırdı Menemsha'daki duvarın üzerinden. Orada, Larsen'in Balık Pazarı'ndan aldıkları kızarmış istiridyelerin hazırlanmasını beklerken güneşin kendini okyanusta söndürmesini seyredерlerdi. Billy Frost bu tabiri o kadar sık kullanırdı ki Harper sonunda araştırmıştı. Kökeni Yunan Mitolojisi'ne dayanıyordu. Aiolos'un kızı Alkyone kocası Keyks'i bir gemi kazasında kaybetmişti. Alkyone da kendini denizde boğmuş, daha sonra ikisi birden yalıçapkınına, diğer adıyla iskele kuşuna dönüşmüşlerdi. Alkyone kumsala yuva yapmıştı ama dalgalar yuvasını tehdit ediyordu, hâl böyle olunca babası Aiolos yedi gün boyunca rüzgârları yasaklamıştı. İşte o günler neşeli günler olarak bilinirdi; fırtınasız günlerdi.

Fırtınasız günler.

Harper Nantucket'taki kendi neşeli günlerinin tadını çıkarıyordu. İlk olağandışı bir şey fark etmemişti ama sonra sonra anladı: Mutluydu.

Butik altın çağını yaşıyordu. Harper, Ainsley ve Caylee her zaman iki kişi olacakları şekilde bir çalışma programı hazırlamış, partide işe yarayan stratejileri uygulamaya koymuşlardı. Balık sabah ve akşam birer saatliğine mağazanın önünde oturuyor, günün geri kalanında ya arka ofiste uyukluyor ya da Harper'ın onu şehirde gezintiyе çıkarmasını bekliyordu. Bu günlük yürüyüş her seferinde Ramsay'nin ofisinde ödöl mamasıyla son buluyordu.

Artık mağazada sürekli iyi müzik çalıyordu, özenli bir çalma listesi hazırlamışlardı: Yüzde doksani kadın sanatçılardan, yüzde onu da Prince'ten oluşuyordu. Dahası, Caylee her sabah sosyal medyada "günün kıyafeti" açıklamasıyla fotoğrafını paylaşıyordu – elbiseli, etekli veya pantolonlu, bluzlu, sandaletli. Hiç şaşmazdı, günün sonunda o kıyafetin bütün bedenleri satılmış olurdu.

Meghan, bebeği David Wayne'le her gün mağazaya uğrardı. Harper bebeği hiç kucağına almamıştı –Julian öldüğünden beri bebeklerden korkuyordu– ama Meghan önceki günün satışlarına şaşakalırken Ainsley'yle Caylee bebeği kucaktan kucağa bütün mağazada gezdirirlerdi.

"İşlerin bu kadar açıldığına inanamıyorum," derdi Meghan. "Geçen yaza göre *yüzde beş yüz* daha iyi durumdayız."

Ainsley'nin neşesi her geçen gün biraz daha yerine geliyordu. Henüz hiçbir arkadaşıyla barışmamıştı ama bütün boş vakitini Harper ve Caylee'yle geçirmekten memnun görünüyordu. Teddy konusunda onlara akıl danışmıştı. Caylee'yle gittikleri kahvaltıda onunla karşılaştıktan sonra Teddy Ainsley'ye, *Seni özliyorum, daha sonra seni arayabilir miyim?* diye mesaj atmıştı.

Ainsley o mesaja cevap yazmayınca Teddy daha fazla mesaj atmıştı, hepsinde de onu özlediğini söylüyordu.

"Meğer onu geri kazanmanın yolu onu görmezden gelmekmiş," demişti Ainsley.

"İnsan ilişkilerinin en büyük ikilemi," diye yanıtlamıştı Caylee.

Harper çalışmadığı günlerde adayı geziyordu. Balık'ı arabaya atıyor, Squam Bataklığı'ndaki manzaralı çevre yolunda yürüyüş yapıyordu. Arabayla bozkırları geziyor, Jewel Gölü'nün yemyeşil sularında yüzüyordu. Yanına yiyecek alıp günübirlik Great Point'e gidiyor ve Great Point Feneri'nin en tepesine çıkıyordu ki bunu Nantucket'in yerlileri olan Ainsley'yle Ramsay bile henüz yapmamışlardı. Akşamları Ainsley için yemek pişiriyor ve haftanın bir günü Ramsay'yi yemeğe çağırıyorlardı. Harper

Bartlett'in iftliği'nden gelen taze sebzelerle ve 167'den aldıkları ızgara karides ya da deniz taraklarıyla koca bir kâse salata yapıp meşhur "donmuş sarımsaklı ekmeğiyle" servis ediyordu – en azından onunla Billy için meşhurdur. Thai usulü soğuk salatalık-hindistancevizi orbası ile şeftalili ve yaban mersinli mini turtalar yapıyordu. Bu mini turtalar yüzünden her yere meyve ve şeker akıyordu ama yine de acayip lezzetliydi.

Harper her günün sonunda hayatında hiç olmadığı kadar yorgun hissetmeye başlamıştı. Geceleri bir gölün dibinde başı boş yatan ağır bir taş parçası gibi uyuyordu.

Ne var ki, tüm yorgunluğuna ve de alkolün artık midesini bulandırmasına karşın Ramsay'nin Pearl'de yetişkin akşamı geçirme teklifini kabul etti. Ama Ainsley'yle Caylee'ye –bilhassa da Ramsay'ye– bunun bir randevu olmadığını üstüne basa basa söyledi. Arkadaşça yemek yiyeceklerdi.

"Acayip seksi bir barda," dedi Caylee. "Dikkatli ol. Ton balıklı 'martini'nin insanı çarptığını duydum."

"Kıyafet seçmeme yardım edin," dedi Harper.

"Niye özeniyorsun ki?" dedi Ainsley. "Nasıl da randevu değil."

Güzel soruydu. Harper, Ramsay'nin ne giyeceğini biliyordu: kumaş pantolon, Vineyard Vines kravatı, lacivert spor ceket. Yana taradığı saçında tarak izleri olacaktı. Sinekkaydı tıraşlı olacaktı, gözlüğünün camları tertemiz silinmiş olacaktı. Harper, sırtına bir Lilly Pulitzer elbisesi ya da bugüne kadar tasarlanmış en sade elbise olan *the Roxie*'nin gül pembesini veya Barbara Blush mavisini geçirip çıkabilirdi ama haftalarca başkalarını giydirmenin sonucunda neredeyse kırk yılını ziyan ettiğini fark etmişti. Normalde ne giyyordu? Babasının eski golf tişörtlerini, kot pantolonlarını keserek yaptığı şortlarını, J.Crew'un tişört elbiselerini... "Süslenmek" istiyorsa da Banana Republic ve Ann Taylor Loft'un indirim reyonundan aldığı kıyafetleri. Dahası, hepsi üç beden büyüktü. Nihayet güzel kıyafetlere, kadınsı kıyafetlere, üzerine oturan kıyafetlere sahip olmak ona aydınlanma yaşat-

mıştı. O akşamki yemek için eğlenceli ve farklı bir şeyler giymek istiyordu. Nantucket'ta ilk kez dışarı çıkacaktı. Orada farklı biriydi. Ona uygun giyinmek istiyordu.

Parker markasına bayılıyordu ama payetli ya da tüylü elbiseleri kendine yakıştıramıyordu, örgü elbiseler de fazla sıradan kaçardı. Nanette Lepore ve Rebecca Taylor'dan da elbiseler denedi ama Caylee'yle Ainsley'nin görüşlerine göre kazanan, iki yanında da elmas şeklinde üçer tane siyah dantel eklentileri olan beyaz, ipek bir Alice & Olivia elbisesi oldu.

Koyu renk saçları ve güneşte bronzlaşan teni sayesinde siyah-beyaz kombinasyonu üzerinde harika görünüyordu. Ainsley siyah bir süet choker kolye seçti, Caylee de kısa sivri topuklu siyah rügan ayakkabı seçti ki Harper ondan daha yüksek bir topuğu zaten giyemezdi.

Giyindikten sonra Tabitha'nın boy aynasının karşısına geçti. İyi görünüyordu ve bunun elbiseyle ya da ayakkabıyla bir ilgisi yoktu. Harper huzurluydu. Gülümsüyordu.

Pearl sahiden de seksi bir mekândı – gösterişli, şık bir yerdi. Ramsay beyaz oniks barda iki köşe taburesi ayarlamıştı. Bar alttan aydınlatmalıydı, etrafa uhrevi bir parıltı saçıyordu.

“Bize iki çarkıfelek meyveli martini,” dedi Ramsay. Harper karşı çıkacak oldu ama çarkıfelek meyveli martini kulağa çok lezzetli geliyordu. Mide sorununun kendi kendine hallolmuş olmasını diledi.

Kadehini kaldırıp Ramsay'ninkiyle tokuşturdu. Gece yeni başlıyordu.

Ramsay ikisi için de sipariş verdi: ördek etli mantı, *crème fraîche* ve yeşil havyar eşliğinde ton balıklı martini, üzerinde kızarmış bıldırcın yumurtasıyla altmış saniyelik biftek*, wok tavada kızartılmış ıstakoz.

* Bifteğin tek tarafının yalnızca altmış saniye mühürlenmesiyle yapılır. –çn

"Ve birer kadeh martini daha!" dedi Ramsay.

Havalı İngiliz aksam olan şuh ve güzel sarışın barmen kadın Ramsay'yle Harper'a gülümsedi. "İkinizi yeniden burada görüşümüne sevindim," dedi. "Sizi özlemiştim."

"Ah," dedi Harper. "Ben..."

"Teşekkürler, Jo," diye lafını kesti Ramsay. "Biz de seni özledik."

Üçüncü martiniden sonra –o sondu, bundan böyle sadece su içecekti– nihayet Ramsay'ye gün içinde söylemeye çekindiği şeyleri söyleyebilecek duruma gelmişti.

"Kardeşimi özlüyor musun?" diye sordu.

"Hem özlüyorum hem de özlemiyorum," dedi Ramsay. "Ben doğuştan her şeyi düzeltmeyi seven bir adamımım. Yıllarca denedim ama Tabitha'ya yardım edemedim. Yardım etmeme izin vermedi."

Harper başıyla onayladı. "Benden doksán saniye önce doğdu. Her zaman bağımsız ve kendi kendine yetebilen biriydi. Oysa ben hep yardıma ihtiyaç duydum."

"O hâlde yardımcın kim?" dedi Ramsay.

Bu soruyu nasıl cevaplayacaktı?

"Son yıllarda aşk hayatım biraz karışık," dedi, sonra karışık lafının ne kadar yetersiz kaldığını fark ederek başını salladı. "Bir sevgilim vardı, daha doğrusu evli bir sevgilim vardı."

"Ahh," dedi Ramsay.

"Adı Reed Zimmer," dedi. Adını yüksek sesle söylemek o kadar müthişti ki gözü yaşlarla doldu. "O da senin gibi düzeltmeyi seven biri. Doktor. Babamın doktoruydu, babamla ilgilenmiş, dolayısıyla benimle de ilgilenmişti. Onunlayken bana kendimi güvende hissettiren bir otoritesi vardı. Oysa asıl onunlayken güvende değildim. O başkasına aitti. Karısı Sadie'ye. Ama işte, ben de tüm metreslerin düştüğü hataya düştüm: Sadie'nin önemli olmadığına inandım. Önünde sonunda benim için onu terk edeceğine inandım."

“Ama terk etmedi, değil mi?” dedi Ramsay.

“Sadie ilişkimizi öğrendi,” dedi Harper. “Babamın öldüğü gece bizi birlikte yakaladı, ondan birkaç gün sonra Billy’nin anma töreninde olay çıkardı. Reed bana mesaj atıp bir süre ona ulaşmaya çalışmamamı istedi.” Harper martini kadehinin dibine baktı. Gerçeklik serumu. *Hiç* bu kadar konuşmamıştı – ama konuşsa bile kime içini dökecekti ki? Yalnızca Ramsay vardı. “Başkalarından, taşındığını duydum. Hastaneden izin almış. Şu anda nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum. Hâlâ Vineyard’da mı, dünyayı mı dolaşıyor bilmiyorum. Beni arıyor mu yoksa kendini mi arıyor bilmiyorum. Sadie’ye yaşattıklarımın dolayı kendimi suçlu hissediyorum ama asıl Reed’e yaşattıklarımın dolayı suçluyum. Çünkü Reed iyi, dürüst biriydi ama ben onu baştan çıkardım. Adını lekeledim, şerefini iki paralık ettim. Sadie’nin bizi bastığı gece buluşmayı ben istedim. O gelmek istemedi ama ben yalvardım.”

“Eh, babanı daha yeni kaybetmiştin,” dedi Ramsay. “Değil mi?”

Harper martini bardağını döndürdü. “Neye elimi atsam mahvediyorum,” dedi. “Lanetli gibiyim. Ebeveynlerimiz boşanıp da ben Billy’yle gittiğimde yarışma kazanmış gibi hissetmişim. Meğer en büyük kaybeden benmişim.”

“Sahiden öyle düşünmüyorsun,” dedi Ramsay.

“Düşünüyorum. Tabitha da öyle düşünüyor, hatta bence annem bile öyle düşünüyor. Babam bile ölmeden hemen önce bana bakıp, *Özür dilerim, evlat*, dedi. Başta neden özür dilediğini anlamadım ama sonra dank etti. Ben böyle olduğum için özür diliyordu. Bana yardım edemediği için özür diliyordu.”

“Daha neler, Harper,” dedi Ramsay. “Sen güzel, zeki bir kadınsın. Kardeşin kadar merak uyandırıcı ama ondan daha eğlencelisin.”

“O kadar eğlenceliyim ki Tulane’den güç bela mezun oldum,” dedi Harper. “O kadar eğlenceliydim ki Edgartown’da Dahlia’s diye bir mekânda kokteyl garsonluğu yaparken herkesin uyuş-

turucu satıcısı olduğunu bildiği bir adam için birine bir *paket* götürmeyi kabul ettim. Tutuklandım, adamı ispiyonladım ve koca organizasyonu çökerttim.”

Ramsay’nin gözleri gözlüğünün ardında kocaman açıldı. “Şaka yapıyorsun.”

“Daha dur, yaptığım en kötü şey bu değil,” dedi Harper. “Dr. Zimmer’la yatmak da değil.”

“Sorsam mı?” dedi Ramsay.

Harper ona uzun uzun baktı. “Tabitha sana neden konuşmadığımızı hiç söylemedi mi? Konusunu hiç açmadı mı?”

“Hiç,” dedi Ramsay. İfadesi ciddiydi ama Harper, Tabitha’nın onunla yıllarca yaşamasına rağmen Julian’ın öldüğü geceyi hiç anlatmadığına inanamıyordu.

“Şey,” dedi. Daha doğrusu ne diyeceğini bilemiyordu. Neredeyse Tabitha’nın kendi versiyonunu anlatmış olmasını dileyecekti, böylece anlattıklarını doğrulayabilir ya da inkâr edebilirdi. Martinisinin dibini içti. Aslında bir shot Jäger istiyordu. “Tabitha, Julian’ın ölümünden beni suçluyor.”

Ramsay kulağına su kaçmışçasına başını salladı. “Ne?” dedi. “Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Ama Harper’ın buna cevap verecek takati yoktu. Bar taburesinden kayarak indi ve Ramsay’ye bakarak Julian’ı battaniyeyle ya da küvette suyla *boğmadığını*, ağlaması durmuyor diye onu sarsmadığını anlamasını sağlamaya çalıştı. Harper o gün, o gece olanları açıklamalıydı ama şimdi bile, üzerinden on dört yıl geçmişken bile, hatırlamak istemediği kadar acı vericiydi.

“Yemek için teşekkürler,” dedi ve restorandan çıktı. Yalnızca bir kez arkasına dönüp Ramsay’ye baktı. Ramsay şaşkın şaşkın taburede oturuyordu, peşinden gitmeye yeltenmedi.

Çıplak ayakla –kısa topukların bile canı cehenneme– eve doğru yürürken şöyle düşündü: *Neşeli günler, yani fırtınasız günler bitti.* Bir saniye daha bekleyemezdi. Telefonunu çıkarıp ekrana uzun uzun baktı –ekranda yıllar önce Billy’yle tekne de çekindikleri bir

fotoğraf vardı, Billy elinde çizgili levrek tutuyordu– ve mantığının kazanmasına izin vermek istedi. Ama yapamadı. Reed’i aradı ancak arama sesli mesaja düştü. Ona söylemesi gereken bir şey vardı. Henüz yalnızca bir önseziydi ama yine de mesajla söyleyemezdi. Aramayı sonlandırdı.

Ama hemen peşinden telefonu çaldı. Reed miydi? Yoksa Ramsay miydi, girdiği şoktan ancak mı çıkıyordu? Harper telefon susup da sesli mesaj zili çalana kadar bekledi, sonra ekrana baktı.

Baş 6937lü tanımadığı bir Vineyard numarasıydı. Cliff Yolu’nun kenarında durdu. Belki de Reed’di, ev telefonundan arıyordu.

Harper bir iki dakika bekledikten sonra mesajı açtı.

“Harper, merhaba. Ben Brendan’ın annesi Edie Donegal. Saniyem hâlâ şehir dışındasın ama seni aramam gerektiğini düşündüm. Brendan’ın durumu pek iyi değil. Onu önemsediğini biliyorum, seni rahatsız etmeyi hiç istemezdim ama yakın zamanda onu ziyarete gelebilir misin? Aklıma ona yardımı dokunabilecek başka bir şey gelmiyor. Teşekkürler, Harper. İyi geceler.”

Harper’ın baş ı birdenbire vücuduna ağır geldi. Brendan. Zavalı Brendan. Ama şimdiki ruh hâliyle Brendan’a yardım edebileceğini sanmıyordu. Tek yapacağı işleri daha da berbat etmek olurdu.

Mesaj ı sildi.

Bir adım daha atacak durumda değildi. Midesi bulandı ve yedikleri ağzına geldi. Yolu kenarındaki çimlerin üzerine kustu.

Önsezi filan değildi. Emindi.

Hamileydi.

NANTUCKET

Son günlerde kavurucu sıcaklar adayı etkisi altına almış, insanlar bundan başka konu konuşamaz olmuşlardı. Öğlenleri sıcaklık otuz dereceyi buluyordu ki 1936 senesinde yaşanan sıcak hava dalgasından bu yana görülmemiş şeydi. Şehrin tuğla kaldırımları güneşte pişiyordu; kumsallara basılacak gibi değildi. Rüzgâr yoktu, bulut yoktu, yorucu sıcaktan bir an olsun kaçış yoktu.

Hava dedikodu için de fazla sıcaktı. Kimse dedikodu dinleyecek kadar uzun süre yerinde oturamıyordu.

Ama Striker & McClain sigortacılık ofislerinin içi boydan boya klima döşeli olduğundan içeriye giren her müşteri derin bir oh çekiyordu.

Percil Ott, kendini resepsiyonist Bonnie Atkinson'ın masasının yanındaki koltuğa attı. Bonnie'ye ön cam değişimi konusunda Ramsay'yle görüşmesi gerektiğini söyledi.

"Ama hiç acele etme," dedi. "Bütün gün burada oturabilirim."

Bonnie gözlerini devirdi. Percil haddinden fazla konuşan bir emekliydi. Bonnie kendini onun girdabına kaptıracak değildi.

"Ramsay'ye geldiğini haber vereyim," dedi.

Ramsay'nin masası ofisin arka tarafında, köşedeydi. Bonnie mahremiyet paravanının çekili olduğunu görünce şaşırdı çünkü bu alışılmadık bir durumdu. Yirmi bir yıldır Striker & McClain'de çalışıyor olmasına karşın ilk kez böyle bir şeye şahit oluyordu. Mantıken Ramsay'nin mahremiyet istediği için mahremiyet paravanını çektiğini biliyordu ama Bonnie'de akut merak bozukluğu vardı. Paravanın arasındaki boşluklardan bakınca Ramsay'nin bilgisayar ekranını dikkatle incelediğini gördü. Bonnie'nin eli göğsüne gitti. Porno mu izliyordu yoksa? Ramsay'nin pornocu

olabileceği hiç aklına gelmemiştir; zira istediği kadını elde edebilecek kadar yakışıklıydı – mesela neredeyse üç ay çıktığı o yirmi iki yaşındaki barmen kız! Ama Bonnie beklentilerini gerçeğe indirdi: Herkes porno izlerdi. O ve kocası Norm Atkinson dışında herkes. Norm, *The Andy Griffith Show*’un tekrarlarını izlerdi.

“Affedersin, Ramsay,” dedi. “Percil Ott seni görmek istiyor.”

Ramsay sahiden de uygunsuz bir şey yaparken yakalanmış gibi yerinden sıçradı. Ama Bonnie, Ramsay’nin omzunun üzerinden ekranı gördü: *Inquirer and Mirror*’da yayımlanmış eski bir makale açtı.

Ramsay ayağa kalkıp mahremiyet paravanlarından birini kenara çekti. “Teşekkürler, Bonnie,” dedi. “Bay Ott’u pek sevmediğini biliyorum. Ben onunla ilgilenirim.” Koridorun sonuna doğru giderek Bonnie’yi açık ofisinin önünde yalnız başına bıraktı.

Çoğumuz, Bonnie Atkinson’ın o zaman yaptığı şeyi yapmayacağımızı savunuruz ama yalan söyleriz. Bonnie hızlıca Ramsay’nin bilgisayarının önüne geçip ekrana baktı. Karşısındaki bir ölüm ilanıydı. 28 Mayıs 2003’te doğup 15 Ağustos 2003’te ölen Julian Wyatt Cruise adında bir bebeğin ölüm ilanıydı. Bonnie’nin soluğu kesildi. Bebek daha üç aylıkken ölmüştü. Ölüm sebebi olarak “solunum bozukluğu” yazıyordu.

Peki ama *bunun* Ramsay’yle ne alakası var? diye düşündü. Derken bebeğin ebeveynlerinin isimlerini gördü. *Baba: Wyatt Cruise. Anne: Tabitha Frost.*

O korkunç sıcaklarda aynı şekilde klimalarla donatılmış olan bir diğer yer ERF butikti. Gerçi sebebini anlayabiliyorduk: Kimse vıcık vıcık terliyen kıyafet denemek istemezdi, kaldı ki böyle havalarda klimalı yerler yaya trafiğine boğulurdu.

O dayanılmaz cehennem sıcaklarının beşinci gününde saat on birde Caylee Keohane işyerinde geçici bir sessizlik yaşamaktaydı. İşte o sessizlikte şöyle düşündü: *Bu sıcak hava dalgası küresel ısınmanın bir sonucu mu?* Peki yeni başkan bu konuda bir şeyler yapmayı düşünüyor muydu?

Caylee'nin canı sıkıyordu. Ainsley izinliydi –evde oturup buz parçaları yiyeceğini ve *Girls* izleyeceğini söylemişti– Harper ise işe geldiğinde o kadar huysuzdu ki Caylee ona uzun bir öğle yemeği yemesini, Bronco'suyla 40th Pole'a gidip biraz yüzmesini önermişti. Caylee başta Harper'ın huysuzluğunun sıcaklardan dolayı olduğunu düşünmüştü ama şimdi şimdi fark ediyordu ki Harper, Ramsay'yle çıktığı randevu olmayan randevudan bu yana çok asabiydi. O yemekte bir şey mi olmuştu? Ramsay Harper'ın istemediğini bile bile ona asılmış mıydı yoksa Harper asılmasını istemiş de Ramsay *asılmamış* mıydı? Caylee bu soruları Harper'a soramazdı çünkü onunla Ainsley'yle kurduğu gibi bir yakınlık kuramamıştı. Harper cana yakın, kafa dengi biriydi ama kişisel bilgilerini saklı tutardı.

Caylee Harper'a ne olmuş olabileceğini düşünerken kapı açıldı ve koyu renk saçlı bir kız elinde buzlu kahvesiyle içeriye girdi. Kız tanıdık geliyordu ama Caylee kim olduğunu çıkarmaya çalışmadan önce görevini yapmalıydı.

“Üzgünüm,” dedi, kızgın değil de üzgünmüş gibi konuşmaya çalışarak – oysa kapının üstünde YİYECEK VE İÇECEKLE GİRİLMESİ KESİNLİKLE YASAKTIR tabelası *vardı*. “Kahveni dışarıda bırakman lazım.”

Kız başını yana eğerek Caylee'nin Chloé markasına ait olduğunu düşündüğü çantasının sapını düzeltti. “Geçen sefer geldiğimde içeride yiyecek *ve* içecekler vardı. Şimdi ne değişti?”

Caylee o zaman fark etti: İki bin beş yüz dolarlık çantası olan bu kız Ainsley'nin arkadaşı –daha doğrusu eski arkadaşı– Emma'ydı. Harper'ın aksine Ainsley özel hayatıyla ilgili her şeyi ona anlatmıştı. Büyükannesinin evinden cin çaldığını, Emma'nın da o cini Candace'ın okul dolabına yerleştirdiğini ama sonra durumun birden tersine döndüğünü ve Emma'yla Candace'ın ona karşı birleşerek okuldan üç gün uzaklaştırma almasına sebep olduklarını söylemişti. Sonra o iki kız evini yumurtalamıştı. Bütün bunlar Caylee'ye kendi lise yıllarında yaşadığı acıları hatırlatmıştı. Çocuklar kıskançlıktan, kafa karışıklığından ya da

basbayağı yanlış yetiştirildiklerinden dolayı acımasız olurlardı. Ainsley Caylee'ye, Emma'nın Nantucket havaalanındaki restoranın sahibi babası Dutch'la yaşadığını söylemişti. Florida'da bir yerde oturan annesiyle görüşmüyordu. Caylee ölüm ya da terk yoluyla bir ebeveynini kaybetmiş her çocuk için üzüldü –annesini üç yıl önce meme kanserinden kaybetmişti ve onu her an, her saniye özlüyordu– ama Emma'nın durumunda annesizliğin, ruhunu tarihi geçmiş süt misali ekşiyinceye kadar bozduğunu düşünüyordu.

“O, özel bir durumdu,” dedi. “Normal çalışma saatleri içinde yiyecek ve içeceğe izin vermiyoruz. Üzgünüm. Kahveni dışarıda bitirebilirsin.”

Emma bardağını kapının önüne koydu. Caylee elli dolarına iddiasına vardı ki giderken o bardağı orada unutacak, atması için ona bırakacaktı.

“Teşekkürler,” dedi. “Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Aslına bakarsan,” dedi Emma. “Ainsley'yi arıyorum. Burada mı?”

“Yok,” dedi Caylee orada olmadığı belli olmasına rağmen. Mağaza bomboştu. “Bugün onun izin günü.”

“Ya,” dedi Emma. “Şanslı kız.” Askıdan bir ERF elbisesi –boynunda sarkık fiyonk olan uzun kollu bir elbiseydi, Dusten Hoffman'ın *Tootsie*'de giydiğine benziyordu– alıp önüne tuttu. “Bu ne çirkin elbise.”

Caylee de aynı fikirdeydi ama Emma'yla ortak zevkleri üzerinden bağ kuracak ya da markalarına hakaret etmesine izin verecek değildi. “Ainsley'ye uğradığını söylerim,” dedi.

Emma burnunu çekip butikte gençlere yönelik kıyafetlerin bulunduğu tarafa geçti. Siyah boncuklu bir Parker bluzuna dokundu.

“Bende bunun beyazı var,” dedi.

Caylee tatlı tatlı gülümsedi. Emma “ıvır zıvırlar”ın bulunduğu masaya gitti: halat kemerler, eşarplar, gözlükler ve içinde dantel tangaların olduğu cam kavanoz. Eşarpları elledi, kemerle-

ri inceledi, gözlükleri denedi. Caylee esnemesini bastırdı. Norah Jones "Come Away with Me" söylüyordu.

Derken Caylee'nin aklına bir fikir geldi.

"Benim tuvalete gitmem lazım," dedi. "Hemen dönerim."

"N'aparsan yap," dedi Emma.

Caylee arka ofise geçip kapıyı sertçe kapadı. Dolgu topuklarıyla koridorda pat pat yürürken telefonundan mağazanın güvenlik kamerasını açtı. Emma Marlowe tam da beklediği gibi başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirerek kameraları arıyordu ama Eleanor'un kurduduğu kamera püskürtme kafası biçimliydi. Emma elini cam kavanoza daldırıp iki tane dantel tanga aldı. Toplamda otuz altı dolarlık ürünleri iki bin beş yüz dolarlık çantasına attı. Başkası olsa Caylee bu küçük hırsızlıkla kendi ilgilenirdi ama Emma olduğundan polisi aradı.

İntikam zamanı, diye düşündü.

Emma Marlowe'un hırsızlık yaparken yakalandığını duymak kimseyi şaşırtmadı. Olayla ilgilenen Komiser Yardımcısı Royal DiLeo bile şaşırmadı. O yaz ergenlerin düzenlediği bütün bira partilerini basmıştı ve Emma o sinir bozucu, kendini beğenmiş tavrıyla hepsinde vardı. İnsanlar asıl Dutch Marlowe'un kızı için havaalanındaki restoranını bırakıp mağazaya gelmesine şaşırmışlardı. Oysa Dutch, bu benzeri görülmemiş ailevi desteğinin başına iş açacağını nasıl bilebilirdi ki? ERF butiğe girip de kızını yakalayanın Caylee Keohane olduğunu görünce dünyası başına yıkıldı.

Caylee bakışlarıyla Dutch'ı yeşil lazer ışınına tuttu. "Senin burada ne işin var?"

"O benim babam," dedi Emma.

"Senin... senin..." dedi Caylee.

Dutch dazlak kafasını sıvazlayarak genç kadının onu nereden tanıdığını ifşa etmemesi için dua etti çünkü Caylee'nin mükemmel poposunu elleyerek kucağına Jack ve kola dökmesine sebep olan Dutch Marlowe'un ta kendisiydi. Caylee öyle yapınca

Straight Wharf'ın işletmecisi Shorty onu kovmuştu. Shorty aslında Caylee'yi kovmak istememişti. Caylee harika bir kişiliği olan, yorulmak nedir bilmeyen bir çalışandı –ki bu, hizmet sektöründe son derece cazip bir kombinasyondur çünkü çalışanlarda genellikle ikisinden sadece biri bulunurdu– ve Dutch'ın Caylee'nin poposuna *ellediğinden* yüzde yüz emindi. Ama ne yazık ki başka seçeneği yoktu. Her çarşamba Dutch'ın evinde yapılan poker gecelerinin müdavimiydi ve Dutch'a dört bin beş yüz dolar borcu vardı.

Hepimizin bildiği gibi Dutch vicdansız herifin tekiydi ama Caylee'nin kovulmasına sebep olduğundan dolayı kendini suçlu hissediyordu. Kızın poposuna çimdik atmak istememişti, daha doğrusu, bunu yapmayı önceden planlamamıştı ama Caylee o gece pek çok kez barın arkasından çıkıp beyaz kot pantolonlu kışını boğanın önünde kırmızı bayrak sallayan bir matador gibi sallaya sallaya ortalıkta gezinmişti. Dutch ne yapabilirdi ki? O bir erkekti, daima azgındı ve dahası yalnızdı.

Yine de Emma'nın, babasının zampanının teki olduğunu duymasını istemiyordu.

Caylee, "Baban mı?" dedi. Derin bir nefes alıp Emma'ya babasının aslında nasıl biri olduğunu söylemeye hazırlandı ama sonra vazgeçti. "Neden hiç şaşırmadım?"

MARTHA'S VINEYARD

Temmuzda ada o kadar kalabalıktı ki alabora olacak diye korktuk – aşağı ada baş aşağı suya batacak, Chilmark'la Aquinnah havaya kalkacaktı âdeta. Nüfus önce doksan bini buldu, ardından doksan bir bini. Feribot suya o kadar batmıştı ki –cipler, Land Roverlar, Hummerlar derken aşağı çökmüştü– bize yeni doğum yapmış bir kadını anımsatıyordu. Eyalet Plajı sabahın dokuzunda tıklım tıklım doluyordu; Port Hunter'da bir masa için iki saat bekliyorduk. Bite'in önünde sabah beş buçukta yüz on bir kişi olurken saat altı buçuğa varmadan sayı yüz kırk yediye çıkıyordu. Günde ortalama on beş araba kazası oluyor, altısını taksiciler yapıyordu.

Yine de aramızda bu yaz günleri iple çekmeyen var mıydı? Yerliler ve turistler Edgartown limanında köşe kapmaca oynuyorlardı, Field Kulübü'nde tenis topları saha çizgisini aşarak bizlere en iyi John McEnroa taklitlerimizi yaptırıyordu: *O top içerideydi! Çizgi bozuldu!* Sanayicilerin kızları Lucy Vincent kıyılarındaki memelerini güneşlendiriyorlardı. Her gece bir yazar Bunch of Grapes'e kitap okumaya geliyordu: Charles Bock, Jane Green, Richard Russo. Skip Gates triportörüyle Katama'ya gidiyordu. Keith Richards torunlarını Middle Yolu üzerindeki tarlaya yaban mersini toplamaya götürüyordu. Covington'ın rezervasyoncusu Noah Mayhew ısrarcı ve kendini herkesten üstün gören insanların telefonlarından o kadar bıkmıştı ki sonunda işi bırakıp Oregon'da inzivaya çekildi.

Aşağı yukarı kırk yıldır Chappy feribotunun kaptanı olarak çalışan Indira Mayhew, yeğeninin yeğeni Noah'nın haberini alınca aynı şeyi yapmak istedi ama daha önce hiç yoga yapmamıştı.

Bütün bunlar olurken insan Billy Frost'un evinde neler döndüğünü öğrenecek vakti bulamıyordu elbette. Daggett Bulvarı, Tisbury'nin sıradan, yıl boyu açık olan bir bölgesiydi, çoğu insan orayı bilmezdi bile, kaldı ki dışarıdan ev aynı görünüyordu. Sokaklarda dolanan birileri olsaydı –köşede limon satan ya da suç işleme niyetiyle mahalleyi dikizleyen birileri– Franklin Phelps'in kamyonetine denk gelir, biraz daha kurcaladı mı Billy'nin arka bahçesine park ettiğini görürdü. Ama sokaklarda dolanan kimse yoktu.

Franklin dikkatli davranarak ada dışından altyüklenicilerle anlaşıyordu: Elektrikçi Falmouth'tan, su tesisatçısı Mashpee'dendi. Bu adamlar Vineyard dedikodu ağının birer parçası değillerdi; yalnızca gelip işlerini yapıyorlardı. Franklin'in güvendiği –ve bu proje için *ihtiyaç duyduğu*– tek kişi Tad Morrissey'di. Tad, Franklin'in sağ koluydu. Elinden her iş gelirdi –fayans döşeme, sıvacılık, marangozluk– dahası işini söylenmeden yapardı. İrlandalı olmasına rağmen konuşkan biri değildi. Ser verip sır vermezdi. Franklin'in onu tembihlemesine gerek yoktu ama yine de tembihlemişti: *Kız kardeşim Billy Frost'un evini yenilediğimizi öğrenmemeli. Anlaştık mı?*

Tad ağzı çivi dolu hâlde başıyla onaylamıştı.

Franklin, o ilk gece Ritz'de birinin onu Tabitha'yla görüp Tabitha'yı Harper sanarak Sadie'ye haber vermesinden endişelenmişti ama ertesi gün arayıp soran olmayınca paçayı yırttığını anlamıştı. Uzaktaki Konak'tan Annalisa'yla da açık açık konuşmuştu: *Harper'ın ikizi Tabitha Frost'u getireceğim ama kimse bilmemeli.* Franklin Annalisa'yı anaokulundan beri tanırdı. Sessizliğini korumasına yetmesini umarak ona bütün kalbiyle güvendiğini söylemişti.

Franklin Tabitha'yla görüşmeye ve evinde tam zamanlı çalışmaya başladıktan birkaç gün sonra ailesinin Katama'daki evine yemeğe çağırıldı. Annesi cep telefonu ya da bilgisayar kullanmazdı, dolayısıyla Oak Bluffs'ta Grovedale Yolu üzerindeki kulübesinin kapısına not bırakmıştı. Notta, PAZARTESİ GÜNÜ SAAT

18.00'DA AKŞAM YEMEĞİ yazıyordu. Franklin bu minimalist davetiyei gördüğü için bile şanslıydı çünkü günlerdir Tabitha'yla Billy'nin evinde kalıyordu. Eve yalnızca kıyafet almaya uğradı, o zaman da tıraş makinesini almaya gitmişti.

İçini çekti. Tabitha'yı ailesinin evine yemeğe götüremeyeceği aşikârdı. Yoksa kızılca kıyamet kopardı.

Kızılca kıyamet öyle ya da böyle kopacaktı zaten. Ama bir süre daha erteleyebilirdi.

O akşam Phelpslerin evinde her şey gayet güzel başladı. Tabitha, Franklin'in anne babasıyla yemek yemesini ılımlı karşılamış, evde kalıp tuvaleti Paul Rever's Ride grisi denilen renge boyacağını söylemişti. O rengi Franklin de beğenirdi: Tabitha da tıpkı onun gibi zevk sahibiydi, başka bir deyişle zevkleri birbirine uyuyordu.

Büyük Phelpslerin neşesi her zamanki gibi yerindeydi. Al Phelps, lisedeki görevi boyunca işine bağlı ve yardımsever bir müdür olduğu için hepimizce çok sevilirdi, şimdilerde, yani emekliliğinde de sırf iyilik olsun diye, Shirley's'le Mocha Mott'un getir götür işlerine bakardı. Eski öğrencilerine kahve ısmarlamakla meşhurdu. Bu arada Lydia da Excellent Point kitap kulübünün aktif bir üyesiydi ve her hafta Ada Aşevi'nde gönüllü çalışırdı.

İki büyük Phelps de oğullarını kucakladı. Ardından Lydia, Franklin'in artık sakalsız yanağını okşadı.

"Tıraş olmana sevindim," dedi. "Christine Velman, Barnes Yolu kavşağında durduğunda seni görmüş, sakal bıraktığını söyledi."

"Yok öyle bir şey," dedi Franklin. Başını salladı. Christine Velman annesine sakalının durumunu bildirdiyse birinin Lydia'ya Franklin'in Sadie'ye ihanet eden kadının ikiz kardeşiyle çıktığını –daha da kötüsü babalarının evini tadilat ettiğini– söylemesi ne kadar sürerdi?

Al Phelps oğlunun sırtını sıvazladı. "Sana bira ısmarlayayım mı?"

“Çok iyi olur,” dedi Franklin.

Kısa süre sonra Sadie de geldi ki Franklin’e göre iyi olmuştu. Böylece Lydia’nın Sadie hakkında konuşmasına fırsat kalmamıştı. Gerçi Franklin kardeşini görür görmez annesi fırsat bulsaydı ne derdi anladı. Sadie hiç yoksa beş kilo vermişti ki zaten öyle yapılı biri değildi. Yanakları içine göçmüştü; tabiri caizse suratı kadavraların suratına dönmüştü. Normalde de kısa saç kullanırdı ama şimdi sinir harbi sırasında mutfak makasıyla girişmiş gibi duruyordu. Gözlerinin altında morumsu kırmızı halkalar vardı ve yaprak gibi titriyordu.

Franklin’in yüreği ezildi. Sadie’nin turta dükkânını “ileri bir tarihe kadar” kapadığını biliyordu ama bu arayı dinlenip toparlanmak için verdiğini ummuştı. Yaşadıklarının üstesinden gelmesini, hatta bu yeni özgürlüğünün tadını çıkarmasını ummuştı. Evet, Reed ona ihanet etmişti. Onu, bir hastasının kızıyla, Joey Bowen’la olan bağlantısı yüzünden adalıların zaten pek iyi gözle bakmadığı bir kadınla aldatmıştı.

Franklin kendi fikrini kardeşiyle paylaşmaktan kaçınmıştı çünkü o Harper’ın kötü biri olduğunu düşünmüyordu. Harper’ı hep sevmişti. Harper müziğinin hayranıydı; ne zaman sahne alsa onu izlemeye gelirdi, dahası orijinal şarkılarla çıkardığı bahtsız CD’sini ilk o almıştı. Ona karşı hep nazik ve sevecen olmuştu. Kaldı ki Franklin, Dahlia’s’ta kokteyl garsonuyken nelere katlanmak zorunda kaldığını ilk elden görmüştü. Orada çalışan kızlar sarkıntılığa uğrar, itilip kakılır, taciz edilirlerdi. Yasadışı ve tehlikeli bile olsa, içki dağıtmayı bırakıp Joey Bowen için çok daha kolay bir iş yapma fırsatı ona tüm sorunlarının çözümü gibi görünmüş olsa gerek.

Bunun yanı sıra, Franklin, aldatma olaylarında partnerlerin ikisinin de hatalı olduğuna inanırdı çünkü ihanet, bir birliğin çöküşü demektir. Önceki kış kendine bir Z-Pak yazdırmak için Reed’le Sadie’nin evine uğramıştı; hem marangozluğunu hem de şarkıcılığını tehdit eden ağır bir bronşit geçiriyordu. Pazar akşa-

mydı: Sadie turta dükkânındaydı, Reed'se evde yalnız başına on sekiz yıllık bir Aberlour içerek Patriotların eleme maçını izliyordu. Franklin'den ona katılmasını istedi.

Kadehini kaldırdı. "Biliyor musun, Aberlour'un kendine has tedavici edici özellikleri var," dedi.

İkisi de ikiye kadeh içtikten sonra –Franklin suyla, Reed sek içmişti– Reed televizyonun sesini kısıtı. Patriotlar açık ara kazanıyordu. "Kardeşin evliliğimizden mutlu olduğunu hiç söyledi mi?" diye sordu.

Bu soru hayalarına bowling topu yemek gibiydi. Derin bir nefes aldı ve eniştesini kardeşinin mutlu olduğuna dair teskin etmek için ağzını araladı. Kardeşi elbette mutluydu! Neden mutlu olmasındı? Dr. Reed Zimmer'ın *müthiş bir adam* olduğunu bütün adalılar bilirdi. Saygındı, güvenilir, işine bağlıydı. O, Martha's Vineyard'ın kıymetlisi hatta kahramanıydı. Ne var ki, Franklin, hastanede işi çıktığından dolayı Reed'in katılamadığı aile yemeklerinden birinde, Sadie'nin anneleri Lydia'yla konuşmasına yanlışıyla kulak misafiri olmuştu. Sadie, Reed birdenbire çocuk istediğine karar verdi diye söyleniyordu.

Ama çocuk mocuk yapmayacağım, demişti. Hatta sözlerini geri alana kadar onu cezalandıracağım.

Franklin ondan sonra dinlemeyi kesmişti. Yerel siyasetten daha tartışmalı bir konuda konuşmaktan nefret eden babasının yanına kaçmıştı.

"Bilmem," dedi eniştesine. Daha önce hiç dertleşmemişlerdi. Reed'in dertleşmeyi bildiğini bile bilmiyordu. Ama elbette Reed'in de bir dert ortağına ihtiyacı vardı; herkesin vardı.

"Bir yılı aşkın süredir beraber yatmıyoruz," dedi Reed. Viskisini kafasına diktikten sonra iki parmak daha doldurdu. "Seksten bahsediyorum ama artık yan yana da yatmıyoruz. Bana parmağının ucuyla bile dokunmuyor, Franklin."

Franklin sıkıntıdan ne diyeceğini bilemedi. Kız kardeşinin seks hayatı, duymak istediği en son şeyden bir önceki şeydi; en son şey ebeveynlerinin seks hayatıydı. Ama durumu hemen çak-

miş, Reed'le seks yapmayı bırakmanın Sadie'nin onu cezalandırma yöntemi olduğunu anlamıştı. Franklin, Reed'in Sadie'yi aldatmakta haklı olduğunu *söylemiyordu*. Ama Sadie'nin, bu stratejinin kendi lehine sonuçlanacağına nasıl inandığını da bir türlü anlayamıyordu. Onun için tek avantajı çocuğunun olmamasını garantilemekti. Eh, artık bir kocası da yoktu.

Saat tam altıda masaya oturdular. Franklin'in annesi kokteyl zamanına inanmazdı; mezelerin iştahı körelttiğini savunurdu. Mevsimselliği de sevmezdi. Temmuz ayının ortasında olmalarına rağmen patates, havuç ve soğan gibi sebzelerden etli güveç, taze çiçek ekmek ve hazır küflü peynir soslu göbek salata yapmıştı. Franklin, annesini, sırf göbek salata yapıyor diye günün birinde Martha's Vineyard pazar polisi tarafından yakalanacağını dair uyardı. Ama Lydia hiç oralı olmadı.

Franklin yemek boyunca çok sıkıldı. Tek umudu, annesinin tatlı olarak şeftalili ya da üç orman meyveli turta yapmış olmasıydı. Tabitha'yı burnunun üzeri nokta nokta boya olmuş hâlde Paul Revere's Ride'ı tuvaletin duvarlarına sürerken hayal etti. Franklin gitmeden hemen önce ona çocuklarının babası Wyatt'ın profesyonel boyacı olduğunu ve bundan uzun yıllar önce ona oda boyamayı öğrettiğini söylemişti. O sırada Franklin'in hissettiği şiddetli kıskançlık az kalsın baygınlık geçirmesine sebep olacaktı.

Anne babasının evine doğru yola çıktığında ancak idrak etmişti: *Çocuklar?* O yalnızca kızı Ainsley'yi duymuştu.

"Ee," dedi Sadie sohbetে ilk kez katılarak. "Şu anda nerede çalışıyorsun, Frankie?" Çocukluğunun lakabını kullanması eğlenceli bir detaydı. Belki de Sadie görüldüğü kadar kötü durumda değildi. Ama öyle bile olsa Franklin gerçeği söyleyemezdi. Safça, üzerinden biraz zaman geçerse Sadie'nin fikir değiştireceğini ve Tabitha Frost'la görüştüğünü söylediğinde ona kızmayacağını düşünüyordu.

Gerçi *görmek* lafı hislerine tercüman olamazdı. Beyninden vurulmuşsa dönmüştü. O kadına delicesine hisler besliyordu.

"Cuttyhunk'ta," dedi soğukkanlılıkla.

"Sahi mi?" dedi Sadie. Ses tonu belirsizdi. Yalanını mı anlamıştı yoksa ciddi ciddi şaşırmış mıydı?

"Sahi," dedi.

"O zaman tekneyi kullanıyorsunuzdur," dedi. "Bir ara beni de götürsene."

"Hep beraber gidelim!" dedi Lydia.

"Sakin ol, hayatım," dedi Al. "Franklin çalışıyor."

"Ben çalışıyorum," dedi Franklin. "İnanın bana, hep beraber Cuttyhunk'ta keyifli bir gün geçirmeyi çok isterim ama elimdeki proje yüzünden pek mümkün görünmüyor."

"Tabii ki, oğlum," dedi Al.

Sadie ona dik dik baktı.

Franklin o gece ebeveynlerinin evinden sırrı güvende ayrıldı. Ama gerçeği daha ne kadar saklayabilirdi?

Bize göre fazla sürmezdi. Zira bu adada kim uzun süre sır saklayabilmişti ki?

Üç gün sonra Tad Morrissey Edgartown'da Cottle'in kereste deposunun otoparkından geri geri çıkarken Roger Door ona sağdan bindirdi. Roger Door arabasını Cottle'in otoparkına bırakıp yaklaşık bir saat Coop'un Olta Dükkânı'nda çizgili levreklerin nereye kaçtıklarından laklak etmiş, görünüşe bakılacak olursa, bunu yaparken, yanından ayırmadığı Bushmills matarasından da bir güzel istifade etmişti.

Tad, Roger Door'u ismen biliyordu ama onu tanııyordu, dahası bu kaza çok nadir ortaya çıkan İrlandalı damarına basmıştı.

"N'apıyorsun be adam?" diye bağırdı. "Üzerime çıksaydın!"

Roger Door matarayı yolcu koltuğunun altına koyup öfkeli genç adamın aracına verdiği hasara bakmak için kamyonetinden indi. Karısı Cecily canına okuyacaktı. Roger genel müteahhitlikten emekli olmuştu, şimdilerde yalnızca ufak tefek işlerde çalışıyordu ama müşterileri konusunda pek seçiciydi, dolayısıyla

vaktinin çoğunu dört metrelik Whaler'ıyla balık tutarak ya da Farm Neck'te Smitty'yle golf oynayarak geçirirdi. E tabii bir de içki içerek – ama yalnızca gündüz içerdi. Çünkü saat sekiz buçuk dedi mi yatağa girerdi.

Tad de hasara bakmak için arabadan indi ve F-250'sinin yan tarafında Quitsa Gölü büyüklüğünde bir göçük gördü. Görür görmez de vücudunu ateş bastı, elleri kaşınmaya başladı. İhtiyar suratından ortasından yumruklamak, burnunu kırmak, dudaklarını patlatmak istiyordu. Başkaları için çocukları neyse Tad için de kamyoneti oydu.

"Kusura bakma," dedi Roger. Tad'a yaklaşıp sesini alçalttı. "Kaskoyu karıştırmadan kendi aramızda halletsek?"

"Hassiktir oradan," dedi Tad. Yedi yıldır adada yaşıyordu ve Roger Door gibilerini, yani atalarından biri üzüm bağının sahibi hakiki Martha'yla yattı diye her şeyi söyleyip yapabileceklerini sanan denizcileri iyi tanırdı. "Polisi arıyorum."

Roger Door'un omuzları düştü. Cecily kellesini uçuracaktı.

Bir süre sonra Komiser Yardımcısı Drew Truman olay yerine gelmiş tutanak tutuyordu. Drew Roger'ı Rotary Kulübü'nden tanırdı. Bu durum Roger'ın yararına olsa da bu olayda asıl suçlu oydu.

"Alkol metreyi ver şuna!" dedi Tad. "İçki içmiş."

"Hop dedik ama genç," dedi Roger.

"Benim işe dönmem lazım!" dedi Tad, kamyonetinin beşonlarla ve kontrplaklarla dolu kasasını işaret ederek. "İş yetiştirmeye çalışıyorum."

Roger sahiden de içkili olabilir mi? diye düşündü Drew. Saat daha sabahın on biriydi. Genç adam alkol metrenin kullanılmasını istiyordu ama bunu Drew'a iş öğretir gibi söylediği için Drew bozulmuştu. Roger'a yalnızca hatalı çıkış cezası vermeye karar verdi ve kazadan onu sorumlu tuttu. Artık gerisini kasko şirketleri halledecekti.

Fevri İrlandalıyla –Drew onu daha önce de görmüştü, Sharky’s adlı barda maç izlerken televizyona bağırıyordu– arayı düzeltmek amacıyla, “Nerede çalışıyorsunuz?” diye sordu.

“Daggett Bulvarı’nda,” dedi Tad. Arka cebinden telefonunu çıkarıp saate baktı. “Bu adam olmayan kırk beş dakikamı yedi, şimdi öğle arası trafiğinde Tisbury’e gitmeye çalışacağım.”

Drew anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı. Trafik, Vineyard-lıların şikâyet etmeyi en sevdiği şeydi, hemen arkasından motorlu bisikletler ve taksiciler geliyordu.

“Daggett Bulvarı mı?” dedi Roger Door. (En az) yarım matar-a Bushmills yuvarlamış olmasına rağmen bir anda bütün zihni açıldı. “Billy Frost’un evini sen mi yeniliyorsun?”

Tad ihtiyara dik dik baktı.

“Billy Frost’un evini mi?” Sırf Frost adını duymak bile Komiser Yardımcısı Drew Truman’ın göğsünün sıkışmasına yetti. Harper Frost’a âşıkta ama ne büyük aptallıklar etmişti! Daha geçen hafta bir Rooster Express kamyonunu Meetinghouse Yolu üzerinde yasak yerde U dönüşü yaptığı için durdurmuştu. Direksiyonun başında Harper’ı bulmayı umut etmişti ama kamyonu süren Rooster’ın kendisiydi. Drew’a Harper’ı işten çıkardığını ve Harper’ın adayı terk ettiğini söylemişti.

Drew, Tad’i süzdü. “Billy Frost’un evini siz mi yeniliyorsunuz?”

Tad omzunu silkti. “Ne önemi var? Artık gidebilir miyim?”

“Lütfen soruma cevap verin efendim,” dedi Drew, sorusunun yasal olmadığını bile bile. “Billy Frost’un evini siz mi yeniliyorsunuz?”

Tad Franklin’e o işten kimseye bahsetmeyeceğine dair söz vermişti ama bir kanun adamına yalan söyleyecek değildi, dahası bu adamın bir halk kahramanı olmanın yanı sıra Oak Bluffs’ın en seçkin ailelerinden birinden geldiğini biliyordu. Tad’ın hayatını hayal dahi edemeyeceği şekillerde mahvedebilirdi. Ayrıca bir an evvel yola düşmesi gerekiyordu. Zavallı kamyoneti!

“Evet,” dedi.

“Peki kimin için çalışıyorsunuz?” diye sordu Drew ama cevabı zaten biliyordu çünkü Sharky’s’in barında konuşurlarken söylemişti. Çalıştığı kişi...

Tad bunun böyle olacağını biliyordu – Franklin’in kimsenin haberi olmadan hem Billy Frost’un evinde çalışabileceğine hem de Harper Frost’un ikiz kardeşi Tabitha Frost’la çılgınca bir aşk yaşayabileceğine dair fantazisi burada son buluyordu.

“Franklin Phelps,” dedi.

Drew Harper’dan ayrıldığından bu yana yalnızca bir kişiyle dertleşiyordu, o da Şef Oberg’tü. Şef, komiser yardımcısına karşı son derece sabırlı ve anlayışlıydı çünkü Drew Truman kusursuz kişiliğe sahip namuslu bir adamdı ve dahası, bütün kolluk kuvvetlerinin içinde bulunduğu sıkıntılı durumda parlayan yıldızlarını dediği polislere odaklanmaya karar vermişti. Drew karakola döndüğünde Şef Oberg’ü dinlenme odasında saklama kabından lahana salatası yerken buldu. Ona kazayı anlattı, ardından Franklin Phelps’in Billy Frost’un evinde çalıştığını söyledi.

“Ne tuhaf, değil mi? Harper Dr. Zimmer’la yasak ilişkisi yaşıyordu, Dr. Zimmer Sadie’yle evli, Sadie de Franklin’in kardeşi. Çıkar çatışması sayılmaz mı bu?”

Şef Oberg çatalını lahana parçasına sapladı. Karısı JoAnn diyeteydi ki JoAnn diyeteye girdi mi bütün ev de girerdi. Nöbeti bittikten sonra Shiretown Meats’e uğrayıp ekstra acılı İtalyan sandviçi yiyecekti. “Burası Vineyard, Drew,” dedi. “Burada olan her şey çıkar çatışmasıdır.”

Bunu genç meslektaşını yatıştırmak için söylemişti, zaten Drew da ona teşekkür edip gitti. Öte yandan, Drew’la aynı fikirde olup bunun bir çıkar çatışması olduğunu düşünen biri vardı: Masası dinlenme odasının hemen önünde olan Şef Oberg’ün yönetici asistanı Shirley Spark. Shirley, Franklin ve Sadie’nin annesi Lydia Phelps’le aynı kitap kulübündeydi ve Franklin’in kar-

deşini sırtından bıçaklayan kadının babasının evinde çalıştığını duyunca çok şaşırmış, hatta küçük dilini yutmuştu. Lydia'nın bundan haberi olup olmadığını merak etti. Eğer biliyorsa dertleşecek birine ihtiyacı olmalıydı. Bilmiyorsa da öğrenmeliydi.

Shirley, Lydia'yı aradı.

AINSLEY

Ömrünün En Kötü Yazı olarak başlayan yaz gittikçe güzelleşiyordu. Önce Teddy'yi geri kazandı. 21 Broad'da karşılaştıklarından beri Teddy ona her gün mesaj atıyor, onu ne zaman görebileceğini, ne zaman beraber bir şeyler yapabileceklerini sorup duruyordu. Caylee de Harper da ona ağırdan almasını, mesajlarında hevesli davranmamasını tembihlemişlerdi. Evet, Ainsley Teddy'yi seviyordu ama Teddy onun canını yakmıştı –duygusal olarak yaktığına şüphe yoktu zaten ama o akşamüzeri küçük odada fiziksel olarak da yakmıştı– ve Ainsley onunla yeniden birlikte olmak istediğinden emin değildi. Öte yandan Teddy'nin peşinde koşması hoşuna gidiyordu. Onun özlemini çekmekten çok daha iyiydi.

Caylee Emma'yı mağazadan iki tane düşük bel tanga çalarken suçüstü yakalayıp polise haber vermişti. Dutch Emma'yı kurtarmak için mağazaya gelmiş ama gelmesi işleri daha da berbat etmişti çünkü Dutch Marlowe'un Caylee'yi Straight Wharf'tan kovduran kişi olduğu ortaya çıkmıştı. Ainsley bu haber karşısında ne tepki vereceğini bilemedi. Bir yandan, *Caylee'nin poposuna elleyen o şerefsiz Dutch Marlowe'dan başkası olamazdı zaten*, diye düşünüyordu. Sonrasında nasıl yaptıysa yapmış, Caylee'yi işinden kovdurmuştu. Öbür yandan Dutch'a şükreliyordu çünkü Caylee oradan kovulmamış olsaydı ERF butikte işe başlamayacak, Ainsley de onunla arkadaş olamayacaktı. Caylee ona çok şey öğretmişti – zarafeti, insaniyeti ve iyi niyetin gücünü. Davranışlarıyla örnek olan biriydi. Ramsay'den ayrıldıktan sonra bir süre kimseyle görüşmemeyi tercih etmişti, kendi başına vakit geçirmek istiyordu. Ainsley bu fikre bayıldı. İleride Teddy'yle yeni-

den birlikte olabilirdi belki ama yazın geri kalanı ve lise üçüncü sınıfın başı boyunca kendiyile vakit geçirecekti. Yaz okumalarını çoktan bitirmiş, Edith Wharton kitapları okumaya başlamıştı. Sabahları işe gitmeden önce Cliff Yolu üzerinde bulunan bisiklet yolunda koşabilmek için erken kalkmaya başlamıştı; su kulesine, oradan da tekrar eve, toplamda üç buçuk kilometre koşuyordu. Harper teyzesinin en sevdiği yanlarından birisi ev yemekleri yapması olduğundan Corner Table'da Temel Yemek Becerileri diye bir kursa kaydolmuştu. Annesi eve döndüğünde karşısında aydın, formda ve mutfakta başarılı bir evlat bulacaktı.

Ainsley, Teddy'ye hırsızlık olayını anlattıktan birkaç gün sonra Teddy'den bir mesaj aldı: *Emma'ya olanları duydun mu?*

Ainsley'nin yüreği buz kesti. Emma'ya kötü bir şey mi olmuştu? Kaza mı geçirmişti? Yoksa ölmüş müydü? Korkunç bir düşünceydi bu – bir yandan da Ainsley'nin ne kadar değiştiğini gösteriyordu. Birkaç hafta öncesine kadar Emma'nın zamansız ölümü tüm sorunlarının çözümü olurdu.

N'oldu? diye sordu.

Dutch onu yatılı okula gönderiyormuş, yazdı Teddy. Pennsylvania'ya. George Okulu'na.

Ainsley sevinçten çılgık attı. Emma yatılı okula gidiyordu! Hem de Pennsylvania'ya! Ainsley bu haberin onu ne kadar mutlu ettiğine inanamadı. Düşman Emma'yla, hatta dost Emma'yla bile uğraşmak zorunda kalmadan liseyi tamamlayabilecek olması pasparlak bir gündoğumu gibiydi. Ainsley baştan başlayabilir, kendini yeniden keşfedebilirdi. İyi biri olabilirdi.

Dilerim orada mutlu olur, yazdı.

Salı günü butikte Caylee'yle çalışırken içeriye Candace Beasley girdi. Ainsley onu görünce soluğu kesildi. Candace saçını kestirmişti; uzun, parlak kıvılcık sarı tutamlarının yerinde ensesinde biten küt bir model vardı. Fakat grogen kurdele kaplı tacını hâlâ takıyordu. O günkü tacı, üzerinde parlak beyaz benekleri olan siyah bir taçtı ve beyaz Current/Elliott boyfriend kesim şor-

tuyla derin yuvarlak yaka siyah tişörtünden oluşan sade kombinine tam uyuyordu. Ainsley, Candace'ın saçının şaşkınlığını üzerinden atınca bu kez neden geldiğine dair endişelenmeye başladı. Emma'nın başladığı işi bitirmeye gelmiş olabilirdi. Belki de el çantasında kısa tabanca vardı.

Caylee uzanıp Ainsley'nin omzuna dokundu. Candace'ı tanımış olmalıydı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Şey," dedi Candace. "Ben Ainsley'yle konuşmaya geldim."

İçeride kıyafet bakınan üç kadın daha vardı. Bunlardan biri, o yaz boyu butikte beş bin dolardan fazla para harcayan Lisa Hochwarter'dı. Caylee'nin Facebook gönderilerini düzenli olarak takip eder, neredeyse her seferinde gelip günün kıyafetini dener ve sonra satın alırdı. Bir de klasik bir erkek saati almıştı çünkü Harper'ın Billy'nin saatini takması hoşuna gitmişti. Ainsley, Caylee, Harper, hepsi Lisa'ya bayılırdı ama bunun tek sebebi Lisa'nın en iyi müşterileri olması değildi; Lisa ipe sapa gelmez ve komik biriydi. Rhode Island, Pawtucket'ta okuma uzmanıydı ve Potter adında rottweiler-siyah labrador kırması bir köpeği vardı, Balık'la kanka olmuşlardı.

Ainsley, "Sen Lisa'ya yardımcı ol. Ben iyiyim," dedi.

Caylee, "Emin misin?" diye sordu.

Ainsley Candace'la ilgilenmek için kasanın arkasından çıktı. "Saçın?"

"Annem saçımın otuz beş santimini Sevgi Lüleleri organizasyonuna bağışlattı," dedi Candace.

"Bağışlattı derken?" dedi Ainsley.

"Kendimi affettirmem gerekiyordu," dedi Candace. "Annemle babama göre bu yaz fazla zıvanadan çıktım."

Ainsley omzunu silkti. "Emma'yla takılıyorsun. Emma demek zıvanadan çıkmak demek."

"Yatılı okula gideceğini duydun mu?"

"Duydum," dedi Ainsley. "Teddy söyledi." Bunu gıcıklık olsun diye söylemişti ama Candace hiç oralı olmadı.

"Teddy'yle ayrıldık," dedi. "Zaten ciddi bir şey değildi."

“Öyle mi?” dedi Ainsley. “Ama benim canım cidden yandı.”

“Biliyorum,” dedi Candace. Rengârenk *the Roxie* kıyafetleri nin asılı olduğu askıya gidip şeftali rengi olanın obi kemerine dokundu. “Senden özür dilemeye geldim. Teddy’ye de Emma’ya da hiç bulaşmamalıydım. Galiba...” Sustu, o sırada Ainsley gözlerinin yaşlarla parıldadığını gördü. “Sen benimle konuşmayı... Arkadaşlığımızın bitmesi beni çok üzmüştü. Bir türlü anlayamamıştım. Yeterince havalı olmadığım için benimle arkadaşlığını kesmiştin. Ama şimdi anlıyorum ki ben sahiden de yeterince havalı *değildim*. Senden çok daha yavaş olgunlaştım. Seninle Emma’ya hayatta ayak uyduramazdım.”

Ainsley şaşırdı. “Sana karşı acımasızca davrandım. Özür dilemesi gereken kişi benim.”

“Hayır,” dedi Candace. Başını sallayınca kısa saçları savruldu. “Bitirmeme izin ver. Emma’yla arkadaş, Teddy’yle sevgili olmak istedim... ama bana uygun olduklarından değildi, sen onlara sahip olduğun içindi.”

“Anlıyorum, Candace.”

“Evini yumurtaladım.”

“Biliyorum.”

“Düşündükçe midem bulanıyor.”

Ainsley ona üzgün üzgün gülümsedi. “Benim de.”

“Bir yanım Emma gidince ikimizin yeniden arkadaş olabileceğine inanıyor.”

Ainsley bunu düşündü. “Olabiliriz,” dedi. “Ama bir süre erkek arkadaşım olsun istemiyorum, en yakın arkadaşım olsun da istemiyorum.”

“Akıllıca,” dedi Candace. Ellerini şortunun ön ceplerine sokup başını yana eğdi. “Annenin bir süreliğine adayı terk ettiği, teyzenin de onun yerini almaya geldiği doğru mu?”

“Doğru,” dedi Ainsley. “Ama o kadar da tuhaf bir durum değil.”

Belki de o kadar tuhaf bir durumdur, diye düşündü Ainsley daha sonra. Mesaisi bitince telefonuna baktı. Baş kendi sorunlarıyla o kadar kalabalıktı ki annesini unutmuştu. Tabitha onu en son... beş gün önce aramıştı. Böyle bir şey mümkün müydü?

Ana Cadde'de bisikletini bağladığı yerin yakınında bir banka oturup akla hayale gelmez bir şey yaptı: Kendi isteğiyle annesini aradı.

"Hayatım!" dedi Tabitha. Sesi kulağa çok mutlu -hatta uçarı- geliyordu, Ainsley sesini duyunca şaşakaldı. Xanax mı içmişti?

"Merhaba anne," dedi.

"Ben de seni düşünüyordum," dedi Tabitha. "Dedenin evine neler yapıyoruz görmelisin. Korkunç bir yerdi ama biz şimdi her şeyi yeniliyoruz, bittiğinde muhteşem olacak, tıpkı *Domino*'daki evlerden birine benzeyecek."

Biz derken? diye düşündü Ainsley. "Harper teyzemle evi yıktırmaya karar verdiğinizi sanıyordum."

"Harper yıktırmak istedi. Çünkü evin potansiyelini göremedi. Halıfleksin altından ne çıktı biliyor musun?"

Ainsley annesi gibi birinin neye heyecanlanacağını düşünmeye çalıştı. "Tasarruf bonusu mu?" dedi.

"Hayır," dedi Tabitha. "Çam parke çıktı."

"Fena," dedi Ainsley, sonra annesinin bu laftan hiç hoşlanmadığını hatırladı.

"Ee, anlat bakalım," dedi Tabitha. "Mağaza ne âlemde?"

"Mağaza iyi," dedi Ainsley. Harper'ın Tabitha'ya mağazada yaptıkları değişikliklerin ne kadarını anlattığını bilmiyordu. "Çok yoğunuz. Meghan satışların bayağı arttığını söylüyor."

"Hımm," dedi Tabitha. "Duyduğuma göre parti vermişsiniz."

Ainsley bunu beklemiyordu. "Parti mi?"

"Meghan söyledi," dedi Tabitha. "Kokteyl, patlamış mısırlar..."

"Ben kokteylden bir yudum bile içmedim," dedi Ainsley.

"...avokado tostları... müzik..."

"Şöyle ki, anneciğim, partiden bu yana mağazanın şöhreti tamamen değişti."

"Ah, değiştiğine eminim," dedi Tabitha.

"Hayır, kötü anlamda değil. İnsanların alışveriş yapmak istedikleri bir yer oldu. Modern bir yer oldu. Havalı bir yer oldu."

"Büyükannen modern ya da havalı bir yer istemiyor ama," dedi Tabitha. "Büyükannen asil, klasik ve zamansız bir mağaza istiyor. Yola çıkış fikri buydu. Yol gösterici ilkesi buydu."

"Ama onun tasarımları zamansız değil ki," dedi Ainsley. "Newbury Caddesi'ndeki mağazası da o yüzden kapanmadı mı zaten? ERF markasının tek alıcısı var, o da yüz yaşının üstündekiler."

"Teyzen markanın değerini düşürüyor," dedi Tabitha. "Dokunduğu her şeyi lekeler zaten, yine aynısını yapıyor."

"Anne..." dedi Ainsley.

"Ama yaz boyunca hiçbir şeye karışmayacağım," dedi Tabitha. "Hâlâ iyileşmeye çalıştığından büyükannene bir şey demedim ama seni temin ederim çok mutsuz olacak ve bunun tek suçlusu Harper."

"Harper teyzemden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu Ainsley.

Tabitha onu duymazdan geldi. "Bir şeyi merak ediyorum," dedi. "Meghan işe yeni bir satış elemanı aldığınızı söyledi."

"Şey... evet," dedi Ainsley. Şimdi telefonu kapatıp daha sonra hat düştü dese ne kadar kötü olurdu?

"Kimi aldınız? Butiği arayıp kendim öğrenecektim ama bu yenileme işleri bütün vaktimi alıyor."

"Şey..."

"Ainsley."

Ainsley yalan söyleyip bir isim uydurmayı düşündü –Carrie Bradshaw– yok, o olmazdı, başka bir şey bulmalıydı ama yalanı ortaya çıkardı. Hem onun yeni hedefi neydi? İyi bir insan olmak. Doğruları söylemek.

"Caylee Keohane," dedi.

Sessizlik oldu. Ainsley korkudan sindi.

Tabitha, "Caylee... hani şu Ramsay'nin çıktığı küçük kız mı?" dedi

"Eskiden çıktığı," dedi Ainsley. "Ayrıldılar. Biz onu işe almadan önce ayrılmışlardı." Caylee'yi savunmak, Facebook'ta yaptığı günün kıyafeti paylaşımlarını ve o kampanyanın ne kadar başarılı olduğunu anlatmak, ne kadar düzgün bir insan ve takım arkadaşı olduğundan, ona karşı ne kadar iyi ve destekleyici bir dost olduğundan bahsetmek istedi. Hem Caylee küçük değildi: Yirmi iki yaşındaydı, yetişkindi. Ama Ainsley, Caylee'yi savunmasının annesini daha çok kızdıracağından korkarak sustu.

"Hımm," dedi Tabitha, sonra telefonu kapattı.

Ainsley bisikletini eve olabildiğince hızlı sürdü.

Konuk evine varınca üst kata koştu. Yazın başından beri ilk kez merkezi sıcak hava sistemi açtı ve Harper teyzesi Nantucket Looms'tan aldıkları yeni bir araba kadar pahalı moher battaniyeye sarılmış uyuyordu. Halbuki Tabitha Ainsley'nin bile o battaniyeyi kullanmasını izin vermezdi. Üst katta perdeler kapalıydı ve içerisi bir mağara kadar karanlıktı. Ainsley teyzesine bakakaldı. Hasta mıydı?

"Pişt," dedi. Teyzesini dürttü. "İyi misin, Harper Teyze?" Normalde teyzesi gün ortası uyumazdı. Boş günlerinde ya Vasco da Gama'ya giderdi ya da adanın Ainsley'nin bile bilmediği bölgelerini keşfe çıkardı.

Harper gözlerini kırptırarak açtı. "İyiyim," dedi. "Sadece çok ama çok yorgunum. Kusura bakma."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Ainsley. "Ama sana söylemem gereken bir şey var."

Harper, karnı ağrıyormuş gibi bir elini gövdesine dolayarak dikkatle doğrulup oturdu, ayaklarını yere indirdi. "N'oldu?"

"Tabitha'yla konuştum," dedi Ainsley. "Annemle yani."

"Tamam..."

"Partiyi öğrenmiş. ERF markasını lekelediğimizi söyledi. Daha az farklı mı, seçkin mi ne yapıyoruzuz."

Harper dudağını büktü. "Öyle der tabii. Nakit para umurunda olmasa gerek."

"Ama beni asıl endişelendiren o değil," dedi Ainsley.

"Ne peki?"

"Butiğe kimi aldığımızı sordu, ben de Caylee'yi aldığımızı söyledim, telefonu yüzüme kapattı."

"Atlatır," dedi Harper. "Caylee müthiş bir çalışan. Tabitha gıcıklık yapıyor, o kadar."

"Ama ya geri gelip Caylee'yi kovarsa?" dedi Ainsley. "Ya birden ortaya çıkıp yaptığımız bütün değişiklikleri bozarsa?"

Harper ayağa kalkıp Ainsley'ye sarıldı. "Sen hiç endişelenme. Bu annenle benim aramda, eskiler gün yüzüne çıkıyor. Biz her konuda sürtüşürüz. Ama senin arada kalmanı istemiyorum."

"Ben sadece her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum," dedi Ainsley. "Eğer Tabitha... yani annem eve dönerse her şey eski hâline döner. Gerçi şu sıralar dedemin evini yenilemekle meşgulmüş."

"Dedenin evini yıktırıyoruz," dedi Harper.

"Yoo," dedi Ainsley. "Annem yenilettiğini söyledi. Sanırım halının altından özel bir tür parke çıkmış."

"Ne?" dedi Harper. Sesi birden yüksek ve sert çıkmıştı, öyle ki Ainsley geri kaçtı. Bir şekilde işleri daha da berbat etmeyi başardığı için kendini kutladı. "Paraya ihtiyacım olduğunu anlamıyor mu? Evin satılması için altı aymış bir yılmiş bekleyemem ben. *Sandalyeliğe, Berber kilimine, ayaklı küvete* ya da evin daha başka neye ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa ona yüz elli bin dolar harcayamam. Benim paraya ihtiyacım var. Güvenceye ihtiyacım var! Birikime ihtiyacım var!" Harper telefonunu aldı. "Bu saçmalığa hemen şimdi son vereceğim."

Olamaz! diye düşündü Ainsley.

Harper odasına gitti. Ainsley bağrıışlarını duydu: "Tabitha, ne yaptın sen? Evi yıktırmaya karar vermiştik! Mülkü hemen satışa çıkar. Ve sat!"

Ainsley kanepeye çöküp başını ellerinin arasına aldı. Annesiyle teyzesinin yer değiştirme deneyinin işe yaradığını sanıyordu.

“Vineyard Haven’ın emlak piyasasını bilmiyorsun!” diye bağırdı Harper. “Elimize para geçmesi bir yılı hatta daha uzun bir süreyi bulabilir.” Sustu, o susunca Ainsley annesinin konuştuğunu düşündü. “Kısasa kısas *değil* bu! Ben o partiyi mağazayı kurtarmak için verdim! Satışları artırmaya, kirayı ödeyecek parayı kazanmaya çalışıyordum – ödedim de! Ama sen Billy’nin evini sırf... sırf gösteriş olsun diye yeniliyorsun! Bana haksız uygulamayı durdurma emri çıkarttırma! İyi, peki, çıkarttırırım o zaman! Şerif gelince umurunda mıymış *değil* miymiş görürsün!”

Ainsley inledi. Deney işe yaramamıştı.

Ertesi gün akşamüzeri konuk evine girdiğinde, Balık’ın havladığını duyar duymaz bir sorun olduğunu anladı.

İlk önce annesinin döndüğünü düşündü ve yüreği ağzına geldi. FJ40 garaj yolunda *değildi* ama bunun bir önemi yoktu. Yazın ortasıydı, dolayısıyla annesi feribotta yer bulamamış olabilir. Ya da belki de Seamless’ın önüne park etmişti. Oraya bakmayı düşünmemişti.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak oturma odasına girdiğinde Harper teyzesini elinde telefonuyla yerde diz çökerken buldu, gözlerini sımsıkı yummuştı, ağzı açıktı ama sesi çıkmıyordu.

“Harper Teyze!” dedi. “N’oldu? Bir şey mi oldu?” Aklına direkt annesi yüzünden bu hâlde olduğu geldi. Ya da büyükannesi yüzünden. Belki de onlar şerifi aramış ya da dava açmışlardı.

Teyzesi topuklarının üzerinde sallanarak feryat etti.

İşte o zaman ortada çok daha büyük bir sorun olduğunu anladı.

Biri ölmüştü. Ama kim? Kim?

Harper’ı ne olduğunu anlatabilecek kadar sakinleştirmesi biraz zaman aldı. Ölen annesi *değildi*. Büyükannesi *değildi*. Harper teyzesinin bir arkadaşıydı, yakın arkadaşıydı, belki de sevgilisiy-

di. Brendan adında bir adamdı. Fazla miktarda ilaç alarak intihar etmişti.

Ainsley'nin midesi ekşidi. İntihar, ani ölümün berbat şokunu daha da kötücül bir şeye dönüştürüyordu. Kendi canına kıymak demek zifiri karanlığı yaşamak demekti. Havasız, ışıksız, umutsuz bir odada kısılı kalmak demekti. İşte bu, Ainsley'yi delicesine korkutuyordu.

"Annesi iyi olmadığını söylemişti," dedi Harper gözyaşları içinde. "Ama yanına gitmedim. Gidersem durumu daha da berbat ederim sandım. Ama bak, asıl şimdi berbat ettim. Brendan benim yüzümden öldü."

"Hayır," dedi Ainsley. Brendan denen adamı tanımıyor, teyzesiyle ilişkisinin boyutunu bilmiyordu ama teyzesinin intiharın suçlusu olarak kendisini görmesi yanlıştı. Teyzesi sevgi dolu biriydi, sapma kadar iyiydi. Ainsley'ye hayatında bazı yanlış seçimler yaptığını itiraf etmişti. Potansiyelini kullanamamış, kötü insanlara bulaşmış ve bile bile iyi insanlara ihanet etmişti. Ama bu konularda fazla detaya inmemiş, Tabitha'nın ondan neden bu kadar nefret ettiğini hiç anlatmamıştı. Ainsley'yle, mağazayla, Ramsay'yle, Caylee'yle, Meghan'la ve Balık'la ilgileneneğim derken canı çıkıyordu. Ama şimdi birinin onunla ilgilenmesi gerekti. "Hayır, senin yüzünden değil. Öyle deme," dedi. Harper'ın en çok neye ihtiyacı olduğunu bulmaya çalıştı: Buzlu su, kucak, sonra eylem ve plan. Vineyard'a gideceklerdi: Harper, Ainsley ve Balık. Ainsley feribottan yer ayırtacaktı. Meghan'dan butikte yerlerine bakmasını isteyecekti. Harper'ın eve dönmesine yarım edecekti.

TABİTHA

Franklin ailesinin evinden döndüğünde saat epey geçti ve çok sarhoştı.

“Nasıl geçti?” diye sordu Tabitha temkinlice. Franklin’i saatler önce bekliyordu: Yedi buçukta tuvaletin boyasının ilk katını atmış, sonra anlatıldığı kadar var mı diye bakmak için Menemsha’ya gidip Larsen’in Balık Pazarı’ndan bir ıstakozlu sandviç söylemiş ve o sandviçi tam kırk dakika beklemişti. Bu arada, Menemsha’nın günbatımını bekleyen insanlarla hıncahınç dolu olmasını unutamıyordu. 1970’lerden fırlamış bir gün gibiydi – ayakları çıplak mutlu insanlar suya bakan duvarın önüne dizilmiş karton bardaktan şarap içiyorlardı. Gitarı olan bir adam “Hotel California” çalmış, peşi sıra hiç ara vermeden “I’d Like to Teach the World to Sing”e geçmiş, hemen sonra Kiss’ten “Beth” söylemeye başlamış, bütün insanlar da ona eşlik etmişti. Nantucket’ta buna benzer gece toplanmaları olmazdı. Nantucket’ta günbatımını izlemek için en iyi yer Galley Beach Restoran’dı. Güneş battığında müşteriler el çırpır, sonra vintage Veuve Clicquot’larına ve kırk üç dolarlık dil balıklarına geri dönerlerdi. Tabitha’ya göre iki ada arasındaki fark buydu.

Daha doğrusu farklardan biri buydu.

İstakozlu sandviç çok lezzetliydi ama sandviç nihayet geldiğinde Tabitha o kadar açtı ki eline alır almaz midesine indirdi, sonra iki tane söylemediğine pişman oldu.

Eve döndüğünde Franklin’in de dönmüş olmasını bekliyordu ama dönmemişti. Birden alevlenen öfkesini ve hıncını bastırdı. Henüz çok kısa bir süredir birlikteledi; onun sahibi değildi.

Franklin şimdi karşısındaydı, Jameson havuzuna dalmış gibi kokuyordu.

“Şey...” dedi. “Şey...”

Tabitha bekledi.

“Eve dönerken Wharf’a uğradım,” dedi Franklin. “Wharf Pub’a.”

“Peki,” dedi Tabitha. Sakin kalmaya çalışıyordu. Franklin’in canını sıkan bir şey vardı. Ya da sadece stres atmak istemişti. Belki arkadaşlarını görmek istemişti. Belki ailesiyle yemek yedikten sonra Wharf Pub’a gitmek her zaman yaptığı bir şeydi.

“Söylediğin bir şey aklıma takıldı,” dedi Franklin. “Wyatt’ın çocuklarının babası olduğunu söyledin. Ama bir tek Ainsley’yi duydum. Benim... benim bilmediğim başka bir çocuğun daha mı var?”

Tabitha kaskatı kesildi. Aslında fırsat ayağına gelmişti. Ama o olayı anlatmak zorunda bırakılmayı hiç sevmiyordu. İlk aklına gelen konuyu saptırmak, hatta yalan söylemek oldu. Daha sonra sözünü geri alabilirdi. Ama Franklin’e yalan söylemek istemiyordu. Hava kararmış, saat geç olmuştu ve Franklin sarhoştı; her nasılsa bütün bunlar gerçeği anlatmasını kolaylaştırıyordu.

“Vardı,” dedi. “Julian adında bir oğlum vardı.”

“Tabitha.”

“Öldü,” dedi. İnanılmazdı ama ağlamadı. Bir sayfada yazan kelimeleri okur gibi konuşuyordu. “Yirmi sekiz haftalık doğdu. Yani çok erken doğdu. Ciğerleri... Eh, prematürelerin ciğerleri hep sorunlu olur. Boston’da on hafta boyunca yeni doğan yoğun bakım ünitesinde kaldı, ben de yanında kaldım. Sonunda nihayet eve götürmemize izin verdiler. Tamamen iyileşmiş değildi, biliyorduk, o yüzden hastanenin karşısında bir kulübe kiraladık.” Yutkundu. “Korkunçtu. Gözümü kırpmadım. O hayatta olduğu sürece uyumadım desem yeri var.”

“Çok şey olmalı...” Franklin, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi cümlelerin sonunu getiremedi ki doğrudur. Bilmiyordu.

“Aklımı oynatmıştım,” dedi Tabitha. “Bu lafı öylesine söylerler ama ben sahiden oynatmıştım. Klinik vakaydım. Oğlumdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu yeniden hastaneye yatırmak istiyordum ama sigortamız bitmişti, Wyatt da Eleanor’dan para almama izin vermiyordu. Hem bebek de iyiydi – kuvvetli değildi belki, şişman ya da hareketli değildi ama iyiydi.” Julian’ın gözlerini odaklamasını, başını havaya kaldırmasını hatırlayınca ağlamaya başladı. Parmağını tutmuştu. Julian ağlamazdı, daha doğrusu her yeni doğan gibi avazı çıktığı kadar bağırarak ağmazdı ve bu Tabitha’nın canını çok sıkıyordu. Acıktığında ya da altına kirlettiğinde belli belirsiz sızlanırdı; yumurta büyüklüğündeki minicik ciğerleri ancak o kadar ses çıkarmasına izin veriyordu.

Ama doktorlar *tehlikeyi atlattığını* söylemişlerdi. Tabitha o lafı ne zaman duysa oğlunu bir masal kahramanı olarak hayal ederdi; ayıları, yılanları, kötü kalpli cadıları ardında bırakarak tehlikelerle dolu karanlık ormandan kaçıp kurtulan bir masal kahramanı. Doktorlar ayrıca garanti veremeyeceklerini de söylemişlerdi, her prematüre bebek risk altındaydı. Dahası Julian çok yavaş kilo alıyordu. Bazı zamanlar çok halsiz olur, emmek istemezdi. Tabitha onun hayatta kalmasını sağlayacağına inanarak sabah akşam sütünü sağlıyordu ama Wyatt mama verdiklerinde daha çok yediğine yemin edebilirdi.

Wyatt denemişti, Tabitha o konuda hakkını yiyemezdi. Hem Julain’a hem de ona yardım etmek istemişti. O yüzden ağustosun ikinci haftası Julian daha iyiye gitmesine rağmen Tabitha ruhsal bozukluk belirtileri göstermeye başladığında –sürekli ağlıyor, tabak çanak kırıyor, kendi saçını topak topak yoluyordu– Vineyard’daki Harper’ı arayıp en başında ettiği yardım teklifini kabul etmişti.

Papatyalar, iskelenin ucundaki şarap, suya değen ayakları, Chicken Box’ta dans. *Ne seninle yaşayabiliyorum ne de sensiz.*

Daha fazla hatırlamak istemedi.

“Öldü,” dedi. “15 Ağustos 2003’te, iki ay iki hafta beş gün lükken öldü.”

Franklin Tabitha'nın yanına uzanmıştı ama örtünün üzerinde uyuyakaldı. O gece beraber olmaya başladıklarından beri ilk kez horladı. Tabitha ise uyuyamadı.

Julian konusunu bir daha açmadılar. Tabitha, Franklin'in anlattıklarını hatırlayıp hatırlamadığından emin değildi aynı şeyleri tekrar konuşmak istemiyordu, özellikle de gündüz vakti, Billy'nin evini yenilemeye çalışırken.

Franklin akşamdan kalma olmasına rağmen yeni mutfak dolaplarını takıp porselen tezgâh üstü lavaboyu yerleştirdi. Fall River'dan gelen ikisi de Paulo adındaki iki Portekizli salonun zeminini zımparalıyor, Mashpee'den gelen sıhhi tesisat ekibi üst katta banyoların tesisatını yeniliyordu. Tad ebeveyn banyosuna fayans döşeyecekti ama şu anda üst kattaki halıfleksi kaldırıyor-du. Halıfleks çıkar çıkmaz Tabitha boyaya başlayacaktı. Dahası, herkese sandviç almaya Lucy Hank's'e giderek hem yüz on dolarından hem de trafik yüzünden doksan dakikasından olmuştu. *Yine de her şey yolunda, diyordu kendine. Her şey iyi gidiyor.*

O akşamüzeri Ainsley arayınca çok sevindi. Zira Nantucket'tan ayrıldığından bu yana kızı onu ilk kez kendi isteğiyle arıyordu. Tabitha aslında mağazada verdikleri partinin konusunu açmayacaktı ama birdenbire söyleyivermiş, onu söyledikten sonra da gerisi çorap söküğü gibi gelmişti. Âdeta kendi mutluluğunu sabotage etmeye çalışır gibiydi; Ainsley'ye Harper'ın Mary Jo yerine kimi işe aldığını zorla söyletmişti.

Caylee. Harper, Caylee'yi işe almıştı.

Tabitha daha bu haberi sindiremeden –evet, kırılmıştı, ama öte yandan Caylee'nin mağaza için faydalı *olabileceğini* düşünüyordu; Eleanor da öyle düşünürdü– Harper arayıp bas bas bağırmıştı. Evi yıktırmak yerine yenilettiğini öğrenmişti. Tabitha, Billy'nin evini bir ailenin mutlu mesut yaşayabileceği doğru düzgün bir yere çeviriyor diye sinirden kuduruyordu.

“Evi kim yeniliyor?” diye sormuştu öfkesi dindikten sonra.
“Mü’cahit olarak kimi tuttun?”

Tabitha ona söylememişti. Harper’ın orada olanlara burnunu sokmasına asla izin vermemişti. Telefonu yüzüne kapatmıştı.

Ertesi gün Billerica’dan bir peyzaj ekibi gelecekti. Çimleri biçip otları, çirkin çalıları yolup yamuk çamları, sarmaşıkları ve zavallı küçük sebze bahçesini kaldıracaklardı. Toprağı çimleyip malçlayacak, tarh yapıp ortanca ve çok yıllık çiçekler ekeceklerdi. Onları sulamak, sulamak ve daha çok sulamak Tabitha’nın görevi olacaktı. Peyzajcı Vineyard’da büyümüştü ve Franklin’in yakın arkadaşıydı. Adı Richie Grennan’dı ve işin süreceği iki gün boyunca Franklin’in evinde kalacaktı.

“Richie’yle beraber futbol oynardık. Kardeşim gibidir. Ona sonsuz güvenirim,” demişti Franklin.

Tabitha Richie’yi seveceğini, Richie’nin de onu seveceğini düşünüyordu. Sonuçta ikisi de Franklin’i seviyordu. En olmadı, Richie, -ilişkileri daha çok yeni olduğundan- Franklin’i sevdiğine inanmasa bile, bahçede yapacağı iş için ona on beş bin dolar ödeyeceğinden kendisini sever diye düşünüyordu.

Richie kısa boyluydu ve çim lekeli tişörtünün yakasıyla kolda biten güneş yanıkları dışında beyaz tenliydi. Masmavi gözleri vardı, dudakları incecikti. Tabitha’ya başıyla selam vererek, “Nasılsın?” dedi. Ellerini belinden indirmemiş. Deri kemer taktığı haki kargo şortla iş botu giyiyordu.

Tabitha gülümsedi. “*Sen* nasılsın?” dedi hafif flörtöz bir tonda. “Gelmene çok sevindim...” demesine kalmadan Franklin yanından geçtiği gibi Richie’yi kucaklayıp kaldırdı. Richie nihayet gülümsedi, ardından Franklin arka bahçeyi görmek isteyip istemediğini sordu ve üçü birlikte arka bahçeye geçtiler, Tabitha onları geriden takip etti.

Belki de Richie kadınlarla iyi anlaşılamıyordu. *Olsun*, diye düşündü Tabitha, üzerine alınmayacaktı. Franklin Richie’ye tam

olarak ne istediklerini açıklarken dinledi. Araya girmede çünkü Franklin hallediyordu; kararlaştırdıkları her şeyi mantıksal sırayla anlatıyordu. Franklin onun genel müteahhidiydi; yani bu zaten onun işiydi. Ayrıca sevgilisiydi de ama bu Richie'yi ilgilendirmezdi.

Richie ve ekibi hemen işe koyuldu. Tabitha Skinny's'e sandviç almaya gitti çünkü Franklin Richie'nin eskiden orayı çok sevdiğini söylemişti. Tavuklu Philly seviyordu; Tabitha ona iki tane aldı.

Öğle yemeğinden sonra küçük üçüncü banyoyu Saint Giles Yeşili denen yumuşak bir renge boyadı. Tad ebeveyn banyosuna bal rengi mermer döşüyordu. Franklin taşçıyla beraber mutfakta çalışıyordu. Kesme tahtası dışında bütün tezgâh gri-siyah sabuntaşındandı. Mashpeeli tesisatçılar Sub-Zero buzdolabını ve buz yapma makinesini bağlamış, yarım tezgâh lavabonun borularını takmışlardı. Gazcı o akşamüzeri gelip altı gözlü ve saçlı Wolf ocağı bağlayacaktı.

Dışarıda Richie bir yandan önden yükleyici kullanıyor, bir yandan da beş kişilik ekibini yönetiyordu. Bahçenin yarısını temizlemişti bile; Tabitha daha şimdiden ne kadar güzel görüldüğüne inanamadı.

Evin değişimi onu çok heyecanlandırıyordu ama bir yandan da içini huzursuz eden bir şeyler vardı. Richie olabilirdi. Franklin'le Richie öğle yemeklerini arkada, Franklin'in kamyonetinin kasasında yan yana oturup yemişlerdi. Tabitha özlem gidersinler diye onları yalnız bırakmaya karar vermişti. Franklin öyle yaptığını ya fark etmiş ama bir şey dememişti ya da hiç fark etmemişti. Tabitha, ona karşı tutumunun normalden bir derece soğuk olduğunu düşünüyordu. Julian'la ilgili anlattıklarının ilişkilerinin seyrini değiştirmesinden korkuyordu. Çünkü Franklin'in ona bakışı değişmişti, hem de kötü yönde. Artık onu, biz insanlara verilen en temel görevde başarısız olmuş biri olarak görüyor olmalıydı: Çocuklarımızı hayatta tutmakta.

Tabitha kendini tuvalete –ki şu anda orası kullanılabilir tek

tuvaletti- kapatıp yüzüne su çaldı. Sakinleşmesi gerekiyordu! Franklin gibi gelişmiş birinin sırf çocuğunu kaybetti diye onu hor görmesi olacak şey değildi. Kız arkadaşı Patti'ye olanlardan dolayı büyük acılar yaşamıştı; Tabitha'nın tanıdığı bütün erkekler arasında Franklin, Julian meselesini en iyi anlayabilecek kişiydi.

O hâlde sorun neydi?

Muhtemelen sadece yorgundu. Tabitha da yorgundu, dahası Harper yüzünden sinirliydi. Üstüne üstlük hava çok sıcaktı. O yüzden kendi kafasından bir şeyler uydurmayı bırakmalıydı.

O gece Franklin, Richie'yle Offshore Ale'e yemeğe gideceklerini, sonrasında da büyük ihtimalle gece balığına çıkacaklarını söyledi.

"Yaa," dedi Tabitha. "Peki." Kırılmıştı ama belli etmemeye çalıştı.

Franklin ona burnundan öperek veda etti. Beş yaşındaymış gibi burnundan öpmüştü! Richie çoktan dışarı çıkmış Franklin'in kamyonetine biniyordu, Tabitha Franklin'i gömleğinin düğmelerinden tutup, "Hey," dedi.

"Hey derken?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Franklin.

"O zaman beni doğru düzgün öp lütfen."

Franklin bir süre ona baktıktan sonra yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına hayatının en ateşli öpücüğünü bıraktı. Abartılı değildi; aksine ancak yetmişti. Hatta daha fazlasına, daha derinine ve daha uzununa ihtiyacı vardı. Bacakları talaşa, karahindiba çiçeğine, üfleseler uçacak bir şeye dönüşmüştü.

Franklin, "Bunu mu istiyordun?" diye sordu.

Tabitha konuşmadı.

"Tamam o zaman," dedi Franklin. Sonra arkasına dönüp gitti.

Tabitha tuvaletin duvarlarına ikinci katı attı ve ardından, hızını almışken, lila odaya Kilz adında yağ bazlı bir astar boya vurdu. Böylece lilaya elveda dedi. Boya yapmanın insana dinginlik veren bir tarafı vardı ama Tabitha dönüp dolaşıp Franklin'in davranışlarındaki ufak değişimleri düşünüyordu. Gözleri seks ve aşktan başka bir şey görmezken şimdi... Tamam, o sabah Tad'le Richie gelmeden yine seks yapmışları ama Tabitha'nın asıl özlemini çektiği şey seks değildi. O şefkat istiyordu: el ele tutuşmayı, Franklin'in parmaklarını yanağında gezdirmesini, onu ensesinden öpmesini...

Tabitha, Franklin'le Richie'yi Offshore Ale'de daracak tişörtler ve kısıcak şortlar giyen garsonlarla flört ederken hayal etti; Franklin her birini ismen tanıyor olmalıydı. Lila odanın duvarları beyazlaşırken kendince bir hikâye yazdı: Franklin genç garsonlardan birinin arkasından mutfığa gidiyor, karanlık bir yer buluyorlar –mesela kiler ya da fıçıların tutulduğu depo– sonra Franklin garsonu az önce Tabitha'yı öptüğü gibi öpüyor. Garson elini Franklin'in kot pantolonunun önüne sokuyor.

Tabitha Franklin'in "gece balığı" derken ne kastettiğini merak etti. Sahiden gece balık tutmaya mı gideceklerdi yoksa bunu paravan niyetine mi kullanmıştı?

Yeter! dedi kendine. Yatak odasının kapısı kapalı olduğundan boya çarpmaya başlamış olmalıydı. Franklin'den şüphe etmesini gerektirecek bir sebep yoktu. Ama o, bekâr arkadaşlarıyla içmeye gitmiş bekâr bir adamdı. Hem ilişkilerinin gerçek olduğu ne malumdu? Tanımını yapmamış; herhangi bir sınır yahut parametre koymamışlardı. İki haftadır beraber yaşıyorlardı ama Franklin ona hiç sevgilim dememişti. Ailesiyle tanışmaya götürmemişti. O ilk gecelerinden bu yana Franklin'in evine hiç gitmemişti; adresini bilmiyordu ve Oak Bluffs'ta bir yerde olduğunu bilse tam yerini bulabileceğini de sanmıyordu.

Tabitha onun hakkında ne biliyordu? Franklin onu barda bulup evine götürmüştü. Bu gece de bir başkasını bulup evine götürmeyeceği ne malumdu? Bir yerlere gitmeliydi – yemeğe ya

da sinemaya. O gün Skinny's'te birilerinin Alchemy'de yemekten balthettiğini duymuştu. Banyo yapıp şöyle güzel bir elbise giyebilir, gidip kendi eğlencesine bakabilirdi.

Onun yerine Franklin'in arka verandada tuttuğu soğutucudan bir bira aldı ve Eleanor'un çantasından yürüttüğü Ambien'lerden birini içti. O kadar huzursuzdu ki bir tane daha içti ve yatabileceği tek yer olan ebeveyn yatak odasına çıktı. Babasının yatağına yüzüstü yattığında ağlamak istediğini düşündü. Ama birdenbire bunu yapamayacak kadar yorgun hissetti.

Merdivende ayak sesleri duyup da gözlerini açtığında karşısında iş montlu Tad'i gördü, elinde malası vardı. Tabitha'nın yanından geçip ebeveyn banyosuna girdi. Tabitha'nın ağzı pamuk dolu gibiydi. Doğrulup oturmak istedi ama yapamadı. Yeniden uykuya daldı.

Gözlerini açtı. Neredeydi? Hemen hatırlayamadı: *Nantucket'ta*, diye düşündü. Hayır, Vineyard'daydı. Billy'nin evinde, Billy'nin yatağındaydı. Başını çevirdi; boynu tutulmuştu.

Komodinin üzerinde eski moda bir saat vardı. Parlak mavi ışıklar saatin bir on üç olduğunu gösteriyordu. Billy'nin saati yanılttı ki Tabitha hiç şaşırmadı. Bu evdeki her şey yanılttı! Ellerini iki yana açarak vücudunu haç şekline getirdi. Franklin yoktu. Ebeveyn banyosunun kapısına baktı. Kapı kapalıydı ve içeriden herhangi bir ses gelmiyordu. Ama Tad daha demin oraya girmemiş miydi? Yoksa hayal mi görmüştü?

Telefonuna bakınca saatin *salıden* de bir çeyrek olduğunu gördü. Öğle ortasıydı! Kendine şaşakaldı. Ambien yüzünden on beş saat uyumuştu ama hâlâ sersem gibiydi. Franklin'den cevapsız arama ya da mesaj gelmemişti ki bu iyi bir şeydi. Demek ki aşağıdaydı, çalışıyordu. Şimdi ona bütün sabahı uyuyarak geçirdiğini nasıl açıklayacaktı?

Aşağıya indiğinde burnuna poliüretan kokusu geldi. Portekizli Paulolar döşemeleri cilalıyorlardı. Bal rengi ve ipeksi döşe-

meler muhteşem görünüyordu. Üstelik başından beri oradaydılar, korkunç halıfleksin altında kapalı kalmışlardı.

"Franklin?" diye seslendi.

"Burada yok," dedi Paulolardan biri.

"Yok mu?" dedi Tabitha. O günün gündemini hatırlamaya çalıştı. *Mutfak*, diye düşündü. Mutfığa ancak oturma odasının öbür ucundan dolanıp tuvaleti geçip yemek odasına girerek gidebilirdi. Yemek odasının ince uzun pencerelerinden Richie'nin kökleri çuval bezine sarılı yetişkin ortancalar için küreğiyle çukur kazdığını gördü. Richie'nin orada olması iyiydi. Demek ki Franklin'le beraber tavşan deliğine düşmemişlerdi.

Mutfığa girdiğinde Tad ocağın arkasındaki araya fayans döşüyordu.

"Kolay gelsin," dedi. "Bu saate kadar uyuduğum için kusura bakma."

Tad başını kaldırıp bakmadı bile. "Sen benim işçim değilsin."

"Yok, biliyorum," dedi Tabitha. "Ben şey... erken kalkmayı severim." Tad'in füme cam fayansları sıra sıra dizmesini izledi. Her şey bittiğinde mutfak muhteşem olacaktı. Değişime inanamıyordu. Boğazını temizledi. Bir bardak buzlu su, bir Motrin, bir fincan da sert kahveye ihtiyacı vardı. "Franklin'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Tad. Başka bir şey söylemedi, Tabitha da malanın duvarda çıkardığı gıcırtilı sesleri dinledi.

Daha sonra çantasını alıp arabasına gitti. Araba güneşinin altında kaldığından içi cayır cayır yanıyordu, koltukları oturulacak gibi değildi. Bütün camları açıp birkaç dakika bekledikten sonra oturdu. Klimayı çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıktı.

Franklin eve hiç gelmiş miydi? Yoksa o paranoyak senaryoları o kadar da paranoyak değil miydi? Kendine bir kız bulup Sedir Ağacı Boğazı'ndaki koya çıplak yüzmeye mi götürmüştü? Böyle bir şey *yapar* mıydı? Tabitha'nın yüreği hayır diyordu. Saflık mı ediyordu? Sanmıyordu. Harper'ın evin yenilemesini Franklin'in yaptığını bir şekilde öğrenip öğrenmediğini merak etti. Burada

hâlâ gelip evi kontrol edecek tanıdıkları var mıydı? Franklin'i mi aramıştı? Onu tehdit mi etmişti yoksa keş kankalarından birine mi tehdit ettirmişti? Franklin o yüzden mi ondan uzak duruyordu? Bu teorinin doğru mu yoksa saçmalığın daniskası mı olduğuna karar veremedi.

Mocha Mott's'a gitmek istedi ama boş park yeri yoktu, sonrasında Five Corners'ta trafiğe takıldı. Franklin'i cebinden aradı. Telefon altı kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü.

"Hey," dedi Tabitha. Sonra ne diyeceğini bilemedi. Franklin *neredeydi*? Peki nerede olduğunu sormaya hakkı var mıydı? Bütün dünya değişmiş de en son onun haberi olmuş gibi hissediyordu. "Benim."

Telefonu kapattı.

Nihayet eve döndüğünde –kahve, su ve ağrı kesici almaya ta Oak Bluffs'taki Tony'nin Marketi'ne gitmek zorunda kalmıştı– Franklin hâlâ yoktu. Paniklemeye başladı. Bir *sorun* vardı. Verandanın basamaklarını hızla çıkarak mutfağa girdi, Tad hâlâ orada çalışıyordu.

"Franklin'den haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi," dedi Tad.

"N'oluyor be?" dedi Tabitha. Artık kızmıştı. Hem kızgın hem de endişeliydi. Yanında kim varsa hırsını ondan almak istiyordu ama Tad hiç oralı değildi. Onu duymazdan geldi.

"Sen onu benden daha iyi tanıyorsun," dedi Tabitha. "Sık sık ortadan kaybolur mu?"

"Hayır," dedi Tad. "Kaybolmaz." Malasını tepsiye bırakıp Tabitha'ya baktı. "Onu aradın mı?"

"Aradım," dedi Tabitha. "Sesli mesaja düştü."

Tad başıyla onayladı. "Eminim dönecektir."

Bu açıklama hiç hoşuna gitmeyince arka bahçeye koştu. Richie'ye arkadan yaklaşıp sertçe omzunu dürttü. Franklin'deki bu değişimin sebebi oydu; Tabitha bundan emindi.

"Franklin nerede?" diye sordu.

“Hop!” dedi Richie. Tabitha’ya anlam veremediği bir kinle baktı. Tabitha *ona* ne yapmıştı? Neden ona karşı biraz daha kibar olamıyordu? Neden Franklin birini buldu diye sevinmiyordu? “Bana bu şekilde dokunulmasından hoşlanmam.”

“Affedersin,” dedi Tabitha. Ama hiç de pişman değildi! O kadar sinirli ve de *şaşıktı* ki Richie’nin küreğini alıp kafasına kafasına vurmak istiyordu. “Franklin’in nerede olduğunu biliyor musun?”

“Dün gecedan beri görmedim,” dedi Richie. “Yemeğin ortasında telefon gelince kalkıp gitti.”

“Ne?” dedi Tabitha. Duymayı beklediği şey bu değildi. Telefon kimden gelmişti? Harper’dan mı? Yoksa başka birinden mi? “Bir durum mu oldu?”

“Yanlış adama yanlış sorular soruyorsun,” dedi Richie. Saatine baktı. “İşimiz bitmek üzere, saat beş vapuruyla Amerika’ya döneceğiz. Çekimi alabilir miyim?”

Tabitha bir süre ona dik dik baktı. O çekini istiyordu, Tabitha’ysa cevap. Franklin’i kim aramıştı? Ne olmuştu? Nere-deydi? *Yanlış adama yanlış sorular soruyorsun*. Richie’nin küreğini elinden alıp onu diri diri gömmek istedi.

Öte yandan şükretmeliydi. Richie gidiyordu.

“Çekini mutfak tezgâhının üzerine bırakırım,” dedi.

Richie gitti, Paulolar da gitti ve sonunda Tad de toparlanmaya başladı. Tabitha kendini zorlayarak eskiden lila olan odaya bir kat Made in the Suede attı ama sonrasında bütün pili bitti, o da arka verandanın basamağına oturup su püskürtücünün Billy’nin yeni düzenlenmiş bahçesini sulamasını seyretti. Franklin’den ses seda yoktu. Buhar olup uçmuştu. Tabitha öfke dolu bir mesaj atmayı ya da kızgın bir sesli mesaj bırakmayı düşündü; sonuçta Franklin onun genel müteahhidiydi ve haber vermeden işi as-mıştı. Ama Tabitha genel müteahhit Franklin’i umursamıyordu. O, sevgilisi Franklin’i umursuyordu. Birdenbire içine düştüğü bu abukluktan Richie’yi suçlamak istiyordu ama kendi hatası

olduğunun farkındaydı. Franklin'e Julian'ı asla anlatmamalıydı. Taze ilişkileri o olayın ağırlığını kaldıracak kadar sağlam değildi.

"Ben gidiyorum," dedi Tad. Son basamağa indiğinde arkasına dönüp baktı. "Sen iyi olacak mısın?"

Tabitha güldü ama ortada gülecek bir şey yoktu. "İyi olacak mıyım mı?"

"Bugün bir şey yemediğini fark ettim," dedi Tad. "Kurt İni'ne pizza yemeye gidiyorum. Sen de gelsene?"

Teklifli çok nazikti ama Tabitha insanların arasına karışacak durumda değildi. Dahası midesi düğüm düğümdü; bir daha bir şey yiyebileceğini hiç sanmıyordu.

"Nerede o?" diye sordu Tad'e. "Richie dün gece bir telefon aldığı ve sonra apar topar gittiğini söyledi. O zamandan beri onu gören yok."

Tad başıyla onayladı. "Tahminimce..." Uzun uzun soluk verdi.

"Evet?" dedi Tabitha. Kendisi Franklin'i tahminde bulunacak kadar bile tanı mıyordu. Mesela ne tahmin ederdi? Franklin'in evli olduğunu, şehir dışındaki karısının belki dört çocuğuyla habersiz çıkageldiğini mi?

"Ailevi bir mesele olmalı," dedi Tad.

Şüphelerinde haklı çıkmama rağmen soluğu kesildi. "Kardeşimle mi ilgili?"

"Hayır," dedi Tad. "Franklin'in ailesinden bahsediyorum. Ebeveynleri, kız kardeşi."

"Ebeveynleri mi?" dedi Tabitha. "Kız kardeşi mi?"

Tad bir elini kaldırdı. "Haddinden fazla konuştum zaten," dedi. "Sana iyi geceler."

Tabitha hava kararana kadar basamakta oturdu, sonra içeri girdi. Franklin o gece de mi gelmeyecekti? Öyle görünüyordu. Tabitha bir Ambien daha içti ama bu sefer yalnızca bir taneyle sınırlı kaldı.

Ertesi gün saat bir otuz beşte aklında bir fikirle uyandı. Telefon rehberi şömine rafının üzerinde, Billy'nin küllerinin olduğu kabın yanındaki yerindeydi. Vineyard'la Nantucket, Amerika'da telefon defterlerinin zaruri ihtiyaç olduğu tek yerlerdi muhtemelen – vapur seferleri, restoran menüleri, adresler.

Adresler.

Phelps adına bakınca şunları buldu:

- Phelps, Albert ve Lydia, 35 Edgartown Bay Yolu, Edgartown
- Phelps, Franklin, 10 Grovedale Yolu, Oak Bluffs
- Phelps, Sadie, Upper Crust, 9111 Edgartown–Bati Tisbury Yolu, Vineyard Haven

Sadie kız kardeş olmalıydı. Adı Charlotte değil Sadie'ydi. Peki ama Upper Crust neydi? Bilmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu ama hatırlayamıyordu. Sahiden de tek umursadığı Franklin'di. Telefonuna 10 Grovedale Yolu yazdı. Haritalar uygulamasında mavi bir nokta çıkınca arabasına atladı.

Gece yarısı trafik olmadığından on dakika sonra Franklin'in evinin önündeydi. Pencerele karanlıktı ama Franklin'in kamyoneti evin önünde duruyordu, onu görünce içini gergin bir enerji kapladı. Franklin evdeydi. Nihayet nerede olduğunu bilmek yeterli değil miydi?

Değildi. Arabadan inip eve yürüdü. Zile bastı.

Franklin'in içeride hareketlendiğini duyunca daha da gerildi. Kaçmak istedi. Kapı açıldı.

Franklin onu gördü. Görür görmez dudaklarına yapışıp onu içeriye çekti ve kapıyı kapattı. Tabitha'yı kucaklayıp az evvel uyuduğu yosun yeşili kadife kanepeye götürdü. Tabitha'yı kanepeye yatırdı, doksan dolarlık tişörtünü yırtıp attı, memelerini avuçladı ve onları günlerce aç kalmışçasına emdi.

Sonrasında Tabitha ağladı. Kendini tamamen koyuvererek hıçkırıklara boğuldu. Her kötü düşüncesi, her endişesi, her kıskançlığı, her güvensizliği gözyaşlarıyla beraber döküldü. Franklin önce elleriyle, sonra da Sharky's'den söylediği sehpanın üzerinde dokunulmadan duran yemeğinin peçetesiyle gözyaşlarını sildi.

"Neden?" dedi Tabitha. "Kardeşim seni arayıp durmanı mı söyledi? Harper mı aradı?"

"Hayır," dedi Franklin. "Sorun benim kardeşim. Sadie."

Franklin'in kardeşi Sadie Dr. Zimmer'ın karısıydı. Franklin'in kardeşi Sadie, Tabitha'ya tokat atıp üzerine şampanya döken kadındı. Franklin'in bazı sorunlar dediği bunlardı.

Franklin kanepenin ucuna oturup başını ellerinin arasına aldı. "Artık senin için çalışmam," dedi. "Ve seninle görüşmem."

"Ne?" dedi Tabitha.

"O benim kardeşim," dedi Franklin. "Harper da senin kardeşin. Hem de ikiz kardeşin."

"Aynen öyle," dedi Tabitha. "Harper benim *kardeşim*. Ben o değilim. Biz birbirimizin aynısı değiliz, Franklin. Bunu biliyorsun. Ben Harper değilim."

"Biliyorum," dedi Franklin. "Hatta yaptığı şeye rağmen Harper'ı severim. Ama kardeşim çok kötü durumda. Bizi öğrenirse mahvolur. O... ve annemle babam... annemle babam..."

"Sen yetişkin bir adamsın," dedi Tabitha. "Hâlâ *anne babanın* lafına göre hareket ediyor olamazsın." Bu sözleri söyler söylemez aklına Eleanor geldi. Son birkaç hafta hariç, Eleanor otuz dokuz yıldır onun bütün düşüncelerini ve eylemlerini yönetmişti.

"Üzgünüm, Tabitha," dedi Franklin. "Çok yanlış zamana denk geldi. Sana karşı dürüst davranmadım. Ritz'de tanıştığımız gece sana kim olduğumu söylemeliydim. Ama o zaman bir önemi yoktu."

"Çünkü senin için tek gecelik ilişkiydim," dedi Tabitha. "Tek kullanımlıktım."

"Sen de öyle düşünmedin mi?" dedi Franklin. "Dürüst ol.

Seni doğru düzgün tanıımıyordum bile. Güzel vakit geçirmek içindi.”

“Sarhoşken yapılan bir kaçamaktı,” dedi Tabitha. O da öyle düşünmemiş miydi? Franklin’e duygusal anlamda bu kadar bağlanacağı hiç aklına gelmemişti.

“Sana âşık olacağımı bilmiyordum,” dedi Franklin.

“Sahi mi?” dedi Tabitha. “Bana âşık mısın?”

Franklin ellerine doğru başıyla onayladı. “Galiba âşığım,” dedi fısıltıyla. Ama sonra başını kaldırıp gözlerinin içine bakarak son darbeyi indirdi. “Ama bunun bir önemi yok. Sadie benim ailem.”

HARPER

Harper, Ainsley ve Balık ada içi feribotuna bindiler. Mağazayla Caylee ve Meghan ilgilenecekti. Zaten kısa bir seyahat olacaktı, Harper'ın dubleksinde bir gece kalıp döneceklerdi.

Harper Ainsley'ye, "Annemi görmek istediğini biliyorum ama onun yanında sinirlerime hâkim olamayabilirim," dedi.

"Önemli değil. Tabitha'yı, yani annemi Nantucket'a döndüğü zaman görürüm. Ne zaman dönerse artık."

"Teşekkürler," dedi Harper. Elini korumacı bir biçimde karnına koydu. Tabitha'nın evi yenilemesi konusunda aşırı *verklemt*'ti. Neden öyle yaptığını çok iyi biliyordu: Tabitha Meghan'dan mağazada verdikleri partiyi duymuş, böylece kendisi de aklına eseni yapabileceğini düşünmüştü. Zira kendisi ayağına kadar gelmiş intikam alma fırsatını hayatta tepmezdi; hiçbir yanlışı karşılıksız bırakmazdı. Asla! O ve Tabitha çoğu bakımdan *Komik Tuzak*'taki Hayley Mills karakterleri gibiydiler – biri dans edenin elbisesini kesiyordu; bir diğeri bal ve iple özenli bir tuzak hazırlıyordu. Ama Tabitha'nın yaptığına şaka denemezdi. Verdiği karar Harper'ın hayatını, yaşama biçimini etkliyordu. Harper'ın o evin satışından gelecek paraya ihtiyacı vardı. Tabitha ne kadar ihtiyacı olduğunu bilemezdi.

Turistliğin en aşağı seviyesi olan güñübirlikçi olarak Vineyard'a gelmek çok kafa karıştırıcıydı. Feribot Oak Bluffs'a yanaştığında, karşısındaki manzara ona kendi diz kapakları kadar tanıdıktı ama şimdi orayı yeni bir gözle görüyordu: Yemyeşil Ocean Park, Metodist kamp alanındaki rengârenk kır evleri.

* Eski İbranicede sinirli anlamına gelen kelime. -çn

Ainsley'yi Uçan Atlar'daki atlıkarıncaya götürebilirdi, Red Cat'te yemek yiyebilirlerdi. Ama bütün bunlar Vineyard'ı evi gibi görmesini sağlamazdı.

Harper için Vineyard'ı evi yapan şey insanlarıydı. İlk önce elbette Billy'ydi. Ama Billy artık yoktu.

Sonrası daha da zorlaşıyordu: Drew, Reed, Brendan.

Karşıdaki kır evlerinden beşi Truman-Snyder ailesine aitti – Drew'un annesine ve ona ıstakoz yahnisi yapan teyzelerine. Drew şu anda polis arabasında olmalıydı: Belki Edgartown'da Ana Cadde'de devriye geziyordu, belki Katama'da park cezası kesiyordu, belki ilkokulun otoparkında radar cihazıyla oturuyordu. Çok yakışıklı, çok yapılı, çok iyi niyetli biriydi. Harper'dan nefret ediyor olmalıydı ki haklıydı. Harper Reed'i unutmak onu için kullanmıştı.

Reed... eh, eğer Vineyard'daysa iyi saklanıyordu. Tanıdıklarına –Rooster? Franklin Phelps? Greenie?– ondan haber alıp almadıklarını, nerede olduğunu bilip bilmediklerini sorabilirdi. *Onunla konuşmam lazım*, derdi. *Önemli*. Ama gerisini söylemezdi.

Brendan Donegal. Normalde Brendan Mytoi'ya koi gölünün yanındaki bankta oturuyor ya da Doğu Kumsalı'nda taş sektirerek yürüyüş yapıyor olurdu ama artık o da yoktu. Harper derin bir nefes aldı, sonra feribottan inerlerken Balık'ın kayışını bileğine doladı. Balık onu peşinden çekiştirdi; eve geldiklerini biliyordu. Ainsley hemen arkalarındaydı. Harper, zavallı kızın son yirmi dört saatte on beş yaş yaşlandığını düşündü. İşte, trajik bir durumda ipleri ele almak insanı bu hâle getiriyordu.

İskelede, A-A Island Oto Kiralama'dan bir araba kiraladılar. Kısa mesafeye gideceklerdi ama Harper doğru düzgün yol bilmeyen taksicilere güvenemezdi. Kurşun rengi bir cipe doluştular. O arabada onu kimse tanımazdı.

"Aç mısın?" diye sordu Ainsley'ye.

"Değilim," dedi Ainsley.

"Ben de değilim," dedi. Edie aradığından beri ağzına lokma sürememişti. "O zaman gidip şu işi halledelim."

Ainsley başıyla onayladı. Camdan dışarı baktı. "Burası çok güzel," dedi.

"Öyledir."

Sırf Vineyard için yaratılmış gibi görünen masmavi günlerden biriydi. Sıcaklık ve nem gitmişti: Havada şimdi hafif bir serinlik vardı. Harper böyle kaç günün kıymetini bilememişti? Bir gün o da ölecekti. Balık ölecekti, Ainsley ölecekti, karnındaki bebek ölecekti. Korkunç bir düşünceydi bu ama birazdan olacakların yanında bir hiçti. Birazdan Edie'yi görecekti ve Brendan'a kendince veda edecekti.

Edgartown'da bütün trafik kurallarına ve hız sınırına uydu; Tisbury Taksi'den bir taksicinin göbekte önünden gitmesine izin verdi. *Her şeyin bir ilki varmış*, diye düşündü. Drew'un ya da Edgartown polisinden herhangi birinin onu kenara çekmesini istemiyordu. Ana Cadde'den geçerlerken Ainsley, Old Whaling Kilisesi ve Daniel Fisher evini görüp hayran kaldı, daha sonra Harper *Vakitlice III*'ün kuyruğuna girdi. Aslında *Vakitlice II*'nin kuyruğu iki araba daha kısaydı ama Harper tanıdığı herkesten kaçınmaya çalışıyordu, buna *Vakitlice II*'nin kaptanı Indira Mayhew de dahildi.

Bilet almak için camını indirdi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, arkadaşım."

Harper dönüp baktı. Indira oradaydı, *III*'te çalışıyordu.

"Selam," dedi. "Evet, ada dışındaydım."

"Güzel bir yerde miydin bari?" diye sordu Indira.

"Nantucket'taydım," dedi Harper.

"Vah zavallım," dedi Indira, sonra güldü. "Şaka şaka. Babam tekneyle Tuckernuck'a gitmeye bayılırdı. Nadiren de büyük adaya çıkardık. Hatırlıyorum, Oltacı Kulüp'ten istiridyeli kraker ve kola alırdık."

"Seni görmek güzel," dedi Harper. Işık yeşile dönünce feribota girdi.

Ainsley, “İyi misin?” diye sordu.

Harper, “Hayır,” dedi.

Chappaquiddick değişmişti. Eskiden ona huzur ve mutluluk verirdi – oysa şimdi acı ve pişmanlıktan başka bir şey duymuyordu. İçinden, *Brendan!* diye haykırdı.

Brendan’ın onun yüzünden öldüğünü düşünüyordu.

Mytoi’un girişinin önünden geçerken yüreği ezildi. Chappaquiddick Yolu’nda ilerlemeye devam edip Donegalların evine vardı.

Edie onu bekliyordu. Ön verandasındaki eski moda salıncakta oturuyordu, Harper evin önüne girince ayağa kalktı.

Harper arabadan indi. Ainsley de Balık’ı kayışından tutarak arkasından gitti.

“Edie,” dedi Harper. “Başımız sağ olsun.” Veranda basamaklarının en üstünde duran ufak tefek kadına sarıldı, sonra Ainsley’yi tanıştırdı.

“Yeğenim Ainsley,” dedi. “Bu da Balık.”

“Demek Balık sensin,” dedi Edie, eğilip Balık’ın çenesinin altını okşadı. “Brendan Balık’ı dilinden düşürmezdi. İtiraf ediyorum, Balık’ın aslında köpek olduğunu anlamam bayağı uzun sürdü.” Edie, Ainsley’ye üzgünce gülümsedi. “Oğlum bazen karıştırırdı.”

“Başınız sağ olsun,” dedi Ainsley.

Edie başını salladı, dudaklarını birbirine o kadar bastırıyordu ki kanı çekilmişti. “Balık’ı bizim sahilde yürüyüşe çıkarmak ister misin?” diye sordu. “Teyzenle birkaç dakika yalnız görüşmek isterim.”

“Elbette,” dedi Ainsley.

“Evin arkasındaki yolu takip et,” dedi Edie.

Ainsley Balık’la beraber verandanın basamaklarını inip gürbüz bir pembe çiçekli ortancanın –*Çilek ortanca*, diye düşündü Harper çünkü hâlâ peyzajcı hassasiyeti vardı– yanından evin arkasına döndü.

“Mytoi’ya yürüyelim mi?” dedi Edie.

Harper başıyla onayladı, basamakları inerlerken Edie’nin koluna tutundu.

“Kimsenin suçu değil,” dedi Edie. “Benim değil, hele senin hiç değil, o yüzden eğer kendini suçlu hissediyorsan sakın hissetme.”

“Yanında olmalıydım,” dedi Harper. “Sen aradığında gelmeliydim.”

“Bir yararı olmazdı,” dedi Edie. “Brendan’ın geçirdiği kaza beynine hasar vermişti ama sorun o değildi. Sorun, ne kadar hasarlı olduğunu bilecek kadar aklının başında olmasıydı. Kısıtlı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. Aklına deli gömleği giydirmişler gibi hissettiğini söylüyordu. Ayaklarına baktığında ayakkabılarını bağlamak için hangi hareketleri yapacağını biliyordu ama ellerini çalıştıramıyordu. Bu zamana kadar dayanamadığı için şanslıyız.”

“Hapı nereden bulmuş?” diye sordu Harper.

“Bir arkadaşından,” dedi Edie. “Daha doğrusu eski bir arkadaşından. Zamanında o sörfçü çocukların hepsi uyuşturucu kullanırdı.”

Harper başıyla onayladı. Doğru diyordu. “Brendan’ın hâlâ onlardan biriyle görüştüğünü bilmiyordum.”

“Arada sırada içlerinden biri gelip onu yoklardı,” dedi Edie. “Çoğunlukla Spyder’la Doobie gelirdi. Cronig’s’te karşılaşırsak Brendan’ı ararlardı. Beni görünce kendilerini suçlu hissediyorlardı.”

“Brendan’ı severlerdi,” dedi Harper. “Hepimiz Brendan’ı severdik. Bir zamanlar ona tapardık hatta. Herkesten daha iyiydi. Kahramanımızdı. Yıllar yıllar önce, ben Çılgın Martha’da çalışırken adımı biliyor diye nasıl gururlanmıştım. Sonra...” Harper kendini sansürledi. Edie’ye karşı dürüst olmak istiyordu ama ânı mahvedecek kadar da değildi. “Kazadan sonra... eskisi gibi olmadığını biliyordum ama yine de ona... ne bileyim... sanırım

hayrandım diyebiliriz. Bir sürü unvanı olan, onlarca ülke gezmiş, Kelly Slater'la, John John Florence'la sörf yapmış koskoca Brendan Donegal birdenbire ulaşılabilir olmuştu." Yutkundu. Yanlış mı konuşuyordu? Ona yaklaşma fırsatı buldu diye Brendan'ın kaza yapmasına sevinmiş gibi mi konuşuyordu? "Çok geçmeden Brendan'ın yeni kişiliğini sevmeye, minnet duymaya başladım. Bir süre sonra sörfçü Brendan'ın varlığını bile unuttum. Geçmişinin bir önemi yoktu. Benim geçmişimin de bir önemi yoktu. Brendan'la olmanın güzelliği buydu. İnsana âni yaşattırdı." Harper gözlerini yumdu. *Hava sıcak; göl sakın; kahve sert; gözlerin üzgün.* Her çarşamba öğleden sonrası ve her pazar sabahı onlarındı, beraber geçirirlerdi.

Geri dön. Lütfen.

Şimdi Mytoi'un girişindelerdi ve ikisi de duraksadı.

"Onun adına buraya bağış yaptım," dedi Edie. "Bank ya da heykel yapacaklar – henüz hangisi olacağına karar vermedim. Ama Chappy'de onun onuruna bir şey olsun istedim, gelip görebileceğim, senin gelip görebileceğin bir şey."

"Ne güzel düşünümüştün," dedi Harper. "Tören konusunda fikrini değiştirdin mi?"

"Hayır," dedi Edie. "Cesedini yaktırdım. Küllerini aile arsamıza, babasının yanına gömeceğim. Rahip gelecek ama tören olmayacak."

Harper başıyla onayladı. Bahçeye girer girmez ikisi de sustu. Mytoi'un güzelliği buydu işte; insana sessizlik, dinginlik ve derin düşünme fırsatı veriyordu. Yaya köprüsünden geçtiler. Harper aşağıda yüzen koilere baktı, sonra Edie'yle yan yana kırmızı banka oturdular. Harper o anda hissettiğinden daha büyük bir acı hissedemezdi. Brendan'sız Mytoi'a gelmek aklının ucundan bile geçmemişti. Orası, Brendan ve aralarındaki ilişki üç tane ipti, birbirlerine bağlıydılar. Aslında şükretmesi gerektiğini biliyordu. Zira Brendan'ı hiç bulamayabilirdi de. Dostluğu cennetten bir hediye gibiydi. Adadaki herkes ondan vazgeçmişken kar-

şısına çıkmıştı; kendini ahlaksız ve ucuz hissederken ona değerli ve kıymetli olduğunu göstermişti.

Birdenbire ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağlıyor, göz yaşlarını durduramıyordu; Edie'yle Eleanor'un jenerasyonundakiler gibi metin olabilmeyi isterdi ama değildi. Gerçi Edie ketumluğundan ağlamamazlık etmiyordu muhtemelen – kadıncağız ağlayamayacak kadar üzgündü, acısı o kadar derinlerde gömülüydü ki oradan kopup çıkamıyordu.

Edie pantolonun cebinden bir mendil çıkarıp Harper'a verdi, Harper da memnuniyetle alıp burnunu sildi.

"Hamileyim," dedi.

Halihazırda dimdik oturan Edie âdeta bir santim daha uzadı. "Çocuk... Brendan'dan mı?"

"Hayır," dedi Harper. "Değil. Brendan'la hiç..."

"Ah," dedi Edie. "Emin olamamıştım."

"Keşke onun çocuğu olsaydı," dedi Harper, sonra bunu ne kadar içten dilediğini fark etti. Ama elbette bebek Reed'indi, o uğursuz gecede, Lucy Vincent'in otoparkında, Reed düşüncesizlik edip onunla korunmadan beraber olduğunda hamile kalmıştı. "İnan bana, bunu her şeyden çok isterdim."

Harper garaj yolundan geri geri çıkarken Edie onlara verandadan el salladı.

"Düşündüğün kadar kötü müydü?" diye sordu Ainsley, feribota doğru Chappy Yolu'na çıktıklarında.

"Değildi," dedi Harper.

Mytoi'dan dönerlerken Edie, "Bebek doğmadan ya da doğduktan sonra kalacak bir yer ararsan... Burnumu sokmak gibi olmasın ama... bir yere ihtiyacın olursa kulübe, yani Brendan'ın kulübesi senindir, ne kadar istersen kalabilirsin," demişti.

Harper, "Edie, teşekkür ederim," dedi. Yine gözleri doldu, bu kez korkudan ve kafa karışıklığındandı çünkü Harper gelecekte onu nelerin beklediğini hiç bilmiyordu. Reed'le mi olacaktı yok-

sa bebeğini yalnız başına mı büyütecekti? İş bulabilecek miydi? Yoksa Billy'nin evinin satışından gelecek paraya mı kalacaktı? Sonbaharda ve kışın Chappy'de yaşadığını hayal etti. En kötü: ü ne olurdu? "Nasıl bir plan izleyeceğimi bilmiyorum ama bu tek-lifin beni ne kadar mutlu etti anlatamam. Hem kim bilir? Bakar-sın kabul ederim."

"Umarım kabul edersin," dedi Edie. Harper'ın kolunu sıktı. "Düşünsene. Bebek geliyor."

Harper arabayı Tisbury'ye, dubleksine sürdü; evin içi havasız ve sıcaktı. Koşuşturarak bütün camları açarken Ainsley'den özür diledi. Konuk evine kıyasla dubleksi Residence Inn'in odaları kadar iç karartıcı ve anonimdi.

"Sorun değil," dedi Ainsley. "Ben aslında etrafı gezip biraz alışveriş yapmak, Vineyard Haven'ı görmek istiyorum. Buradan merkeze yürünür mü?"

"Yürünür," dedi Harper. "Ama uzak. Ben seni arabayla götür-rüm, dönmek istediğin zaman da beni ararsın. Olur mu?"

"Harika olur," dedi Ainsley. "Teşekkürler."

Harper Ainsley'yi Five Corners'ta indirdi. Vineyard'da özle-mediği bir şey varsa o da trafiğiydi. Acayip bir trafik vardı. Hatta hatırladığından çok daha kötüydü. Oysa daha ağustos bile de-ğildi! Balık arka koltukta uyuyordu, kendisi de bu sonsuz araba kuyruğunda yan yola dönmeyi beklerken onu Billy'nin evine götürecek yola baktı. Evin önünden geçse miydi? Böylelikle ev neye benzemiş görür, Tabitha evi yenilemesi için kimi bulmuş anlardı. Tabitha kendi başına böylesine büyük bir karar aldığı için hâlâ çok öfkeliydi. Onun paraya ihtiyacı vardı, hem de he-men vardı! Bebeği olacaktı!

Ama elbette Tabitha'nın bundan haberi yoktu.

Billy'nin evinin önünden geçme isteğini bastırmaya çalıştı. Bu denli hassas bir ruh hâli içindeyken Tabitha'yla görüşmek istemiyordu çünkü şimdi karşılaşırlarsa hiç şüphesiz tartışma çıkardı. Bu seyahatin tek bir amacı vardı, o amacı da yerine ge-

tirmişti. Harper yedi buçukta Ainsley'yi alıp Red Cat'e yemeğe götürecekti, sonrasında eve, yatmaya döneceklerdi. Sabahleyin belki –belki– Gündüzsefası Çiftliği'ne uğrayıp birkaç muffin alabilirdi, o da sırf Ainsley tadına bakabilirdi diye. Ardından öğlen feribotuyla Nantucket'a geri döneceklerdi.

Arabayı dubleksin önüne park etti. İçeride yapacak hiçbir şey yoktu. Vineyard'a dönmekle hata etmişti: Zira orada şeytana uymak işten bile değildi. Drew'u bulup özür dilemek istiyordu. Acaba Drew memnun mu olurdu yoksa bunu küstahça mı bulurdu?

Bir de Reed vardı. Reed. Reed. Reed. Reed. Harper kendini arabayla hastanenin, Reed'in evinin, Sadie'nin turta dükkânının önünden geçerken hayal etti. Reed'i bisikletini sürerken görme umuduyla Eyalet Yolu üzerinden Aquinnah'ya gidip Güney Yolu'dan geri dönebilirdi. Reed'in öbürlerinden daha çok sevdiği bir plaj var mıydı? Mesela Lobsterville? Koca Kaya Körfezi? Hiç sormamıştı. Reed doktordu; plaja gitmiyor olabilirdi.

Harper, Billy'nin evinin önünden geçmeye karar verdi. Seçenekler arasında en güvenlisi oydu.

Tabitha'nın evde olmadığını, böylece içeri girip eve yakından bakmayı umarak arka yoldan dolandı. Yaklaşınca arka bahçeden yeşil bir kamyonetin çıktığını gördü. İrlandalı marangoz Tad'di. Harper onu etraftan tanırdı. Jude için çalışan peyzajcılardan biriyle, Cory adında bir kızla çıkıyordu ama Harper ayrılıklarından emindi. Onu Ritz'de ve Trampost'ta gördüğü olmuştu ama hep yalnızdı. Evde o mu çalışıyordu? Tabitha onu nereden bulmuştu? Tad Franklin Phelps'in arkadaşıydı ama onunla olan bağlantısından bahsetmemiş ya da önemli görmemiş olabilirdi. Harper'ın orada olmadığı haftalarda insanlar Harper'la Reed'i unutmuş olabilirlerdi. Hatta belki başından beri o kadar önemsememişlerdi. Aradan geçen onca zamandan sonra gözüne mümkün görünüyordu. Sonuçta yazın ortasıydı. Adada doksan

bin –*doksan bin!*– insan vardı; pek tabii kendilerine konuşacak daha heyecan verici konular bulabilirlerdi.

Tad'in kamyoneti köşeyi dönene kadar sokağın karşısındaki bekledikten sonra gizlice arka bahçeyi net görebileceği bir yere geçti.

Aman Tanrım! diye düşündü. Arka bahçe bambaşka bir yere dönüşmüştü. Yerler yemyeşil çimen döşeliydi. Çok yıllık bitki ve ortanca tarhları vardı. Bütün çalılar temizlenmiş, sebze bahçesi bozulmuştu. Tabitha bunları yapmaya gönüllü birini *nereden* bulmuştu? Harper, adada, bir Frost'un evinde çalışmayı kabul edecek tek bir bahçe düzenleyicisinin bile olmadığını sanıyordu.

Ev sessizdi. Harper merakına yenik düştü. Orası Billy'nin eviydi, hatta Vineyard'da geçirdiği ilk on yılda onun da eviydi. Şimdi yine onun evi olmuştu, yarısı ona kalmıştı. Kendini bir yabancı ya da hırsız gibi hissetmesine gerek yoktu. İçeriye girmeye hakkı vardı – hatta en çok onun hakkıydı!

Arka merdiveni kendinden emin adımlarla çıktı. Mutfak kapısı açıldı.

İçeriye girdiğinde yaşadığı şeye *şok* demek yetersiz kalırdı. Değişime inanamıyordu. Ağzı bir karış açık hâlde elini taş tezgâhların üzerinde gezdirdi, yanık bal rengi mutfak dolaplarını açıp baktı. Menteşeleri tamamen sessizdi. Tahtası sağlam ve sertti. Yer yine kontrplak kaplamaydı ama mutfığa yeni aletler gelmişti: Sub-Zero buzdolabı, Wolf ocak, Bosch bulaşık makinesi. Buz yapma makinesi bile vardı! Ve şarap dolabı! Harper şaşkın şaşkın etrafında döndü. Orası Billy'nin mutfığıydı, *değil mi?* Onun eviydi?

Salona girdi. Duvarlar karamela rengine boyanmıştı, yerler çam parke kaplamaydı. *Bu parkeler* yıllardır halının altında mıydı? Müthiş görkemli görünüyorlardı. Odanın genel görünümüyse aydınlık, temiz ve zarifti. Harper tuvalete baktı. *Jaws* posterisi ve leş gibi kokan klozet gitmişti. Duvarlar metalik griydi ve lavabo niyetine şık bir beyaz cam sütun vardı. Harper, böylesi lavaboların dergi sayfaları dışında var olduğunu bile bilmiyordu.

Yapmış, diye düşündü. Tabitha, Billy'nin evini yıktırıp moloz yığırına çevirmek yerine kurtarmıştı. Harper bir yandan kardeşiyle gurur duyarken diğer yandan o kadar basiretsiz olduğu için kendinden utandı. Tabitha'nın evi bu hâle getirebilmek için kaç para harcadığını düşünmemeye çalıştı. Gerçi parayı Vegas'ta kumar masasında yememişti ya. Evi *satacaklardı*; Harper artık emindi. O evden yüklü miktarda para kazanacaklardı. Harper Tabitha'nın haklı çıkmasına neden şaşırdığını bilmiyordu. Tabitha hep haklı çıkardı.

Harper merdivene yaklaştı. Aztek desenli hardal sarısı kor-kunç halı kaldırılmıştı. Halı kalkınca ahşap basamaklar ortaya çıkmıştı ve şimdi üzerlerinde beyaz elmas desenli lacivert bir yün yolluk vardı. Klasik. Harper tepesine baktı. Dünyanın en çirkin avizesi gitmiş, yerine Edison ampullü üfleme cam küre gelmişti. Muazzamdı. Eskiden yalnızca bir araç olarak kullanılan merdiven başlı başına bir sanat eserine dönüşmüştü.

Harper basamakları çıkarken bir ses duydu.

"Tabitha?" diye seslendi.

Eskiden onun odası olan lila odaya baktı. Krem beji rengine boyanmıştı. Küçük yatak odasıysa grimsi yeşildi. İki oda arasındaki banyoda şimdi yeni bir ayaklı lavabo ve cam duş kabini vardı, bir yandan da fayansları yenileniyordu.

Ses Billy'nin odasından geliyordu. Ağlama sesine benziyordu ama öyle olamazdı. Tabitha'yı iş üstünde basmaktan korktu.

"Tabitha," dedi bu kez daha yüksek bir sesle.

Ses daha net gelmeye başladı. Sahiden ağlama sesiydi. Kardeşi ağlıyordu.

Harper başını kapıdan içeriye uzattı. Yer şimdi koyu, yoğun vişne rengiydi. Bütün eşyaların atıldığı diğer odaların aksine Billy'nin battal boy yatağı yerinde duruyordu, keza komodinin olarak kullanmayı uygun gördüğü üst üste dizili süt kasaları da öyle. Belki Tabitha o şeyin çirkinliğinden ağlıyordu, Harper bunu düşününce gülümsedi ama ortada ciddi bir durum olduğu

belliydi, o yüzden kendini Eleanor'un durumunun kötüleştiğini duymaya hazırladı.

"Tabitha?" dedi duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek bir sesle. "Benim, Harper. Ben geldim. N'oldu sana?"

Tabitha başını yastıkların arasından kaldırıp baktı. Acıdan yüzünü buruşturuyordu, gözleri şişmişti, makyajı akmıştı, saçları karman çorman olmuştu. Bir erkeğin Hot Tin Roof tişörtünü giyiyordu, altında da kot şort vardı. Şort Current/Elliott markaydı ve ERF butikte yüz elli dolara satılıyor. Harper şortu tanıdığı için kendini tebrik etti, dahası bu şort karşısındakinin sahiden de kız kardeşi olduğunu kanıtlıyordu.

Öte yandan Tabitha'yı bir Hot Tin Roof tişörtünün içinde görmek... Vay canına. Her şeyin bir ilki vardı.

"Ne mi oldu?" dedi Tabitha. Süt kasalarının üstünde duran kutudan bir mendil alıp yüzünü sildi. "Olan şu, hayatımı mahvettin. Yine."

"Ben... ne yaptım ki?" dedi Harper. "Bu sefer hayatını nasıl mahvettim?" Derin bir nefes alıp ne yapmış olabileceğini düşündü. "Dediklerine harfiyen uyuyorum. Ainsley'ye bakıyorum. Yaz boyu ağzına içki sürmedi. Tek bir partiye bile gitmedi. Başına iş açmadı. Mağazaya gelince... Tamam, mağazada yaptıklarım annemle senin isteklerine uymuyor olabilir. Ama satışlar yüzde beş yüz arttı!"

"Mağaza benim umurumda bile değil!" dedi Tabitha. "Mağaza da annem de umurumda değil. Ben kendimi düşünüyorum. Hayatım boyunca ilk kez kendimi düşünüyorum."

"Ne diyorsun?" dedi Harper. "Anlamıyorum."

"Âşık oldum," dedi Tabitha.

"Yok artık," dedi Harper. "Kime?" Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Tabitha'nın bir Vineyardlıya âşık olduğunu hayal edemiyordu. Ken Bebek hariç. Tabitha Ken Bebek'e mi âşık olmuştu?

Ama Tabitha, "Franklin Phelps'e," dedi.

Franklin Phelps'e mi? diye düşündü Harper. Noktaları birleş-

tirmesi biraz zaman aldı ama birleştirence soluğu kesildi. Tabitha, Franklin Phelps'e âşık olmuştu. Yani Sadie'nin abisine.

"Onunla Ritz'de tanıştım," dedi Tabitha. "Şarkı söylüyordu. O şarkı söylerken barda denyonun teki bana sarkıntılık etti."

"Denyo mu?" dedi Harper. O tanımlamaya uyan bir sürü kişi tanıyordu.

"Franklin beni kurtardı. Evine götürdü."

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Harper.

"Buradaki ilk gecemde," dedi Tabitha. "Sonra Franklin evi yenileme işini üstlendi. Genel müteahhit o."

"O mu?" dedi Harper. "Tad'i giderken gördüm ama... Sordugum için kusura bakma ama onun Sadie'nin kardeşi olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Nereden bileyim?" dedi Tabitha. "Bilmiyordum tabii ki, o da söylemedi. Ama müteahhit olduğunu öğrenip de evi yenilemesini istediğimde kabul etmedi. Bazı sorunlar olduğunu söyledi ama o sorunların ne olduğunu söylemedi. Daha sonra fikrini değiştirip işi kabul etti. Evi gördün mü? İnanılmaz oldu."

"Sahiden inanılmaz," dedi Harper. Kalbi sıkıştı. Ev inanılmazdı, Tabitha'yla Franklin'in beraber çalışarak evi bu hâle getirmiş olmalarıysa büsbütün çılgınca ve müthişti – kırk yıl düşünse o ikisini yan yana koymak aklına gelmezdi ama şimdi görebiliyordu.

"Sonra ailesine yemeğe gitti, Sadie de oradaymış ve durumu pek iyi değilmiş sanırım ama o zaman sorun yoktu, ta ki Sadie Franklin'in burada çalıştığını ve beraber olduğumuzu öğrenene kadar. Kaldıramamış. Franklin'den benden uzak durmasını istemiş."

"Franklin de onu mu dinlemiş?" dedi Harper. "Birincisi, koskoca adam; ikincisi, sen ben değilsin."

"Anlamıyorsun," dedi Tabitha. Yataktan kalkmayı başardı ama evsiz barksız kalmış biri gibi çökmüştü. Kalp ağrısı belini bükümüştü. "Sadie onun kardeşi. Sen de benim kardeşimsin."

"Ve ben her şeyi mahvederim," dedi Harper.

“Sen her şeyi mahvedersin,” dedi Tabitha. “Buraya geldiğimden beri insanlar yüzüme tükürecek diye ödüm kopuyor. Yabancıların tavrını çekmek yeterince kötüydü, Harper. Ama bu! Bu!”

“Franklin’le görüştüğünü bana söylemen gerekirdi,” dedi Harper. “Söyleseydin seni uyarırdım.”

“Kardeşinin kocasını becerdiğini mi söyledin?”

“Evet,” dedi Harper.

“Akıllalmaz derecede bencilsin,” dedi Tabitha. “Dahası hep öyleydin. Billy’yle gittin. Beni arkada bıraktın, bir kez olsun dönüp bakmadın.”

Harper ona baktı kaldı. *Acı çekiyor*, diye hatırlattı kendine. Tabitha acı çektiğinden böyle zehir zemberek laflar ediyordu. Ama şimdi o konuyu açınca Harper’ın eline daha önce hiç geçmemiş bir şey geçti: Kendini savunma fırsatı. “Bu doğru değil. Biz adil bir seçim yaptık. Taş-kâğıt-makas oynadık. Hatta sana üç hak tanıdım, Midilli ama sen yine de kaybettin. Ne kadar şaşırdım, haberin var mı? Billy’yle giderek ilk kez seni bir şeyde yeniyordum. Ama sen bunu bütün yetişkin hayatım boyunca burnumdan getirdin.”

“Julian öldükten sonra kendime bir söz verdim...”

“Julian’m başına gelenler benim hatam değildi,” dedi Harper. “Senin hatan da değildi. *Kimsenin* hatası değildi, Tabitha.” Yıllarca sessiz kaldıktan sonra nihayet düşüncelerini söylemek çok iyi gelmişti. “Julian hastaydı. Öldü. Çok acı bir olaydı. Evlat kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyormuşum gibi davranmayacağım ama inan bana hiç o kadar büyük bir acı hissetmemiştim. Neden beni suçladığını, neden beni evden attığını, neden cenazeye katılmama izin vermediğini ve neden beni hayatından kovduğunu hiçbir zaman anlamadım ama sen *her zaman haklısındır*, ben de *her zaman haksızımdır*, o yüzden sorgulamadım. Suçu kabul ettim! Tam on dört yıl kötü biri olduğumu düşündüm, Tabitha. Belki de o yüzden Joey Bowen’a bulaştım. Kendimi o kadar değersiz görüyordum ki onun için paket götürsem ne olur diye düşündüm. Hapse girsem ne olur? Edgartown Limanı’n-

da yüzükoyun sürüklenirken bulunsam ne olur? Sayende zaten kendimi aşağılık hissediyordum. Şimdi düşününce, belki de o yüzden erkekler konusunda bir türlü dikiş tutturamadım. Hep birinin beni değerli olduğuma inandırmasını bekledim. Sonunda karşıma Reed Zimmer çıktı. Reed beni sevdi; o beni sevince, Julian'ın ölümünden beri ilk kez düşündüğümünden daha iyi biri olduğumu hissetmeye başladım. Evli olduğunu, yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Ama ona olan aşkım, onun aşkına olan ihtiyacım elimi kolumu bağladı. Franklin'e âşık olduğunu söylüyorsun, o zaman beni anlarsın."

"Birinin evliliğini mahvetmekle aşkı bir tutamayacağım için kusura bakma," dedi Tabitha. "Sen bencilsin, umursamazsın ve..."

"Ve her zaman hatalıyım," dedi Harper.

"Başka bir kadının kocasını çalarak hata ettin," dedi Tabitha. "Julian'ın öldüğü gece de hatalıydın. Kabul et."

"Duyman sana kendini iyi hissettirecekse söyleyeyim. Hatta bağırayım. *Hatalıydım*. Julian'ın öldüğü gece hatalıydım. İkimizin yerine karar verdim. Isırcı davrandım. Ama ısırcı davranmasaydım bile, Nantucket'a hiç gelmeseydim bile Julian ölecekti. Bunu biliyorsun. İçten içe bunu bildiğinden eminim."

"Defol," dedi Tabitha.

"Tabitha."

"Sana *defol* dedim."

Harper dublekse döndükten sonra kendi valizini de Ainsley'nin valizini de kiralık cipin bagajına attı. Five Corners'a Ainsley'yi almaya gittiğinde hâlâ titriyordu.

"Plan değişti," dedi sahte bir neşeyle. "Eve bu gece dönüyoruz."

"Yaa," dedi Ainsley. "Neden kalmıyoruz?"

"Çünkü," dedi Harper. "Kalamayız."

TABİTHA

Harper'ın arabasıyla basıp gitmesini izledi. İntikamını aldığını düşündükten sonra kendini yatağa atıp bir daha ağladı. Bu kez ilk acısına ağlıyordu: Kendisi Eleanor'la kalıp bütün yetişkin hayatını onun imkânsız standartlarına ulaşmaya çalışarak geçirirken Harper'ın Billy'yle gidip canı ne isterse yapması hiç adil değildi. Uyuşturucu kaçırmıştı! Billy'nin evli doktoruyla kırıştırmıştı!

Julian'ın öldüğü gece olanlar Harper'ın *suçuydu*. Başka kimin suçu olacaktı?

Yine de Harper'ın gidişiyle yüreğinin en derinlerinde bir boşluk hissetti. Ne olursa olsun Harper onun ikiziydi. Aynı kişi değillerdi, alakaları bile yoktu ama Tabitha, Harper'ı biliyordu, onu iliğine kemiğine kadar tanıyordu. Kardeşini seviyor muydu? Evet, seviyordu. Ama öfkesi her şeyin üzerindeydi. Onun skoru eşitlemesi lazımdı. Gerçek bir intikam alması lazımdı, ancak o zaman eşit koşullarda olabilirlerdi. Bunu hemen o gece yapmalıydı.

FJ40'ına atlayıp Oak Bluffs'a Bizim Market'e gitti ve buz gibi bir şişe Domaines Ott roze şarabıyla bir tane tirbuşon aldı – eli değmişken birkaç küçük şişe de Jägermeister aldı. Kasiyer ona tuhaf tuhaf baktıktan sonra, "Harper? Adayı terk ettin sanıyordum," dedi.

Tabitha neşeyle gülümsedi. "Geri döndüm!"

Güney Yolu'na girdi. İçebileceği ve düşünebileceği sessiz bir yer arıyordu, bir toprak yola saptı. Yol ağaçların önünde bitti ama ağaçların ardı suydı. Aldıklarıyla birlikte o küçük kumsala iner

inmez sivrisineklerin ve kum sineklerinin saldırısına uğradı ama umursamadı. Orası tam da aradığı gibi bir yerdi: Tenhaydı.

Bardak getirmeyi unuttuğundan soğuk rozeyi Provençal berduşu gibi şişeden içmesi gerekecekti. Öyle oldu. Harper'ın yerine geçtiğine göre Harper gibi davranmaya da başlayabilirdi.

Şaraptan büyük büyük yudumlar aldı, ardından iki şişe Jägermeister'ın ikisini de içti. Baş dönüyordu. Yemek yemeyeli... günler olmuştu. En son Franklin'in ortadan kaybolduğu gün öğle yemeği yemişti. Şarap onu gevşetti; nihayet ciğerlerini bütün havayla doldurup boşaltabiliyor, boynunu oynatabiliyor, kollarını uzatabiliyordu. Birkaç yudum daha aldı mı tamamdı.

Arabaya döndüğünde kendine çekidüzen verdi. Saçını atkuyruğu toplayıp dikiz aynasına gülümsedi. Ona göre Harper'dan herkes kadar farklı görünüyordu ama dünyanın geri kalanı birbirlerinin aynı olduklarını düşünüyordu. Zamanında Eleanor'la Billy bile onları ayırmakta zorlanırdı. Bir keresinde Eleanor Noel kartıyla birlikte gönderdiği fotoğrafta ikizlerin isimlerini karıştırmış, üstelik karıştırdığını hiç fark etmemişti. Tabitha'yla Harper ona söyleseler mi diye düşünmüş ama sonunda çıkacak şamataya değmediğine karar vermişlerdi. Çünkü Eleanor ya o kartları atıp bütün aileyi yeniden fotoğrafçının karşısına oturturdu – ya da daha da kötüsü, kimsenin farkı anlamayacağını söyleyip, *Karışsanız ne olacak yani?* derdi.

Tabitha'nın hatırladığı kadarıyla Harper bu hataya ondan daha çok kızmıştı. Eleanor'a haber vermek istemişti ama Tabitha onu susturmuştu. Harper'ın hoşnutsuzluğuna içerlediğini hatırlıyordu. Neden Tabitha'yla karıştırıldığı için *minnet* duymamıştı? Neden kendi kimliğini oluşturmaya o kadar hevesliydi?

Küçükken Tabitha Harper'ı Harper'ın onu sevdiğinden daha çok severdi. Böyle bir şey mümkün müydü? Midilli olduğu sene bütün arkadaşları ve komşu çocukları sırtına binmek istemiş ama o bir tek Harper'ı bindirmişti. Çocukluk yılları boyunca saçını taramasına, sırtını kaşımaya, vücuduna güneş kremi

sürmesine izin verdiği tek kişi Harper olmuştu. Harper ondan daha duyarsız doğmuştu. Nasıl görüldüğünü umursamazdı; notlarını ya da okul aktivitelerini umursamazdı. Eleanor'una inanılmaz yüksek standartlarına ulaşmak için onun gibi canını dişine takmamıştı, dahası Eleanor ya da Billy'nin onayını da umursamazdı.

Julian'ın öldüğü gece olanlar işte bu umursamazlığı yüzündendi.

Tabitha, sade tahta tabelayı yakalayabilmek için gözlerini dört açarak Güney Yolu üzerinden Aquinnah'a doğru sürdü. Tabelanın tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyordu ama gördüğünde tanıyacağından emindi.

Belki dalgınlığına gelip kaçırmıştı, belki de Chilmark'a düşündüğünden daha yakındı. Köprüyü geçerken fazla gittiğini fark edip geri döndü. O tabelayı bulacaktı. Bulmak zorundaydı. Ama bir an evvel bulmayı diliyordu çünkü güneş batmak üzereydi.

Canımı Sheep Kavşağı... eniştem dönemeçten sonraki ilk kulübede saklanıyor.

Franklin dönemeçten sonraki ilk kulübe mi demişti? Soldaki miydi sağdaki mi? Uzaktaki Konak'ta geçirdikleri gece âdeta yıllar öncesine ait gibiydi.

Derken, tam Tabitha sahiden Güney Yolu'ndan mı gittiklerini –belki de Eyalet Yolu'ydü– düşünürken tabelayı gördü: SHEEP XING. Evet! Doğru yoldaydı! Frene bastı. Şüphe, bir kaza yerinin etrafını saran meraklı insanlar misali aklını sardı. Ne yapıyordu? Ne başarmayı umuyordu? Evi görebilmek için ilk garaj yolunun önünden yavaşça geçti. Gri panjurlu, beyaz süslemeli sıradan bir dik çatılı evdi; Nantucket'ta onun gibi yüzlercesi vardı. Garaj yolunda siyah bir Lexus duruyordu, bir de verandanın korkuluğuna dayandırılmış bir yarış bisikleti vardı. Siyah Lexus eşittir doktor arabası olabilir miydi? Reed Zimmer yarış bisikleti sürüyor muydu? Adamı hiç tanı mıyordu ki. Neye benzediğini bile hatırlamıyordu; karısından tokat ve şampanya yedikten son-

ra onu şöyle böyle görmüştü. Tek hatırladığı, Sadie'nin yanında onu yatıştırmaya çalışan bir erkek figürü olduğuydu.

Tabitha gaza bastı. İlerisi çıkmazdı ama aynı zamanda durup kendini toparlayabileceği kadar sakin bir yerdi.

Şaraptan bir yudum daha aldı. Ve bu yudum zihnindeki mahzenin kapısını açan anahtar oldu.

2003 Ağustos'unun ortalarıydı. Julian henüz üç aylık olmamıştı. Tabitha yabanda kaybolmuş ve yaşamaktan umudunu kesmiş bir kadın gibi görünüyordu. Julian doğduğundan beri ne doğru düzgün yemek yemiş ne de birkaç saatten fazla uyumuştur. O ve Julian, Wyatt ve Ainsley'yle beraber evdeydi. Hastaneden çık-malarına izin verilmişti ama bu hem iyi hem de kötüydü. İyiydi çünkü kim hastanede yaşamak isterdi ki? Kötüydü çünkü Julian orada daha iyi bakılıyordu.

Onlar eve çıkınca Wyatt da işe dönmüştü; böylece Tabitha, Ainsley ve Julian'la yalnız kalmıştı. Bitap durumdaydı ama bu kelime gerçekte hissettiklerinin yanından bile geçemezdi. Eve döndükleri ilk haftanın sonunda Ainsley'ye patladı. Ainsley ağladığında çocuğu yaprak gibi silkiyordu. Ainsley'nin canını yakacak kadar sert değildi belki ama kendi kendini korkutacak kadar sertti. Ağlarak Wyatt'ı arayıp dayanamadığını söyledi. Tek başına yapamıyordu. Wyatt eve gelip ona yardım etmeliydi.

O zaman nasıl para kazanacağız? diye sordu Wyatt. Eleanor'dan para almayı kesinlikle kabul etmiyordu. Tabitha bunu teklif etsin de o da Tabitha'yı terk etsin diye bekliyordu sanki.

Neyse boş ver, dedi Tabitha.

Ertesi gün Harper çıkageldi.

"Ben geldim," dedi zafer kazanmışçasına, sanki Tabitha'nın bütün sorunlarının çözümü oymuş gibi. "İşten dört gün izin aldım. Pazara kadar buradayım." Çantasından tadının enfes olduğunu söylediği bir şişe Billecart-Salmon sek roze çıkardı; garsonluk yaptığı Dahlia's adlı restorandan getirmişti.

“Parasını ödedin ama, değil mi?” dedi Tabitha.

“Ödedim tabii,” dedi Harper göz kırparak. “Sıkı çalışmam ve örnek davranışım.”

Tabitha Harper’ın çalıştığı yerden içki çalmasına takılacak durumda değildi. Hem ne önemi vardı?

“İçemeyeceğiz zaten,” dedi. “Emziriyorum.”

“O zaman sağıp atarsın,” dedi Harper. “Buz dolabında Gos-selin çocuklarını doyurmaya yetecek kadar anne sütü olduğundan eminim. Bu şişenin üstünde isimlerimiz yazıyor.”

“Neyse ne, Harper,” dedi Tabitha. Sebepsiz yere yine gözleri doldu; belki de deli gibi şarap içmek istediğinden ama içemeyeceğindendi. Julian ağlamaya başlayınca Harper, “İşte benim bebeğim,” dedi. Tabitha’ya parmağını uzattı. “Sen otur. Hatta git biraz uyu. Ben çocuklarla ilgilenirim, yemeği de yaparım. Ama sen Flat Stanley’ye dönmüşsün.”

Tabitha karşı çıkmak istedi. Ona, iki yaşında bir çocukla hasta bir bebeğe bakmayı bilmediğini, yaparım demekle yapabileceği bir şey olmadığını hatırlatmak istedi. Ama bunları açıklayamayacak kadar yorgundu. *Deliksiz* bir uyku çekip ev yapımı yemeklere uyanma fikri geri çeviremeyeceği kadar baştan çıkarıcıydı.

Anlaşılan Harper yetkin bir çocuk bakıcısı olmanın yanı sıra muhteşem bir aşçıydı. Deniz tarağı, midye ve ıstakoz parçalarıyla dolu balık türüsü yapmıştı. Tabitha, salata eşliğinde üç tabak yedikten sonra tabağın dibinde kalan suyu da ekmekle sıyırmış ve o zaman, inanılmaz bir biçimde, kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı.

Harper’ın Nantucket’a gelmesi sahiden de çoğu sorununa çözüm olmuştu. Ainsley iki yaşındaydı ve yeni yeni konuşmaya başlıyordu; durmaksızın soru soruyor, en çok da *Neden?* deyip duruyordu. Harper da her seferinde şu üç cevaptan birini veriyordu:

Çünkü gökyüzünde tarta var.

Çünkü gözüimde arpacık var.

Çünkü adamda gönliim var.

Ainsley de sanki ona çok mühim bilgiler verilmiş gibi bütün bu cevapları büyük bir ciddiyetle kabul ediyordu.

Harper, Julian konusunda da müthiş iş çıkarıyordu. Julian'ın ne kadar solgun görüldüğünü dile getirmiyordu; cılız ağlama-sını kurması bozulmak üzere olan bir kurmalı oyuncağın sesine benzetmiyordu. Ona normal bir bebekmiş gibi davranıyordu. Damızlık ve aygır gibi lakaplar takıyordu. Sürekli ağlayıp emmeyi reddettiği zamanlarda onu kucağına alıp Barenaked Ladies'den "If I Had \$1000000"ı söyleyerek odada dans ediyor, o zaman Julian hemencecik uykuya dalıyordu.

Bu durum Wyatt'ı da şaşırtmıştı. "Julian'a çok iyi bakıyor."

Tabitha başıyla onayladı. Harper'ın çocuklara o kadar iyi bakabilmesine bir yandan sinir olurken bir yandan da seviniyordu. Harper geldiğinden beri son üç aydır uyuduğunun toplamından daha çok uyumuştı.

Harper son gününde erkenden kalkıp Tabitha'nın bisikletiyle şehir merkezine gitti. Eve döndüğünde elinde bir buket papatya vardı, Ana Cadde'deki bostanlardan birinden almıştı.

"Baktıkça beni hatırlarsın," dedi. Çiçekleri suya koyup mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. "Bu arada, bu gece dışarı çıkıyoruz."

"Hayır, çıkmıyoruz," dedi Tabitha.

"Evet, çıkıyoruz," dedi Harper. "Wyatt tamam dedi. Bu gece çocuklara o bakacak. Hatta iyi düşündüğümü söyledi."

"İyi düşündüğünü filan söylememiştir," dedi Tabitha. Wyatt'ın çocuklarla yalnız kalmaktan ödü kopuyordu, Tabitha'nın bu denli yorgun olmasının bir sebebi de oydu zaten.

"Ben onunla konuştum," dedi Harper. "Getirdiğim şampanyayı içeceğiz, dışarıda yemek yiyeceğiz ve Chicken Box'ta dans edeceğiz."

Son cümlesini duyunca güldü. Chicken Box'ta dans etmelerine imkân yoktu. Tabitha Nantucket'taki ilk yazından bu yana Chicken Box'a gitmemişti. "Sen sorumluluklardan uzak bir hayat yaşadığından," dedi, "galiba anlamıyorsun. Ama benim iki

çocuğum var Harper, ben bir *anneyim*. Öyle kafama estiği gibi gidip felekten bir gece çalamam.”

“Felekten bir gece çalacağımızı kim söyledi?” dedi Harper. “Alt tarafı çocukları uyuttuktan sonra dışarı çıkacağız. 21 Federal’de saat sekiz buçuğa rezervasyon yaptırdım. Oradan Chicken Box’a geçeceğiz. Gece yarısına kalmadan eve dönmüş oluruz. Ben her şeyi ayarladım. Cayma hakkın yok. Bu geceye *ihtiyacın* var, Tabitha. Eğer biraz olsun rahatlamazsan bu kez seni Safir Çiftliği’ne yatırmaya geleceğim diye korkuyorum.”

Tabitha, ancak şimdi, üzerinden onca yıl geçmişken, Harper’ın onu dışarı çıkmaya ikna etmesine neden izin verdiğini etraflıca analiz etme cesareti buldu. Sinirsel çöküntüden mustarip soylu Boston kadınlarının yatırıldığı akıl hastanesi olan Safir Çiftliği’nin bahsi miydi aklını çelen? Eleanor’un, “şehirden uzaklaşma” bahanesi altında Safir Çiftliği’ne yatırılan pek çok arkadaşı vardı ama ikizler oraya gidenlerin basbayağı deli olduklarını, en olmadı günlük yaşamla başa çıkamayacak kadar kötü durumda olduklarını biliyorlardı. Harper’dan mı korkmuştu, kendinde ona hayır diyecek cesareti bulamamış mıydı? Yoksa –beş altı saatliğine bile olsa– yaşadığı hayattan kurtulma fikri geri çeviremeyeceği kadar cazip mi gelmişti?

Evet. Harper ona karşı konulmaz bir fırsat sunmuştu. Harper, yasak elmayı ağaçtan koparıp ona veren yılandı. Savunmasız ve de zayıf bir ölümlü olan Tabitha da o elmadan büyük, sulu bir ısırık almıştı.

Tabitha gergin ya da endişeli olduğunu hatırlamıyordu. Wyatt’a dışarı çıkmasının sahiden sorun olup olmadığını sorduğunu hatırlamıyordu; Ainsley’yle Julian’a bir öpücük daha vermek için döndüğünü hatırlamıyordu. Ama beyaz, tiril tiril bir elbise giydiğini *hatırlıyordu*. Harper’ın saçını örmesine izin verdiğini hatırlıyordu. Papatya buketinden bir papatya alıp kulağının arkasına taktığını hatırlıyordu.

Billecart-Salmon şişesini yanlarında Eski Güney İskeleyi'ne götürmeye karar vermişlerdi; oraya vardıklarında Harper şişenin tıpasını limana fırlatmıştı, sonrasında iskelenin ucuna oturup ayaklarını suya sürterek şişeyi aralarında bölüşmüş ve bu kanun tanımazlıklarının tadını çıkarmışlardı.

En azından Tabitha çıkarmıştı. Kendini yeni biri gibi hissediyordu – daha doğrusu eski biri gibi, yirmi iki yaşında anne olmadan önceki hâli gibi.

Sandaletlerini giyip Tabitha'nın en sevdiği restoran olan 21 Federal'e yürüdüler. Tabitha Wyatt'ı arayıp çocukların durumunu sormayı düşündü ama yapmadı. Bebeğin ağladığını duyarsa gecesi mahvolurdu.

Restoranın ön salonunda iki kişilik bir masaya oturdular. Başlangıç olarak Parmesan pudingi yatağında kestane mantarmı bölüştüler, ardından tavada kızarmış pisi balığıyla bir şişe buz gibi Sancerre'i paylaştılar. Tatlı olarak da crème brûlée'yi bölüştüler. Restorandaki herkes onlara bakıyor, hatta şaşkınlıktan dönüp bir daha bakıyordu. *İkizler. Tek yumurta ikizleri.* Yemek sonrası barda onlara içki ısmarlamak isteyen adamlar oldu. İyi giyimli, orta yaşlı adamlardı bunlar. Zengin görünüyorlardı. Evli görünüyorlardı.

"Sen onları duymazdan gel," dedi Harper. "Belli ki ikiz fanzileri var."

Ama Tabitha onları duymazdan gelmek istemiyordu. Bir daha kendini cazibeli hissedeceği hiç aklına gelmemişti ama bu adamlar son derece kendilerinden emin, son derece tecrübeli görünüyorlardı. Eleanor onun işte bu tür bir erkekle evlenmesini istemişti. Eleanor onun doğru düzgün sağlık sigortası bile olmayan bir boyacıyla hayatını mahvetmesini istememişti.

"Hayır," dedi Harper, Tabitha'yı kolundan tutarak. "Bu gece olmaz, Midilli."

Dışarıda Harper taksi çevirdi ve Chicken Box'a doğru yola koyuldular. Harper ikisine de ikişer bira aldıktan sonra kalabalığı

yara yara ön tarafa, müzik grubunu görebilecekleri bir yere geçtiler.

Elleri havada, kendilerinden geçercesine dans ettiler. Çup U2'dan "With or Without You" çalmaya başlayınca Harper koliarını Tabitha'nın boynuna doladı ve birlikte şimdiye kadar yazılmış en doğru sözleri bağıra bağıra söylediler. En azından onlar için en doğru sözlerdi.

Ne seninle yaşayabiliyorum... ne de sensiz.

Sallana sallana eve döndüklerinde saat gece biri geçiyordu. Tabitha'nın elbisesinin eteği kirlenmiş, örgüsü çözülmüştü. Ama mutluydu. Aylardır ilk defa mutluydu.

Ev sessizdi, Tabitha kıkırdayarak dolapta yiyecek bir şeyler arayan Harper'ı susturdu.

Harper, "Mısır patlatabilir miyim?" dedi.

Tabitha, "Çok ses yapar," dedi.

Parmak uçlarında bebeğin odasına girdi, girer girmez de sütü aktı. Bu saatte sütünü pompalayıp dökecek, sonra buzluaktaki sütlerden birini ısıtacak, bunları düşününce inledi. Oğlunu öpmek için eğildi. Sarhoş olduğundan; şaraptan, müzikten ve de özgürlükten başı döndüğünden ters giden bir şeyler olduğunu hemen anlayamadı.

Tabitha daha ileriye gitmek istemiyordu ama mahzeninin kapısı ağırdı, bir kez açılmışken bir daha kapatamadı.

Julian'ı kucağına alıp kulağını göğsüne dayadı. Dayar dayamaz da çılgık atmaya başladı. Bağırıyor, bağırıyor, *bağınıyordu!* Odaya ilk önce elinde fıstık ezmesi dolu bir kaşıkla Harper girdi. Tabitha bebeği Harper'a uzatınca Harper kaşığı yere atıp bebeği aldı.

Kurtar! diye bağırды Tabitha. Sanki Harper bunu yapabiliormuş gibi.

Caddenin karşısındaki hastaneye koşup acile daldılar. Artık Harper da ağlıyordu ki Tabitha onun ağladığını görünce daha çok korktu. Harper, Julian'ı bir hemşirenin kollarına verdi.

Kurtar! diye bağırdı.

Nöbetçi doktor kalp masajı ve suni teneffüs yaptı ama Julian yanıt vermedi. Doktor ölüm zamanı bildirmedi çünkü bebek geldiğinde zaten ölüydü. Gece bir ara nefes almayı bırakmıştı.

Bütün bunlar olurken Wyatt neredeydi? diye merak etti Tabitha. Hastanede idi: Hastanede olmalıydı. Yoksa Ainsley'yle beraber evde mi kalmıştı? Evet, öyle olmuştu – Evde, Ainsley'yle beraber Ainsley'nin küçük yatağında, kucagında *Meraklı Maymun George Hayvanat Bahçesinde* adlı kitapla uyuyordu. Wyatt'ı suçlaması mantıklı olurdu. Evde kalıp çocuklara bakacağı ilk ve tek gece bir trajediyle sonlanmıştı. Ama Tabitha onu hiç suçlamamıştı. Çünkü o zamanlar Wyatt da en az onun kadar acılı ve bedbahttı.

Hayır, Tabitha Wyatt'ı değil, Harper'ı suçlamıştı. Harper eve bir buket papatya getirmişti; büyük olasılıkla Julian'ın narin ciğerlerini o çiçeklerin polenleri tıkamıştı. Tabitha'ya dışarı çıkması için *ısrar* etmişti. Tabitha'yı o baştan çıkarmıştı. Tabitha evde kalsaydı o olay yaşanmazdı.

Hepsi Harper'ın suçuydu.

Hepsi Harper'ın suçuydu.

Hepsi Harper'ın suçuydu.

Tabitha arabanın yönünü çevirip önünde Lexus'la bisikletin olduğu kulübeye geri döndü. Dr. Zimmer oradaydı; Tabitha bundan emindi. Garaj yoluna park edip motoru kapadı. Hızlı adımlarla yürüyüp kapıyı çaldı ve bekledi. Gözleri yanıyordu; dili ağzına büyük geliyordu. Orada ne yapıyordu? Ne diyecekti? Emin değildi ama kendine engel de olamıyordu.

Kapı açıldı. Karşısındaki doktordu. Törende kısacık bir an görmüş olmasına rağmen onu hemen tanıdı. Ama dahası vardı. Asıl Dr. Reed Zimmer *onu* tanımıştı. Bakışları... aklına tek bir

kelime geliyordu, o da *şaşkınlık*tı, bakışları şaşkınlık doluydu. Ve de aşk.

“Harper?” diye fısıldadı. Sesi titriyordu. Güçlükle ko uşmuştı.

Tabitha Franklin’in ona işte bu şekilde bakmasını istiyordu. Franklin ona zaten bu şekilde bakıyordu. Ama artık bir önemi yoktu.

“Merhaba,” dedi. Ve içeri girdi.

NANTUCKET

Hy-Line feribotu yolcularına tekerlekli sandalye sağlardı; Eleanor Roxie-Frost da kardeşi Flossie ve kıdemli kâhyası Felipa Ramirez'le beraber Nantucket'a o şekilde döndü. Eleanor feribotta ki herkesin ona yatalak gibi davranmasını sevmemişti ama –artık kendi başına birkaç adım atabiliyor olmasına rağmen– rampayı yardım almadan çıkması imkânsızdı, dolayısıyla tekerlekli sandalyeyi kullanmak zorundaydı. Nantucket'a dönmenin verdiği mutluluk sakatlığına karşı duyduğu dehşeti bile bastırıyordu.

Boston bütün hayatının geçtiği yeri ama yazları Nantucket gibisi yoktu.

Eleanor'un Nantucket'a ilk ayak bastığı 1968 yazını kimler hatırlıyordu? Billy Frost'la balayına gelmişlerdi. Kaptanlığını Barker adında Yeşil Burun Adaları'ndan eski bir balıkçının yaptığı on beş metrelik bir Hatteras yatla Nantucket Sound'u gezmişlerdi. Barker onları üç günlüğüne Vineyard'a götürmüş, Eleanor'la Billy de orada Katama Kıyıları Motor Otel'de kalmışlardı. Billy bir CJ-7 kiralayıp onları çıplaklar plajına götürmüştü. O, suya şortunu çıkarıp girmişti ama diğerleri Eleanor'a asıl tuhaf olan *oyunmuş* gibi baksalar da Eleanor mayosunu çıkarmamıştı. Sabahın erken saatlerine kadar Dunes'ta dans etmişlerdi, çok da eğlenmişlerdi ama Nantucket'a, her şeyin daha ağırbaşlı olduğu yere döndüklerinde Eleanor kendini daha rahat hissetmişti. Kaldırım taşlı sokakların ortasında bulunan Roberts House'ta bir süite yerleşmişlerdi. Her gece iki blok yürüyerek Opera Binası'na giderlerdi. Öğlenleri birer bisiklet kiralayıp Sconset'e gider, Chanticleer'de istiridye ve *vichyssoise** yerlerdi. O öğlen restorandan

* Pırasa, soğan, patates, krema ve tavuk suyundan yapılan bir tür çorba. –Ç"

çıkarlarken Paul Newman'ın caddenin karşısındaki Casino'da tenis oynadığını görmüşlerdi.

"Gidip kendimizi tanıtalım mı?" diye sormuştu Eleanor.

"Hayatta olmaz, canım," demişti Billy.

Eleanor Nantucket'tan mülk satın almaya heves etmişti ama Billy'nin gönlü fiyatların kuşkusuz daha makul olduğu Vineyard'dan yanaydı. Bu konuda boşanıncaya kadar, yani tam yirmi yıl boyunca çekişmişlerdi – sonrasında ikisi de istediğini almıştı ama Eleanor'un daha esnek davranmış olmayı dilediği anlar yok değildi.

Eleanor birkaç kez Tabitha'yla, iki kez de Harper'la konuşmuştu ama ikisiyle de tek taraflı sohbet etmiş sayılırdı. Nasıl olduğundan, nasıl hissettiğinden, fizik tedavisinin nasıl gittiğinden bahseder, ağrı kesicilerden bir türlü kurtulamamasından dert yanardı. Bir sabah iki kardeşin de kendileri hakkında tek kelime etmediklerini fark etmişti ama nasıl olduklarını sorsa bile gerçeği söylemeyeceklerini anladı. Nasıl olduklarını öğrenmek için eve dönüp kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Feribottan indiğinde onu her zamanki taksicisi Chet Holland karşıladı. Chet'in kız kardeşi, Toronto'da oturan Desirée adında transseksüel bir kadındı ve ERF markasından giyinmeye bayılırdı ki bu Eleanor'u içten içe çok mutlu ederdi. Eleanor Chet'e gülümseyip onu Flossie'yle tanıştırdı. "Küçük kardeşim Flossie."

"Öyle mi?" dedi Chet. Kardeşi Eleanor'un daha genç, daha hoppa versiyonuydu; saçları da beyaz yerine platin sarısıydı. Chet'e göre memeleri de sahteydi. "Adaya döndüğüne sevinmiş olmalısın."

Flossie gözlerini devirdi. "Boston usulü fırında kuru fasulye-niz, sisli gri adalarınız sizin olsun. Ben Florida kızıyım."

Yürü be! diye düşündü Chet. Zira kendi de boş vakitlerinde Florida hayalleri kurardı. Eleanor'un küçük kardeşi Flossie'nin sol eline baktı; onu yemeğe çıkarmayı ve Nantucket'ın güzellik-

leriyle tanıştırmayı düşünüyordu. Ama Flossie'nin yüzük parmağında *Titanic*'teki buz dağı kadar büyük bir elmas vardı. Oldu o zaman.

Chet Eleanor'un Cliff Yolu üzerindeki evinin önünde durdu.

"Bir dakika," dedi Eleanor. "Doğru yere mi geldik?"

"Elbette," dedi Chet. Evet, o yaz Eleanor'u hiçbir yere götürüp getirmemişti ama *doğru* yerdelirdi, bundan adı gibi emindi. Motoru kapatıp Eleanor'un çevresini hatırlamasını bekledi. Yaşı ilerliyordu, dahası (en azından erkek/kız kardeşi Dave/Desirée'a göre) bir dâhiydi, dolayısıyla zihni evinin neye benzediğini hatırlayamayacağı kadar yeni tasarım fikirleriyle dolu olabilirdi. Einstein'ın da böyle bir problemi vardı – kendi telefon numarasını bilmiyordu!

"Buraya en son Slick Willie başkanken gelmişim," dedi Flossie. "Ama tıpkı hatırladığım gibi duruyor, Ellie. Hatta daha güzel."

Kâhya, hararetli hararetli İspanyolca bir şeyler söyledi. Evi işaret ediyordu.

"Bir dakika," dedi Eleanor. Kafası karışmıştı. Doğru, orası onun *eviydi* ama bir tuhaflık vardı. O sabah fazladan bir tane daha oksikodon aldığı için kendine kızdı. Yolculuk çilesini ancak öyle çekebileceğini düşünmüştü ama ilaç onu serseme döndürmüştü. Parmaklarını şıklattı. "Neye şaşırdığımı buldum," dedi. "Şu arabayı *tanıyamadım*." Konuk evinin önündeki lacivert Bronco'yu işaret ediyordu. Kimin arabasıydı o? Şımarık bir gencin ya da orta yaş krizi yaşayan bir adamın kullanacağı türden bir arabaya benziyordu. Ainsley'nin erkek arkadaşının olabilirdi. Pekâlâ Tabitha'nın erkek arkadaşının da olabilirdi. Tabitha yeni birini mi bulmuştu? Ramsay Striker'dan neden ayrıldığını bir türlü aklı almıyordu. Ayrılıklarının onu ne kadar üzdüğünü Tabitha'ya söylememişti. O olayı da diğer bütün acı verici olayları atlattığı gibi atlatmıştı: Yok sayarak.

Eleanor arabaya bir daha baktı. O arabayı daha önce de görmüştü. Hatta o arabaya *binmişti* – ama ne zaman? Derken hatırladı: Billy'nin anma törenine giderken binmişti. Harper'ın

arabasıydı! İyi ama Harper'ın arabası neden Nantucket'daydı? Eleanor düşündü ama bir sebep bulamadı.

"Tabii ki burası benim evim," dedi. "Aklım nerede bilmiyorum." Chet'e dönüp, "Devam et," dedi.

Felipa'yla Flossie birinci kattaki yatak odasını hazırlarlarken Eleanor Nantucket Sound'a bakan kapalı verandadaki koltuğunda dinleniyordu. Ev telefonundan Tabitha'yı aradı ama Tabitha açmadı, Eleanor da sesli mesaj olayını sevmezdi. Mağazayı aramayacak kadar yorgundu. Doğrusunu söylemek gerekirse, mağaza onun başının belasıydı. Tabitha son yıllarda orayı çok kötü yönetmiş, mağaza sonunda finansal bir ayak bağı hâline gelmişti. Eleanor orayı kapatmayı ciddi ciddi düşünmüştü ama kapatırsa Tabitha ne iş yapardı? Dahası o yaz Ainsley de orada çalışmaya başlamıştı. Gerçi Eleanor henüz Ainsley'den mağazayla ilgili tek kelime duymamıştı. Muhtemelen bütün gün kışının üstünde oturup telefonuyla oynuyordu.

Eleanor'a sorarsanız cep telefonları modern toplumun felaketiydi. Boston'ın en iyi yanı oradayken her şeyden uzak kalmış olmasıydı.

Yine de okyanus manzarasını, karşısındaki masada sergilenen Simon Pearce şamdanlarını, evinin kokusunu ve saatlerinin sesini özlemişti. Özlediklerinin arasında Nantucket'a özgü birtakım mutfak lezzetleri de vardı – Sea Grille'in ıstakoz çorbası, Le Languedoc'un cheeseburgeri, Fifty-Six Union'ın yermantarlı Asiago peynirli patates kızartması. Akşam yemeğinde bu üç lezzeti birden yiyebilmeleri için Flossie'yi gastronomik bir ava göndermesi çok zalimce mi olurdu? Chet'in onu götürüp getirmesini ayarlayabilirdi; Chet ondan hoşlanmışa benziyordu. Evet, Eleanor öyle yapacaktı. Flossie yarından sonraki gün Florida'ya geri dönecekti. Eleanor hâlâ vakti varken Flossie'nin arkadaşılığının tadını çıkarmalıydı. Bir de Tabitha'yı bulması gerekiyordu.

Flossie elinde iki koca şişe Mount Gay ve tonikle geldiğinde

–*Saat beş olmalı*, diye düşündü Eleanor; Flossie içki saatini asla kaçırmazdı, dahası içkiler her zaman buz gibi ve sert olurdu– Eleanor ona akşam yemeğinin talimatlarını verdi.

Flossie gözlerini devirdi. “Her şeyi aynı restorandan alsak olmaz mı?”

“Hayır,” dedi Eleanor. “Olmaz. Chet seni götürüp getirir. Bak gör, hoşuna gidecek.”

“*Onun hoşuna gidecek*,” dedi Flossie ve o tatlı gülümsemeyle güldü.

“Bir de,” dedi Eleanor. “Rica etsem konuk evine uğrayıp Tabitha’yı bana yollayabilir misin?”

“Seve seve,” dedi Flossie. Kadehini kaldırdı. “Yalan söylemeyeceğim. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Ama seni gerçekten özleyeceğim, Ellie.”

Eleanor yanaklarının kızardığını hissetti. Doğruydu – lanet olasıca kalçasını kırmamasının tek iyi yanı son birkaç haftayı Flossie’yle geçirmesi olmuştu.

Kız kardeşler, diye düşündü. *Eşleri benzerleri yoktur.*

Flossie on dakika geçmeden geri döndü. “Konuk evinde kimse yok,” dedi.

“Yok mu?”

“Yok,” dedi Flossie. “Mutfak tezgâhının üzerine not bırakıp eve döndüğümüzü söyledim.”

“İyi yapmışsın,” dedi Eleanor. “Tabitha’yla Ainsley hâlâ mağazada olmalılar.”

Ama o gece saatler sekizi gösterdiğinde –çorbalar içilip, hamburgerler ve patates kızarmaları yenilip masa toplandıktan sonra bile– Tabitha’dan hâlâ haber yoktu. Eleanor Tabitha’nın cep telefonunu aradı – yine sesli mesaja düştü. Flossie’yi bir daha konuk evine yolladı.

“Evde kimse yok,” dedi Flossie.

Eleanor dudaklarını büzdü. *Burada neler oluyor yahu?* diye düşündü.

Sabahleyin Eleanor kapının ziline uyandı. Başta nerede olduğunu anlamadı, üstelik her gece uyuyabilmek için aldığı Ambien yüzünden sesi kalınlaşıyordu. Merdivende Flossie'nin hafif, hızlı adımlarının sesini duydu, ardından kulağına konuşma sesleri çalındı. Derken birisi kapısını tıklattı.

Boğuk sesiyle, "Gir," dedi.

Kapı açıldı ve Tabitha içeriye girdi. Eleanor ona şaşkın şaşkın baktı. "Neredeydin sen?"

"Anneciğim?" dedi Tabitha. "Benim, Harper."

"Ne?" dedi Eleanor. Karşısındaki *Harper* mıydı? Eh, daha yeni uyanmıştı. Normalde ikizleri göz şekillerinden ayırırdı; Tabitha badem gözlüyken Harper daha yuvarlak gözlüydü, sanki daimi bir şaşkınlık içindeymiş gibi bakardı – fakat bu ayrımı ancak ikizler yan yana dururken yapabiliyordu ki onlar *yan yana gelmeyeli* kaç yıl olmuştu?

"Ben Harper'ım," dedi Tabitha yine.

"Sen Harper'sın," dedi Eleanor. Bu habere sevinmeye karar verdi. Harper'ı çok özlemişti! Harper Billy'yle yaşamaya gitmişti. Ama Billy ölmüştü.

Billy ölmüştü, Eleanor'sa sakattı. Çok üzücü bir durumdu. Oysa eskiden ne de gözhacı bir çiftlerdi.

Eleanor Harper'ın yüzünde bir şey gördü; yıllardır görmediği ama yine de bildiği bir ifadeydi bu. Kızı üzgündü. Kızının ona ihtiyacı vardı. Ve Eleanor ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kollarını açtı. "Gel," dedi. "Annene gel."

Harper her şeyi anlattı: O ve Tabitha yer değiştirmişlerdi, tıpkı eskiden sevdikleri o filmdeki küçük haspalar gibi. Harper Nantucket'ta Ainsley'ye bakıp mağazayla ilgilenirken Tabitha da Vineyard'da Billy'nin evini yeniletiyordu, böylece kızlar evi satın parasını bölüşebileceklerdi. Para demişken, Harper –Caylee adında (*Bu gerçek adı olamaz, değil mi?* diye düşündü Eleanor)

zavallı bir kızın yardımıyla- mağazada alışılmışın dışında birtakım değişiklikler yapmıştı (*Bu değişikliklerin arasında sosyal medya da var*, diye düşündü Eleanor ürpererek) ama satışlar önceki yıla göre yüzde beş yüz artmıştı.

Eleanor bu "değişiklikler" haberini ılımlı karşılayarak kendini bile şaşırttı. Henüz tam ayılamamış olsa gerekti.

Ama sonra Harper ağlamaya başladı. Eleanor, Tabitha'nın müteahhitle olan ilişkisini ve müteahhidin kız kardeşinin Harper'ın Billy'nin doktoruyla ihanet ettiği kişi olduğunu öğrendi. Müteahhit Tabitha'ya onunla birlikte olamayacağını söylemişti ve Tabitha aşk acısı çekiyordu. Tabitha, Harper'ı suçluyordu.

"Benden nefret ediyor, anneciğim," dedi Harper. Eleanor Harper'ın ona hâlâ anneciğim demesine bayılırdı, öte yandan Tabitha daha on yaşındayken "anne" demeye başlamıştı. "Benden yıllarca nefret etti ama Billy'nin vefatından sonra aramız düzelir gibi oldu, en azından oturup konuşabiliyorduk. Ama şimdi ilişkimiz temelli bitti."

"Yok öyle bir şey," dedi Eleanor. Felipa'yı ev telefonunu getirmeye yolladı ve Tabitha'yı aramakla kalmayıp bir de sesli mesaj bıraktı. "Tabitha, benim, annen. Derhal Nantucket'a dönüyorsun. İtiraz istemem. Birkaç saat içinde burada ol. Sakın geç kalma!" Telefonu kapatıp Harper'm omzundaki saçı geri itti. "Güneşte yanmışsın," dedi. Kırışıklıklar ve erken yaşlanmayla ilgili okkalı bir nutuk çekecek oldu ama o sabah her bakımdan olağandışı bir sabah olduğundan kendini tuttu. "Yüzüne renk gelmiş, iyi olmuş."

MARTHA'S VINEYARD

Dr. Reed Zimmer'ın "kişisel sebepler"den ötürü hastaneden izin aldığı herkesçe bilinen bir gerçektir. Çoğumuz Dr. Zimmer'ın bir hastasının kızıyla yasak ilişki yaşadığını kabul ettiğini biliyorduk. Bu, Dr. Zimmer'ın işten atılması için yeterli sebep değildi ama hastanenin yönetim kurulu başkanı Adam Greenfield'in, namıdiğer Greenie'nin, ortalık yatışana kadar hastaneden uzak durmasını önermesi için yeterli sebepti.

"Hastanenin itibarını düşünmek zorundayız," demişti.

Söylenenlere göre Dr. Zimmer bu kınamayı itiraz etmeden kabul etmişti. Ardından da karısı Sadie'yle yaşadığı evden ayrılmıştı.

Sadie turta dükkânının kapısına şöyle bir yazı asmıştı: İLERİ BİR TARİHE KADAR KAPALIYIZ. Bu, Sadie'nin turtalarını yaz hayatlarının önemli bir parçası olarak gören yazlıkçılar için son derece üzücü bir haberdir.

Bazılarımız, Reed'le Sadie'nin evliliklerini kurtarmak için adadan beraber ayrılıp ayrılmadıklarını merak ediyorduk. Belki de onları kimsenin tanımadığı bir yere gitmişlerdi. Field Gallery'nin hemen yanındaki evleri iyi paraya kiraya veriliyordu – en azından emlakçı Polly Childs LR3'üyle evin önünden geçerken öyle düşünmüştü. Arabasını evin önüne çekecek kadar meraklı, gidip kapıyı çalacak kadar cesurdu. Bir zamanlar kendisi de aynı yollardan geçen Polly ada skandallarına ve de dedikodularına yabancı değildi.

Kapıyı Sadie Zimmer açmıştı. Yüz yüze hiç tanışmamış olsalar bile Polly Childs'ın kim olduğunu elbette biliyordu. "Evet?"

“Acaba,” dedi Polly, “bu yaz evinizi kiraya vermeyi düşünür müsünüz? Ağustosta buraya haftalık on bin dolar vermeye razı müşterilerim var.”

Sadie Polly’ye yorgun ve de güçlkle tahammül eder gibi gülmüsedti. “Düşünmem,” deyip kapıyı Polly’nin suratına kapattı.

Daha sonrasında insanlar Sadie’yi Alley’nin Taşra Marketi’nde ve yukarı adadaki Cronig’s’te gördüklerini bildirdiler. Cristine Velman Sadie’yi arabasıyla ailesinin Katama’daki evine giderken gördü – birkaç gün sonra da Excellent Point kitap kulübünde sohbet ederlerken Lydia Phepls Sadie’nin turta işine ara vermesine karşın yazı Vineyard’da geçireceğini doğruladı. Reed evden ayrılmıştı, Lydia Christine’e öyle demişti fakat hâlâ adada olup olmadığı muammaydı. Çoğumuz adada olmadığını tahmin ediyorduk ki adanın dışında *koskocaman* bir dünya vardı.

Ama sonra, 4 Temmuz akşamı geç saatlerde, Ken Bebek, Güney Yolu üzerinde az kalsın bir bisikletliyi ezecekti. Neyse ki bisikletçinin fosforlu kıyafetinin parlaklığını görmüştü de kenara kırmıştı. Ama bu hadise Ken Bebek’i epey kızdırmıştı. Gecenin on birinde bisiklet mi sürülürdü? Kendisi yoldaydı çünkü ergenlik çağındaki kızı Justine’i Lucy Vincent’taki partiden alması gerekiyordu. Bisikletçiye bağırarak için camını indirdiğinde onun *Dr. Reed Zimmer* olduğunu görünce o kadar şaşırmıştı ki yanlışlıkla gaza basmıştı. Çünkü Dr. Reed Zimmer’ın adadan temelli gittiğini duymuştu.

Ama hayır. Reed Zimmer hâlâ Vineyard’daydı, Sheep Kavşağı’nda, tıp fakültesinden oda arkadaşının yaşlı teyzesi Dot’ın sahibi olduğu ve tıp fakültesinden oda arkadaşının nadiren kullanması dışında boş duran evde yarı münzevi bir hayat sürüyordu. Tıp fakültesinden oda arkadaşı, yani Dr. Carter Mayne, Cleveland Kliniği’nde bulaşıcı hastalıklar polikliniğinin şefi olarak çalışıyordu, tatil yapmaya zaman dahi bulamadığı son derece yoğun bir işi vardı, dolayısıyla Reed arayıp evliliğinde bazı problemler yaşadığını ve yazı o evde geçirmek istediğini söylediğinde, *El-*

bette dostum, ev senindir. Anahtar paspasın altında. Ben bekçiye haber veririm, demişti. Reed'in adil piyasa fiyatı üzerinden kira ödeme teklifini de reddetmişti çünkü evlilik problemlerini anlayacak biri varsa o da Dr. Carter Mayne'di. Bu, üçüncü karısıydı ve yarık ünitesinden bir hemşire için ondan da ayrılmak üzereydi.

Carter'ın teyzesinin kulübesi öyle ahım şahım bir yer değildi ama zaten Reed ahım şahım bir yeri ne istiyor ne de hak ediyordu. Sadie onu Harper'la Lucy Vincent'ta bastığından bu yana geçen her dakika işkence gibiydi.

Reed'in Sadie'ye olan aşkı bir buçuk yıl önce birdenbire bitivermişti: Âdeta birisi Âşık düğmesini kapatıp Âşık DEĞİL düğmesini açmıştı. Bu, ocak aynının karanlık günlerinde bir kar fırtınası sırasında olmuştu. Dışarıda kar diz boyunu bulurken Reed'le Sadie içeride kısılp kalmışlardı. Sadie şömineyi yakmış, fırına soğanlı kaburga vermişti; bir şişe kırmızı şarap açmış, teybe Harry Connick Jr'ın CD'sini koymuştu. Kanepede yanına pat pat vurup, "Gel yanıma otur," demişti. Reed itaatkâr bir biçimde yanına oturduğunda ona bir kadeh şarap uzatmış, Reed de pek alkol tüketmemesine rağmen kabul etmişti. Normalde, eğer hastaneye çağrılmayacağından eminse, bira ya da Scotch içerdi. Kadehlerini tokuşturdular ve Sadie, "Öp beni," dedi.

Reed iğrendiğini hatırlıyordu. Karısını öpmek istememişti. O sıcacık kış ortamı onu zerre cezbetmemişti. Sadie'nin ne yapmaya çalıştığını görebiliyordu: Onunla sevişmek istiyordu ama Reed istemiyordu işte. Alkolün sihrini konuşturmasını, yanındaki kadına karşı bir şeyler hissetmesini sağlamasını umarak şarabından bir yudum aldı. Bir an sonra ev telefonu çaldığında rahatladı: Hastaneden bekleniyordu.

Kurtulduğunu düşünmüştü. Canının bağışlandığını.

Ama Reed dönecek biri değildi. Doğuştan düşünceli ve düzenli biriydi. Düşmenin, kapanabildiğine göre tekrar açılabileceğini fark etti.

Kar fırtınasının olduğu gece hastaneye bebek doğurtması

için çağrılmış –Kadın Doğum doktoru Dr. Vandermeer Woods Hole’de mahsur kalmıştı– ve tıp fakültesindeki kadın hastalıkları ve doğum rotasyonundan bu yana doğumhaneye adım atmamış olan Reed bu deneyimden büyük zevk almıştı. Hastası Alison ilk kez anne oluyordu ve ilaç almadan doğum yapmak istemişti ama bebek çok büyük olduğundan doğum epey zorlu geçmişti. Alison küfürler ediyor, bas bas bağırıyordu. Yüzündeki acı Reed’i çok üzmüştü ve neredeyse onu ilaç almaya –en azından Nubain içmeye– ikna edecek oldu ama bittiğinde öyle yapmadığına sevindi. Alison her sancıyı zirvesine tırmanması gereken bir dağ gibi görmüş, Reed’le iki doğum hemşiresi de karşısındaki başarılı bir atletmişçesine –Michael Phelps ya da Lindsey Vonn– tezahürat yapmışlardı. Dört saatlik bir uğraşın ve aşağı yukarı elli dakikalık bir ıkınmanın sonucunda Spencer Douglas hemen hemen dört kilo ağırlığında dünyaya gelmişti. Son derece güzel, son derece sağlıklı bir oğlandı.

Reed’le Sadie, kar fırtınasının ardından, yani neredeyse otuz altı saat sonra yeniden bir araya geldiklerinde Reed ona doğumu anlattı. Alison’ın kararlılığını, gözlerindeki odağı, iradesinin gücünü, bir kadının en temel ve en büyüleyici işlevini yerine getirirken, yani çocuk doğururken ortaya çıkardığı gücü anlata anlata bitiremedi. Reed yirmi yılı aşkın bir süredir doktorluk yapıyordu ama yine de doğumun yüceliği onu şaşkına çevirmişti.

Sadie’yi omuzlarından tuttu. “Biz de çocuk yapalım.”

“Efendim?” dedi Sadie.

“Neden olmasın?” dedi Reed. Spencer Douglas’ın doğumundan beri çocuk ister olmuştu. Anladığı kadarıyla çocuk yapmak genellikle evlilikleri kurtarırdı.

Ama çocuk lafı eder etmez Sadie’nin kendi düğmesi kapanmıştı âdeti. Sadece kabul etmemekle kalmamış bir de fazlasıyla sinirlenmişti. Çocuk istememe konusunda hemfikir olduklarını düşünüyordu. Dolayısıyla Reed’in fikir değiştirmesi ona göre ihanetti. Sadie o gece misafir odasında yattı. Ama birkaç gün sonra Reed onu yeniden yataklarında gördüğünde aklını başına

topladığını düşündü. Gelgelelim, yanına yatmaya yeltendiğinde Sadie onu durdurdu.

“Misafir odasında kalan ben değil sen olmalısın,” dedi.

Reed sonraki bir buçuk yıl yalnız uyudu. Sadie yanında yatmamakla kalmıyor, ona dokunmasına da izin vermiyordu. Reed arabanın anahtarını ya da gazeteyi uzattığında eline dokunmadan almaya çalışıyordu; dar alanlarda ona değmeden yanından geçiyordu. Reed bazı zamanlar Sadie’nin bu ambargoyu daha ne kadar devam ettireceğini merak ederdi. İkisi arasında Sadie fiziksel temasa daha düşkün olardı – seksi ilk o başlatırdı, Reed hastanede kötü bir gün geçirmişse sırtına masaj yapmayı ilk o teklif ederdi, sinemada el ele tutuşmalarını o isterdi. Reed bir gece, “Spiralin varken hamile kalamazsın, Sadie. Ben istesem de istemesem de,” dedi.

Sadie de “Biliyorum,” dedi. Reed’e karşı direnişinin hamile kalma korkusuyla bir ilgisi yok gibiydi. Daha ziyade ona acı çekertmek, ondan intikam almak, ona kimin güçlü olduğunu göstermek istiyora benziyordu.

Reed cinsel ihtiyacını banyoda kendi başına görüyordu. Bisikletiyle uzun sürüşler yapıyordu. Hastanede geceliyordu. Hemşireler hastalarına olan bağlılığını dillerinden düşürmüyorlardı.

Derken geçen ekim ayında –dokunulmadan, öpülmeden, okşanmadan geçirdiği on ayın sonunda– Gündüzsefası Çiftliği’nde Harper Frost’la karşılaştı. Başta önünde sırada duran kadını kot pantolonunu dolduran güzel poposundan dolayı fark etmişti. Ama sonra Harper arkasını dönüp de Reed onun hastası Billy Frost’un kızı olduğunu görünce çok sevindi. Reed pek çok sebepten ötürü Harper’ı severdi. Ayakları yere basan bir kadındı; Billy’nin tedavisinden dolayı endişeliydi ama telaşlı değildi. Billy’yle tatlı tatlı atışlırlardı; Reed onların atışmalarını dinlemeye bayılırdı. Harper babasının sigara ve içki içmesine ve de hanım hayranlarına laf ederdi, Billy de Harper’ın karısı ya da annesiymiş gibi sürekli dırdır etmesine laf ederdi. Harper’a “Benim valide” derdi. Birbirleriyle çok yakın gibiydiler – deniz tarağı

toplamaktan, balık tutmaktan, Dustin Pedroia'dan ve Red Sox'ın geleceğinden, Billy'nin Farm Neck'teki handikaplarından (Billy üç olduğunu iddia etse de Harper yüz on bir olduğunu söylüyordu) ve Kuzey Burun'daki çok sevdikleri yengeçli ve enginarlı ravioli yapan restorandan konuşurlardı. Reed onları dinlerken hep çocuk özlemi duyardı. Yaşlandığında ona kim bakacaktı?

Sadie mi? Hiç sanmıyordu.

Çiftlikte Harper'a bir fincan kahve ısmarladıktan sonra beraber oturup konuştular. Uzun zamandır geçirdiği en keyifli saatti. İki hafta sonra, Harper'ı içmeye davet ettiğinde anlık karar vermişti ama bunu yapmak, yani onu bir yerlere götürmek, Gündüzsefası Çiftliği'nden ayrıldıklarından beridir aklındaydı. Bir hastasının kızıyla içmeye gitmenin (sonrasında yemeğe dönüşmüştü) riskli olduğunu biliyordu ama o gece Atria'dan çıkana kadar kendine yalnızca arkadaş olduklarını söylemişti. Reed'in kalabalık bir hayatı vardı –hastaları, hastanedeki iş arkadaşları, karısının ailesi– ama tıp fakültesinden bu yana Sadie dışında gerçek bir arkadaşı olmamıştı. Ki Sadie'nin de artık arkadaşı olmadığı söylenebilirdi.

Reed Harper'ı öpmeye başladı – neden? Kavurucu sıcaklarla geçen bir yazın sonunda hava nihayet serinlediğinden miydi? Şaraptan, yemeklerden, arkadaşlıktan sarhoş olduğundan mıydı? Harper yemekte fark etmeden omzunu okşadığından ve dizini dizine sürttüğünden miydi? Daha sonra, yaptığı şey mantıklı bir açıklama getirmeye çalışırken, *Koşullar öyle gerektirdi*, diye düşünmüştü. Ama bu korkakça bir düşünceydi. O kararı ona dış “koşullar” aldırmamıştı. O kararı bilinçli olarak almıştı. Kendi kararıydı.

Reed Harper'ı bir kez öptükten sonra, onunla arabasının arka koltuğunda bir kez seviştikten sonra cin, sihirli lambadan çıkmıştı artık, onu geri sokamazdı. Durmaksızın Harper'ı düşünüyordu. Başta yalnızca cinseldi. Beyni, uzun zamandır mahrum kaldığı bir eyleme karşı büyük bir arzuyla dolup taşıyordu. Fakat birkaç hafta içinde samimi sohbetler etmeye ve kaçınılmaz

bir biçimde birbirlerine geçmişlerini anlatmaya başladıklarında Harper'ın ne kadar kompleks biri olduğunu fark etti. Yetiştirilme tarzını, ebeveynlerini, tek yumurta ikizini, okuduğu özel okulu, Beacon Hill'deki evlerinde geçen güzide hayatını öğrendi. Ama sonra masal bitmişti. Ebeveynleri boşanmış, Harper da Tula'ndan mezun olduktan sonra Billy'yle yaşamak için Martha's Vineyard'a gelmişti. Reed yaptığı işleri de öğrendi: Dondurmacı, atlıkarınca biletçisi, Jude Hogan'ın yanında peyzajcı – haftada bir iki gece de Dahlia's'ta garson. Reed o mekâna bir kez olsun ayak basmadığını söylemekten hem gurur duymuş hem de utanmıştı. Oranın kokain, zina ve yaz boyunca akan paranın yuvası olduğu söylenirdi. Harper da bütün bunların kurbanı olmuştu; Joey Bowen için tek seferliğine paket götürmeyi kabul etmişti. İşin tehlikeli olduğunu bilmiyordu ama sonunda kendini bir müşterisinin bahçesinde elleri kelepçeli hâlde yüzükoyun yatarken bulmuştu. Reed'e halktan büyük tepki gördüğünü söylemişti. Reed de ona daha kötüsünün de olabileceğini hatırlatmıştı, hapse girebilirdi. Harper hapse girmenin bundan daha iyi olacağını söylemişti. Ama ada sakinleri ona cezasını daha farklı şekillerde ödetmeye kararlıydı.

Reed'le Harper başta haftada bir görüşüyorlardı, sonra daha sık görüşmeye başladılar. Fakat havalar ısındıkça Harper ona daha az vakit ayırır oldu. Reed daha sonra öğrendi ki Edgartownlu genç, karizmatik ve çevresi geniş bir polis memuru olan Drew Truman'la görüşmeye başlamıştı. Reed bu haberin onu ne kadar üzdüğüne inanamıyordu. Hayatında hiç kimseyi ve hiçbir şeyi bu kadar kıskanmamıştı. Buna hakkının olmadığını biliyordu; birbirlerine hiçbir söz vermemişlerdi. Ama yine de umurunda değildi. Harper'ı başka biriyle düşünemiyordu. Nöbetinin ortasında hastaneden çıkıp Harper'ın dubleksine gitti ve ondan Drew'den ayrılmasını istedi.

Harper ise ona güldü.

Hastanenin hatta toplumun önemli üyelerinden olan Dr. Reed Zimmer, kendini genellikle daha sıradan erkeklerin düştüğü bir ikilemde buldu: Karısından başka bir kadına âşıktı ama evliliğini bitirecek cesaretinin olduğundan emin değildi. Ayrılık demek acı, utanç ve meraklı bakışlar demektir. Bunu kaldıracabileceğini sanmıyordu; insanlardan hürmet görmeyi *seviyordu* ki bunun bir karakter kusuru olduğunun farkındaydı.

Reed kendini yenilmez olduğuna inandırmıştı. Dünya tarihindeki diğer bütün sadakatsiz erkeklerin aksine o yakalanmayacaktı. Sadie kendisi ondan ayrılana kadar Harper'la beraber olacaktı ki zaten Sadie'nin ondan ayrılması da fazla uzun sürmezdi. Bu evlilikte Sadie de en az onun kadar mutsuzdu. Baharda Franklin'in yanında çalışan İrlandalı marangoz Tad Morrissey'i dilinden düşürmez olmuştu. *Tad harika biri*, deyip duruyordu. Tad turta dükkânına yeni raflar yapmış ve Sadie'nin yazın kapatmakta zorlandığı arka kapısını tamir etmişti.

Reed kendini Sadie'nin de Tad Morrissey'le yasak aşk yaşadığına inandırmıştı. Bunda yanlış bir şey var mıydı merak etti. O da Sadie de ketum davranıyor, dışarıya hiçbir şey belli etmemeye çalışıyorlardı. Sadie'nin ailesiyle birlikte Lambert Koyu'ndaki yaza merhaba partisine gitmişlerdi. Reed Sadie'nin ailesini severdi: Ebeveynleri Al ve Lydia'yı, abisi Franklin'i. Şu işe bakın ki Franklin partiye "flörtü" olarak Tad Morrissey'i de getirmişti. Franklin şaka yapıyordu ama Reed, Tad'in aslında Sadie'nin flörtü olduğundan şüphelenmişti. Franklin muhtemelen Sadie'yi biliyordu ve Tad de işin içindeydi. Sadie ateşin başında Tad'in yanına oturduğunda ya da ona biraz daha patates salatası getirmek için ayağa fırladığında kimse yadırgamamıştı.

"Kalkmışken bana da biraz getirsene," demişti Reed. Ama Sadie onu duymamış gibi yapmıştı.

Sadie o gece ona ancak mesajlarını kontrol ederken dikkatini vermişti – bir de Harper'ı aramak için ateşin başından uzaklaştığı zaman.

"Nereye gidiyorsun?" diye sormuştu. "Bu gece nöbetin yok."

“Hastalarımın biri ansızın ölmüş,” dedi Reed. Lydia bunu duyup istavroz çıkarmıştı. Sadie gözlerini devirmişti ki bu, Reed’e olan nefretinin ruhunu ne kadar kararttığını gösteriyordu. Reed’e arkasını dönüp Tad’e bir bira daha isteyip istemediğini sordu. Reed şimdi Harper’la rahat rahat konuşabiliirdi.

Onunla Lucy Vincent’ta hiç buluşmamalıydı. Şimdi geriye dönüp baktığında bunu açıkça görebiliyordu. Ama Billy ölmüşü ve Reed buna en az Harper kadar şaşırmıştı. Billy kalp yetmezliği ve başka pek çok hastalıktan mustarıptı ama Reed birkaç hafta daha dayanabileceğini, hatta yazı çıkarabileceğini düşünmüştü. Bazı insanların inatçı hayatta kalma içgüdüleri vardır, Billy de onlardan biriydi. Ölümcül hasta olmasına rağmen sonsuza kadar yaşayabilecek birine benziyordu.

Reed evden çıktığında Sadie’nin uyuduğunu sanıyordu. Sadie yatak odalarındaydı, odanın kapısı ve ışığı kapalıydı. Reed’in artık o odada hiçbir eşyası yoktu, dolayısıyla kapıyı açıp Sadie’yi kontrol etmesi için de bir sebep yoktu; uyanıksa odaya onunla seks yapmak için girdiğini düşünürdü. Partide ikisi de çok içmişti, o kadar içmelerinin sonu genellikle kavgayla bitse de arabayla eve dönerlerken Sadie ılımlı, hatta neredeyse sevecen davranmıştı – Reed, geceyi sevdiği adamın yanında geçirdi diye mutlu olduğunu düşünmüştü.

Kendini otoriter ebeveynlerinin hüküm sürdüğü evinden kaçan bir ergen gibi hissederek Lexus’u garaj yolundan yavaşça çıkardı. Güney Yolu’na düştüğünde baş döndürücü bir özgürlük hissine kapıldı. Yaşıyordu. Kaç günün kaç dakikası bunu fark etmemişti? Eğer o sırada birisi ona o gece ya da sonrasında Sadie’ye dönmeyi düşünüp düşünmediğini sorsaydı omzunu silkip, *Neden döneyim?* derdi.

Sadie onu takip etmişti. Arabanın sesini duyar duymaz –belki bir şeyler sezmişti, Harper’la konuşmasının bir kısmını duymuştu, Reed’in onu aldattığını suratından okumuştı, kim bilir--

yataktan fırlamıştı. Muhtemelen o da Tad'le buluşabilmek için *Reed'in* yatmasını bekliyordu. Nasıl olduysa olmuş, Reed Lucy Vincent'ın otoparkında Harper'la yakalanmıştı.

Yakalanmıştı.

Başta ölçülü bir ses tonuyla konuşup sakinliğini koruyarak bu işten sıyrılabilceğini düşünmüştü. Sadie sarhoştı; gördüklerine inanamazdı. Hava karanlıktı ve gözünde gözlüğü yoktu.

Ama Sadie titiz bir soruşturma yürütmüş, Reed'se bunu yaptığını ancak Farm Neck'te korkunç bir rezalet çıkardığında öğrenmişti. Billy Frost'un anma töreninden sonraki günlerde halkın konuştuğu tek konu Harper Frost'la Dr. Reed Zimmer'ın arasındaki yasak ilişki olmuştu. İnsanların gözünde özel hayatının ne kadar uçarı ve ucuz göründüğünü düşünmek Reed'i kahrediyordu. Onun da diğer sadakatsiz sülüklerden bir farkının olmadığı ortaya çıkmıştı. O da bir hilekârdı.

Sadie onu ailesinin Katama'daki evine gidip suçunu itiraf etmeye zorlamıştı. Al Phelps, Reed'in suçunu itiraf etmesini dinlerken utancından başını yere eğmişti. Lydia ise Reed onu aldatmışçasına ağlamış, "Yazıklar olsun," diye fısıldamıştı.

Reed onlara evde durumların ne kadar kötü olduğunu, Sadie'nin onunla yatmadığını, onun elinden kahve bile almadığını, işe giderken ona güle güle öpücüğü vermediğini anlatmak istedi. Ama ne önemi vardı? Dünyada iki çeşit insan vardı: Sadık olanlar ve sadakatsiz olanlar. O sadakatsizdi. Ve büyük bir sevinçle karısının da öyle olduğuna inanmayı seçmişti. Sadie ve Tad Morrissey arasında kendi kafasından bir ilişki uydurmuştu. Şimdi şimdi fark ediyordu ki bunu vicdanını rahatlatmak için yapmıştı.

Hastanenin yönetim kurulu başkanı Adam Greenfield, yani Greenie, ondan yaz boyunca hastaneden uzak durmasını istemişti.

"Git biraz uzaklaş," demişti. "Eylüle kadar herkes unuttur."

Reed başta adadan ayrılmayı düşündü. Kaliforniya'ya, Oregon'a, Washington State'e, Alaska'ya gidebilirdi. Doğup büyüdü-

ğü yer olan Cincinnati'ye dönebilirdi. Ebeveynlerinin onu yemek tabağının tepesine, saat bir yönüne koydukları uzun süt bardaklarıyla büyüttüğü, annesinin koi göletinde yüzerken bulduğu bir kurbağaya açık kalp ameliyatı yaptığı, çimleri zıt çapraz çizgiler oluşturarak biçmeyi öğrendiği ve beyzbol yaz liginde solak olduğu için üçüncü kalde oynadığı evine dönerek nostaljik bir yaz geçirebilirdi. Skyline'dan acı biber, Graeter's'tan dondurma alabilirdi. Yedinci sınıfta âşık olduğu sarışın katlı saçlı Tracy Sweeten'in peşine düşebilirdi. Tracy'ye ya da eskiden tanıdığı başka insanlara denk geldiğinde ona Doğu'da doktor olduğunu duyduklarını söylerlerdi. Belki birkaç adada yaşadığını anımsardı ama Reed akıllarına Vineyard'ın gelebileceğini sanmıyordu. Cincinnati orta batıda bulunan düz bir yerdi; orası mısır tarlaları ve alabalık gölleriyle doluydu; yani Aquinnah'ın kayalıklarından, çalkantılı Atlantik'ten ve de Doğu Yakası elitizminden hem estetik hem de felsefi açıdan olabildiğince farklıydı.

Reed Vineyard'da kalmayı tercih etti çünkü Lexus'unu feribota bindirme vakti geldiğinde pişmanlıklar zihnini ele geçirdi. Kaçmak istemiyordu. Arabayı Oak Bluffs'a çevirdi ve yeni açılan, Yazkampı adındaki bir otele yerleşti; otel o kadar yeniydi ki adını söylediğinde resepsiyon görevlisinin yüzünde onu tanıdığına dair tek bir iz bile görmedi.

Daha sonra çaresizlikten Carter Mayne'i aradı.

Dot teyzenin evi pek az insanın bildiği bir yol üzerindeydi. Kulübeye gittiğinde Reed'in yaptığı ilk iş -Edgartown'daki Alışveriş Durağı'nda (turistlerle o kadar doluydu ki yine kimse onu tanımadı) market alışverişi yaptıktan sonra- cep telefonunu kapatmak oldu. Ardından, kapatmanın yetmeyeceğinden korkarak telefonu evin arkasındaki ormana attı. Zira her dakika Harper'ı aramak istiyordu. Greenie bir şekilde Harper'ın işten atıldığını ve adayı terk ettiğini duymuştu ama Greenie bile bunun "sadece dedikodu" olduğunu itiraf etmişti. Reed arabasıyla Harper'ın dubleksinin önünden geçmiş ve Bronco'sunu orada görememişti ama bu bir anlam ifade etmezdi. Harper gitmiş miydi? Nereye

gidebilirdi? Martha's Vineyard dışında bir yerde olmak istediğinden hiç bahsetmemişti. O konuda benzerlerdi.

Reed'in yazı sakın –hatta sessiz– geçiyordu. Ta ki Sadie bir şekilde yerini bulana kadar. Onu evden atan, gitmesini isteyen –neresi olduğunun bir önemi yoktu, gitmesi yeterliydi– kendisiydi ama anlaşılan Carter'ı arayıp onu yıldırarak gerçeği söylemişti: Reed, Dot Teyze'nin evinde kalıyordu. Gerçi yıldırmasına gerek kalmamış olabilirdi. konu kadınlar olduğunda Carter hep zayıf biri olmuştı.

Sadie kulübeye yalnızca bir kere, “sözde” Reed'in iyi olup olmadığını görmeye gelmişti ama ona küfürler savurmuş, Harper'a küfürler savurmuş, hakaretler etmiş, sonunda da gözleri yaşlı ve hıçkırarak, “Onu seviyor musun?” diye sormuştu. Daha önce sormaya cesaret edememişti ki Reed bunun için minnettardı.

“Sen arkanda bir boşluk bıraktın,” demişti. “Aristo'dan hatırlayacağın üzere doğa boşluktan nefret eder.”

“Bu benim sorumun cevabı değil,” demişti Sadie.

Sadie'nin sorusunun cevabı evetti: Reed Harper'ı seviyordu. Bunu ona açık açık söylemek acımasızca olurdu ama Sadie yüzünden okumuşa benziyordu çünkü Reed bir şey diyemeden arkasını dönüp gitmişti.

Reed, Thoreau'nun izinde sessiz, kendi hâlinde bir hayat sürüyordu. Telefonsuz olmak, herhangi bir iletişim aracından uzak olmak şimdiki an dışında tamamen yok olmak gibiydi. Sabahları saat dört buçukta kalkıp (zaman diliminin en doğusunda yaşamının faydası: O saatte hava aydınlanıyordu) bisikletiyle Koca Kaya Koyu'na gidip yüzer, saat altı, altı on beş gibi Kuzey Yolu'ndan geri dönerdi. Böylece adanın geri kalanı –çoğu yaz tatilindeydi– daha yataktan çıkmadan gidip gelmiş olurdu. Günün büyük kısmını Dot Teyze'nin kütüphanesinden aldığı kitapları okuyarak geçirirdi. Elmore Leonard'ın *Büccürü Ayrılar*'sını ve Louisa May Alcott'un *Küçük Kadınlar*'ını okumuştı. *Janes*'i, *Denizde İsyan*'ı, *Cennetin Bu Yakası*'nı okumuştı, daha doğrusu

Cennetin Bu Yakası'nı dört gün boyunca okumaya çalışmış ama kitap sürekli uykusunu getirince vazgeçmişti.

Geceleri hava karardıktan sonra yine bisiklet sürerdi. On, on bir gibi hafif bir yemek yer ve sonra kesik kesik uyur, rüyasında Harper'ı görürdü.

İki kapı ötedeki komşusu, Dick Davenport adında (bunun uydurma bir isim olup olmadığını merak etmişti) aslen Atlantalı bir Coca-Cola yetkilisiydi, kendisi yokken Reed'den gazetelerini almasını rica etmişti. Adama günlük olarak *Vineyard Gazetesi* geliyordu. Reed başta öyle bir yükümlülüğün altına girmek istemedi ama Dick Davenport'un onu Carter'la karıştırmış olabileceğini fark edince kabul etmek zorunda kaldı. Daha sonra kendisi de her gün gazeteyi okumaya başladı – Brendan Donegal'ın vefatından da öyle haberi oldu.

Reed, Harper adına çok üzüldü. Brendan onun arkadaşıydı. Hiç aksatmadan haftanın iki günü Chappy'ye onu ziyarete giderdi. Gazetede ölüm ilanında Brendan'ın Vineyard'da geçirdiği gençlik yılları ve sörf başarıları –kazandığı büyük yarışlar ve sponsorlukları– anlatılıyordu. Devamında Güney Kumsalı'nda meydana gelen, büyük ihtimalle uyuşturucudan kaynaklanan kazadan bahsediliyordu. Brendan o kazadan annesinin yardımıyla, annesinin Doğu Kumsalı'ndaki evinde iyileşmişti. Ve birkaç gün önce “yanlışlıkla” aşırı doz ilaç alarak hayatını kaybetmişti.

Reed, Harper'ın saklandığı yerde Brendan'ın ölüm haberini aldığından ve gazetede *tören olmayacağına* dair bir açıklama olmasına rağmen Vineyard'a döneceğinden emindi. Ölüm ilanını okuduktan sonraki gün uyandığında Harper'ın adaya yaklaştığını hissedebiliyordu. Feribottaydı. Balık da yanındaydı. Üzerinde beyaz kot şortu ve Billy'nin açık mavi golf tişörtü vardı; normalde salık bıraktığı gür saçlarını sıcaktan atkuyruğu toplamıştı.

İçinden Vineyard Haven iskelesine gidip Harper'ı karşılamak geldi. Ama sonra mantıklı düşünmediğini fark etti. Harper'ın

aurasını ya da enerjisini hissettiği filan yoktu. O bir bilim insanıydı. Mistik şeylere inanmazdı. Harper'ı beyaz şortlu ve mavi tişörtlü hayal etmişti çünkü onu en son o kıyafetlerle görmüştü. Billy'nin anma töreninden bir iki gün sonraydı. Reed arabasıyla Harper'ın dubleksinin önünden geçmişti çünkü onu görme ve olanlar hakkında yüz yüze konuşma arzusuna yenik düşmüştü. Harper'a onunla iletişime geçmemesini yazdığı mesajı son derece kaba ve acımasızcaydı. Onun için özür dilemek istiyordu. Ama tam yaklaşacağı sırada Harper'ın evden çıktığını görmüştü. Harper Bronco'suna bindiği gibi basıp gitmişti. *Biriyle buluşmaya gidiyor*, diye düşünmüştü Reed. Muhtemelen Drew Truman'la. Hastaneye geri dönmüştü.

Balık'ı Harper'm yanında hayal etmesine gelince, eh, ona zaten şüphe yoktu. Harper adaya dönerse Balık'ı da yanında getirirdi.

Yine de Reed o histen kurtulamadı – son derece ısrarcı, istilacı bir histi. Harper eve dönüyordu.

Bundan dolayıdır ki kapısı çalındığında şaşırmadı. Saat akşam sekiz ondu, güneş Sheep Kavşağı'nın ötesinde ağaçların arkasına saklanmıştı. Alacakaranlıktı ama karanlık değildi.

Reed beklentiye girmemeye çalıştı. Gelen şaşkın komşusu ya da Yehova'nın Şahitleri'nden biri olabilirdi ama saat ikisi için de biraz geçti.

Kapıyı açtığında karşısındaki sahiden de Harper'dı. Fakat hayal ettiği gibi değildi. Kot şort ve Hot Tin Roof tişörtü giyiyordu ki daha önce bu kıyafetleri üzerinde hiç görmemişti. Yüzünde de adını koyamadığı bir tuhafılık vardı. Gerçi o da eskisi gibi değildi. O da Harper'a farklı biri gibi görünüyor olmalıydı.

"Harper?" dedi.

Harper üzerine atladı.

TABİTHA

Reed onu uzun uzun öptü. Ustaca bir öpücüktü bu ama Tabitha, Franklin'e karşı duyduğu keskin özlem dışında hiçbir şey hissetmedi. İki insan arasındaki uyum kaygan, kaypak bir şeydi. Aşk aktarılamazdı.

Yine de Reed'e karşılık verdi. Buradaki heyecan aldatmacadan geliyordu. Harper olsa ne yapacağını hayal ederek parmaklarını doktorun saçlarının arasından geçirmeye karar verdi. Doğru karar vermişti. Doktor onu daha tutkulu öpüp kendine çekti. Tabitha sertleşen erkekliğini bacağına hissedince duraksadı. Öpüşmek bir şeydi ama bu işi nereye kadar götürmeyi planlıyordu? Kapıyı çalarken aklında sonuna kadar götürmek vardı. Ondan azı intikam sayılmazdı.

Doktorun eli tişörtünün altına girdi. Tabitha, Eleanor'un da kibarca belirttiği gibi, Harper'dan daha kiloluydu, beli onunkinden daha kalındı ama belli ki doktor bu farklı anlamamıştı. Sutyenini açmak için uzandı.

Hop! Tabitha ondan uzaklaşıp başını yere eğdi.

"Bak bana," dedi doktor. "Seni seviyorum, Harper. Bunu bilmelisin. Seni seviyorum."

Gözleri yaşlarla dolan Tabitha başıyla onayladı. Doktor Harper'ı seviyordu, şüphesiz Harper da doktoru seviyordu. Ama onlar yüzünden Tabitha sonsuza kadar yalnız kalacaktı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı yere bakarak.

Doktorun onu elinden tutup arka odaya götürmesine izin verdi. Fakat her adımında geri dönmeyi düşündü. Tabitha, Harper'a ihanet etmek istemişti ama her geçen saniye asıl Franklin'e ihanet ettiğinin daha çok farkına varıyordu. Franklin şu anda onu

eniştesiyle görseydi... ne yapardı? Tabitha aynı zamanda doktora da ihanet ediyordu ki ona da canı sıkıldı. Gerçi çok sıkılmadı. Zira doktor da masum değildi.

Doktor arkalarından kapıyı kapatırken Tabitha gönülsüzce yatağı oturdu. Doktor onun tişörtünü çıkardı, sutyenini açtı ve onu yatağı yatırdı. Karnını öpmeye başladı.

İşte o zaman Tabitha asıl ihanet ettiğı kişinin kendisi olduğınu anladı.

“Dur,” dedi.

Doktor sözünü dinleyip durdu ve ona baktı. Tabitha’nın yüzünde bir şey gördü – daha doğrusu göremedi.

“Harper?” dedi.

“Hayır,” dedi Tabitha. “Ben Harper değilim.”

AINSLEY

İşten eve döndüğünde büyükannesinin evinden çağrıldı. O sabah butiğe gidip Caylee'yi görmek ona iyi gelmişti çünkü kendini âdeta yıllardır uzaktaymış gibi hissediyordu. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama Harper'a bir şey olmuştu. Bayan Donegal'la görüştüktan sonra iyiydi fakat Vineyard Haven'a onu almaya geldiğinde yaprak gibi titriyordu, ağlamaklıydı ve tuhaf davranıyordu.

Ainsley için yetişkinler hâlâ gizemlerini koruyordu.

Öte yandan Nantucket'a döndüklerinde Harper'ın neşesi yerine gelmişti, hatta Eleanor'un Seamless'ta olduğunu öğrenmek bile keyfini bozmamıştı.

"Ben gidip bir hoş geldiniz diyeyim," demişti Flossie teyzesinin mutfak tezgâhına bıraktığı notu görünce. "Yıllardır Flossie'yi görmedim."

"Ben de," dedi Ainsley. Flossie teyzesini en son altıncı sınıfın bahar tatilinde Florida'ya gittiğinde görmüştü. Flossie büyükannesinin daha genç ve çok ama çok daha eğlenceli versiyonuydu. "Ama sabah gitsek olmaz mı?" Henüz her şeyin eski düzenine dönmesine hazır değildi. "Büyükannem şimdiye uyumuştur zaten." Saat gece dokuz buçuktu.

"Haklısın," dedi Harper. "Sabah gidelim."

Ertesi sabah Harper Seamless'a geçti ama Ainsley'nin butiğe gitmesi gerekti. Böylece bir günü daha atlattığını düşünüyordu ki akşam eve girer girmez Harper, "Büyükannen seni görmek istiyor," dedi.

“Ya,” dedi Ainsley. “Sen de geliyor musun?”

“Yok,” dedi Harper. “Seninle yalnız konuşmak istiyor.”

Ainsley büyükannesiyle yapacağı zorunlu baş başa görüşmeden çok korkuyordu çünkü büyükannesinin ona nutuk çekeceğini düşünüyordu. Zile bastığında –Eleanor evdeyken onu “keyifsiz” yakalamamaları için zili çalmaları gerekiyordu– çıkan ses bile ürktüydü.

Kapıyı Felipa açtı. Ainsley Felipa’yı haftalardır görmemişti ama aralarında sevinçli bir kucaklaşma olmadı. Felipa gelen böcek ilaçlayıcısıymış gibi Ainsley’ye başıyla selam verdi. “Señorita.”

“Selam Flippah!” dedi Ainsley. “*Qué pasa?*”

Felipa Ainsley’ye kapalı verandaya kadar eşlik etti. Büyükannesi üzerinde ipekten bir kimonayla –beyaz zambakları olan siyah bir kimonoydu– divanda oturuyordu. Divanın koluna asılmış bir baston vardı. Eleanor’un saçları iyiden iyiye beyazlamıştı. Yüz yaşında gibi görünüyordu.

“Merhaba büyükanne,” dedi Ainsley. Büyükannesinin ona sarılmak için kalkamayacağını anlayarak kendisi eğilip onu pudralı yanağından öptü. O sırada burnuna Evening in Paris kokusu doldu. Büyükannesinin, Bombay Sapphire’ini çaldığını ve okuldan uzaklaştırma cezası aldığını duyup duymadığını merak etti. Ama o zamanki Ainsley’yle şimdiki Ainsley bir değildi.

Eleanor divana pat pat vurdu. “Gel yanıma otur, hayatım,” dedi. “Seni özledim.”

Ainsley gidip yanına oturdu. Nantucket Sound’un manzarası çok güzeldi, oraya bakarak rahatlamaya çalıştı. Büyükannesi hiç de kızgın görünmüyordu – peki o zaman neden onu resmî bir biçimde çağırtmıştı. “Flossie Teyze nerede?” diye sordu.

“Dışarı çıktı,” dedi Eleanor. “Taksicim Chet’le randevusu var.”

“Öyle mi?” dedi Ainsley. “Ben onun evli olduğunu sanıyordum.”

* (İsp.) N’aber? –ç”

“Evli zaten,” dedi Eleanor. “Ama kocası seksen beş yaşında. Bu gece daha genç bir erkekle arkadaşlık etmek istedi. Merak etme, tamamen masum bir randevu bu. Hem Flossie’nin ev le olmaması gerekiyordu. Çünkü bir müdahalede bulunacağım.”

Ainsley’nin birdenbire kusası geldi. *Müdahale* mi? Bütün yaz ağzına içki sürmemiş, ne ot ne de sigara içmişti. Büyükannesi bunları bilmiyor muydu? Bilmiyorsa da açıklamalıydı. Tam her şey yoluna girmeye başladı derken rehabilitasyon merkezine mi gönderilecekti yani? Hayır, gitmeyecekti. Gitmeyecekti! “Büyükanne, ben müdahalenin gerekli olduğunu düşünmüyorum.”

“Ama gerekli,” dedi Eleanor. “Annenle teyzen arasındaki düşmanlığın fazla uzamasına izin verdim. Aslında on dört yıl önce durumu düzeltmem gerekirdi.”

“Ne?” dedi Ainsley.

“Julian’ın ölümü benim hatamdı,” dedi Eleanor. “Annen beni suçlamalıydı, teyzeni değil.”

“Ne?” dedi Ainsley. Büyükannesinin Julian’ın adını ağzına aldığı ilk kez duyuyordu. Ama müdahalenin ona karşı yapılmasıyla yaşadığı rahatlık bunun şokunu bastırdı.

“Şunu bilmeni isterim ki canım, bu hayatta pişman olduğum bir sürü şey yaptım. Korkunç hatalar yaptım. En sevdiğim insanlara berbat davrandım. Mesela Billy’ye. Onu çok sevdim ama söylemediğim söz de kalmadı. Bir noktadan sonra onu geçtiğimi, daha doğrusu başından beri bana uygun olmadığını düşünmeye başladım. Doğru değildi elbette. Deden Boston’m en yakışıklı, en zarif erkeği idi. Ama ben ona kendini değersiz hissettirdim. Hakaretler ettim, küfürler ettim, onu kendimden uzaklaştırdım. Benden yıllarca nefret etti. Ya annen! Annene karşı işlediğim günahlar saymakla bitmez.” Eleanor’un sesi titreyince Ainsley huzursuzca kıpırdandı. Divanın yanındaki sigara sehпасının üzerinde bir kadeh içki vardı, muhtemelen her zaman içtiği Mount Gay ve tonikti. Büyükannesi kadehi ağzına götürdüğünde eli titriyordu.

“Büyükanne,” dedi Ainsley. Ona teskin edici bir şeyler söylemek istiyordu ama yetmiş bir yaşındaki bir kadına kulağa

küstahta gelmeyecek ne söylenebilirdi? Büyükannesi en yakınıdakilere sahiden de berbat *davranmıştı*. O huysuz bir kadındı, şı retin tekiydi. İnsanların onu sevmesinden ondan korkmalarını yeğlerdi. Yine de Ainsley büyükannesinin bu öz-farkındalık ânına ulaşabilmesinden bayağı etkilenmişti. Kalçasını kırmassından kaynaklı olmalıydı. Ainsley, öylesi bir acizliğin son derece gurur kırıcı ve acı verici olduğunu, insana kendi ölümlülüğünü hatırlattığını tahmin edebiliyordu.

Bir saniye sonra kapı çalınca Ainsley diyecek bir şey bulmaya çalışmaktan kurtuldu, kısa süre sonra da Harper geldi. Ainsley'ye anlayışla gülümsedi. "Annem sana durumu anlatmış sanırım."

"Sayılır," dedi Ainsley. Aslında henüz pek bir şey anlatamamıştı. Eleanor Julian'ın konusunu açmış ama devamını getirmemişti.

Gerçi bunu düşünecek vakti de olmadı çünkü yine zil çaldı. *FedEx mi? Yoksa Flossie mi?* diye merak etti. Eleanor Flossie'ye orada *kalıyor* olmasına rağmen zili kullandırır mıydı? Kullandırırdı.

"Bu kadar acil olan ne?" dedi bir ses.

Ainsley birden başını çevirip baktı. Annesi verandaya girdi.

"Otur, Tabitha," dedi Eleanor.

Tabitha herkese tek tek baktı. Harper'a dik dik baktıktan sonra Ainsley'yle göz göze gelince belli belirsiz gülümsedi. "Merhaba hayatım," dedi. Kollarını açtı, Ainsley de kendini tutamayıp Tabitha'nın kollarına koştu. Sonuçta annesiydi.

"Anneciğim," dedi.

Tabitha onu sımsıkı sarmalayıp başından öptü. Ainsley o tanıdık anne kokusuyla ciğerlerini doldurabilmek için derin bir nefes aldı ama annesi bir çamaşır sepetinin dibinde sokak kedileriyle yaşıyormuş gibi kokuyordu.

"Hepiniz oturun lütfen," dedi Eleanor.

Ainsley divandaki yerine geri oturdu. Harper dolgun bir koltuğun koluna oturdu, Tabitha da Harper'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Ainsley bir annesine bir teyzesine baktı. Harper'la geçir-

diği onca zamanın ardından artık o ikisini kolaylıkla ayırabileceğini sanıyordu ama birbirlerine inanılmaz benziyorlardı. Ainsley gözlerini yumsa ve onlar da yer değiştirseleler ya da değiştirmeleler, kıyafetlerini değiştirseleler ya da değiştirmeseler onları birbirinden ayırabilir miydi?

“Konu nedir, anne?” dedi Tabitha.

“Bizi barıştırmaya aracılık etmek istiyor,” dedi Harper. “Ben onun işini kolaylaştırayım. Özür dilerim, Tabitha. Her şey için özür dilerim. Butikte verdiğim parti için özür dilerim, Caylee’yi işe aldığım için özür dilerim ve... Julian için özür dilerim.”

“Julian!” dedi Tabitha. Ainsley’ye kısa bir bakış attı. “Kızımın önünde bu konuyu konuşmayacağız.”

“Hayır, konuşacağız,” dedi Eleanor. “Ainsley çoktan olanları öğrenecek yaşa geldi.” Eleanor kadehini dudaklarına götürdü, sonra yavaşça, dikkatlice yerine geri bıraktı. Ainsley’ye baktı. “Kardeşin prematüre doğdu. O kadar yaşaması bile mucizeydi. Ama maalesef ciğerleri hiç gelişemedi.”

Ainsley başıyla onayladı. Bu kadarını o da biliyordu ya da bildiğini sanıyordu. Julian’ın adı nadiren anılırdı ama hayaleti hep yanlarındaydı, bir türlü peşlerini bırakmıyordu. Onun ölümü annesinin kişiliğini şekillendirmişti – hüznünün, sabırsızlığının, kayıtsızlığının sebebi oydu.

“Lütfen sus, anne,” dedi Tabitha usulca.

“Annen Julian’ın ölümünden teyzeni suçluyor,” dedi Eleanor bakışlarını Ainsley’nin üzerinden ayırmadan. “O yüzden yıllardır konuşmuyorlar.”

“Neden onu suçluyor?” dedi Ainsley. “Julian kendiliğinden nefes almayı bırakmamış mıydı?”

“O...” dedi Tabitha.

“Ben...” dedi Harper.

“Teyzen annene yardıma Nantucket’a gelmişti,” dedi Eleanor. “Buradaki son gecesinde anneni birlikte dışarıda yemek yemeye, dansa gitmeye ikna etmişti. İşte o gece Julian’ın öldüğü geceydi.”

"Evde değildim," dedi Tabitha. "Eğer evde olsaydım Julian ölmezdi!"

"Saçmalık!" dedi Eleanor. "Bu tam bir saçmalık, Tabitha Frost ve öyle olduğunu sen de biliyorsun!" Ainsley Eleanor'un sesini hiç bu kadar yüksek ve sert duymamıştı. Eleanor öfkesini genellikle ses tonuna değil kelime seçimlerine yansıttırdı. "Babanız da ben de bir türlü anlayamadık," dedi Eleanor. "Üzerine uzun uzun konuştuk. Ne olmuştu? Neden anlaşılamıyordunuz? Billy bir şey düşünüyordu, ben başka bir şey."

"Sormaya korkuyorum," dedi Harper.

"O Billy'yle benim aramdaydı, özel konuşmalarımızı sizinle paylaşmayacağım," dedi Eleanor. "Ben sizi buraya özür dilemek için çağırdım. Özür dilemem gerek."

"Ne için, anne?" dedi Tabitha.

"Julian'ın ölümünün suçlusu benim," dedi Eleanor. "Öncelikle bir süre daha hastanede kalabilmesi için masraflarını ödeme konusunda daha ısrarcı davranmalıydım..."

"Wyatt senin sadakanı hayatta kabul etmezdi," dedi Tabitha.

"Bitirmeme izin verir misin, *lütfen*?" dedi Eleanor.

Hepsi susunca Eleanor o dramatik duraksamanın tadını çıkardı. İçkisinden uzun bir yudum aldı. Eli titrerken ve buz, kadehin içinde gergin bir biçimde dans ederken hepsi onu izledi.

"Candle Caddesi'ndeki butiği o yaz açmıştık," dedi Eleanor. "Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Tabitha.

"Aklım fikrim orayı Anma Günü tatiline yetiştirmektedir," dedi Eleanor. "Bir de zamansız bir sıcak hava dalgası vardı." Yaşlı gözlerle Tabitha'ya baktı. "Seni çok yoğun çalıştırdım. Altı buçuk aylık hamileydin ama ben sana kutu taşıttırıyor, kavurucu güneşin altında elbise askılarını oradan oraya gezdirtiyordum. Doğru düzgün dinlenmene bile izin vermiyor, dinleneceğin zaman da sana içecek olarak ne veriyordum, hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun, Tabitha?"

"Espresso," dedi Tabitha.

“Espresso veriyordum,” dedi Eleanor. “Seni canlandıracağını düşünüyordum.” Başını sallayınca gözünden bir damla yaş düştü. “İkinize hamileyken o kadar zorlanmışım ki bana göre tek çocuk doğurmak işten bile değildi. Hatta bir ara ne tuzu kuru olduğunu düşünmüştüm.” Eleanor bakışlarını kucağındaki ellerine dikti. “Canavarca davrandım. Ağrıların olduğunu söyledin, sonra birdenbire, daha yirmi sekiz haftalıkken doğum yaptın.” İçkisinden bir yudum daha aldı. “Julian benim yüzümden prematüre doğdu. Dolayısıyla ölümünün suçlusu da benim. Kardeşini neden suçladığını bir türlü anlayamıyorum.”

Herkes Eleanor’un itirafını sindirmeye çalışırken bir süre sessizlik oldu. Ainsley, anne babaların çocuklarının hayatlarını ne şekillerde mahvedebildiklerine hayret ediyordu. Tabitha’nın himayesinden kurtulmak üzere olduğunu sanmıştı –birkaç yıl içinde on sekizine basacak, yani yetişkin olacaktı– ama şimdi bir annenin egemenliğinin kişinin hayatı boyunca sürebileceğini fark ediyordu.

“Benim kafam babamla eskiden yaptığını şu uzun konuşmalara takıldı,” dedi Harper. “Şu özel konuşmalara. Babamla sen hiç konuşmazdınız ki, öyle değil mi?”

“Konuyu değiştirme,” dedi Tabitha. Eleanor’a döndü. “Sen de sırf Harper’ı korumak için suçu üstüne alma.”

Eleanor o anda kadehini düşürdü. Kadeh sigara sehпасının kenarına çarpıp yere düştü ve paramparça oldu. Her yer cam kırıklarına, buz parçalarına bulandı. İçki Tebriz halısının üstüne ve Eleanor’un kimonosunun eteğine sıçradı. Ama Eleanor hiç oralı olmayınca Ainsley büyükannesinin kadehi bilerek düşürdüğünü düşündü.

“Bırak benim hatam olsun!” dedi Eleanor. “İkinizin artık öpüşüp barışmasını istiyorum! Kardeşlerin yapması gereken şeyi yapmanızı istiyorum – anne babanızdan nefret etmenizi ama birbirinizi sevmenizi! Flossie de ben de annemizden nefret ederdik; şimdi bile, altmış yıl sonra bile onun ne kadar korkunç biri olduğundan konuşuruz. Eğer dert ortağım Flossie olmasaydı

ne yapardım bilmiyorum. O benim kardeşim. Ama siz, Tabitha Windorf Frost ve Harper Vivian Frost, siz kardeşten de ötesiniz.”

Ainsley büyükannesine yaklaşıp elini tuttu. “Büyükanne mi duydunuz,” dedi annesiyle teyzesine. “Madem Julian’ın konusu açıldı, o zaman benim de onu kaybettiğimi kabul edelim. Kitaplıkta sakladığın fotoğraflarını gördüm. Onu sahiplenmeme *ya da* acısını yaşamama hiç izin vermediniz. Bütün arkadaşlarım başından beri tek çocuk olduğumu düşünüyorlar. Ama siz birbirinize sahipsiniz. Çok şanslısınız.” Ainsley bakışlarını annesine çevirdi. “Lütfen, anne, Harper teyzemi affet. Benim için.”

“Tek sorun Julian değildi ki,” dedi Tabitha. “Harper Billy’yle gittiğinden beri ona kızgıyım. O kazandı ve ben de bunun için ondan nefret ettim.”

“Kazandı?” dedi Eleanor. “Ben olsam Billy’yle gitmeyi kazanmak olarak görmezdim. Yoksa fazlasıyla yanılıyor muyum?” Tabitha’ya baktı. “Ben aklını başına topladığını ve benimle daha mutlu olacağına karar verdiğini sanmıştım.”

“Asıl mesele şu ki, anne, en başından *seçim yapmak zorunda bırakılmamalıydık!*” dedi Tabitha. “Bizi o şekilde ayırman –ayırmanız– çok acımasızcaydı. Biz etle tırnak gibiydik, bunu biliyordun ama oyuncak bebeklermiş gibi bizi birbirimizden koparmakta bir beis görmedin. Biz ayrılmaz ikiliydik, takımdık, iki kişilik ekiptik – sonra bir baktım ben oyunu kaybetmişim, Harper gidiyor.”

“Ne oyunu?” dedi Eleanor.

“Taş-kâğıt-makas oynadık,” dedi Harper. “Kazanan Billy’yle gidecekti.”

“Tanrı aşkına!” dedi Eleanor.

“Taş-kâğıt-makas ne?” diye sordu Ainsley. Kulağa ilk İngiliz yerleşimcilerinin oynayacağı bir şey gibi geliyordu.

“Billy’nin ikizlere öğrettiği bir oyun. Boston Latin’deyken okul arkadaşlarıyla aralarındaki anlaşmazlıkları o şekilde çözerlermiş.” Eleanor kucağına baktı. “Kazanan Billy’yle gidecekti demek. *Kazanan...* O hâlde kaybeden de benimle kalacaktı. Sahiden

o kadar kötü müydüm?” Eleanor’un gözleri dolunca Ainsley’nin boğazına bir yumru oturdu. Zavallı büyükannesi! Kariyer yapmış, para kazanmış, kendine evler ve lüks şeyler almıştı... ama kızlarının gözdesi olamamıştı. Ainsley nasıl hissettiğini biliyordu. Tek çocuk olmasına rağmen son zamanlarda kimsenin gözdesi olmadığını hissettiği çok olmuştu.

“Çocuktuk, anne,” dedi Tabitha. “Ayrıcalıklı yaşamlar süren on yedi yaşında kızlardık.”

*“Aslında babanızı tercih etmekte haklıydınız,” dedi Eleanor. “Billy Frost fazlasıyla çekici bir adamdı. Her yaştan kadın hayranı vardı. Siz ikinizse... Eh, siz ikiniz onu taparcasına severdiniz. Omzuna binmek için kavga ederdiniz hep. İkiniz de babanızın kıızıydınız. Tıpkı Flossie’yle ben gibi.” Ainsley’ye döndü. “Uyar-
madı deme, canım. Sen güçlü ve huysuz kadınlardan oluşan bir soydan geliyorsun.”*

“Harper sana mantıklı bir soru sordu, anne. Babamla hakkımızda ne zaman konuştunuz? Onu hiç aramazdın, Nantucket’a geldiğinde de yüzünü görmek istemezdin,” dedi Tabitha.

Eleanor gözyaşlarını silip güldü. “İşte bu ne kadar dikkatsiz olduğunu kanıtlıyor. Billy burada kaldığı her seferinde geceleri sen uyuduktan sonra yanıma gelirdi.”

“Sahi mi?” dedi Tabitha. “Peki ama... ne yapardınız?”

“Sence ne yapardık?” dedi Eleanor. “Dediğim gibi, ben onu bütün kalbimle sevmiştim. Ona asla karşı koyamazdım. O da bana karşı koyamazdı tabii.” Yüzünde bir gülücük belirdi ve divanda daha dik oturdu. “Bakın, kızlar, birbirinize sarılmanızı istiyorum ama şöyle sıkı sıkı sarılmanızı istiyorum. Sonra da şu dağınıklığı toplayın lütfen.”

Ainsley annesiyle teyzesinin kırklarına merdiven dayadıklarını, emir alacak yaşı çoktan geçtiklerini biliyordu ama ikisi de Eleanor’un isteğine uydu. Harper kollarını açtı, Ainsley de inanamayan gözlerle annesinin ona doğru bir adım atmasını izledi. Sonra sarıldılar. Birbirine o kadar benzeyen iki insanın birbirine o şekilde sarılmasına şahit olmak çok tuhaftı. Ainsley onları kırk

yıl önce, annelerinin karnında yan yana yatarken hayal etti. Annelerinin rahmine düştüklerinden beri beraberlerdi. Düşününce ne de mucizevi bir olaydı.

Ayrıldıklarında Tabitha eğilip cam kırıklarını topladı, Harper da avucunu açtı. Ainsley, fino gibi bir köşede durmamak için sünger ve bez getirmeye mutfığa gitti. Kendini, o gün orada olanları Caylee'ye anlatırken hayal etmeye çalıştı. *Büyükannem kardeşimin prematüre doğmasının onun suçu olduğunu söyledi... Annemle teyzem geleceklerini belirlemek için taş-kâğıt-makas oynamışlar... Büyükannem, kaç yaşında insanlar olmalarına rağmen dedemle yıllarca gizli gizli buluştuklarını itiraf etti.*

Caylee'nin güldüğünü gördü.

Neden gülmesini ki? Yaşanan onca acıya rağmen yerdeki yapış yapış rom ve toniği silmek için eğildiğinde kendini... iyi hissediyordu. Muhtemelen yalnızca birkaç dakika sürecekti ama şimdilik mutlu bir ailenin parçası olmanın tadını çıkaracaktı. Tamam, belki mutlu bir aile değildiler ama en azından sırları olmayan bir aileydiler.

Ainsley daha bu düşüncesini tamamlayamadan Harper boğazını temizledi.

"Ben hamileyim."

TABİTHA

Tabitha'yla Harper o yaz pek az konuda anlaşmışlardı ama – Seamless'tan çıkıp konuk evine döndüklerinde– Harper'ın artık Vineyard'a temelli dönme vaktinin geldiğinde ikisi de hemfikirdi. Tabitha da onunla gidecekti ama sadece bir iki günlüğüne. Eşyalarını toplaması ve alt yüklenicilerin hesaplarını kapatması gerekiyordu. Billy'nin evini satışa koymadan önce Harper'ın yapması gerekenlerin bir listesini çıkarması gerekiyordu.

“Yani *ikiniz* de Vineyard'a gidiyorsunuz, öyle mi?” dedi Ainsley. “Beraber gidiyorsunuz?”

“Harper'ın arabasıyla gideceğiz,” dedi Tabitha. “Sonra ben bizim arabayla döneceğim.” Kızını yine yalnız bırakacak olmasından büyük suçluluk duyuyordu ama yarım kalan işlerini tamamlaması lazımdı.

Franklin, diye düşündü. Veda etmek için Franklin'i bulmaya çalışacaktı. Bunu ona borçluydu. Kendisine borçluydu.

Eleanor Tabitha'yla Harper'ın birlikte gitmelerinden memnun değildi ama Flossie yanında bir gün daha kalacaktı, hem Ainsley de yanındaydı. Kaldı ki onları barıştıran oydu. Dolayısıyla şikâyet etmeye hakkı yoktu.

Feribot Oak Bluffs'a yanaşırken Harper'la Tabitha, Harper'ın Bronco'sunun ön koltuklarında yan yana oturuyorlardı, Balık da arkada uyuyordu.

“Gergin misin?” diye sordu Tabitha kardeşine. Harper'a Reed'i görmeye gittiğini söylemişti. Oymuş gibi davranarak doktoru ayartmayı ve böylece ondan intikam almayı planladığını ama yapamadığını anlatmıştı. Ayrıca Reed'in ona, yani Harper san-

diği kişiye nasıl aşkla baktığını da söylemişti. Sonra da Harper'a Reed'in adresini vermişti.

Onunla görüşmelisin, demişti. Özellikle de bu durumdayken.

"Gergin demek hafif kalır," dedi Harper. "Peki ya sen?"

"Ben neden gergin olayım?" diye sordu Tabitha.

Harper omzunu sikti. Biraz sonra da, "Franklin'le aranızdaki şey gerçek miydi? Yani çok hızlı oldu da," dedi.

"Harper," dedi Tabitha. "Gerçektir."

Ev yolunda pek konuşmadılar. Tabitha oradan gideli daha tam bir gün bile olmamıştı ama yeniden Franklin'le aynı adada olmaktan mutluydu. Franklin'in aklını başına devşireceğine ve kendisi için yaşamaya başlayacağına inanmayı delicesine istiyordu.

Harper'la beraber Billy'nin evinin arka kapısından mutfığa girdiler. Tad buzdolabının önünde elleri ve dizleri üzerindeydi, son birkaç parkeyi döşüyordu. Başını kaldırıp ikizleri görmesiyle neye uğradığını şaşırdı.

"Aman Tanrım," dedi.

"Merhaba Tad," dedi Harper. "İkimizi birden görünce ürkün mü?"

Ama Tabitha ürküp ürkmemesiyle ilgilenmiyordu. "Franklin burada mı?" diye sordu. "Onu hiç gördün mü?"

Tad ayağa kalkıp ellerini işçi montuna sildi. "Aslına bakarsan sabah buradaydı."

Tabitha'nın yüreği cama çarpmış bir kuş gibiydi. "Burada mıydı?"

"Evet. Seni sordu. Gittiğini söyledim."

"Gittiğimi... Nereye gittiğimi söyledin mi?"

"Nereye gittiğini bilmiyordum," dedi Tad. "Tek kelime etmeden çıkıp gittin. Gerçi Franklin arabayı burada bıraktığını gördü tabii."

"Sonra ne oldu peki?"

"Sonra gitti," dedi Tad.

“Ne zaman oldu bunlar?”

“Saatler önce,” dedi Tad. “Ve hayır, bana nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini söylemedi.” Harper’a döndü. “Sen nasılsın?” diye sordu.

Harper, “Ne sen sor ne ben söyleyeyim,” dedi.

HARPER

Nantucket'tan ayrılmak düşündüğünden daha zor oldu. Eşyalarını toparlaması uzun sürmedi, şehir merkezinde bir saat içinde bütün vedalarını etti. Butikte Meghan'ı kucaklayıp bebeği David Wayne'i alnından öptü.

Sonra Caylee'ye kollarını açtı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağına. "Mağazayı kurtardın."

"Abartma," dedi Caylee.

"Tabitha mağazada işe başladığını öğrenince çok kızdı," dedi Harper. "Ama o bile satışlardaki yüzde beş yüz artışa karşı koymadı."

"Burada çalışmaya devam etmeme izin verecek mi?" diye sordu Caylee.

"Elbette," dedi Harper. "İddiasına varım zamanla onu seveceksin bile," dedi.

"Öyle mi dersin?" dedi Caylee.

"Ama beni sevdiğin kadar sevmek yok," dedi Harper.

Ana Cadde'deki Striker&McClain bürosuna yürüdü. Danışma görevlisi Bonnie onu görünce gözlerini kıstı.

"Sen hangisisin?" diye sordu.

"Harper."

"Tabitha'nın döneceğini duyduğum için soruyorum," dedi Bonnie.

Vay canına, diye düşündü Harper. Nantucket'ın dedikodu ağı Vineyard'inkinden daha hızlıydı. Bunun sebebi, yayılma mesafesinin daha kısa olması olabilirdi... Bir de burada daha az trafik vardı.

“Doğru duymuşsun,” dedi Harper.

O sırada Ramsay çıkagelip onu kurtardı.

“Sen gittiğine göre kız kardeşin dönüyor olmalı,” dedi.

“Evet,” dedi Harper. Ramsay’ye Tabitha’nın öbür adada başka birine âşık olduğunu söylemeyi düşündü ama söylemedi. Kim bilir, belki de Tabitha Ramsay’yle barışmayı planlıyordu – o işi de mahvetmek tam Harper’ın yapacağı şey olurdu. Ramsay’ye sarıldı. “Vineyard yalnızca on sekiz kilometre ötede, biliyorsun. İstedğin zaman çık gel.”

“Sonbaharda geleceğim,” dedi Ramsay. “Olur mu?”

“Harika olur,” dedi Harper. Ama Ramsay’nin kibarlık olsun diye öyle dediğini biliyordu. Vineyardlılar hep her şeyi “sonbaharda”, yaz koşuşturmacası bittikten sonra yapacaklarını söylerlerdi ama sonbahar düşündüklerinden de yoğun geçer, sonrasında tatiller ufukta görünmeye başladılar. Harper Meghan’la kocasını da Vineyard’a davet etmişti ama onların geleceğini de sanmıyordu. O on sekiz kilometre insanlara yüz seksen kilometre gibi geliyordu; Vineyard Vegas ya da Venüs gibi geliyordu.

Ramsay sonbaharda gelirse Harper’ın hamile olduğunu öğrenirdi. Harper kocaman karnıyla onu iskelede karşıladığını hayal etti – sürpriz!

Şüphesiz, en zoru da Ainsley’ye veda etmektir. Harper’ın yeğeni-ne söylemek istediği bir sürü şey vardı: *Uslu bir kız ol, annene iyi davran, büyükmene karşı sabırlı ol, yirmi birinci yaş gününe kadar içki içme, sonra beraber güzel şampanyalar içeriz. Hiçbir zaman sigara içme. Asla âşık olma, deli gibi âşık ol, büyüdüğünde daha iyi anlayacaksın, hiçbir zaman anlayamayacaksın. Hayat adil değil, doğru kararlar ver, yanlış kararlar verdiğinde kendini paralama, kendine benim sana değer verdiğim kadar değer ver. Gez. Dinle. Soru sor. Güneş kremi sür, doğum kontrol hapi kullan, mevsimi dışında domates alma. Seni özleyeceğim. Sen muhteşem ve yetenekli bir çocuksun, Ainsley, unutma, yalnızca bir vapur uzağındayım. Sonra, sonuncu ama son derece önemli olarak: Makas kâğıdı keser, taş makası kırar, kâğıt taşı sarar.*

Ainsley, "Gelecek yaz Vineyard'da yanında kalıp çocuğuna bakıcılık yapabilir miyim?" dedi.

Bakıcı mı? Harper bakıcıya ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Ama Ainsley'nin hatırı için gülümsedi ve hiç tereddüt etmeden, "Elbette," dedi.

Tabitha banyo yapıp eşyalarını toplamak için Billy'nin evinde kalırken Harper da Balık'ı ve kendi eşyalarını dubleksine bırakmaya gitti. Balık kendini Orvis yatağına atıp gözlerini kapayınca Harper rahatladı. Gideceği zaman peşine takılmasından korkmuştu ama yapacağı şeyi yalnız başına yapması gerekiyordu.

"Hemen dönerim, ufaklık," dedi.

Balık başını bile kaldırmadı.

Sheep Kavşağı: O yolu biliyordu ama kuryelik yaptığı zamanlarda belki onlarca kez es geçmişti. Büyük kısmını azman çalıların kapattığı tahta tabelasıyla dar bir toprak yoldu. Harper o yola döndüğünde kanı kulaklarında çağıldamaya, bütün vücudu gerilmeye başladı ki bu bebek için hiç iyi değildi.

Babanla tanışmaya gidiyoruz, diye düşündü.

Tabitha'nın dediği gibi soldaki ilk evin önünde durdu. Zaten Lexus'la Reed'in bisikleti oradaydı. Harper şimdi şıpır şıpır terliyor, kesik kesik nefes alıyordu. Gerginlik bütün vücudunu sarmıştı. Motoru kapatıp arabanın içinde oturdu. Sonra, *Artık geri dönüş yok, diye düşündü. Gidip kapıyı çaldı.*

"Merhaba?"

Harper sese doğru döndü. Adamın biri –Reed değildi– elinde bir şişe Scotch'la ona doğru geliyordu. Uçlarını kıvırdığı palabıyığı vardı, onu görünce Harper sıcağa rağmen ürperdi. Bir erkekte hemen hemen her kılığı kaldırabilirdi –sonuçta üç yıl boyunca Rooster'ın horozibiğiyle, ondan önce de Joey Bowen'ın aslan yelesiyle yaşamıştı– ama palabıyığa katlanamazdı.

Adamın uzattığı elini munasip bir biçimde sıktı.

“Benim adım Dick Davenport, komşuyum,” dedi adam. “Dr. Zimmer’a mı bakmıştın?”

Dick Davenport mu? diye düşündü Harper. Bu isim adama tam uyuyordu: Zira adam kısmen armoni vokaline kısmen de 1970’lerin porno yıldızına benziyordu. “Ona bakmıştım,” dedi Harper, Winsor’da İngilizce dersinde zamanları öğrenirken dersi dinlemiş olmayı dileyerek. *Mışlı* cevap vermesi doğru muydu? Yoksa bakıyorum mu demesi gerekirdi?

“Evde değil,” dedi Dick. “Öğle arası gibi onu feribota bıraktım. Buraya teşekkür niyetine ona bu Laphroaig’ı bırakmaya geldim. Ben memleketim Atlanta’dayken gazetelerimi aldı sağ olsun.”

“Ya,” dedi Harper. Dick Scotch’u ona vermek istiyormuş gibi görünüyordu. “İskeleye bıraktım mı dedin? Bir yere mi gidiyor?”

“Evet,” dedi Dick. Harper’ı açıkça baştan ayağa süzdü. “Çok, çok güzelsin. Yalnız değildir, değil mi? Seni yemeğe götürmek isterim. Bu akşam götüreyim mi? Covington’ın rezervasyon görevlisini tanıyorum.”

Harper neye uğradığını şaşırды. Reed’in saklandığı –daha doğrusu *eskiden* saklandığı çünkü anladığı kadarıyla feribotla bilinmeyen bir yere gitmişti– evin yan komşusu onu yemeğe davet ediyordu. “Teşekkürler ama olmaz. Bu akşam kız kardeşimle yemek yiyeceğiz.”

“İkinizi birden götüreyim,” dedi Dick. “O da senin kadar güzel mi?”

“Belki başka zaman,” dedi Harper. Bronco’yla arasında bir kol boyu mesafe kalana kadar geri gitti, sonra Dick’in Scotch’u kapının iç tarafına koymasını izledi. Arabasına bindiğinde emniyet kemeriyle uğraşmadı. Oradan bir an önce gitmek istiyordu.

Dick el salladı. Harper arabayı geri vitesi taktı.

Billy’nin evine döndüğünde Tabitha yeni mutfak taburelerinden birinde oturmuş bir kadeh şampanya içiyordu. Şampanyanın şişesi tezgâhın üzerindeydi, Harper şişeyi görünce gözlerine inanamadı. Billecat-Salmon rozeydi; on dört yıl önce Nantucket’a

götürdüğü şampanyanın aynısıydı, iskelenin ucuna oturup ayaklarını suya sürterken içtikleri şampanyanın aynısıydı. Tabitha bunun farkında mıydı? O şampanyayı bilerek mi seçmişti? Öyle yapmış olmalıydı: Onun dikkatinden hiçbir şey kaçmazdı. O hâlde bu bir işaret miydi? Tabitha onu affetmiş miydi? Geçmişe sünger çekmeye hazır mıydı? Gerçekten öyle miydi?

Harper sanmıyordu.

“Dolaptan bir kadeh al,” dedi Tabitha. “Sana azıcık dolduracağım.”

“Franklin’i buldun mu?” diye sordu.

“Aradım ama direkt sesli mesaja düştü. Evine gittim. Kamyoneti oradaydı ama kendi yoktu. Pencereden içeriye baktım.”

“Reed de yoktu,” dedi Harper. “Komşusu onu feribota bıraklığını söyledi ama nereye gittiğini söylemedi.”

Harper yeni cam kapaklı dolaptan bir şampanya kadehi aldı. Mutfağın o eski sağlığa zararlı, pis kokulu hâinden eser kalmamıştı. Harper, Tabitha’nın Tiffany’dan yeni kadeh takımı aldığını fark etti – kadehlerin altındaki mavi yuvarlak etiket hâlâ duruyordu.

“Bu kadehler de amma şıkmiş,” dedi. “Bunca emekten sonra iyi para kazanacak mıyız?”

“Çok para kazanacağız,” dedi Tabitha. “Bardaklar göstermelik. Evi satınca onları kendimize alacağız.”

Ev bu kadar güzel olmuşken Harper artık satmak istemiyordu; Billy’nin bu yeni eski evinde kendisi oturmak istiyordu. Ama öyle anlaşılmamışlardı, dahası *çok paraya* hayır diyecek durumda değildi.

Tabitha şişeyi kaldırıp Harper’ın kadehine iki yudumluk şampanya döktü. Sonra kendi kadehini kaldırdı. “Bu evde hâlâ bir erkek var,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Harper. “Tad hâlâ burada mı?”

“Hayır,” dedi Tabitha. “Billy. Külleri şömine rafının üzerinde. Ne dersin, doğru düzgün dağıtalım mı?”

Billy, diye düşündü Harper. Gözlerini kapayınca babasını

hastane yatağında gördü. Yatağına bağlı o küçük Formica masada saatlerce kâğıt oynadıkları olmuştu. Derken ta eskileri hatırladı... Pinckney Caddesi'nde otururlarken gecenin bir yarısı babasına gelen telefonları. Anlaşılan Boston şehrinde yalnızca Billy'nin müdahale edebileceği acil durumlar vardı: Park Plaza'daki odaların yarısının elektriği kesilmişti; Locke-Ober'ın soğuk odası arızalanmıştı; halk kütüphanesinin kazan dairesinde elektrik yangını çıkmıştı. Billy o günlerde Boston'ın elit kesiminin gözde elektrikçisiydi. Kariyeri Eleanor'un ki kadar göz kamaştırıcı değildi belki ama onun da kendine özgü başarıları vardı. Sendika başkanları ve yerel politikacılar tarafından çok sevilirdi; neredeyse gittikleri her yerde -Southie, Chinatown, Fenway- Billy ona içki borcu olan birine denk gelirdi.

Eleanor boşanmak istediğini söylediğinde, o günün er ya da geç geleceğini başından beri bilirmiş gibi, kızmak yerine kaderine boğun eğmişti. Ve çoğu bakımdan -hatta pek çok bakımdan- Vineyard'da daha mutlu yaşamıştı. Harper onu Poge Burnu'nun kumsalında, tuttukları balıkların ağızlarındaki kancaları ustaca ve kendinden emin hareketlerle çıkarırken hayal etti. Billy hep ne yaptığını bilen bir adam olmuştu. Lookout'taki her zamanki yerinde hayal etti; arkasına dönüp Harper'ın geldiğini görünce sırttır, barmen Sopp'a işaret ederek, "Benim valideye bir bira, bir düzine de midye lütfen!" derdi.

Harper onu Eleanor Roxie'yi ilk kez gören genç bir delikanlı olarak hayal etmeye çalıştı. İlk kez Brookline'daki Golf Kulübü'nde, Eleanor'un ebeveynlerinin her yıl verdiği Noel partilerinden birinde tanışmışlardı. Billy partiye Eleanor'un kuzeni Rhonda Fiorello'nun davetlisi olarak gelmişti ama Eleanor Rhonda'yı pek sevmezdi ve davetlisini çalmakta herhangi bir beis görmemişti. O zamanlar Eleanor yirmi bir yaşındaydı ve Pine Manor'da son sınıf öğrencisiydi; ondan iki yaş büyük olan Billy ise Boston'da UMass'ta iki yıl elektrik mühendisliği okuduktan sonra teknik okula geçmişti. Harper anne babasının gençlik fotoğraflarını görmüştü. Eğer Eleanor'un Billy'nin gece yarısı evine gizlice sız-

dığıyla ilgili anlattıkları gerçekse, birbirlerine karşı 1967’de duymaya başladıkları çekimin elli yıl sürdüğüne inanamıyordu.

Harper kendi derdine o kadar düşmüştü ki Billy’nin acısını doğru düzgün yaşayamamıştı. Aslında Billy’nin küllerini dağıtmayı hiç düşünmemişti çünkü bunu yalnız başına yapmaya dayanamazdı. Ama artık Tabitha yanında olduğuna göre öylesi en doğrusu olurdu.

“Hadi dağıtalım,” dedi. Kadehlerini tokuşturup içtiler.

Vineyard teknik olarak hâlâ “onun” adası olduğundan ve dahası Billy “onun” ebeveyni olduğundan arabayı Harper sürdü.

“Sen onu benden daha iyi tanıyordun,” dedi Tabitha. “Hatta ben buradaki onu hiç tanıımıyordum. Küllerinin nereye saçılmasını isterdi?”

Harper da aynı şeyi düşünüyordu. Billy’nin bir kısmının karaya, bir kısmının da karayı çevreleyen suya karışmasına karar verdi. Bir kısmı Harper’la kalmalı, bir kısmı da Tabitha’yla Nantucket’a gitmeliydi. Küllere karşı ne hissedeceğini bilmek zordu. Billy değillerdi ama hiç de değillerdi.

“Bir yarısını Oak Bluffs’ta limana bir yarısını de Farm Neck’e saçalım,” dedi Harper.

“Golf kulübüne mi?” diye sordu Tabitha.

Harper başıyla onayladı. Harper’ın emin olduğu bir şey varsa o da Billy’nin kalıntılarının üçüncü çukurdaki başlama yerine gübre olmasını isteyeceğiydi.

“Oraya bir daha dönmek istemiyordum,” dedi Tabitha.

“Tüh,” dedi Harper.

Farm Neck’in o günlük kapandığını gördüklerinde Harper golf sahasına alınmayacaklarından korktu. Danışmada Ken Bebek’i görmek istediğini söyledi, Ken Bebek de birkaç saniye sonra her zamanki şıklığıyla –kravat, kravatına uygun cep mendili, tokalı parlak ayakkabılar– çıkageldi. İkizleri görünce gülümsedi ki

Harper adamın özel kulübünde çıkardığı rezillikten sonra bunun bir mucize olduğunu düşündü.

“Harper,” dedi Ken Bebek. “Ve Tabitha!”

Harper, Ken Bebek’in Tabitha’yı gördüğüne daha çok sevindiğini fark edince içerledi; insanlar eskiden beri hep kardeşini tercih ederlerdi. Ama o seferlik şükran duyması gerektiğini biliyordu.

“Senden bir iyilik isteyeceğiz,” dedi.

“Vay canına,” dedi Tabitha üçüncü çukurun başlama yerinde dururlarken. “Şu manzaraya bak.”

Harper başıyla onayladı. Üçüncü çukur, bütün adadaki en güzel manzaraya bakıyor denilebilirdi – uzakta ucu görünen Chappy’yle kumsalın ilerisinde Sengy Gölü. *Eğer cennet diye bir yer varsa, Billy’ye sorarsanız, diye düşündü, muhtemelen oraya benzetirdi.*

Bu sefer Oak Bluffs’taki limana gittiler. Harper feribot iskelesinin hemen yanında bir park yeri buldu ki bu başlı başına bir mucizeydi. Kabı bu kez Tabitha taşıyordu. Her yerde turistler vardı, kalabalığı görünce Harper bu girişimden beklentisini düşürdü. Huzurlu, içe işleyen bir ân olmayacaktı. İkisi de kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak birer avuç kül atmalıydı. Alışveriş yapan, dondurma yiyen aileler vardı. Kimse yapay cenazeye tanık olmak istemezdi.

Harper Tabitha’yı iskelenin sonuna doğru götürürken birdenbire durdu. Tam önlerinde düğün pastası kadar beyaz ve şekilli bir motoryat vardı; yatın güvertesinde iki dirhem bir çekirdek Drew Truman duruyordu, çevresi zarif görünüşlü yaşlı siyahî kadınlarla çevriliydi. *Annesi, diye düşündü Harper, ve teyzeleri.*

“Ne oldu?” diye sordu Tabitha. Harper’ın baktığı yere baktı. “O kadınları tanıyor musun? Billy’nin kız arkadaşları mı onlar? Bize katılmak isterler mi?”

“Hayır. Yürümeye devam et,” dedi Harper ağzını kıpırdatmadan.

"Neden?" dedi Tabitha. "Baksana, kadınlardan biri annemin elbisesini giyiyor!"

Harper dönüp baktı. Teyzelerden biri –hayır, Yvonne olmaydı çünkü Drew'a en yakın duran oydu– fil dişi rengi *the Roxie* giyiyordu. Elbise Yvonne'in bel oyuntusunu ortaya çıkarırken klasik bir silüet sunmayı da ihmal etmiyordu. Harper birdenbire gururlandı. Annesi, ölümünden sonra bile nesiller boyu sürecek bir şey tasarlamıştı. Bunu kaç insan söyleyebilirdi?

Başını eğmiş, iskelenin sonuna doğru yürürken tiz bir ısıklık sesi duydu ve istemsizce başını kaldırdı. Drew ona el sallıyordu, derken... emlakçı Polly Childs birdenbire Drew'un yanında belirdi. Bir kolunu Drew'un omzuna atıp Harper'a parmaklarını salladı.

"Selam Harper," dedi Drew. "Hoş geldin Tabitha!"

"O adamı tanıyor muyum?" dedi Tabitha.

"Billy'nin anma töreninde tanışmıştınız," dedi Harper. "Sevgilim sayılan polis memuru."

"Artık bir başkasının sevgilisi sayılıyor gibi görünüyor," dedi Tabitha. "Kusura bakma, kardeşim." Harper'ı elinden tuttu ve birlikte iskelenin sonuna yürüdüler. Tabitha kabin kapağını açtı, sonra ikisi de babalarının kalıntılarından birer avuç aldılar.

"Hazır mısın?" dedi Tabitha. "Bir, iki... üç!"

Birlikte külleri havaya fırlattılar. Küller mika misali parıldadı.

"Seni seviyoruz, babacığım," dedi Harper. Eğer bebek erkek olursa adını William koymaya karar verdi.

"Bebek erkek olursa adını William koy," dedi Tabitha.

Harper dönüp kardeşine baktı. *Aklımı mı okudun?* diye soracak oldu. *Başından beri sahip olduğun bir yetenek mi bu?* Ama Tabitha'nın ağlamaklı olduğunu gördü. Zavallı Midilli.

Bir kolunu Tabitha'nın omzuna doladı. Kardeşi yanındayken dünyadaki her şeyin nasıl da katlanılabilir görüldüğüne hayret etti.

MARTHA'S VINEYARD

Evrende en hafife alınan güç, tesadüfün gücüdür. Oysa hangimiz onun sillesini yemedik?

Sadie Zimmer, Reed gittiğinden beri evden yalnızca mecbur kaldığında çıkıyordu. Turta dükkânını kapamış, arkadaşlarının barbekü ve kokteyl davetini geri çevirmiş, annesi zavallı hâinden başka bir şeye odaklanabilsin diye o kadar uğraşmasına rağmen Müthiş Nokta kitap kulübüne katılmayı kabul etmemişti.

“Kitapların en güzel yanı budur,” demişti Lydia. “Başkalarının sıkıntılarını okursun. Bir öğleni Kafka’yla geçir, uyandığında kendini böceğe dönüşmüş bulmadığın için hâline şükredersin.”

Ama Sadie, Kafka okumak istemiyordu; Nicholas Spark ya da Maria Semple okumak da istemiyordu. Sadie kendi kederinde boğulmak istiyordu. Şunlar iyi gelmişti: Reed’in cep telefonu faturalarını inceleyip Harper’a yaptığı aramaları ve bu aramaların ne kadar sürdüğünü bulmak. Harper’ı Facebook’ta gizlice takip etmek. Gerçi orada pek bir şey bulmamıştı. Harper en son 2014’te babasıyla tuttukları yüz santimlik çizgili levrekle çektikleri fotoğrafı paylaşmıştı. Açıklamada şöyle yazıyordu: *Boyu önemli! Yüz santim!* Fotoğrafta Harper Farm Neck Golf Kulübü siperliğinin altından gözlerini kısarak bakıyordu. Üzerinde beyaz şort ve bir erkek gömleği vardı, kollarını kıvrırmıştı. Güzel miydi? Sadie güzel olduğunu düşünüyordu ama kötü bir şöhreti vardı – Joey Bowen olayı vesaire. Oysa bir doktor olarak Reed’in hem profesyonel hem de şahsi standartları vardı. Fakat artık gözü bir şey görmeyecek hâle *gelmişti*, Sadie biliyordu çünkü kocalığını ve erkekliğini elinden almıştı. Ne bekliyordu? Yetişkin

hayatını seksiz geçirmesini mi? Onu yatağa geri almak gibi bir niyeti de yoktu. Ondan ayrılmanın hayallerini kuran kendisiydi. Tad Morrissey'e karşı acı verici bir ilgi duyuyordu ama bu ilgi-sini ileriye taşıyacak cesareti hiç bulamamıştı – hem reddedilme korkusundan hem de ailesi ne der diye endişelendiğinden. Bir de adanın dedikodu ağına düşmek istemediğinden.

Yine de adanın dedikodu ağına düşmüştü ama hiç değilse mağdur rolündeydi.

Sadie Facebook'taki fotoğrafı bir süre daha inceledi. Odağını Harper'dan Billy'ye kaydırды. Billy Frost'u hep sevmişti. Çok eskiden dükkândaki bazı tesisatları yenilemişti. Ama bunu düşünmek ona Harper'ın babasına ıstakozlu turta almaya geldiği günü hatırlatmıştı. *Harper dükkâna gelmişti!* O zamanlar da Reed'le ya-tıyor muydu? Evet, yatıyordu. Reed'in demesine göre ilişkileri ekimde başlamıştı ve Harper dükkâna mart, nisan gibi gelmişti. Altı aydır Sadie'nin kocasını beceriyordu ama Billy'ye turta almak için dükkânına gitmekte bir beis görmemişti. Muhtemelen ona bakmaya gelmişti zaten.

Sadie, o gün Harper'ın ne düşündüğünü merak etti.

Derken bir gün uyandığında kendini perişan hissetmiyordu. Aksine, çok iyi hissediyordu. Güzel bir gündü. Caddenin karşı-sındaki Grange Hall'e, yani pazaryerine yürüyebilirdi. Canı Khen's'in Çin böreklerinden istiyordu. Oraya kadar gitmişken bir buket glayöl, Nick's'ten bir şişe zeytinyağı, Martha's Vineyard Bal Birliği'nden de limonlu zencefilli bal alırdı.

Ag Hall'de ilk denk geldiği kişi Patti Prescott'ın annesi Dorrit Prescott oldu. Sadie'nin yüzü düşerken Dorrit'inki aydınlandı. Sadie Dorrit'i sevmiyor değildi; Dorrit harika bir kadındı. Fakat Patti'nin vefatından sonra değişmiş, ciddileşmişti. Artık hoşbeş etmiyordu. Pazarda reçel tezgâhının önünde bile doğruca konuya dalıp ciddi ve ağır şeylerden konuşabilirdi.

"Sadie!" diye bağırdı.

"Merhaba Dorrit," dedi Sadie. Tezgâhtan bir kavanoz acı bi-

ber reçeli aldı. Haftalar süren iştahsızlıktan sonra şimdi açlıktan ölüyordu. Pazarın bütün lezzetleri evinden bir adım ötedeydi ama o güne kadar hiç ilgilenmemişti. Fakat şimdi her şeyden biraz istiyordu – Mutfak Giriş’inden ahududulu tereyağı ile popover çöreği, Denizkızı Çiftliği’nden mango lassi, Gri Ahır’dan Eidolon peyniri, Küçük Kaya Çiftliği’nden Vineyard Neşesi granola, Beth’in Fırını’ndan rugelach. Dorrit Presscott’la terapi seansına katılacak vakti yoktu.

Dorrit Sadie’nin kolunu tuttu. *İşte başlıyoruz*, diye düşündü Sadie. Aldatılmasını ve Reed’in evden gitmesini soracaktı. Sadie’ye “nasıl” olduğunu soracaktı.

“Franklin nasıl?” dedi Dorrit. “Nantucketli biriyle birlikte olduğunu duydum. Doğru mu?”

Franklin mi? diye düşündü Sadie. Franklin’le ilgili bir soruya hazırlıklı değildi ama Dorrit’in onu sorması mantıklıydı çünkü Patti, Franklin’in kız arkadaşıydı ve o canına kıydığından beri Franklin ciddi anlamda kimseyle birlikte olmamıştı. Sadie, Franklin’in sonunda yeniden gönlünü açtığı kişinin Harper’in ikiz kardeşi olduğuna *inanamıyordu*. Böylesine sinsî bir ironi, böylesine alçakça bir sürpriz son ne duymuş ne de görmüştü.

“Umarım doğrudur,” dedi Dorrit. “Turk’le tek arzumuz Franklin’in sevdiği birini bulması. Zavallı çocuğun başına gelmeyen kalmadı. Artık mutlu olmayı hak ediyor.”

Sadie de onunla aynı fikirdeydi. Franklin mutlu olmayı hak ediyordu. Patti öldüğünde Franklin’in bir daha asla toparlanamayacağından korkmuştu. Aradan geçen yıllardaysa bir daha âşık olamayacağından endişe etmişti.

“Franklin’in aşk hayatında neler olup bittiğinden pek habirim yok,” dedi. Bu, su katılmamış yalandı. Sadie Franklin’in aşk hayatında neler olup bittiğini çok iyi biliyordu; hiçbir şey olmuyordu. Franklin’den Tabitha’yla kendisi arasında bir seçim yapmasını istemiş, Franklin de olması gerektiği gibi onu, ailesini seçmişti çünkü Franklin öyle sağlam, öyle sadık bir insandı.

Ben kötü kalpli, zavallı bir cadıyım, diye düşündü Sadie. Frank-

lin de herkes kadar aşkı hak ediyordu. Hatta herkesten daha çok hak ediyordu.

“Seni görmek güzeldi, Dorrit,” dedi. “Ben gidip biraz *rugelach* alacağım.”

“Bol bol al,” dedi Dorrit. “Kuş kadar kalmışsın.”

Sadie *rugelach*ın yanına Leziz Tatlar’dan taze sıkılmış portakal suyu aldıktan sonra dışarı çıktı. Güneşte oturup bu ziyafetin tadını çıkaracak, sonra geri dönüp popover ile Büyülü Çikolatalar’dan bir büyük kutu deniz tuzlu karamel alacaktı. Neden almasıydı? *Sahiden de* kuş kadar kalmıştı.

Tam da o sırada, Chillmark Coffee’den aldığı nitro brew kahveyle çimlerin üzerinde oturan Tad Morrissey’i gördü. Tad ona el etti.

“Gel benimle otur,” dedi.

Daha sonra, bir düzine glayölü suya koyup banyo yaptıktan sonra –o gece Tad’le buluşup pizza yiyeceklerdi– Franklin’e mesaj attı. *Git Tabitha’yla ol. Artık itirazımı yok.*

Reed Zimmer, ada içi feribotunun büfesinde Franklin’i görünce Sadie’nin onu peşine takıp takmadığını merak etti. Yoksa neden... *Sahiden*, kayınbiraderi Franklin Phelps, *başka hangi sebepten Nantucket’a* gidiyor olsundu?

Franklin’in kasadaki kızla konuşmasını fırsat bilerek hızlıca üst güverteye çıkıp kendine güneşin altında bir yer buldu. Başını plastik sandalyeye yaslayıp uykuya daldı.

Franklin, Nantucket’a giderken yanına cüzdaniyla gitarından başka bir şey almadı.

Cüzdanı iki tane bira alabilmesi için para sağlıyordu. Karar vermişti, o gün üçten fazla içmeyecekti. Sevdiği kadını bulmak için feribotla öbür adaya gitmesi ancak ayık kafayla ve içtenlikle yaptığında romantik bir hareket olarak kabul görürdü.

Gitariysa arkadaş sağlıyordu. Keza yere oturur oturmaz üç genç kız başına toplanıp Alessia Cara'dan "Here"ı bilip bilmediğini sordu.

"Bilmiyorum," dedi Franklin. "Ama Jonathan Edwards'tan 'Sunshine'ı biliyorum."

"Hiç duymadım," dedi pembe diş telleri olan kız. "Meghan Trainor şarkılarını biliyor musun?"

"Maalesef," dedi Franklin. "Lynyrd Skynyrd'dan 'Free Bird'ü biliyorum."

"Peki Justin Bieber?" dedi kaşı delik olan kız. "'Love Yourself'?"

"Yoo," dedi Franklin gururla.

Sonunda "Killing Me Softly"de uzlaştılar – Franklin Roberta Flack versiyonunu biliyordu, kızlarsa Fugees versiyonunu biliyorlardı, eğlenceli olmuştı. Kızların sesi güzeldi. O parçadan sonra istekler yığılmaya başladı. Franklin James Taylor'dan, Bob Dylan'dan, Cat Stevens'tan şarkılar çaldı. Kısa süre sonra feribotun o kısmındaki herkes şarkı söylüyordu, hatta adamın biri Franklin'e on dolar uzattı. Franklin gülümseyerek parayı geri çevirdi. Evet, yardıma ihtiyacı vardı ama o tür bir yardıma değildi.

Reed feribotun içinden gelen alkış seslerine uyandı. Doğrulup gözlerini kırptırınca karşısında Nantucket'ı gördü. Deniz feneri, rıhtım, limandaki büyük evler – Vineyard'dan çok da farklı olmadığını düşündü. Bir sorun olmayacaktı.

İskeleyle yanaştıklarında geride durup önce diğerlerinin inmesini bekledi. Franklin de öyle yaparsa oraya sırf onu gözetlemeye geldiğini anlayacaktı. Peki ona bu yolculuğu nasıl açıklayacaktı? Aslında çok çılgıncaydı. Harper'ın ikiz kardeşi Tabitha'yla neredeyse felaketle sonuçlanacak bir görüşme yaşamıştı – ama neyse ki Tabitha tam zamanında kim olduğunu söyleyip evden kaçıp gitmişti. Reed de Tabitha Vineyard'da olduğuna göre Harper'ın anneleriyle beraber Nantucket'ta olduğunu düşünmüştü.

Dot Teyze'nin evinin arkasındaki ormanın altını üstüne ge-

tirerek cep telefonunu aramıştı. Bulmuştu da ama üzerine çiğ yağıp duran telefon bozulmuştu. Bunun üzerine bisikletiyle kütüphaneye gidip oradaki bilgisayardan Nantucket'in beyaz sayfalarında yer alan tek Frost'u buldu – Eleanor Roxie Frost. Bu, Harper'ın annesinin adı mıydı? Evet, öyle olmalıydı.

Franklin şansına hemen taksi buldu. Hatta o taksiyi ona, dinleyenleri arasındaki ergen kızlardan birinin ebeveynleri teklif etti. Ne var ki, Franklin ancak taksiye binince nereye gideceğini bilmediğini fark etti. Telefonuna baktığında Tabitha'dan bir cevapsız çağrı olduğunu gördü. O gitar çalarken aramış olmalıydı. Tam onu geri arayacakken habersizce karşısına çıkıp ona sürpriz yapmasının *çok daha iyi* olacağını düşündü.

Şoföre doğru eğildi. Şoför, üzerinde "Free Brady" tişörtü olan orta yaşlı bir adamdı.

"Bir ihtimal Frostların nerede oturduğunu biliyor olabilir misin?" diye sordu.

Şoför başıyla onayladı. "Elbette biliyorum."

NANTUCKET

Eleanor'la Flossie birlikte son saatlerinin tadını çıkarıyorlardı, Ainsley de yanlarındaydı. Eleanor, lüfer paté, soğanlı baharatlı avokado ve bir kilo karides kokteyli alması için Felipa'yı 167'ye yollamıştı. Flossie'yi güzelce uğurlamak istiyordu. Yemeği Istakoz Kapanı'ndan söyleyeceklerdi – hem et hem balık!

Eleanor kadehini kaldırdı. "Flossie, sen olmasan ne yapardım hiç bilmiyorum."

Flossie kadehini Eleanor'un kiyle tokuşturdu. "Muhtemelen Felipa'nın seni gece uykunda öldürmesine sebep olurdu."

Zil çaldı. Eleanor Ainsley'ye baktı. "Annen olabilir, erken dönmüştür belki. Git bak lütfen, hayatım."

Ainsley kalkarken Flossie, "Kendi evlatlarına zil çaldırdığına inanamıyorum. Sahiden, Ellie, rahatla biraz," dedi.

Eleanor ona katılmıyordu. Flossie'ye zaten fazlasıyla rahat olduğunu söyleyeceği sırada Ainsley yanında elinde gitar olan son derece yakışıklı bir adamla kapalı verandaya girdi.

Adam Eleanor bir kraliçeymiş gibi önünde eğildi. Eleanor bu adamı şimdiden sevmiştir! Ama kimdi o? Neden gitarı vardı? Eleanor onun bir müzikal sanatçısı ya da erkek striptizci olmasından korktu. Flossie Eleanor'u gevşeteceğim diye giderayak böyle bir şey ayarlamış olabilir.

"Benim adım Franklin Phelps," dedi adam. "Tabitha'yı arıyorum."

"Tabitha mı?" dedi Eleanor. Demek Tabitha'nın talibi olan adamdı! Billy'nin doktoruyla evli kadının kardeşi. Eleanor kendine gelip elini uzattı. "Franklin, ben Eleanor Roxie-Frost, Tabitha'nın annesiyim."

"Ben de Flossie," dedi Flossie elini uzatarak. Eleanor heyecanlı olduğunu görebiliyordu. Tipik Flossie! Yakışıklı bir adam gördü mü yerinde duramazdı. "Tabitha'nın teyzesiyim."

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Franklin.

"Ona annemin burada olmadığını söyledim," dedi Ainley. "Vineyard'da."

"Yanlışlıklar komedyası," dedi Franklin. "Vineyard'dan geliyorum."

"Tabitha geri dönecek," dedi Eleanor. "Sabaha burada olur. Sen en iyisi burada kal. Felipe'ya misafir odasını hazırlatırım."

"Rahatsızlık vermek istemem," dedi Franklin.

"Ben vermeni istiyorum!" dedi Eleanor.

"Ben de!" dedi Flossie.

Eleanor, flörtöz kardeşine karşı sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak dönüp Flossie'ye baktı. "Franklin'e içki mi ikram etsek, Flossie?"

"Edelim!" dedi Flossie. "Ne alırsın, Franklin?"

"Bira varsa çok sevinirim," dedi Franklin. "Yoksa viski de olur."

"O zaman viski," dedi Eleanor. İçkiyi getirmesi için Flossie'ye el etti. "Otur lütfen, Franklin. Ve anlat bakalım, ne iş yapıyorsun? Profesyonel müzisyen misin?"

"Gitarı sevdiğimden çalışıyorum," dedi Franklin. Eleanor'un karşısındaki koltuğa oturup gitar çantasını ayağını dibine bıraktı. "Asıl mesleğim marangozluk. Kendi müteahhitlik şirketim var. Tabitha'yla Harper'ın Billy'nin evini yenilemelerine yardımcı oluyorum."

Eleanor el çırpı. "Oradaki işin bittiğinde *benim* evimi de yenile," dedi. Etrafa göz gezdirdi. Nereyi değiştirebilirdi? Şüphesiz elden geçmesi gereken bir yerler olmalıydı.

Flossie Franklin'in içkisiyle döndü. "Ev zaten mükemmel durumda, Ellie," dedi. Franklin'e göz kırptı. "Sana seni beğendiğini söylemeye çalışıyor," dedi.

Eleanor utandı ama bu genç adamı sahiden de beğenmişti – çok şirindi! Ramsay Striker'ı beğendiği kadar bir daha kimseyi beğenemeyeceğini sanıyordu ama yanıldığını görmekten mutluydu.

Derken yine kapı çaldı.

"Burası yol geçen hanına dönmeye başladı," dedi Flossie.

Ainsley kalktı. "Belki annem gelmiştir."

Ama Ainsley'nin kapalı verandaya getirdiği kişi başka bir talipti. Bu seferki gözlüklü ve daha muhafazakâr görünümlüydü: Kumaş pantolon, özel dikim gömlek (hiçbir ısmarlama Eleanor'un gözünden kaçmazdı) ve süet Gucci ayakkabılar. Ainsley tek seferde koca bir Arnavut biberi yemişe benziyordu. Suratı kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Şirin Franklin ayağa kalktı. "Reed?"

Yeni talip Eleanor'a döndü. "Merhaba hanımefendi. Ben Dr. Reed Zimmer. Harper'ı arıyorum."

"Harper'ı mı?" dedi Eleanor. Nefesi kesildi. "Babası sensin demek?"

"Baba mı?" dedi Franklin.

Doktorun rengi attı. "Baba mı?" dedi.

"Baba ya," dedi Flossie. "Harper'ın bebeğinin babası. Hani hamile ya."

Doktorun şaşkınlığına bakılacak olursa bebekten haberi *yoktu*. Eh, bu haberi pat diye vermek tam da Flossie'nin yapacağı şeydi. Eleanor herkesin şaşkınlıktan dilinin tutulduğu bu anı fırsat bilerek karşısındaki iki adamı birbiriyle kıyasladı. O güzel dağınık saçları ve sandaletleriyle Franklin daha ziyade Harper'ın tipiydi. Gözlüklü ve ısmarlama gömlekli Dr. Zimmer ise Tabitha'nın. Ama anlaşılan durum tam tersiydi.

Eleanor, insan kalbinin arzularından daha gizemli, daha kafa karıştırıcı ve daha bilinmez hiçbir şeyin olmadığını düşündü.

"Flossie," dedi. "Adamın içkiye ihtiyacı olduğunu görmüyor musun?" Doktora döndü. "Otur lütfen. Levrek paté'den ye. Çok lezzetli."

KAPANIŞ: BALIK

Onunki duyular üzerine kurulu bir yaşamdı ama on iki buçuk yıllık –daha doğrusu, kimin hesapladığına bağlı olarak, seksen yedi buçuk yıllık– hayatı boyunca başka yetenekler de geliştirmişti. Hem yeni hem de tanıdığı yerlere; sabahın, gecenin ve mevsimlerin döngüsel ritmine aşina hâle gelmişti ama daha da önemlisi insan duygularını okumada usta olmuştu. Bir gün kendisine konuşma becerisi bahşedilirse vaktinin bir yarısını soru sorarak –*Neden kıyafet giyiyorsunuz? Neden çatal bıçak kullanıyorsunuz? Neden doğuruyorsunuz?*– diğer yarısını da insanları kendilerine anlatarak geçirirdi.

Havalar soğuyup günler kısaldığında Harper'ın şekli değişmeye başladı, sonra kokusu da değişti. Harper –yine– eşyalarını topladığında öbür adaya taşınacaklarını sandı. Ama Chappy mavnasına bindiler. Harper onları Sörfçü'nün kokusuyla dolu bir eve yerleştirdi. Balık bütün evi koşup Sörfçü'yü aradı ama yatağın altındaki çoraptan başka bir şey bulamadı. Çorabı Harper'a götürdüğünde Harper usul usul ağladı.

Zamanla Sörfçü'nün yerini doktor aldı. Doktor başta ara sıra geliyordu, sonra daha sık gelmeye başladı, en sonunda hiç gitmez oldu. Sabahları ve yatmadan önce onu dışarı çıkaran oydu. Ama uzun yürüyüşlere hâlâ Harper'la gidiyordu – artık Doğu Kumsalı'nda yürüyorlardı. Balık Doğu Kumsalı'nı çok seviyordu. Orası ölü yengeç, yosun, salyangoz, yumurta kapsülü ve piknik atıkları doluydu. Harper onunla yürürken, *Ne yapıyorum ben, Balık? Ne yapıyorum? Ben anne olmaktan ne anlarım?* gibi şeyler söylüyordu.

Balık konuşabilseydi Harper'a yanıldığını söylerdi. O, hayal edebileceği en iyi, en sadık anneydi.

Bazen o, Harper ve doktor kanepede uzanırken ya da televizyon seyrederken Harper uyuyakaldığında doktor onun başını avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine bakardı. "Ona iyi bakacağım. Ona ve sana iyi bakacağım, bebeğe de iyi bakacağım."

Balık, bebek haberine şaşırması gerektiğini biliyordu ama onunki duyular üzerine kurulu bir hayattı, dolayısıyla bebek geleceğini zaten biliyordu. Başını Harper'ın karnına koyduğunda ikinci bir kalp atışı hissetmişti. Ardından da, daha birkaç gün önce, tekme hissetmişti. Ama o tekme kızmak yerine gurur duymuştu. Bebek onunla iletişime geçmeye çalışıyordu. Bebek onun arkadaşı olacaktı, hatta gelmiş geçmiş en iyi arkadaşı olacaktı.

O gün önemli bir güne benziyordu. Evde balonlar, hediyeler vardı, Küçük Fırıncı adında birinden pasta gelmişti. Küçük Fırıncı sahiden de minikti, gelirken yanında Lucy Bean adındaki pug cinsi köpeğini de getirmişti. Küçük Fırıncı pastayı verirken Lucy Bean Balık'a havlayıp dişlerini gösterdi. Balık'sa yalnızca başını salladı, pugları ciddiye almak zordu.

Balık o günün Bebek Günü olduğunu sanmıyordu. Zaten çok geçmeden de Harper'ın kırkıncı doğum günü olduğunu öğrendi. O, Harper, doktor ve Sörfçü'nün annesi Edie hep birlikte kutlayacaklardı –mum yakacak, şarkı söyleyecek, pasta yiyeceklerdi– ama öncesinde Harper'ın yapması gereken bir şey vardı. Yanına onu da alıp Poge Burnu'na gitti. Balık şaşkındı. Harper oltasını getirmeyi unutmuştu.

"Çılginca görüldüğünün farkındayım," dedi Harper. "Ama Tabitha'nın doğum gününü kutlayacağım. Şu anda Nantucket'ta Ram Pasture plajında, o da benim doğum günümü kutlayacak."

Balık uzaklara doğru baktı. Sudan başka bir şey göremedi.

"Ben Poge Burnu'nda, Tabitha da Ram Pasture'dayken, kendi adalarımızdan ayrılmadan birbirimize fiziksel olarak en yakın

olabileceğimiz yerdeyiz,” dedi Harper. Şişkin gövdesine dokundu. “Franklin’le beraber cuma günü gelecekler, Billy’nin evinin satış işlemlerini tamamlayacağız. Ama o zaman doğum günümüz olmayacak. O yüzden bugün bunu yapmamız gerekiyor.” Billy’nin saatine baktı. “Saat üç on ikide ona bağıracağım çünkü Midilli o saatte doğdu. Midilli de üç on dörtte bana bağıracak çünkü ben de o saatte doğdum.”

Harper ellerini ağzının kenarlarına koyup bağırdı: “Doğum günün kutlu olsun, Tabitha!”

Balık uzaklara doğru baktı. Su ve daha çok su. *İnsanlar deli,* diye düşündü. *Harper bile.*

Derken, tamı tamına doksan saniye sonra başını dikleştirdi. Belli belirsiz duymuştu. Herhalde ona öyle gelmiş olmalıydı. Ama hayır, gerçektir. Her gün duyduğu sesin neredeyse aynısı bir sestir bu, aralarında minicik bir fark vardı. Sadece algılama kabiliyeti yüksek bir köpek tarafından ayırt edilebilecek bir farktı.

“İyi ki doğdun, Harper. İyi ki, iyi ki doğdun!”

Balık havladı.

TEŞEKKÜRLER

Ben de ikizim. Ama ben “tek yumurta ikizi” değilim, çift yumurta ikiziyim. Eric Hilderbrand adında bir erkek kardeşim var. Annemiz hem İsveçli atalarımıza ithafen hem de ikiz kardeşimin adıyla tam uyumlu olsun diye bana Elin (“Ellen” gibi okunuyor) adını koymuş. Eric ve ben hep çok yakındık ama bu kitabı tüm kardeşlerime adamayı seçtim. Biz, 1976’dan beri beraber olan beş kişilik bir üvey aileyiz. Benle Eric’ten sonra üvey erkek kardeşim Randall Osteen (“Randy,” “Rand,” “Ufaklık”) geliyor. Rand, daha en başından sorunlu biri olacağının sinyallerini (Quebec Nordiques hayranıydı, “konserveden” vişne sosu yemeyi reddediyordu, meşhur Hilderbrand ailesi Paskalya Yumurtası avı sırasında giydiği galoşlardan bahsetmiyorum bile) vermiş olsa da dünyanın en müthiş erkeklerinden biridir. New Orleans’taki Jazzfest’te klasik suç ortağımdır, dolayısıyla ailenin geri kalanından gizlediğimiz sırlarımız var. Randy’dan sonra üvey kız kardeşim Heather Osteen Thorpe geliyor. Heather benim en büyük şampiyonum, en sesli amigom, en iyi arkadaşımdır. Ördek gibi giyinip bodrumda tekerlekli patenle kayma gösterileri yaptık mı? Yaptık. Ne kadar batarsam batayım asla dibe oturmayacağımı biliyorum çünkü Heather var. O benim şamandıram ve ışığım. Sıranın en sonunda, en küçüğümüz ve en hassasımız olan erkek kardeşim Douglas Hilderbrand var. Doug bütün kitaplarımı okur, bitirdiğinde de beni hemen hemen her seferinde ağlayarak arar çünkü üzerine yazmayı seçtiğim duygusal konular onu çok etkiler. Gerçi onun belli başlı Dan Fogelberg şarkılarına ağladığı da bilinen bir gerçektir.

Çocukluk anılarımı paylaşmak için onlardan daha iyi dört kişi seçemezdim: Pavurya yuvaları kazardık, badminton oynardık, deniz camı ve deniz kabuğu toplardık, açık hava balıvosu için kavga ederdik, yağ satarım bal satarım oynardık, evde film izlerdik, Noel Baba'ya mektuplar yazardık, kiliseye gitmemek için ayrıntılı planlar kurardık, *Aşk Gemisi*'ni izlerdik, arabada Foreigner'dan "Hot Blooded"ı bangır bangır dinlerdik – yıllar sonra bir de ilk ebeveynlerimiz-evde-yok partimizi vermiştik (o partinin detayları bir on yıl kadar daha mahzende kalacak ama şu kadarım söyleyeyim, çöp imha kutuları purolarla dolmuştu). Kardeşlerim yalnızca örnek vatandaşlar ve benim en yakın arkadaşlarım değiller, onlar aynı zamanda müthiş birer anne babalar – toplamda on çocukları var. Kaptanımızı –yani babamı– hepimiz ergenlik çağımızdayken kaybettik ama hiçbirimiz yolumuzdan şaşmadık. Birbirimizle olan ilişkilerimiz son derece sağlam, son derece düz bir temele sahip olduğundan üzerine kendi hayatlarımızı inşa edebildik.

Martha's Vineyard halkının cömertliği, açık fikirliliği olmasa bu kitabı hayatta yazamazdım. Bilhassa Oak Bluffs'ın polis şefi Erik Blake'e değinmek isterim. Erik on beş ay boyunca yüzlerce soruma cevap verdi; ona büyük ve sonsuz minnet duyuyorum. Ayrıca Erica McCarron'a, nam-ı diğer "Küçük Fırıncı"ya, Steve Caillhane'e, Mark ve Gwenn Snider'a, Liza May Cowan'a ve Facebook grubu "Islanders Talk"ın tüm üyelerine de teşekkür etmek isterim. Vineyard hakkında yazan Nantucketli bir yazar olarak hoşnutsuzlukla karşılanacağımı düşünmüştüm ama daha fazla yanılmazdım. Son bir buçuk yılda Martha's Vineyard'a ve oranın cömert, düşünceli halkına karşı yepyeni bir sevgi ve anlayış geliştirdim.

Bu kitapta geçen üçüncü mekân –"Golf Kulübü" adlı, Billy Frost'un 1967'de Eleanor Roxie'yle ilk tanışmasını anlatan bölümde (kitabın yalnızca belli edisyonlarında var) daha detaylı bahsediliyor– Boston'daki Beacon Hill'dir. Her sonbahar altı hafta Beacon Hill'de kalırım ve oradayken bana kendimi evimdey-

miş gibi hissettiren insanlara teşekkür etmek isterim: Paul Kosak ve Anouk van der Boor, Julie Girschek, Michael Farina, E. R. Butler'dan Nina Castellion, Hampshire House'tan Tom Kershaw, hale arkadaşım Liz King, Blackstone's'tan Jennifer Hill, Rebecca, Laura ve Crush'tan Brie. (Orada metinlerimi gözden geçirir... birazcık da alışveriş yaparım.)

Daha önce onlarca kez söylediğim gibi editörüm Reagan Arthur gerçek bir dâhidir. Benim kitaplarımı basan Little, Brown adlı şirketi yönetmekle kalmıyor, hayallerimin editörü olup Instagram için doğa fotoğrafları çekecek vakti de buluyor. Temsilcilerim Michael Carlisle ile David Forrer hem yazar Elin Hilderbrand'ın hem de birey Elin Hilderbrand'ın mutluluğunu ve iyiliğini düşünürler; bu yüzden onları çok ama çok seviyorum. Bu sektörde onlardan daha iyisini bulamazsınız. Katharine Myers ve Alyssa Persons'tan oluşan reklam ekibimin yanı sıra Hachette'teki son derece değerli insanların hepsine özel olarak sevgilerimi iletiyorum: Peggy Freudenthal, Terry Adams, Craig Young, Matt Carlini, Andy LeCount ve efsanevi Michael Pietsch.

Şimdi sırada ev sahibi takım var. Her yıl aynı isimleri tekrarlamaktan kendimi aptal gibi hissediyorum ama şimdi bahsedeceğim insanlar olmasa ne yaşayabilirim, ne yazabilirim ne de gülümseyebilirim: Rebecca Bartlett, Debbie Briggs, Wendy Hudson, Wendy Rouillard, Margie ve Chuck Marino, Anne ve Whitney Gifford, Richard Congdon, Elizabeth ve Beau Almodobar, Evelyn ve Matthew MacEachern, Heidi ve Fred Holdgate, Norm ve Jen Frazee, Jen ve Steve Laredo, John ve Martha Sargent, Dave ve Laura Lombardi, Manda Riggs, David Rattner ve Andrew Law, Shelly ve Roy Weedon, Helaina Jones, MKF, Timothy Fields, Ginna, Paul ve Christian Kogler. Ayrıca Nantucket Oteli'nin tüm çalışanlarına da değinmek isterim çünkü orası benim ikinci evim sayılır, bu kitabın büyük kısmını oradaki havuz başında yazdım.

Beth Boucher, sana ayrı parantez açıyorum: Geçmişte pek çok mükemmel dadım oldu (Za, AV, Steph, Sarah, Erin) ama senin

işin onlarınkinden daha zordu çünkü geçen yaz çocuklarım en azgm çağlarındaydılar (on altı, on dört, on). Kim on altı yaşındaki bir oğlanın çetelesini tutmak ister ki? Hiç kimse! On dört yaşındaki bir oğlanın? Kesinlikle hiç kimse! Teşekkürler, Beth. Hayatta kalmamı sağladın, onları mutlu ettin ve oyaladın. Seni bana tercih ediyorlardı ki bakıcı tutmanın amacı da budur zaten.

Lu Machiavelli: Sen tam bir çiçek ustasısn! Eleanor'un pence-resindeki çiçeklerin ne olduklarını bile bilmiyorum ama kulağa aşırı havalı geliyorlar!

Son olarak çocuklarım Maxwell, Dawson ve Shelby: Size hem teşekkür ederim hem de sizden özür dilerim. Bir yılda iki roman yazmak disiplin ve yalnızlık ister ki bu ikisi de üç hareketli evlat yetiştiren bir ebeveyne uygun şeyler değil. Son bir yılda gidemediğim balolarınız, kaçırdığım oyunlarınız, gözümün döndüğü anlar ve haftalarca aynı yemeklerin (Dawson'ın söylemeye bayıldığı gibi, *hep aynı üç şeyi yapıyorsun!*) yendiği oldu. Ama şunu bilmenizi isterim ki yazdığım her kelimeyle siz üçünüzü ve üzerinde büyüdüğünüz bu güzel adayı onurlandırıyorum. Pek çok bakımdan şanslı biriyimdir – ama en büyük şansım sizin gibi üç tane akıllı, yetenekli, sağlıklı ve pırlanta gibi evladımın olmasıdır.

